

Giới thiệu Vương Phi Như Thủy

Thể loại: ngôn tình, cổ đại, xuyên không

Đệ nhất sát thủ: Mỹ Nhân Ngư sau một lần cao hứng uống rượu cùng đồng đội thì vô tình bị dị ứng rượu không kịp cứu chữa nên mất mạng sau đó gặp cơ duyên.Linh hồn đi tới dị thể trọng sinh vào thân xác Hàn Vu Thủy tiểu quận chúa vốn độc sủng ái nay lại bị vứt bỏ nơi đất khách quê người.

Đã sống thay cuộc đời của nàng,nhận lấy kí ức cùng cảm phần của nàng.

Từ đây quyết tâm sống lại một cuộc đời khác,bằng mọi giá phải trở thành kẻ mạnh

Tu luyện võ công. Làm được chế độc. Chế tạo ám khí.

Thay đổi hoàn toàn, một là U Linh cốc chủ tao nhã,cao quý,một thân khí chất thần bí,lung linh được người xưng tụng là thần long thấy đầu không thấy đuôi

Một là Thủy Mặc tiểu quận chúa Vũ vương phủ trầm tĩnh,êm dịu như nước.

Chờ mà xem! Những kẻ trước kia khi dễ nàng,cướp đoạt của nàng,nàng sẽ đáp lễ từng kẻ một.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Núi U Linh, Thiên quốc

Trong màn đêm đen đặc, hai thân ảnh cao lớn kéo theo sau một xác người nhỏ nhắn. Y phục vốn đã mỏng manh nay lại rách thêm nhiều chỗ vô cùng chật vật, gương mặt tuyết sắc toát ra vẻ thanh nhã dịu dàng như nước không còn chút huyết sắc làm vết máu đỏ tươi nổi bật, rực rỡ như đốm lửa. Đôi mắt thường ngày long lanh, trầm lặng như nước giờ phút này trũng lún, tối tăm không còn chút ánh sáng vô cùng dọa người.

"Hàn Vu Thủy, người cũng đừng oán chúng ta. Có oán thì về oán mẫu phi người. Chúng ta cũng là nhận tiền làm việc mà thôi"

"Aiii, tiểu mỹ nhân xinh đẹp, mềm mại như vậy chết đi cũng thật là tiếc nha"

"Mỹ nhân thì mỹ nhân. Ai bảo nàng đắc tội với người kia, cũng coi như đây là mệnh của nàng a"

Bốn bề vốn vắng lặng, u tĩnh chỉ có tiếng lá khô bị di chuyển dưới đất kêu "xạt, xạt" đột nhiên xuất hiện một tia chớp rạch ngang màn đêm, rực sáng lạ thường. Ngay sau đó một cơn mưa rào đổ xuống như trút nước làm không khí ban đêm vốn đã lạnh lại càng thêm rét buốt.

Hai thân người cao lớn vốn dĩ kéo một cái xác nhỏ cũng không có gì khó khăn nhưng dưới cơn mưa rào như trút nước, tầm nhìn phía trước bị cản trở, khó đi không nói. Khó hơn là cái xác vốn dĩ nhẹ nay lại vô cùng nặng khiến chúng không nhận được chửi thề một câu

"Mẹ kiếp,đúng là vận cứt chó mà. Đang yên làm sao lại mưa to thế làm gì, aiiii"

"Lạnh chết ta rồi. Mà tiện nhân này sao tự dung lại nặng thế nhỉ,đúng là đen đui mà"

"Đúng,các người vô cùng đen đui. Ta thật đồng tình a"

"Còn không phải à,chúng ta làm việc này nhiều như vậy cũng chưa bao giờ khổ như hôm nay.." Người có dáng cao gầy hơn lên tiếng,còn chưa nói xong bỗng phát giác có gì đó là lạ, cả người cứng đờ run rẩy. Tên còn lại cũng dừng cước bộ,cả người nổi gai ốc không nhận được ớn lạnh,muốn xem là ai vừa mới lên tiếng nhưng lại không thể cử động chỉ có giọng nói run run cất tiếng

"A..a..ai..là ai..vừa..vừa lên tiếng"

"Vị đại ca này hình như là lạnh lắm,sao lại run như vậy. Thật đáng thương "

Một bóng màu trắng như u hồn lướt nhẹ xung quanh hai kẻ đang cứng đờ vì sợ hãi. Gương mặt gần như bị che khuất bởi mái tóc dài xõa tung,chỉ lộ ra hai con ngươi màu hồng ngọc quý dị lạ thường.

"Người..người là ai..Giả ma giả quỷ..Có..có giỏi thì bước ra đây.."

Kẻ có thân hình cao gầy lên tiếng,xem ra có vẻ là nhanh nhạy hơn chỉ tiếc là chưa kịp nói dứt câu liền hai mắt trợn trắng,cả người như khúc gỗ rơi thẳng xuống vực thẳm bên cạnh. Tên còn lại nhìn một màn này kinh hãi không nói nên lời nhìn chăm chăm vào cái đầu còn rơi lại dưới chân mình. Cảm thấy thật quá sức tương tượng cuối cùng chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn,nụ cười trước mặt tanh tưởi giống như quỷ hút máu đối lập hoàn toàn với đôi mắt trầm tĩnh,lạnh băng không một tia cảm xúc rồi hoàn toàn chìm vào bóng tối.

"Nhát gan như vậy. Chắc,thật không hiểu bọn hán làm sao ra tay với cái thi thể này nha "

Lạnh lùng nhìn hai cái đầu lăn lông lốc dưới chân. Mị Cơ khinh bỉ ném lại một câu rồi lại thở dài chui vào trong thi thể vừa mới lạnh của trước mặt.

"Bản cô nương cũng thật xui xẻo mà,thể nào xuyên phải vào một cái cô nhi chứ. Đã vậy lại còn vừa mới bị giết...Aiiii"

Thân thể lạnh lẽo sau khi tiếp nhận một linh hồn mới thì dần dần khôi phục lại độ ấm bình thường. Nhịp tim cũng chậm rãi đập trở lại,sau một khoảng thời gian thích ứng cuối cùng cũng có thể đứng lên,nhưng vì cơ thể suy yếu nên có phần hơi lảo đảo. Thế nhưng,dù có suy yếu hơn nữa thì thế nào,muốn sống qua đêm nay thì nhất định phải đứng lên,đi tìm một nơi khô ráo có thể lánh tạm,bởi quanh đây hoang vu,phía trước là vực thẳm cũng không có nơi nào có thể trú mưa. Không thể cứ ngồi đây chờ chết được

Giữa cơn mưa giá rét cắt vào da thịt,gió cuộn cuộn thổi không ngừng phát ra những tiếng "ù ù" đáng sợ. Thân ảnh màu trắng đơn bạc giống như ma trôi thoát ẩn thoát hiện hướng về phía sau kiên định bước đi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xuyên qua(2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đi liên tục khoảng hai canh giờ rồi cuộc Mị Cơ cũng nhìn thấy một căn nhà nhỏ bằng gỗ ở cách đó còn chừng hơn một dặm.

Cổ sức lê đôi chân đã mềm nhũn muốn khụy xuống, không do dự đẩy cánh cửa đã có phần mục nát đi vào trong. Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, thân thể mỏng manh đổ xuống chiếc giường gỗ gần đó, nặng nề khép hai mí mắt chìm vào giấc ngủ.

Một đêm này quả thực muốn lấy mạng nàng, không đồ ăn, không nước uống. Trên người mang theo vài vết thương dầm mưa trong khí trời lạnh buốt, lại đi bộ lâu như vậy đến giày cũng đã vì vấp phải mòm đá nhọn nên rách nát. Đợi cho đến khi tìm được nơi trú tạm thì hai bàn chân ngọc vốn trước đây trắng nõn hiện tại tím ngắt vì lạnh cùng chi chít vết phỏng rộp lớn nhỏ đủ cả. Có chỗ còn đang rỉ máu, thâm tím vô cùng. Tuy nhiên nàng cũng thật sự bất ngờ khi thân thể thoát nhìn yếu đuối nhu nhược này thể nhưng lại có thể kiên trì đi bộ những hai canh giờ trong tình trạng cơ thể suy kiệt dưới cơn mưa to như trút nước và không khí vô cùng lạnh lẽo.

Ngủ một giấc này cứ nhiên đến chập tối ngày hôm sau mới tỉnh. Khó khăn mở ra đôi mí mắt nặng trĩu, vốn định ngồi dậy đi tìm vài thứ xử lý vết thương trên người thì phát hiện cánh tay mềm nhũn vô lực, không sao cử động, cổ họng khô rát, đầu đau như bị ai đánh.

Rất nhanh nàng liền biết chính là đã phát sốt.

Có điều phát sốt mới không đáng sợ, chỉ là vết thương nhiễm trùng chưa được xử lý sưng đỏ, đau nhức không thôi. Lại thêm thời điểm nàng rời kinh thành tiết trời vẫn ẩm áp, y phục vốn mỏng manh, thể nhưng lại bị một đường đưa lên phương Bắc gặp phải cơn mưa đêm qua mà không phát bệnh mới là đáng sợ.

Cẩn thận ngẫm lại, trong khi ngủ ký ức của nguyên chủ từng mảng từng mảng cuộn cuộn ập tới làm Mị Cơ tiêu hóa có chút khó sở. Tính ra, từ ngày nàng

rời kinh bằng với tốc độ của xe ngựa Vũ vương phủ thì đến hôm nay mới là ngày thứ tám. Tang ki của mẫu phi vẫn còn đó mà đám rân rết kia đã vội vàng đuổi nàng ra khỏi kinh.

Trên đường đi trước đó, nàng đã phát sốt một lần, vừa tới chân núi U Linh thì một đám phu xe, tùy tùng đi theo bất thành linh quay lại cầm kiếm tru sát các nàng. Hai tiểu nha hoàn Bích Nhi và Ý Nhi vì hộ chủ mà mất mạng, nàng một đường chạy trốn tới đỉnh núi thì bị đuổi kịp. Hai kẻ đáng chết đó định xé y phục của nàng đã tâm muốn hưởng thụ cảm giác làm chuyện đó với chủ tử có mùi vị gì. Chỉ là nàng phản ứng mạnh mẽ không cho bọn hắn cơ hội động thủ, chọc chúng nổi điên, một tên cầm kiếm đâm vào tim nàng, một tên rạch mặt nàng rồi lại lo kiếm xuyên tim chưa đủ để cho nàng chết, bèn bồi thêm hai nhát kiếm một qua vai, một ngang bụng.

Thật đúng là suy nghĩ cẩn thận!

Cơ thể này của nguyên chủ dù có chút ít võ công cùng nội lực nhưng căn bản chỉ dùng để cải thiện cơ thể vốn ốm yếu, tự vệ bản thân còn có chút khó khăn mà lại cần bọn chúng tận tâm chăm sóc nàng như vậy.

Được lắm!

Một đám hòa nhau bắt nạt nàng, cướp đoạt mọi thứ của nàng.

Hàn Vu Thủy! Mị Cơ ta đã nương nhờ thân xác này của cô cũng là vì chúng ta có duyên. Ta cảm nhận được phần hận cùng đau đớn của cô, ta sẽ thay cô tiếp tục sống mà lại là sống thật tốt. Oanh oanh liệt liệt mà sống để cho một đám người khi dễ cô phải bị trừng phạt.

Từ nay Mị Cơ nàng chính là Hàn Vu Thủy.

Phần lễ vật ngày hôm nay đám người kia tặng, nàng sẽ vô cùng cẩn thận ghi nhớ đợi đến ngày thanh toán sẽ khiến bọn chúng bồi nàng cả gốc lẫn lãi. Chỉ là việc quan trọng hiện giờ là phải thay y phục mới cùng xử lý đồng vết thương trên người nhưng gay go là nàng lại không thể cử động.

Bất đắc dĩ nàng bèn đưa tay lên người tìm kiếm một chút xem có gì đó khả thi hay không, ngoài ý muốn lại phát hiện ở mặt trong thắt lưng có một phần túi vải được khâu vào làm thành một nơi giấu đồ bí mật. Bề ngoài nhìn thì không phát hiện có gì kì lạ, đường chỉ lại che dấu vô cùng cẩn thận khéo léo. Thủ pháp tinh diệu như vậy khẳng định chỉ có Ý Nhi làm được. Nha đầu này tính tình luôn chu đáo cẩn thận, chắc hẳn túi nhỏ này là do nàng làm trước khi các nàng rời kinh. Lục lọi bên trong một chút thì phát hiện ngoài một ít bạc vụn còn có một chiếc vòng ngọc màu sắc xanh biếc mềm mại như nước, chất ngọc trong vắt nhìn qua là biết đồ thượng phẩm. Hàn Vu Thủy nhanh chóng nhận ra đây là vòng ngọc mẫu phi tặng cho nàng vào sinh thần năm ngoái nàng tròn 13 tuổi.

Nhìn vòng ngọc cùng ít bạc vụn Hàn Vu Thủy lại nhớ tới Ý Nhi luôn vì mình chu đáo tỉ mỉ, nhớ Bích Nhi luôn vui vẻ chọc nàng cười, lại nhớ tới mẫu phi từ ái trang nghiêm hết mực thương yêu nàng không khỏi cảm thấy đau lòng, hốc mắt bỗng cay cay. Đồ đạc nàng mang theo bên người đã sớm bị đám hỗn đản kia chia nhau cướp bóc cho nên hiện tại đồng bạc vụn này chính là nguồn sống của nàng.

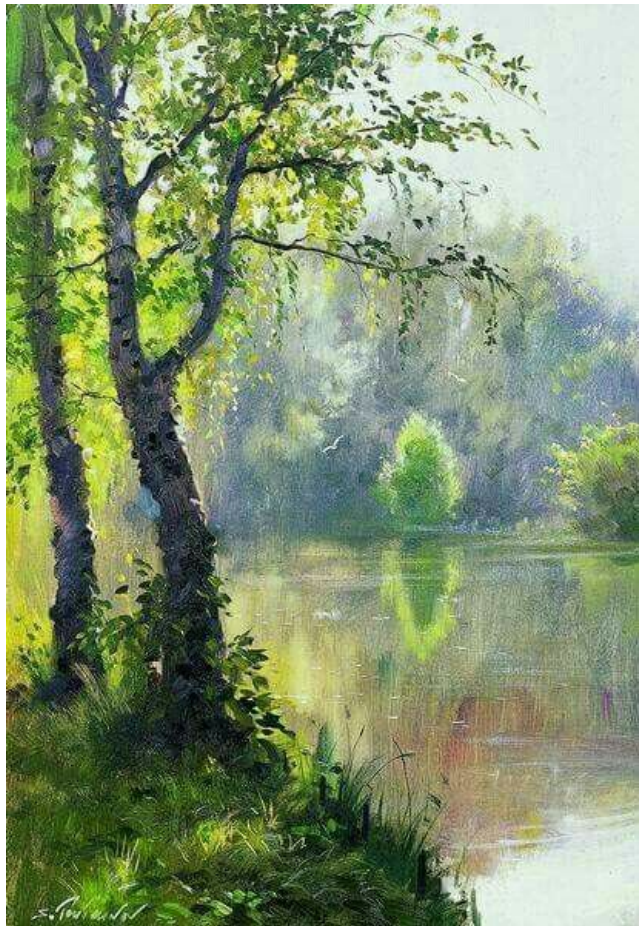
Chóp chóp mắt thu lại cảm xúc Hàn Vu Thủy trầm nhủ trong lòng rồi quyết định tiếp tục ngủ thêm một chút cải thiện thể lực.

"Ý Nhi, Bích Nhi còn có mẫu phi. Mọi người an tâm, ta nhất định sẽ sống thật tốt. Nhất định sẽ quay trở về.."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Mị Cơ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi Hàn Vu Thủy một lần nữa tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau. Ngủ liền một mạch gần hai ngày cho nên thanh tỉnh không ít cơ thể cũng đã có lực hơn, miễn cưỡng có thể ngồi dậy được. Chỗ đỡ cơ thể đi xuống giường,lúc này nàng mới có tâm tình đánh giá chung quanh. Căn nhà gỗ này nhìn qua mục nát giống như bị bỏ hoang đã lâu nhưng bên trong lại sạch sẽ,gọn gàng trên bàn còn để nghiên mực cùng bút lông chứng tỏ vẫn có người lui tới.

Nghĩ nghĩ một chút,nàng quyết định để lại ít bạc rồi cầm lấy bút trên bàn,mài mực rồi viết vài chữ lên chiếc khăn tay lụa vẫn mang theo bên người. Lại tìm chung quanh thêm một lần nữa xem có thu hoạch được gì không. Không ngoài ý muốn khi tìm một vòng ngoài hai bình sứ đựng được được cất trong hộc tủ đầu giường thì cũng không coa y phục hay đồ ăn gì. Cần thận nghĩ rồi ném một hồi xác định có thể dùng,lúc này nàng mới yên tâm nuốt xuống hai viên. Dù chỉ là giảm đau và trị thương bình thường nhưng đối với Hàn Vu Thủy lúc này thì chúng còn đáng giá hơn vàng bạc châu báu.

Bên ngoài trời đã tạnh mưa,mặt đất còn ẩm ướt nhưng không khí trong sạch, bừng sáng lên không ít. Những tán cây sau một phen được gột rửa đêm qua càng thêm xanh biếc. Có vài cành non còn đung đưa thì thoảng làm rơi xuống vài giọt sương như pha lê. Lại có giọt vẫn an tĩnh nằm trên phiến lá được ánh nắng chiếu qua lung linh đẹp đẽ. Tham lam hít vào một bụng đầy cái trong lành tại nơi này, nàng âm thầm so sánh,quả nhiên thế kỷ 21 đầy bụi bặm và khói xả ô nhiễm không thể so sánh với sự trong sạch tinh khiết tại nơi này.

Nhớ đến thế kỷ 21 giống như nhớ tới cổ hương,Mị Cơ trong thân xác Hàn Vu Thủy bắt giác hồi tưởng lại cuộc đời trước đây của mình.

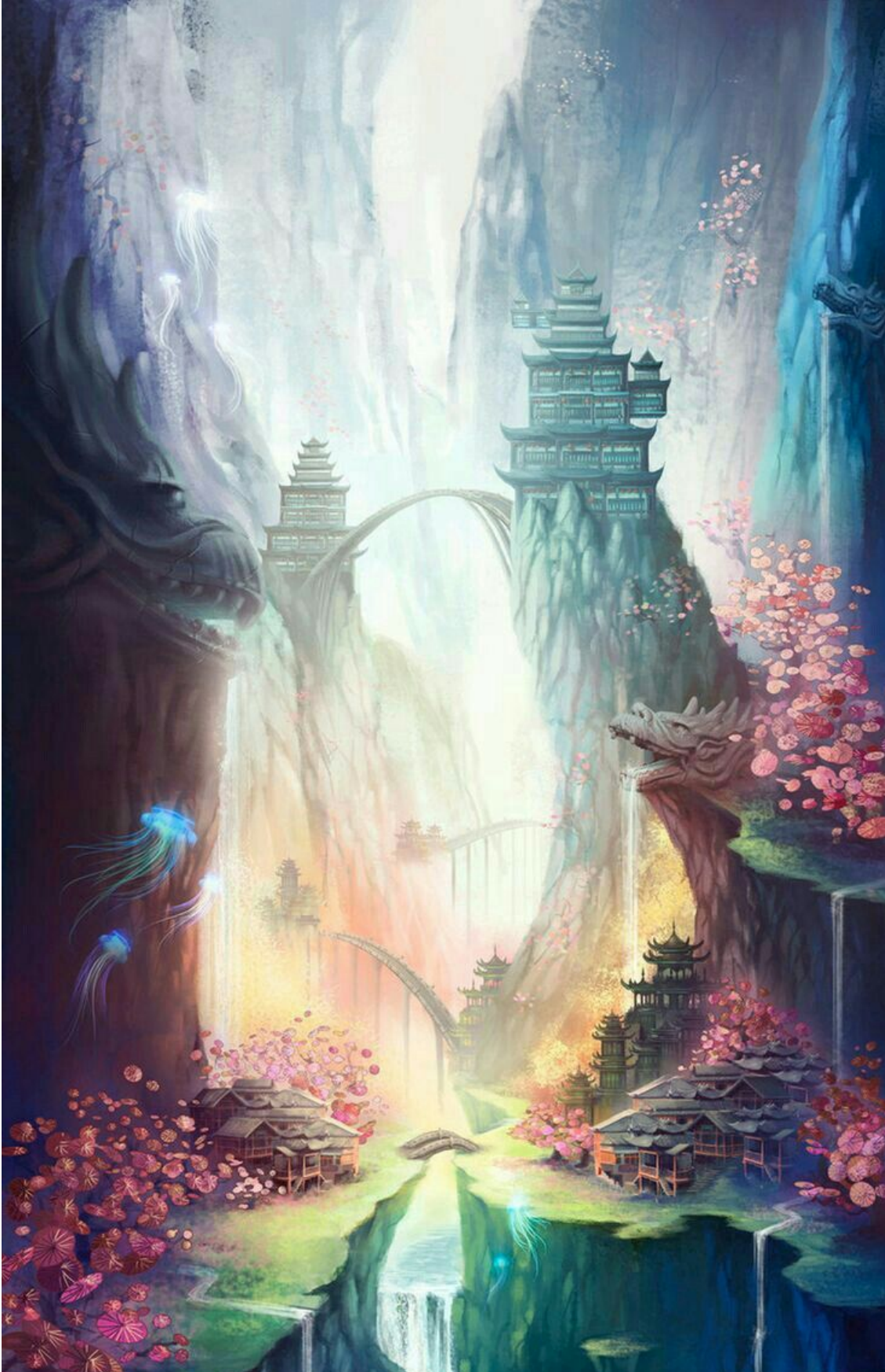
Nàng đã từng làm qua rất nhiều nghề khác nhau chỉ là thời gian không dài. Lâu nhất cũng chỉ có bốn tháng,vừa đủ để ẩn nấp che giấu thân phận hoàn thành nhiệm vụ, cái tên Mị Cơ cũng là do tổ chức đặt. Ở nơi ấy không ai không biết đến Mị Cơ được xưng tụng "đệ nhất sát thủ mỹ nhân ngư".Nàng thoạt nhìn qua xinh đẹp yêu đuối động lòng người,luôn nở cười dịu dàng khiến tâm người mềm nhũn, ngọt ngào,lãng lãng như đi vào giấc mộng. Ngay cả khi nàng một dao cắt cổ khiến người mất máu mà chết người vẫn mặc danh kỳ diệu mà cảm thấy cái chết này thật ngọt ngào và nàng thật dịu dàng,thật hiền lành thật giống một thiên sứ.

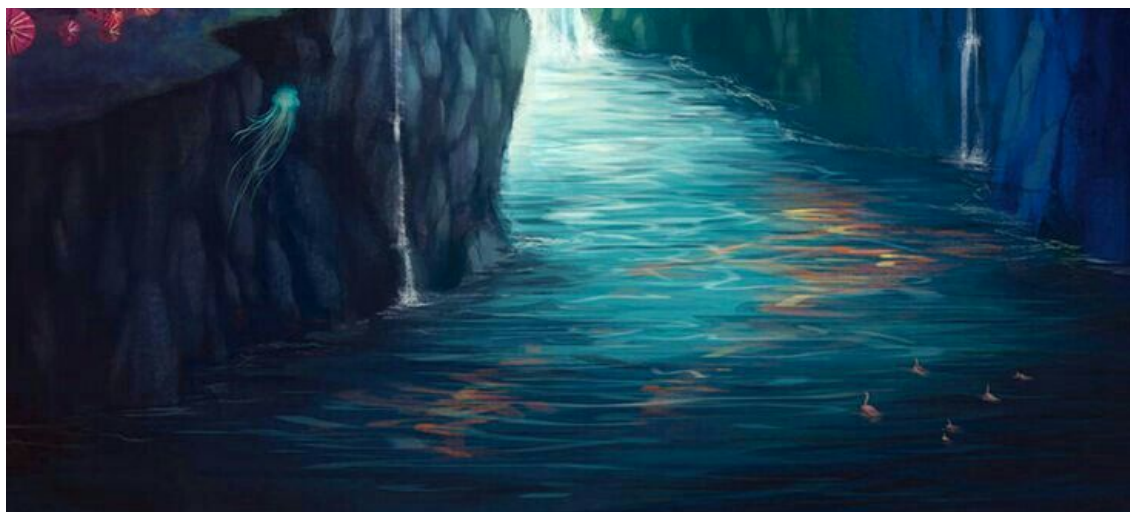
Đây cũng có thể coi là lý giải cho cái tên Mị Cơ của nàng .

Lại thật có duyên là nàng sau một lần hoàn thành nhiệm vụ liền cao hứng đi ăn mừng với đồng đội,không ngờ sau đó lại vì dị ứng rượu mà mất mạng. Cuối cùng xuyên tới thân thể này có lẽ cũng thật sự là hữu duyên đi. Dù sao nàng cũng đã quyết định nhất định không thể bạc đãi chính mình cũng không thể bỏ qua đám người hại nàng vừa đến đã thảm như thế này. Nàng rất hẹp hòi,ghỉ hận rất sâu nha.

Một đường đi xuống tới lưng chừng núi, giữa chừng nàng may mắn gặp được một đôi phu thê lên núi săn thú bèn dùng một nén bạc nhỏ mua lại một con mồi. Lại trả thêm hai nén bạc nữa thuê họ giúp nàng nường lên cùng với đôi lấy một bộ y phục nguyên vẹn. Tìm một nơi nghỉ ngơi trong chốc lát dùng bữa lại thay y phục sạch sẽ mới tiếp tục xuống núi.

Sau khi vết thương được xử lý sơ sơ lại ăn uống đầy đủ, Hàn Vu Thủy đi liền một mạch gần một canh giờ nữa tìm đường xuống núi nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, đường xuống núi đâu không thấy chỉ thấy nàng lạc vào một đám sương mù dày đặc. Mò mẫm một hồi cuối cùng đi vào một sơn cốc giống như chốn thần tiên. Lớp sương mù mỏng manh lượn lờ khắp nơi làm nổi bật trăm ngàn loại hoa màu sắc rực rỡ lung linh tràn đầy linh khí, hư hư thực thực. Dưới chân là thảm cỏ xanh mượt mềm mại khô ráo, trận mưa khủng khiếp tới qua cũng không làm nơi này có chút xui ảnh hưởng. Cảnh sắc rực rỡ lung linh nhưng không hề nhiễm một chút xui tư vị trần thế, ngược lại còn toát ra một cỗ khí thế cao ngạo, thoát tục.

Cẩn thận xem xét chung quanh,nàng phát hiện ra toàn bộ đám hoa lá cỏ cây ở đây đều là dược liệu và độc dược hiếm có,đến dòng suối trong bên cạnh cũng có công dụng dưỡng nhan,gia tăng công lực. Trùng hợp trước kia sở trường của nàng là y học và độc dược nên liếc mắt một cái đã nhận ra. Gặp được kỳ duyên tốt như vậy,lúc này tâm tình Mị Cơ vô cùng tốt. Vì tâm tình tốt cho nên nàng cảm thấy đám người đã đuổi nàng tới đây phá lệ dễ thương

Men theo con sông nhỏ đi sâu vào trong chút nữa có một hang động nhỏ, hai bên bờ tường được sửa thành các ngăn nhỏ chứa vô vàn các loại bí tịch cổ xưa.Giống hệt một thư các nhỏ,trên mặt phủ một lớp bụi dày chứng tỏ đã rất lâu rồi không có người động tới. Ở góc phòng là một thư án nhỏ đã mục nát chẳng đầy mạng nhện cũng không còn dùng được. Cẩn thận phui đi lớp bụi trên giá sách lại xem qua một lượt,nàng không khỏi sung sướng trong lòng.

Hóa ra toàn bộ ở đây đều là những bí tịch cổ đã thất truyền về y thư, độc dược,giải dược,có một số nói tới âm khí,một số còn lại là tu luyện nội công. Tất cả đều đã vô cùng cũ nát,hầu hết đều rơi rụng ngay khi nàng vừa mới sờ đến.

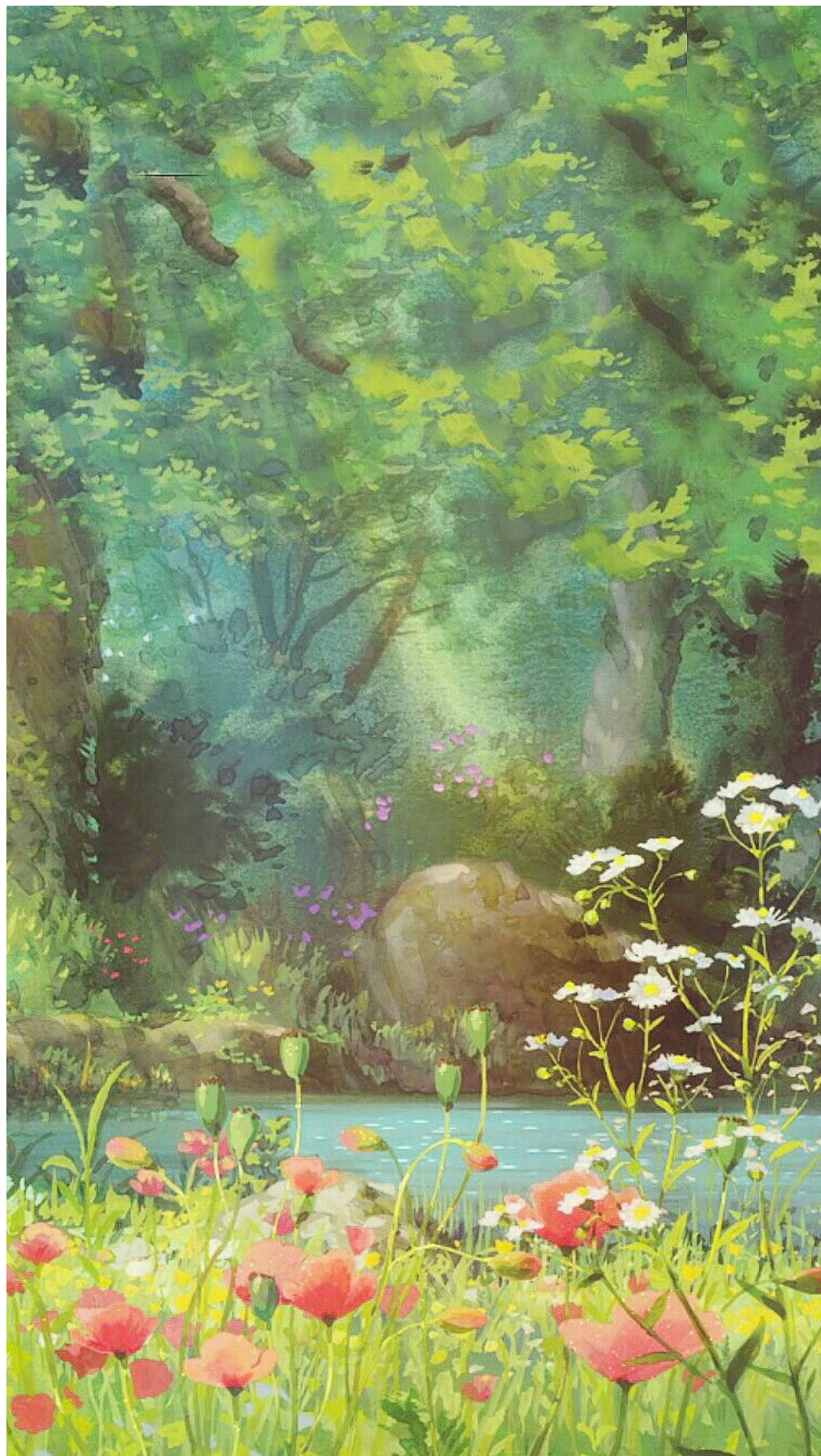
Cũng may dù không còn hình dáng nguyên vẹn cũng không ảnh hưởng đến nội dung bên trong. Không nhận được hưng phấn,nàng quyết định quay ra cẩn thận bái lạy bìa mộ phía bên ngoài cửa sơn cốc.Thuận tiện tìm một ít đồ ăn dự trữ rồi mới trở lại,trong mắt ánh lên vẻ kiên định cùng quyết tâm nghiên cứu học tập toàn bộ những thứ quý giá trong này. Bắt đầu công cuộc thoát thai hoá cốt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Xuống núi. Song bào tử muội

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thoát một cái,Hàn Vu Thủy đã ngồi ở trong son cốc này tròn sáu tháng.

Trong những tháng này,ngoài bề quan tu luyện thì nàng cũng có xuống núi hai lần. Lần thứ nhất vì y phục mặc đã lâu ngày lại chỉ có một bộ nên đã sớm sờn vải,có chỗ đã hơi rách. Cảm thấy cứ ngồi ở trong này mà không chuẩn bị gì cũng không ổn mà nơi này ngoại trừ cỏ cây, núi đá và hang động thì cũng không có y phục hay vải vóc gì nên quyết định xuống núi dùng nốt chỗ bạc còn lại mua ít vải lụa chất lượng tạm coi là tốt, màu sắc không quá chói mắt cùng một bộ kim chi,khung khâu,kéo cắt vải. Tính toán khi trở lại núi sẽ tự may cho mình vài bộ y phục,chỗ vải còn lại sẽ chia ra một nửa may thêm vài bộ,nửa còn lại làm thành khăn tay rồi đem xuống núi bán,kiếm ít bạc.

Lần thứ hai xuống núi đem y phục cùng khăn tay đã hoàn thành đi bán. Vì vừa sống trong hang đá tu luyện vừa thiết kế kiểu dáng,may y phục,thêu khăn tay cho nên kéo dài đến tận hơn một tháng sau mới xong. Đem y phục cùng khăn tay xuống dưới thị trấn nhỏ dưới chân núi bán rẻ cũng thu được một số bạc đủ để nàng dùng cho hai ba tháng.

Trích ra một khoản tiếp tục mua vải cùng chỉ màu,một phần khác dùng để mua giấy mực,bút lông,thuốc màu. Chỗ còn lại đem ra tiền trang đổi thành ngân phiếu.

Chuyện lương thực không cần nói đến vì trong khoảng thời gian này nàng hoàn toàn ăn thảo dược trong cốc,uống nước suối,ăn mật ong rừng để sống sót. Ban đầu có chút không quen nhưng đến bây giờ thì hoàn toàn ổn thậm chí còn có chút yêu thích.

Cho đến hôm nay tròn sáu tháng nàng vào cốc cũng chính là lần thứ ba xuống núi theo định kỳ đem y phục và khăn tay đem bán. Lần này xuống núi cũng không cần thiết phải cải trang hay chọn đi vào thời điểm đám sơn tặc đã no đủ về trại nữa. Bởi cũng không có tên sơn tặc nào nguyện ý hiến thân,trở thành dược nhân cho nàng thử thuốc.

Một đường thẳng tắp đem bao đồ tới tiệm phục trang quen thuộc giao đồ. Ông chủ cửa tiệm nhìn thấy nàng từ xa đã thập phần vui vẻ đón tiếp giống như nhìn thấy một cục vàng di động.

Cũng bởi kỳ thực,những bộ y phục nàng thiết kế ra đều dựa vào trí nhớ của thân thể này mà cải tiến đi một chút từ những kiểu dáng đang thịnh hành ở kinh thành mà làm. Đường chỉ tinh tế,màu sắc phối hài hòa,hoa văn thêu tay cũng vô cùng tinh xảo cho nên được người dân tại trấn nhỏ này từ già trẻ trai gái ai cũng yêu thích không thôi.

Cái quan trọng là giá thành phù hợp,bản tính người dân ở đây lại phóng khoáng nên mỗi lần nàng xuống núi giao đồ cũng không có bị ai khó dễ.

"Nhu Thủy cô nương,lần này người giao đồ gấp ba đợt trước. Có việc gì sao? "

Hôm nay nàng đem tới một bao đồ gồm 30 bộ y phục bán giá thường,20 bộ tốt đắt hơn một nửa giá tiền cộng thêm 50 chiếc khăn tay thêu. Nhiều gấp ba lần giao trước,ông chủ lại là người thông minh nên vừa nhìn đã biết ý tứ của nàng

"Trần lão cũng thật tinh ý. Gần đây có chút chuyện cần hoàn thành gấp, có lẽ sắp tới sẽ không tới được. Cho nên chỗ đồ này là ta chuẩn bị liền một mạch trong vòng hai tháng coi như là bù đắp cho ông " Hàn Vu Thủy cười khẽ đáp lời một nửa. Đối với nghi hoặc của Trần lão,nàng không định giải thích,cũng không định công khai thân phận thật của mình.

Những người sống ở đây dù tính tình khảng khái,phóng khoáng lại đôn hậu nhưng nàng vẫn như cũ giữ ý định sẽ không vướng bận những điều không cần thiết. Nàng còn chuyện quan trọng hơn phải làm lại đang trong giai đoạn quan trọng nên không thể phân tâm.

"Là vậy à..ai..thật đáng tiếc.. Nhưng nếu cô nương đã có chuyện quan trọng thì ta đây cũng không cưỡng ép. Chỉ là bạc lần này.."

Nghe Trần lão ngập ngừng,Hàn Vu Thủy lập tức hiểu ý ông,tùy ý cười

"Ta hiểu ý ông,bạc thu về đợt này ông cứ tạm thời giữ lấy. Sau khi xong chuyện, ta sẽ đến tìm ông. " Nàng nói như vậy thực chất cũng chỉ có một nửa tin tưởng nhân phẩm của Trần lão,một nửa còn lại chính là gần đây tu luyện đang đến giai đoạn quan trọng nên không muốn bị phân tâm. Chút bạc này cho dù không lấy nàng cũng sẽ không bị ảnh hưởng dù sao cũng đã tích được khá khá bạc. Sắp tới bề quan tu luyện trong núi cũng sẽ không có chuyện gì cần dùng tới.

"Được,vậy ta sẽ viết cho cô một tờ giấy có con dấu của cửa tiệm này làm tin. Cô xong chuyện thì tùy lúc tới,tpa sẽ hoàn lại bạc. Trần Bộc ta đây cũng có chút khí phách giang hồ "

"Như vậy thực cảm ơn,Trần lão"

Nàng cũng không cần khách khí,đối với những người có cá tính như Trần lão hay người dân ở đây thì người khách khí với họ lại chính là khinh thường họ.

Giải quyết xong xuôi,Hàn Vu Thủy không trì hoãn nữa mà lập tức trở lại trong núi. Trên đường đi lại vô tình cứu được hai bé gái thiếu chút nữa đã bị chết đói ven đường. Nàng vốn không nghĩ ra tay,chỉ cho ít bạc rồi đi nhưng không hiểu sao nhìn hai cặp mắt long lanh ánh sáng lại không nỡ nhìn được mua cho chúng ít đồ ăn, xong xuôi lại dẫn theo mình về trong cốc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khởi đầu mới. Khăn tay làm tin

Một đường đi lên núi,Hàn Vu Thủy không nói chuyện cũng không hỏi lý do vì sao hai tiểu nha đầu như chúng lại lưu lạc đến đây. Chúng cũng không mở miệng nói một lời,ba người cứ lặng lẽ đi về phía sơn cốc.

Đến gần trung tâm ngọn núi,đám sương mù dày đặc như một bức màn che mắt người ta,không thể thấy đường cũng không thể nghe âm thanh. Lúc này nàng mới khẽ hé môi

"Đi theo ta"

Kỳ thực, nhìn sương mù dày đặc có vẻ như không thể đi nhưng nếu tinh ý sẽ tìm thấy một quy luật trong đó. Chỉ cần thuận theo quy luật này là có thể an toàn xuyên qua nhưng có điều nếu không cẩn thận mà đi loạn thì sẽ có hai loại kết quả. Một là sẽ rơi thẳng xuống vách núi sâu không thấy đáy,hai là sẽ lạc trong sương mù,hoảng loạn,kiệt sức mà chết. Chính vì lý do này cho nên hầu như không có ai dám bèn báng lại gần.

Hai tiểu nha đầu cũng thông minh nên hiểu được không thể đi loạn trong chỗ này nên nhất trí chạy nhanh tới mỗi đứa tóm một góc áo của Hàn Vu Thủy. Nhìn động tác của chúng,nàng cũng chỉ cười khẽ mà không lên tiếng chậm rãi dẫn chúng vào bên trong

Vừa đi qua sương mù vào tới trong cốc,hai đứa trẻ đưa mắt nhìn nhau rồi đột nhiên một trong hai đứa quỳ xuống trước mặt nàng

"Cô nương,cô thu nhận chúng em với. Cho tỳ muội chúng em đi theo hầu hạ cô". Đứa này vừa dứt lời,đứa còn lại liền theo đó quỳ xuống

"Đứng đấy,cô nhận chúng em đi..Chúng em là cô nhi,có chết đói cũng không ai quan tâm nhưng cô lại cứu chúng em một mạng. Từ nay mạng của chúng em là của cô,nguyện đi theo cô cả đời"

Hàn Vu Thủy có chút ngạc nhiên,hai tiểu nha đầu này lại nói năng mạch lạc,trôi chảy như vậy. Nàng vốn đã quyết định sẽ dẫn chúng nó theo bởi thật sự mình cũng cần thêm người trợ giúp nhưng nàng không có thói quen cưỡng ép người khác nên kiên nhẫn chờ đến khi hai nhóc tự mở miệng mới lên tiếng.Giả sử như lúc này chúng không mở miệng nàng có lẽ sẽ thả chúng đi

"Nếu hai em đã nguyện ý ta cũng sẽ không ngại mà nói thẳng. Thật sự ta sống ở đây chỉ có một mình, cần thêm người trợ giúp nên mới dẫn hai em theo". Ngừng một chút nàng mới tiếp tục."Có điều,đi theo ta sẽ luôn sống trong nguy hiểm.Có khi sẽ phải giết người,hai em sẽ không còn ngày thanh thản an nhàn. Hơn nữa ta lại là một người khó tính và cầu toàn. Ta sẽ không chấp nhận kẻ lười nhác,qua loa đại khái. Vẫn nguyện ý chứ?"

Hai tiểu nha đầu nghe nàng nói xong suy nghĩ cẩn thận chừng một khắc rồi kiên định gật đầu

"Chúng em nghĩ kỹ rồi. Mạng của chúng em là do tiểu thư cứu,chúng em đi theo người không sợ khổ nhọc. Vẫn còn hơn là ngày ngày lo sợ dã thú cắn,sợ người đánh sợ chết đói"

"Bắt đầu từ hôm nay chúng em sống là người của tiểu thư,chết cũng là ma của tiểu thư". Ngay cả cách xưng hô cũng tình nguyện sửa không đợi ai nhắc,hai tiểu nha đầu thật sự cam tâm tình nguyện đi theo nữ tử trước mắt. Tuy vẫn chưa biết nàng cần bọn chúng làm gì nhưng có thể nhìn ra nàng sẽ không tùy tiện làm những chuyện thương thiên hại lý. Sở dĩ chúng nguyện tin nàng đi theo nàng là bởi từ trên người nàng toát ra một loại khí chất đặc biệt. Dịu dàng trong sáng như ánh đào lại có thêm một phần thanh thuần thoát tục

Ngay khi chúng sắp chết đói ven đường bao người đi qua cũng không ai nguyện ý ngó ngang, nàng lại cứu chúng một mạng. Nàng có ơn tái tạo,ban cho chúng một tia hy vọng nên nếu nàng có bắt nhảy vào nước sôi lửa bỏng chúng cũng vui vẻ mà làm không một câu oán thán.

Hàn Vu Thủy nhìn hai đứa trẻ đôi mắt sáng lấp lánh,về mặt kiên định không chút do dự thì mỉm cười hài lòng

"Được rồi,ta cũng không phải người lòng dạ ác độc.Các em là những người bạn đầu tiên của ta tại đây,chi cần không phụ sự tin tưởng của ta,ta nhất định sẽ không bạc đãi "Dùng một chút nàng mới nghiêm giọng nói tiếp "Từ hôm nay hai em chính là sống một cuộc đời mới. Những chuyện trước kia và con người trước kia của hai em hãy vứt qua một bên. Đợi đến khi trở nên mạnh mẽ hãy quay lại tính sổ với người đã nợ các em".Nàng tin với sự thông minh của hai nha đầu này,chúng sẽ hiểu ý tứ nàng muốn nói.

"Vâng,tiểu thư"

"Vâng,tiểu thư"

Hàn Vu Thủy cũng không dỗi dài thêm,thời gian không còn sớm,nàng phải mau chóng hoàn thành chỗ còn dang dở

"Vay đi thôi"

Lúc này tại ngôi nhà gỗ trên đỉnh núi,một nam tử mặc tử y nhạt màu,tóc dài buộc hờ hững sau vai. Vẻ mặt nhàn nhạt,cầm trên tay một chiếc khăn lụa đọc nội dung được viết trên đó,tươi cười tùy ý,hồi lâu cũng không có mở miệng. Sau lưng là ngân y nam tử,ngũ quan thanh tú hài hòa,về mặt khó hiểu nhìn người đang bất động trên ghế cười đến xuất thần

"Vương,khăn tay đó viết gì vậy"

"Không có gì, một bông hoa nhỏ thú vị thôi. Cũng không còn sớm nữa, về thôi Ngân Nguyệt" Đối với sự tò mò của người đằng sau nam nhân mặc tử y cũng không giải thích. Đôi con ngươi đỏ như máu lóe lên tia hứng thú, nờ nự cười thần bí tiện tay đem khăn lụa nhét vào ngực.

"Thần bí như vậy.." Người được gọi là Ngân Nguyệt dù còn có thắc mắc nhưng cũng không dám nhiều lời, im lặng đi theo sau. Hai người một trước một sau yên lặng xuống núi. Dưới ánh hoàng hôn, tử y phiêu dật càng thêm huyền ảo. Dung nhan tuyệt mỹ lộ vẻ tươi cười nhàn nhạt, gương mặt không che giấu vẻ biếng nhác, con ngươi đỏ như máu lập lòe như đốm lửa. Ấn hiện sau lớp khăn lụa che giấu đi một tia lạnh bạc nơi đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: #x27;Hoa Tiên#x27; U Linh cốc

Đào Xích Diễm Sơn.

"Vương, người của Thiên Vân sơn trang đưa tới thư mời" Hắc y nhân cung kính quỳ gối bẩm báo, chuyên tâm nhìn mũi chân không dám có nửa điểm sơ sót.

"Chuyện gì?" Trên mái nhà, một nam tử mắt phượng kiều mị, mi đen như mực, mày kiếm sắc sảo, môi đỏ da trắng, tóc đen xõa tung. Làn da trắng mịn làm nổi bật hồng y đỏ thắm, hờ hững lộ ra khuôn ngực rắn chắc. Một bộ dáng lười nhác, tùy ý lại càng khiến gương mặt tuấn mỹ như thiên tiên thêm vài phần yêu nghiệt.

"Là "Đại Hội Anh Hùng" thường niên, năm nay tới phiên Thiên Vân sơn trang ở Vân Châu thành tổ chức"

"Danh sách khách mời" Người đang phơi nắng trên mái nhà vẫn nằm bất động, nhắm mắt dưỡng thần. Lười biếng nhả ra vài chữ, cũng không có ý định mở mắt.

"Đã thám thính được tin tức. Đại hội năm nay do tân trang chủ Thiên Vân Kỳ đảm đương trọng trách. Thiệp mời được gửi cho toàn bộ đại lục, các môn phái lớn nhỏ đều nhận lời cử đệ tử tới trước chuẩn bị. Ngay cả U Linh cốc hành tung bí ẩn cũng gửi thư hồi báo đích thân cốc chủ sẽ tới". Đối với bộ dáng của chủ tử nhà mình, hắc y nhân vẫn như cũ mặt không biểu cảm nghiêm giọng bẩm báo.

"Ồ! Tin tức đáng tin chứ?" Này thành công thu hút hứng thú của nam nhân trên mái nhà. Chỉ thấy thân thể khẽ động, một đốm hồng hồng chớp lóe từ trên mái nhà vọt thẳng xuống đất. Gương mặt tuấn mỹ không giấu điểm vẻ kích động, mắt phượng lóe sáng, trên môi treo nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai. Vô cùng tươi tắn, tươi đến mức làm người đối diện có chút sợ. Trong lòng hưng phấn đến muốn điên.

Nàng thật sự sẽ tới? Tim lâu như vậy rốt cuộc cũng nghe được tin của nàng. Thật là tốt nha.

"Bẩm Vương, tin tức gửi về do huynh đệ bên Thông Thiên đường đích thân kiểm chứng. Người của ta tại Vân Châu thành cũng đã nhìn thấy vài đệ tử của U Linh cốc xuất hiện ngày hôm qua trong dịch quán " Hắc y nhân truyền đạt hết sức rõ ràng mạch lạc. Nhớ tới Ngân Nguyệt đại nhân đã dặn nếu có tin tức về U Linh cốc chủ nhất định phải bẩm báo tường tận với Vương, không sót một chữ. Xem ra Vương rất có hứng thú với vị "Hoa Tiên" này.

Kì thật, vị nữ tử này đúng là vô cùng có sức hút. Hai chữ "Hoa Tiên" vốn là danh xưng người trên giang hồ dùng để gọi nàng. Mà đằng sau cái danh xưng này cũng là có nguyên do của nó.

Cách đây hơn ba năm, thời điểm U Linh cốc mới thành lập có mấy tháng, liền chiếu cáo giang hồ chỉ thu nhận nữ tử, lại chưa có hành động gì rõ ràng. Cho nên có một số nam đệ tử Hồ Đường môn- môn phái nổi tiếng háo sắc, càn rỡ trong giang hồ nổi lên hù tâm với các vị cô nương trong U Linh cốc.

Lợi dụng thời điểm cô nương người ta xuất cốc chấp hành nhiệm vụ động tay chân, mơ tưởng chiếm được mỹ nhân đem về. Ai ngờ, mấy tiểu cô nương này bề ngoài xinh xắn dịu dàng, mềm mại như hoa lại vô cùng tàn nhẫn bạo hãn. Không nói hai lời trực tiếp một đao phế đi "tiểu đệ đệ" của một tên trong đó, cảm thấy chưa hả giận lại tiếp tục nhét cho bọn hán mỗi người một viên "Áo Ảnh Tử Điện". Khiến một đám háo sắc mang tâm hướng thụ mỹ nhân quay sang "yêu" lẫn nhau.

Cuối cùng huyết nhục tan rã, phát dục mà chết.

Chưa dừng lại ở đây, sáng ngày hôm sau truyền ra tin tức chỉ trong một đêm Hồ Đường môn toàn bộ bị hủy dưới tay U Linh cốc chủ. Nàng lấy một địch trăm thành công làm toàn bộ các môn phái lớn nhỏ trong giang hồ chấn kinh. Có người còn cẩn thận tới hiện trường xem xét thì thấy nơi trước kia còn tồn tại một Hồ Đường môn cao ngạo, lớn lối nay chỉ còn một đồng phế tích, vô số hài cốt đen xì dọa người. Nhưng điều làm người ta kinh ngạc chính là những cánh hoa mỏng manh trắng xóa xuất hiện khắp nơi tạo thành một khung cảnh kì dị lạ thường.

Lại có người may mắn nhìn thấy vị cốc chủ này miêu tả lại vô cùng kích động lòng người. Nàng một thân khí chất xuất trần, thoát tục như bạch đào lơ lửng giữa không trung, váy áo màu hồng nhạt phát phơ dưới ánh trắng bạc y hệt một đóa anh đào xinh đẹp.

Chỉ thấy nàng bằng một cái phát tay liền có vô số vật nhỏ rơi xuống, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Trong nháy mắt toàn bộ Hồ Đường môn bùng

cháy không cách nào dập được,cuối cùng diệt vong. Hồ Đường môn chính thức bị xóa tên khỏi giang hồ.

Sau sự kiện đó,U Linh cốc chủ thành công cảnh cáo một đám đàn ông háo sắc,không một ai dám đắc tội với người của U Linh cốc. Ai cũng sợ hãi chọn tới sát thân đem tới họa diệt môn, mặc dù vậy,vẫn có người mê đắm khí chất như thiên tiên của nàng liền gọi nàng là "Hoa Tiên". Cũng từ đó về sau,người của U Linh cốc gần như không còn xuất hiện, hành tung lại càng thêm bí ẩn.

Mà Vương của bọn hắc lại là được nàng cứu một mạng. Trong một lần dẫn người đi làm nhiệm vụ,Vương đột nhiên phát bệnh mặc dù cách thời hạn còn xa làm bọn hắc trở tay không kịp. Đang lúc nguy cấp thì thấy người của U Linh cốc xuất hiện bèn mạo hiểm cầu cứu. Cuối cùng U Linh cốc chủ đồng ý ra tay với điều kiện bọn hắc phải phát nguyện không được hé môi nửa chữ về đêm hôm ấy.

Tận tình cứu chữa một đêm lại cho bọn hắc được khắc chế tạm thời mới thành công kéo thân trí của Vương quay về. Liên từ sau ngày hôm đó Vương một mực muốn tìm nàng để cảm tạ mà nàng như cũ vẫn biệt tích tới tận hôm nay.

Cho nên tin tức này chính xác là khiến hồng y nam tử hưng phấn đến muốn điên. Hận không thể trực tiếp trong một giây xuất hiện ngay ở Vân Châu

"Tốt.Truyền lệnh xuống. Chuẩn bị ngay chiều nay xuất phát tới Vân Châu"

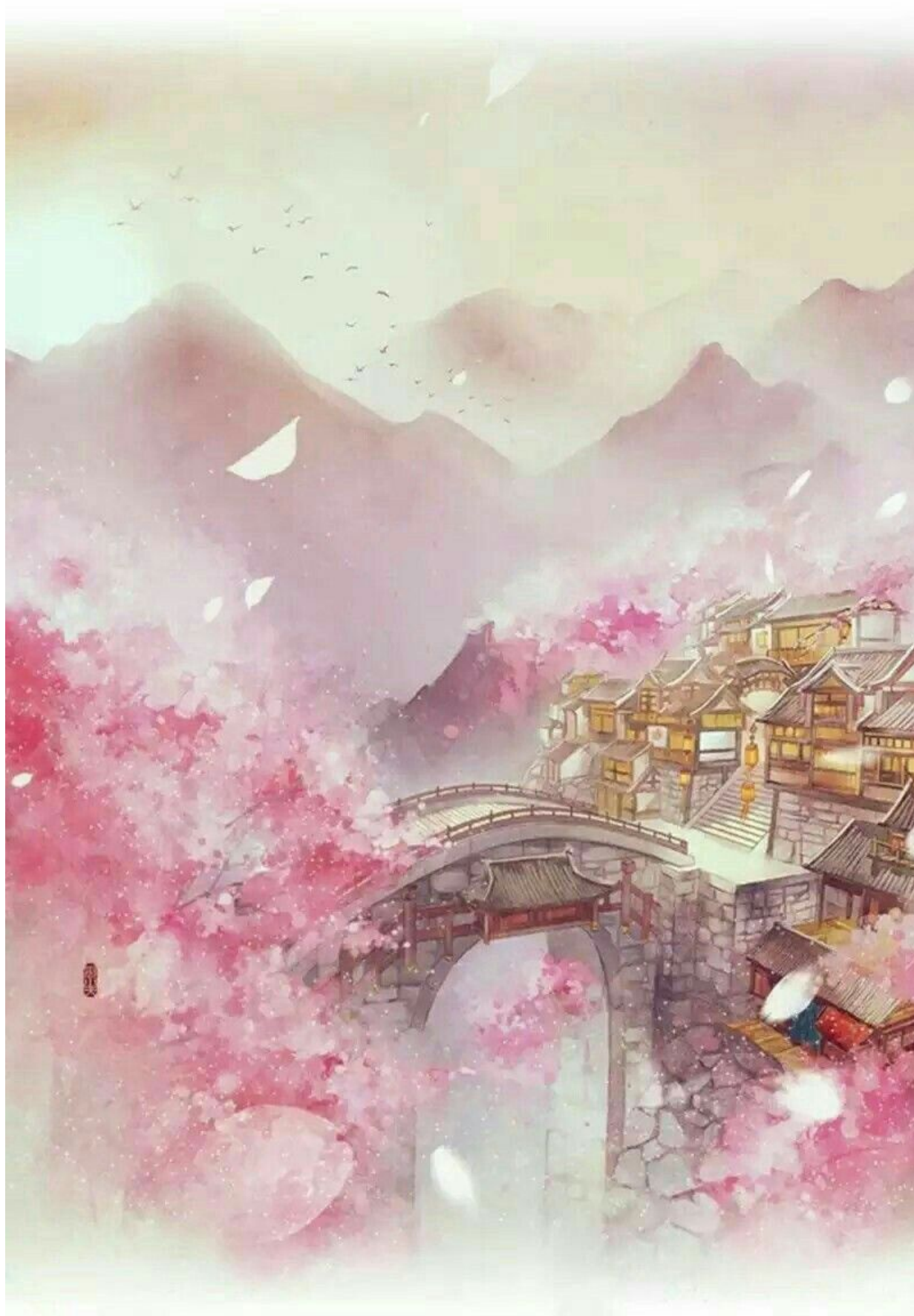
"Vâng "

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: #x27;Hoa Tiên#x27; U Linh cốc (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thành Vân Châu - một tòa thành nhỏ độc lập nằm tại biên giới giữa hai quốc gia lớn trên đại lục Thanh Long là Nam Vũ quốc và Thiên quốc. Địa hình đa dạng, thời tiết bốn mùa, cảnh sắc xinh đẹp, thường xuyên có lũ khách, thương nhân đến từ các quốc gia xung quanh ghé tới. Phố xá lại náo nhiệt sôi uất, rất có phong vị riêng, vừa là vị trí quân sự trọng yếu, vừa là nơi nghỉ dưỡng lý tưởng

Chập tối một ngày đầu tháng tám, cách ngày "Đại Hội Anh Hùng" chính thức diễn ra

mười ngày.

Trên đường lớn bỗng phi thường náo nhiệt bởi sự xuất hiện của một cỗ xe ngựa bằng bạch ngọc. Thân xe được chạm khắc một cảnh đào phớt hồng nổi bật trên nền ngọc trắng. Dường hai con bạch mã làm ngựa kéo, phía trước cùng hai bên cửa sổ treo lụa mỏng làm rèm che. Khiến cho người ngoài nhìn vào chỉ lơ mơ thấy một bóng dáng mảnh mai lại không nhìn rõ dung mạo.

Bên ngoài là hai thiếu nữ y phục giống nhau, váy dài lụa trắng đơn giản, khoác áo tơ mỏng màu anh đào nhàn nhạt. Phần cổ áo được cố định bằng hai chiếc khuy bạc, tà áo mỏng manh nhẹ nhàng bay bổng như mây. Hồng đeo ngọc bội hoa đào cũng một màu trắng, cùng một chiếc chuông bạc nhỏ

Tóc dài buộc cao cố định bằng một chiếc trâm hoa đào đơn giản nhưng thiết kế tỉ mỉ, xinh đẹp. Dung mạo thanh tú giống nhau đến chín phần. Chỉ khác đôi con ngươi màu sắc đặc biệt, một vàng rực, một y hệt như hồng ngọc. Trên tay đều cầm bảo kiếm khảm linh thạch hồng nhạt tỏa ra ánh sáng dịu dịu.

Hộ tống hai đầu xe ngựa là một nhóm bốn thanh niên cưỡi bạch mã người nào người nấy một thân bạch y. Viên cổ, tay áo đều nhuộm đen thêu tơ bạc, toàn thân lơ mơ tỏa ra uy áp làm cho người khác có chút hít thở không thông. Khí thế khoa trương mười phần thu hút toàn bộ ánh nhìn của người đi đường. Có người tình ý nhận ra, nhất thời không nhìn được thốt lên kéo theo sau nhiều tiếng nghị luận, xôn xao cả một dãy phố

"Bạch đào ngọc bội..đó..đó là U Linh cốc"

"U Linh cốc? Ngươi chắc chắn chứ?"

"Không thể nhầm được. Ngươi nhìn hai vị cô nương kia đều đeo ngọc bội hoa đào trắng, trên xe còn khắc một cảnh đào, chính là dấu ấn riêng của U Linh cốc. Chỉ là không rõ đây là nhân vật lớn nào mà thôi."

"Nhưng là không phải nói U Linh cốc chỉ nhận nữ tử sao?"

"Cái này có gì khó hiểu, từ sau vụ việc Hồ Đường môn cách đây mấy năm, có lẽ cốc chủ đã thay đổi suy nghĩ"

"Ngươi nói cũng có lý"

"Xem ra tin tức đại hội anh hùng lần này U Linh cốc nhận lời tham gia là thật. Trước đó ta còn không có tin"

"Đúng a. Ta thật mong mau đến ngày 15 để được chiêm ngưỡng dung nhan U Linh cốc chủ"

"Đúng a"

"..."

Bên ngoài ồn ào không dứt, bên trong một mực an tĩnh mây may không chút ảnh hưởng. Một nữ tử lười biếng dựa người trên nhuyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần, toàn thân y phục một màu phớt hồng. Váy anh đào thướt tha, thắt lưng là một dải lụa được quấn dây bạc xung quanh. Áo khoác tơ mỏng cùng màu, trên đầu vai, cánh tay còn treo mấy dải lụa dài, thướt tha yêu kiều. Hồng đeo ngọc bội hoa đào, chuông nhỏ bằng vàng. Một chiếc ngọc tiêu gài qua thắt lưng, tay cầm kim phiến, ngón trỏ đeo Mộng Diệp Phần tín vật của U Linh cốc chủ, biểu thị thân phận của nàng

Tóc đen xõa dài, phía sau đeo một chiếc kẹp hoa đào làm từ phần điệp linh thạch. Trên tóc đeo thêm một sợi dây bạc giữa trán thả xuống một viên đá nhỏ. Đơn giản mà vẫn hoa lệ lại phù hợp với khí chất của nàng. Càng tôn lên dung mạo như hoa như nguyệt, thanh thuần thoát tục hệt như bạch đào.

Nếu để người hai bên đường nhìn thấy gương mặt này chắc chắn sẽ có người nhận ra nàng chính là "Hoa Tiên" được giang hồ xưng tụng- U Linh cốc chủ thân bí luôn không lộ mặt. Nữ tử tựa hồ rất vừa ý với phản ứng bên ngoài, khẽ môi treo nụ cười nhẹ cũng không động mà tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

"Thưa tiểu thư, đã tới nơi". Xe ngựa một đường thẳng tiến tới một tòa biệt viện nằm trên phượng Tú Lệ, hai thiếu nữ vẫn đứng bên ngoài xe cất tiếng gọi nữ tử bên trong mới miễn cưỡng ngồi dậy, đeo lại khăn che mặt rồi mới vén rèm lụa bước xuống.

"Ngân Sương, dẫn Tiểu Ưu dắt ngựa ra phía sau, cho chúng tự do đi lại một lát. Không đi quá xa là được". Đoàn người tiến vào trong biệt viện liền tự giác tản ra, tự mình đi xử lý việc riêng. Nàng cũng không nhiều lời chỉ dặn dò Ngân Sương một chút rồi cùng Tuyết Liên về thẳng Diệp Uyển

"Vâng, tiểu thư". Biết tính tiểu thư luôn đặc biệt quan tâm tới động vật, Ngân Sương cũng không chậm trễ, nhanh chóng đi làm việc

Nhìn bóng dáng tiểu nha đầu chạy đi, nữ tử mỉm cười tháo khăn che mặt xuống lộ ra dung nhan tuyệt sắc, lung linh tựa ánh trăng. Chẳng ai xa lạ, chính là Hàn Vu Thủy, từ ngày dẫn hai đứa trẻ vào cốc cho chúng đi theo, cùng nàng học tập võ công, tu luyện nội lực rồi lập ra U Linh cốc tới nay đã hơn 4 năm. Hai tiểu nha đầu ngày ấy bây giờ lớn lên thanh tú xinh đẹp, trở thành hai người đồng hành thân cận nhất với nàng - Tuyết Liên và Ngân Sương. Mà nàng lại lấy thân phận Mị Cơ, trở thành người đứng đầu U Linh cốc.

Vốn dĩ đại hội anh hùng lần này nàng không định tham gia, nhưng lại nghe tin báo về nói rằng Nam Vũ quốc Nga Sơn cung cung chủ lệnh cho Kính Vu trưởng lão dẫn tiểu đệ tử là Hàn Vô Mai đi theo đại đệ tử của nàng Diêu Cự Nam. Cùng với Túc Vương Lâm Mộc Phong và Phúc An công chúa Mộ Băng Băng tham gia. Nàng liền có hứng thú bèn lệnh Tuyết Liên gửi thư hỏi đáp trang chủ Thiên Vân sơn trang- Thiên Vân Kỳ. Nói lần này U Linh cốc chủ tự mình dẫn người tham dự. Lại cố tình truyền tin ra bên ngoài để cho hết thảy các môn phái đều biết nàng sẽ xuất đầu lộ diện.

Ha ha! Thật nóng lòng muốn xem sắc mặt của bọn họ khi nhìn thấy kẻ đáng ra đã chết là nàng. Nghĩ tới sắp có kịch vui nàng liền hưng phấn không thôi,khôe môi cong lên,cười đến ngọt ngào. Ai không biết sẽ tưởng nàng động xuân tâm chỉ có Tuyết Liên biếu rõ nàng đang hưng phấn cái gì,liếc về mặt nàng che miệng cười khế

"Tiểu thư,nghe nói đoàn người Nga Son cùng với Lâm Mộc Phong và Mộ Băng Băng đã tới đây từ hai ngày trước,hiện đang ở tại dịch quán. Tiểu thư có muốn đi chơi chút không? "

"Được,vậy chờ Ngân Sương trở lại rồi chúng ta đi. Trước hết thay y phục đã,không nên để người khác chú ý"

Lời này ngay tức khắc chọc đúng chỗ ngứa,thành công bới lên bản tính thích náo nhiệt ần sâu bên trong Hàn Vu Thủy. Nàng không do dự hưởng ứng rồi thay ra một bộ váy trắng đơn giản, đem Kim Hoa phiến cùng Mộng Điệp Phấn nhét vào trong người. Tóc mây đen mượt xoắn dài, vẫn lên một búi nhỏ,gài một chiếc trâm khổng tước bạc,tua dài rủ xuống đúng đưa theo bước chân. Hoa tai bạc khảm ngọc trai đóng đưa đơn giản lại tao nhã,thoát tục,vô cùng hợp với khí chất của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Gặp lại người quen

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Ngân Sương,lấy miếng ngọc bội kia đem tới đây"

"Ngọc bội? Ý tiểu thư là miếng Bích Thủy ngọc bội kia hả" Miếng ngọc này tiểu thư đưa cho nàng bảo quản đã lâu lắm rồi. Nghe tiểu thư nói Bích Thủy ngọc bội này có khắc tên thật của người,là vật quan trọng sau này trở về sẽ cần dùng đến. Hôm nay lại lấy ra là muốn làm gì?

Nhìn về mặt mờ mịt của Ngân Sương,Tuyết Liên rất có hảo tâm giúp nàng từ trong sương mù đi ra.

"Nga Son cùng cung chủ năm nay cho phép tiểu đệ tử là Hàn Vô Mai cùng đi với đại đệ tử Điều Cự Nam và Kính Vu trưởng lão tới tham gia đại hội anh hùng mở mang kiến thức"

Hàn Vô Mai? Điều Cự Nam? A! Ngân Sương cuối cùng cũng đoán ra được một chút dự định của tiểu thư. Nàng là muốn đi chinh người nên vô cùng vui vẻ,hưng phấn mười phần nhanh chóng đem đồ tới. Hàn Vu Thủy thấy Ngân Sương bộ dáng hưng phấn không kém gì nàng cũng chỉ cười mà không có nói gì. Đeo lên người Bích Thủy ngọc bội cất đi đã lâu,hôm nay cảm tới không khỏi có chút hoài niệm. Cho đám người kia thoải mái lâu như vậy nàng cũng nên chuẩn bị trở về đòi lại chút lời rồi.

"Đi thôi,chúng ta đi xem tiểu muội cùng nhị biểu ca. Thật lâu không có gặp họ,ta có chút nhớ" Hàn Vu Thủy tựa tiểu phi tiểu nói lời ngọt tới tận xương. Nếu không phải trong đôi mắt dịu dàng như thu thủy kia còn lấp lóe một tia giễu cợt thì còn thật sự nghe ra có chút tình cảm nhưng nhớ.Đeo lên mặt sa mông thêu hoa,cầm theo tiêu ngọc dẫn hai nha đầu ra cửa.

Thành Vân Châu quả thực vô cùng sầm uất náo nhiệt,dọc theo hai bên đường vô số gian hàng bày bán đủ các loại đặc sản. Từ vài vốc quần áo cho tới châu thoa trâm cài,đồ chơi nhỏ bằng bạc,các món điểm tâm đủ màu đủ dạng. Tuy nhiên thứ hấp dẫn nhất cũng đặc trưng nhất của nơi này phải nói tới các loại rượu ủ và trà hoa.

Liên hoa thơm ngát,ngọt ngào.Đào hoa thoang thoang dịu dàng. Mai hoa thanh nhã,tinh thuần mỗi loại mỗi vẻ hương sắc khác nhau. Dù là rượu,là trà hay điểm tâm cũng khiến người ta mê đắm, phảng phất còn thấy như lạc vào rừng hoa quyến rũ lòng người.

Khác với mọi nơi,người dân ở đây xưa nay đều dùng trà hoa hàng ngày thay cho trà lá. Thường dân lao động bình thường thì dùng hoa nhài,hoa cúc. Nhà có tiền hay giới quý tộc thì chuộng trà sen,hay trà hoa đào,hoa mai. Vì lý do này nên trong thành vô số tửu lâu,trà lâu được mở ra phục vụ lữ khách. Nói tiếng nhất phải nói tới Túy Hoa lâu,dù mới mở ra chỉ được khoảng 3 4 năm nhưng cũng được xưng cái danh đệ nhất.Ở đây ngoài hoa tửu còn có trà hoa và các loại điểm tâm bánh ngọt đều có nguyên liệu từ hoa. Giá cả hợp lý,hương vị lại tốt nên đặc biệt đông khách,không nói tới chỗ ngồi thông thường,ngay cả các nhả gian xa hoa cũng luôn kín chỗ.

Mà lúc này,trong một gian nhỏ trên gác ba Hàn Vu Thủy sau một hồi dạo phố liền kéo hai nha đầu vào đây nghỉ chân. Nhân nhả thưởng trà,trước mặt bày vài món điểm tâm đủ màu sắc,bánh hoa đào dẻo,bánh xấp hoa đào,,mứt hoa đào,kẹo dẻo nhân hạt sen cùng một gói điểm tâm mua trên phố khi này.

Ngân Sương và Tuyết Liên ngồi bên cạnh chia nhau thưởng thức điểm tâm xinh đẹp, hai nàng không như tiểu thư, thích dùng trà mà gọi nước đào ngọt. Nơi này cũng không có người ngoài nên Hàn Vu Thủy liền cho các nàng thoải mái, không cần câu nệ.

"Tiểu thư, tay nghề của Hồng Nương càng ngày càng tốt. Điểm tâm thật ngon, giòn xốp mềm vừa đủ, không nhũn không cứng lại không quá ngọt. Hương vị thật sự rất tốt"

"Hồng Nương này thật sự là thông minh học nhanh như vậy, tiểu thư chỉ dạy nàng mỗi món có một lần, lại chỉ điểm một chút nàng liền học được. Không quá 1 năm liền mở được từ lâu, qua 3 năm lại nổi tiếng như vậy trở thành đệ nhất từ lâu ở đây."

"Đúng a, có điều hôm nay nàng ta cũng không có đây. Ta có chút nhớ nàng a"

Hai nha đầu mỗi người một câu, nói thay phần của nàng mà nàng vừa hay lại lười mở miệng nên mặc cho các nàng nói chuyện còn mình thì tiếp tục thưởng trà. Không thấy tiểu thư trả lời, các nàng cũng không thấy lạ. Tiểu thư luôn lười nói chuyện nên lần nào cũng là hai tỷ muội các nàng nói chuyện với nhau giải sầu, sẵn tiện mua vui cho tiểu thư.

Ngồi ngây ngốc chừng nửa canh giờ, trà cùng điểm tâm cũng đã gần hết Hàn Vu Thủy mới khoát tay áo đứng dậy. Gọi tới tiểu nha đầu đứng ngoài cửa yêu cầu gói lại một phần điểm tâm đưa cho Tuyết Liên giữ rồi đi về hướng dịch quán, thuận tiện đi dạo thêm một vòng.

Dịch quán trong thành Vân Châu này vô cùng rộng rãi kiên cố, thiết kế lại tinh xảo. Xây lên ba tầng, mỗi tầng hơn ba mươi căn phòng rộng rãi đầy đủ tiện nghi. Ngày thường kinh doanh như khách điểm bình thường, chỉ khi tới đại hội anh hùng hàng năm mới được trưng dụng thành chỗ ở cho các hiệp khách từ bốn phương tám hướng khắp đại lục Thanh Long tới đây tham dự. Mấy ngày hôm nay đã đón tiếp hơn hai trăm lượt khách tới lui, dưới sảnh luôn đông nghịt người. Mười lăm tiểu nhị chạy hết công suất khắp gian phòng, tiếng cười nói chửi bới gây gổ hôm nào cũng có vô cùng náo nhiệt.

Hàn Vu Thủy đánh giá quang cảnh bên trong một hồi, Tuyết Liên ở bên cạnh tìm kiếm xung quanh rồi ghé vào nàng nói nhỏ

"Tiểu thư, em nhìn thấy người Nga Sơn cung rồi. Là đám người y phục màu vàng nhạt ngồi bên kia"

"Ta thấy rồi" Không khó để nhận ra bọn họ vì lão già Kính Vu kia thời điểm nàng bí mật quay lại Nam Vũ quốc làm chút chuyện đã chạm mặt vài lần. Nàng vẫn còn chưa quên bản mặt buồn nôn của hắn khi định chiếm tiện nghi người của nàng.

Đám người bên cạnh hắn thì không khó nhận ra, Túc vương Lâm Mộc Phong mới từ đất phong về kinh thành. Là nhi tử độc nhất của Trường Lạc trường công chúa, tỷ tỷ của tiên hoàng. Phúc An công chúa Mộ Băng Băng trưởng nữ của tiên hoàng, đích muội của tân đế Mộ Triệt cùng thứ muội của nàng - Hàn Vô Mai bây giờ là Nhã Lam quận chúa cao quý quan hệ rất tốt. Điều Cự Nam, đích thứ tử phủ trấn quốc tướng quân, một đám tự xưng bằng hữu tốt hòa nhau lừa gạt, tính kế đuổi nàng đi, bức chết mẫu phi của nàng. Nàng quên ai chứ cũng không thể quên được đám người này.

Hận ý của Hàn Vu Thủy chân chính để lại trong thân thể này cùng với uất ức, không cam lòng luôn luôn sôi sục chỉ chờ phát nổ. Hai nàng ban đêm luôn gặp ác mộng không có luân hướng liền không thể ngủ được.

"Đi thôi, chúng ta lại đó chào hỏi một chút" Hàn Vu Thủy cười nhạt, ánh mắt biến lạnh trong chốc lát rồi bước lại gần. Ngân Sương cùng Tuyết Liên cũng không nhiều lời bước theo sau.

Ở bên này, Lâm Mộc Phong đang tự mình uống rượu không để ý tới người khác, lại càng mặc kệ Mộ Băng Băng bên cạnh gấp thức ăn giúp mình. Tuy có không thích nhưng trước mặt nhiều người, hắn cũng miễn cưỡng cho nàng chút mặt mũi. Bỗng một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai làm tim hắn bất thành linh huyệt một nhịp. Ngẩng mặt lên thì bị hình dáng xinh đẹp trước mặt làm cho ngẩn ngơ mất một lúc. Tuy rằng nàng che lại gương mặt nhưng vô tình khí chất tao nhã thoát tục của nàng vẫn khiến người đối diện không thể rời mắt

"Kính Vu trưởng lão, đã lâu không gặp" Cảm nhận được có ánh mắt khác thường đang chăm chú nhìn mình. Hàn Vu Thủy cười thâm trong lòng, Túc

vuông quả thật là vẫn không thay đổi. Người này tqt trên xuống dưới điều gì cũng tốt chỉ duy nhất có một tật xấu là háo sắc mà lại không chỉ dừng ở mức bình thường.

"Mị Cơ cô nương, đã lâu không gặp. Thật vinh hạnh cho lão phu" Đám nam thanh nữ tú còn đang ngẩn ngơ chưa kịp phản ứng, chỉ có Kính Vu bình tĩnh lên tiếng đáp lại. Dù sao lão cũng là người đi trước, hơn nữa cũng đã cùng nàng có chút gọi là va chạm, bị ăn thiệt qua nên vẫn có chút chột dạ.

Mộ Băng Băng thấy biểu ca bên cạnh "bệnh cũ tái phát" liền buồn bực trong lòng. Thầm nghĩ người ta mặt cũng không có lộ, hần như vậy mà đã ngơ ngẩn mất hồn, thật khiến nàng mất mặt. Có điều dù sao nàng cũng là công chúa hoàng thất, trong lòng không thoải mái nhưng trên mặt vẫn đeo lên nụ cười đứng mực chào hỏi người đang đứng kia.

"Kính trưởng lão, cô nương đây là...?" Chỉ là dù sao nàng cũng là công chúa trong cấm cung, không có mấy dịp được ra ngoài. Cho nên những môn phái hành tung bí ẩn như U Linh cốc vẫn là không biết.

"Công chúa, Mị Cơ cô nương thuộc U Linh cốc trên núi U Linh, vốn hành tung bí ẩn, ít khi xuất hiện công khai nên công chúa không biết cũng phải". Hàn Vu Thủy nghe thấy lời này có chút bất ngờ, lão nhân này thế nhưng lại có điểm thông minh. Nhìn ra được nàng không muốn tiết lộ thân phận. Có lẽ giáo huấn lần trước làm lão ta tỉnh ra không ít.

Kì thực, nàng đoán chỉ đúng một phần, sự thật là Kính Vu giúp nàng che dấu thân phận coi như là bồi lỗi chuyện lần trước lão say rượu suýt chút nữa phi lễ với người của nàng. Bị tiểu cô nương đó đâm một nhát không nói còn bị dính độc của nàng, nằm trên giường đúng nửa năm trời. Bây giờ nhớ lại lão vẫn còn thấy rợn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đụng phải sát thần

"Đây hẳn là Phúc An công chúa?" Từ lúc tiến vào, Hàn Vu Thủy vẫn không để ý tới xung quanh. Đột nhiên nghe thấy giọng nói lạ liền có chút giật mình "Mị Cơ tham kiến công chúa. Vừa rồi nhìn thấy Kính Vu trưởng lão có chút kinh hỷ nên nhất thời không để ý tới xung quanh. Công chúa thứ tội". Ngân Sương và Tuyết Liên đứng sau liếc nàng một cái, trong lòng có chút không biết nói gì. Rõ ràng là tiểu thư lờ người ta đi lại còn ra vẻ không thấy, vậy mà công chúa kia vẫn không nghĩ ngờ gì còn cười với nàng. Haizz

Mặc kệ hai nha đầu nghĩ quỷ, Hàn Vu Thủy khẽ cúi đầu làm bộ nhận sai, lời nàng nói nhẹ nhàng không nhanh cũng không chậm. Động tác vừa vặn thỏa đáng lại vẫn toát ra khí chất tao nhã, cao quý khiến đám người Mộ Băng Băng, Lâm Mộc Phong ngạc nhiên không thôi.

Đặc biệt là Lâm Mộc Phong, nhìn nàng một thân váy áo trắng như tuyết, khoác áo voan mỏng màu vàng nhạt. Tóc đen xõa dài vẫn một búi tóc đơn giản dùng trâm bạc không trức cổ định. Cao quý lại thoát tục làm hai con mắt của hần mơ hồ xuất hiện hai đốm lửa, cứ thế ngây ngốc nhìn nàng cho tới khi Diêu Cự Nam bên cạnh huých nhẹ một cái mới kéo thần trí hần trở về.

"Không sao, Mị Cơ cô nương không cần đa lễ dù sao cũng không phải ở trong cung" Nhìn nữ nhân trước mặt động tác lưu loát quy củ không thua kém các tiểu thư quý tộc, còn có thể so sánh tương đương với mình. Mộ Băng Băng đối với nàng bất giác có thêm vài phần hảo cảm "Mị Cơ cô nương và Kính trưởng lão chắc hẳn quan hệ rất tốt". Lần này người lên tiếng là Lâm Mộc Phong vừa mới từ trong mộng trở về, cuối cùng cũng khôi phục bộ dáng đỉnh đặc bình thường

"Quả thật chúng ta có giao tình khá tốt" Hàn Vu Thủy che miệng cười ngọt ngào, có điều nụ cười bị che khuất dưới khăn che mặt. Chỉ có đôi mắt cong veo thành nửa vầng trăng cho người ta thấy nàng đang cười. Dáng vẻ này rơi vào mắt Lâm Mộc Phong lại khiến hần ngẩn ngơ thêm một hồi thế nhưng Kính Vu nhìn nụ cười của nàng lại chỉ thấy lạnh sống lưng. Giao tình giữa lão và nàng quả thật phi thường tốt haha..

"Nếu đã như vậy thì đều là người nhà cả, Mị Cơ cô nương không cần khách sáo với chúng tôi. Cùng ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện" Lâm Mộc Phong dù sao cũng không phải nhân vật tầm thường, dù có háo sắc thì hần cũng là người nắm trong tay một nửa binh quyền của Nam Vũ quốc. Thường ngày bày ra bộ dáng cao lơ phát phơ kì thực là một người vô cùng thông minh, rất am hiểu thuật nhân tâm, người già bộ trước mặt hần sẽ bị hần nhìn thấu. Nhưng hần sẽ không vạch trần mà lại chơi cùng người. Đến thời điểm mấu chốt sẽ bất thành linh trở mình cho người một kích trí mạng.

Điểm này Hàn Vu Thủy biết rõ do trước kia thân thể này cùng với hần cũng gọi là có quan hệ gần gũi. Chuyện Túc vương Lâm Mộc Phong si tâm với Thủy Mặc quận chúa của Vũ vương phủ là chuyện người trong thành Nam Kỳ không ai không biết. Có điều người này tâm tư có phần vận vẹo, tính chiếm hữu cao lại vô cùng bá đạo, cho nên Hàn Vu Thủy trước nay đều không thích hần.

"Đa tạ thịnh tình của vương gia, có điều ta còn có hẹn với một vị bằng hữu tại đây. Không thể bồi ngài, đành phải thất lễ rồi" Lâm Mộc Phong nghe nàng nói còn có hẹn trong lòng thoáng qua một trận mất mát, tò mò không biết người mà nàng hẹn gặp là ai. "Vậy sao? Thật sự là đáng tiếc. Ai nha, ta thật tò mò không biết bằng hữu của Mị Cơ cô nương là vị cao nhân nào?"

Ý tứ của hần làm sao nàng có thể không nghe ra. Với hoàn cảnh bây giờ thì nàng chính là vừa mới xuất hiện ở đây chưa đầy một khắc. Hần cho rằng nàng là loại người gì? Câu hỏi như vậy hẳn thật sự nghĩ nàng sẽ trả lời? Đầu óc tên này có phải hay không bệnh rồi?

"Mì nhi, đang nói chuyện với ai vậy?"

Trong đầu đang nghĩ cách đáp trả thì phía sau xuất hiện một giọng nói lạ làm nàng có chút ngoài ý muốn. Không chỉ nàng mà, những người còn lại cũng đều sùng sốt với sự xuất hiện bất thành linh này. Nhìn về hướng phát ra giọng nói thì thấy một người hồng y đỏ rực, tóc đen buộc hờ hững, nửa bên mặt đeo mặt nạ vàng. Miệng nhỏ hồng hồng, sống mũi cao thẳng, mắt phượng hẹp dài, lông mày hơi nhíu. Vừa yêu mị như hồ ly lại vừa uy nghi như phượng hoàng. Toàn thân lờ mờ tản ra lệ khí khiến người ta không rét mà run.

Giương mặt tinh xảo như được điêu khắc, khóe môi còn treo nụ cười tùy ý. Đôi con ngươi đỏ rực như lửa nhìn nàng lấp lánh ý cười. Nhìn rõ người tới là ai Hàn Vu Thủy không khỏi ngạc nhiên. Nam nhân yêu nghiệt này vì sao lại giúp nàng. Trong lòng tuy thắc mắc nhưng ngoài mặt nàng cũng ăn ý diễn trò.

"Huynh đến rồi. Gặp vài người quen ở đây nên ta qua chào hỏi một chút." Đã diễn thì phải diễn cho trót, Hàn Vu Thủy tiến tới đứng bên cạnh, dịu dàng đáp lời. Nam tử mặc hồng y cũng vô cùng thân thiết đưa tay lên vuốt tóc nàng. Hàn Vu Thủy kín đáo quang cho hắt một ánh mắt cảnh cáo không những không có tác dụng mà còn khiến nụ cười của hắn càng rực rỡ hơn.

"Nếu xong rồi thì giờ ta đi nhé?" Hắn nói không lớn nhưng vừa đủ để lọt vào tai đám người đang đứng đây. Ôn nhu ngọt ngào như mật khiến Hàn Vô Mai cùng Mộ Băng Băng ghen tị, hăm mộ không thôi. Ngược lại, Lâm Mộc Phong vẻ mặt đen xì, ánh mắt sắc như dao bắn về phía hắn.

"Nếu ta đoán không sai thì các hạ hẳn là Diêm Sát Vương - chủ nhân Diêm Hỏa cung đảo Xích Diêm Sơn?" Kinh Vu bất ngờ lên tiếng lại khiến mọi người kinh sợ không thôi "Thật thông minh! Đoán đúng rồi." Lời này vừa dứt liền khiến chung quanh nhất thời xôn xao nghị luận.

Kinh Vu lại không ngờ người này sẽ trực tiếp thừa nhận, với cá tính của hắn lão cứ nghĩ hắn sẽ dùng thân phận khác để trả lời. Kì thực, lão cũng chỉ là nhìn vào ngọc bội Song Long hắn đeo bên hông mà đoán mò. Diêm Sát Vương là ai? Diêm Hỏa cung, đảo Xích Diêm Sơn lại là nơi nào? Đã là người sống trên đại lục Thanh Long sẽ không thể không biết đến những cái tên này.

Xích Diêm Sơn là một hòn đảo diện tích lớn, nằm độc lập tách rời tại một vùng riêng biệt, không liên quan tới bất kỳ một bên nào. Cảnh sắc hùng vĩ nhưng cũng vô cùng đáng sợ vì khắp nơi trên đảo đều là nơi răn đủ mọi chủng loại tử không độc đến kịch độc làm tử. Còn có một miệng núi lửa khổng lồ quanh năm sôi sục âm ý chỉ trực phun trào.

Quan trọng là ở nơi này lại có nhiều mỏ vàng bạc và quặng sắt trữ lượng khổng lồ. Đến đây không cần nghĩ cũng biết tại sao nghe tới tên Diêm Hỏa cung người ta lại có thái độ như vậy. Đơn giản, Diêm Hỏa cung nắm giữ quặng sắt khổng lồ lại độc lập một mình một phương. Tự nhiên sẽ trở thành bá chủ nắm giữ trong tay quyền sinh tử. Mà cho dù không có quặng sắt thì đám sát thần Diêm Hỏa cung cũng không thể dây vào. Nhất là Diêm Sát Vương, người chọc hắn mất hứng, hắn sẽ từ từ lột da bóc thịt của ngươi theo đúng nghĩa đen. Khiến cho ngươi cầu được chết cũng không thể.

Lâm Mộc Phong không ngờ người này lại có lai lịch khủng bố như vậy. Diêm Hỏa cung hắn đã nghe qua, cái tên Diêm Sát Vương cũng làm hắn ấn tượng. Không thể đắc tội với kẻ này, nếu lỡ chọc phải tên ma quỷ này mất hứng không nghi ngờ gì hắn sẽ cắt đứt nguồn cung cấp sắt của Nam Vũ quốc. Đến lúc ấy, hoàng đế chắc chắn sẽ bóc xương hắn nhấm rượu. Thế nhưng nhìn Mị Cơ và tên ác ma đó thân thiết như vậy lại bắt hắn làm như không thấy? Hắn không cam lòng

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Hàn Vô Mai gặp quý

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hiên Viên Ngạo Thiên sao lại không nhìn thấy trong lòng Lâm Mộc Phong có cái gì. Hắn trực tiếp thừa nhận cũng chính là để tiện thể cảnh cáo tiểu tử kia nếu dám mơ tưởng nàng hắn sẽ đưa Nam Vũ quốc lên trên thốt chặt làm tám miếng.

Hàn Vu Thủy mặc kệ hai kẻ kia giương cung bạt kiếm. Nhìn sang bên cạnh là vị trí Hàn Vô Mai đang đứng, cạnh đó là Điều Cự Nam. Hai người này từ khi nàng cất tiếng vẫn một mực im lặng. Điều Cự Nam thì không có gì bất ngờ vì bản tính hắn từ xưa tới nay vẫn vậy. Nhưng Hàn Vô Mai thường ngày thích nói chuyện tán gẫu hôm nay lại im lặng đứng trong góc thì chỉ có thể là do nàng ta chột dạ.

Hàn Vô Mai lúc này đích thực là đang bị dọa sợ. Từ thời điểm nữ nhân kia lên tiếng nàng liền bị dọa sợ. Thật sự giọng nói của nàng ta rất giống với giọng của tiện nhân đáng ghét luôn làm ra vẻ cao quý dụ dỗ kia. Cho dù mẫu phi đã sớm nói với nàng, tiện nhân kia chắc chắn sẽ không bao giờ trở về được nữa, Vũ vương phủ sẽ chỉ có một Nhã Lam quận chúa nàng. Hàn gia cũng sẽ chỉ có nàng là đích nữ, đại biểu ca cũng sẽ chú ý tới nàng, không ai có thể tranh với nàng. Thế nhưng, giọng nói kia cứ vang lên bên tai làm nàng không tự chủ được run rẩy trong lòng.

Nhìn người đứng bên kia vẻ mặt cứng đờ không tự nhiên, thi thoảng còn len lén liếc mình. Khóe môi Hàn Vu Thủy cong lên một nụ cười ý nhị, liếc Tuyết Liên một cái. Nha đầu kia hiểu ý bèn bất động thanh sắc lùi lại phía sau vài bước, đứng tại vị trí ngay trước mặt Hàn Vô Mai, xong xuôi mới quay lại Ngân Sương

"Ngân Sương"

"Vâng, tiểu thư" Ngân Sương hiểu ý, lùi từ trong ngực áo ra một lá thư trực tiếp tiến lên giao cho Kính Vu "Kì thực, hôm nay tới chào hỏi Kính Vu đại sư là còn có việc. Cộc chủ của chúng tôi có dặn phải giao lá thư này cho Kính Vu trưởng lão. Nhờ ngài giao tận tay cung chủ quý cung "

U Linh cóc chủ? Không phải nàng đang đứng đây sao? Kính Vu khó hiểu liếc một cái liền nhìn thấy nụ cười trong mắt nàng liền nuốt trở vào lời muốn nói. Lão đã sống gần hết một đời người trên giang hồ. Làm sao không biết hôm nay nàng tới căn bản không phải để chào hỏi lão mà là nhắm vào Hàn Vô Mai, Lâm Mộc Phong và Mộ Băng Băng. Có điều nhìn ra nàng không có sát ý nên lão cũng nhắm mắt làm ngơ. Tuy rằng so về võ công lão sẽ không chịu thiệt nhưng là nàng lại dùng độc thì lão thật sự thúc thủ vô sách. Độc của U Linh cóc nếu không phải lần trước nàng chỉ cảnh cáo thì cái mạng gia này của lão đã sớm tàn từ lâu, làm sao còn đứng đây giờ này.

Hơn nữa đối với Hàn Vô Mai lão luôn có điểm chán ghét nên cũng mặc kệ. Chỉ cần nàng không bị nguy hiểm đến tính mạng lão sẽ không ra mặt.

"Được. Nhờ Mị Cơ cô nương chuyển lời giúp tới cộc chủ thỉnh cộc chủ yên tâm, lão sẽ giao tận tay cung chủ"

"Đa tạ trưởng lão. Nhiệm vụ đã hoàn thành, vậy Mị Cơ xin cáo từ. Không quấy rầy các vị nữa" Hàn Vu Thủy khẽ cúi rồi quay người dẫn hai nha đầu rời đi.

Thế nhưng chân vừa mới bước,từ trong người Tuyết Liên rơi ra một tấm ngọc bội xanh biếc,chạm khắc tinh xảo,mặt trên khắc ba chữ Hàn Vu Thủy. Ngọc bội rơi xuống đất nghe "Cạch" một tiếng vừa vụn ngay dưới tầm mắt Hàn Vô Mai. Nhìn ngọc bội phi thúy xanh biếc sáng chói vô cùng quen thuộc. Hàn Vô Mai trong khoảnh khắc liền cứng đờ người.

Nàng làm sao không nhận ra miếng ngọc này. Vốn dĩ chất liệu và kiểu dáng hoa văn của miếng ngọc này là lão Vũ vương phi đích thân đặt người làm riêng cho Hàn Vu Thủy. Làm quà tặng cho nàng vào sinh thần năm 10 tuổi,còn nói rằng này là vật tượng trưng cho thân phận đích trưởng nữ của nàng ta. Khiến nàng ghen tị không thôi,vì cái gì cũng là đích nữ mà mẫu thân nàng ta lại là chính phi lại có được tình yêu của phụ thân. Còn mẫu thân nàng vốn là người được chỉ hôn cho phụ thân lại trở thành người thừa,kẻ đến sau làm lẽ.

Nàng khi đó non dại không cam lòng liền có một lần tính kế hủy đi miếng ngọc này.Trong lòng nghĩ nếu mình không có thì nàng ta cũng đừng hòng có được. Kết quả bị đại ca phát hiện,bị phụ vương phạt nhốt ở tử đường ba tháng không được ra ngoài. Nàng ghi hận trong lòng,sau đó mới thay đổi,học cách ẩn nhẫn. Cùng với mẫu thân tính kế hủy đi mẹ con tiện nhân kia.

Cuối cùng nàng cũng làm được,cả hai mẹ con đáng ghét kia đều đã chết,miếng ngọc không phải cũng theo đó mà biến mất sao. Thế nhưng hiện tại lại xuất hiện? Còn là trong tay đám người này?

Hàn Vô Mai không tin nổi vào mắt mình, Diêu Cự Nam đứng bên cạnh cũng giật mình. Chuyện của đại cô mẫu cùng đại biểu muội hần có nghe qua nên biết được chút ít. Cứ tưởng miếng ngọc kia thời điểm Hàn Vu Thủy mất tích đã bị hủy theo nàng,gì lại xuất hiện ở đây là làm sao?

Vốn Hàn Vô Mai còn định nhặt lên miếng ngọc cẩn thận xem xét. Nhưng Tuyết Liên đã nhanh hơn một bước,nhặt lên ngọc bội bị rơi. Cẩn thận phui bụi rồi cất vào ngực áo còn hướng Hàn Vô Mai giải thích.

"Hàn tiểu thư,thật xin lỗi. Ngọc bội này là cốc chủ giao cho tiểu thư nhà chúng tôi. Dặn dò cất giữ cẩn thận,nói là của một vị bằng hữu của nàng. Nay bằng hữu của cốc chủ sắp trở lại chúng tôi liền phải giao lại cho nàng "

"Tuyết Liên" Nghe Hàn Vu Thủy trầm giọng, Tuyết Liên liền hiểu tiểu thư tức giận mình lảm nhảm bèn ngậm miệng. Nhanh chóng tiến lên đi theo sau tiểu thư "Thật có lỗi,Hàn tiểu thư. Nha hoàn của ta vụng về làm người sợ rồi"

"A..Không,không có gì" Hàn Vô Mai còn để tâm đến lời Tuyết Liên vừa nãy làm gì nghe lọt Hàn Vu Thủy nói gì nên chỉ trả lời qua loa cho xong. Hàn Vu Thủy nhìn vẻ mặt của nàng dù đã che dấu rất kỹ,người khác nhìn không ra nhưng là nàng lại nhìn ra. Cũng không nói thêm gì nữa dẫn người rời đi "Vậy cáo từ"

Hiên Viên Ngao Thiên này giờ cũng không rảnh chỉ đứng xem nàng diễn trò. Hần còn bận ngó chừng tiểu tử Lâm Mộc Phong, không cho hắn cơ hội mở miệng nói chen vào. Lâm Mộc Phong bị hắn nhìn chăm chăm đến mặt cũng sắp nở hoa. Trong lòng bức bách không thôi,cho dù không cam lòng đến đâu thì hắn cũng không dám đắc tội với sát thần này. Binh lính của hắn còn cần sát chế tạo binh khí nha. Không thể trước mặt tên này làm gì thì hắn sẽ tìm cơ hội để riêng tư với nàng vậy.

"Mị nhi,ta đi thôi" Hiên Viên Ngao Thiên thừa biết tên ruồi bọ nhãi nhép này sẽ sau lưng hắn tìm cơ hội tiếp xúc nàng. Nhưng cũng không sao,tên kia nếu có bản lĩnh thì cứ làm, hắn không ngại chơi cùng. Nghĩ đến đây Hiên Viên Ngao Thiên vô cùng vui vẻ khoác vai Hàn Vu Thủy,nặng nề nàng đang lờm lờm cháy mặt

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ta chỉ tốt tính với một mình nàng

"Diện Sát Vương " Hàn Vu Thủy hít một hơi sâu,cổ gồng buộc mình kiềm chế không tặng cho cái tên đang ngang nhiên ôm vai nàng một dao. Ít nhiều gì người ta cũng vừa giúp nàng mặc dù không có hắn xuất hiện nàng cũng không phải không có cách.

"Mị nhi muốn cảm ơn ta sao? Không cần khách khí,vốn dĩ mạng của ta là do nàng kéo về. Cho nên không cần biết nàng làm chuyện gì ta đều đứng phía sau giúp nàng dọn dẹp." Hàn Vu Thủy vừa mở miệng,Hiên Viên Ngao Thiên đã biết nàng định nói gì cho nên quyết định cả vú lấp miệng em,không cho nàng nói tiếp

"..." Nhìn người trước mặt cười rộ rỡ như thái dương,Hàn Vu Thủy có cảm giác ngôn từ của mình chấp cánh bay hết sạch. Nhưng vẫn kiên nhẫn dùng giọng điệu dụ dỗ hết sức có thể cùng hắn nói chuyện " Ta chỉ muốn nói ngài có thể bỏ tay ra được rồi "

"Được rồi,ta cũng không định làm khó nàng. Chỉ là không nỡ buông thôi" Kì thật,Hiên Viên Ngao Thiên cũng không định chọc nàng giận. Tuy rằng ánh mắt nàng rất an tĩnh,trầm lặng như hồ nước. Nhưng hắn vẫn nhìn ra được sâu trong đó là sự bài xích và xa cách . Cho nên hắn không thể gấp gáp mà phải kiên nhẫn làm ngọn lửa nhỏ âm ỉ cháy,chờ tới lúc sườn tan tảng băng trong tim nàng.

Nguyên bản,Hàn Vu Thủy còn nghĩ hắn nhất định sẽ dây dưa thêm một lúc. Bởi tính tình con người này có một điểm sáng vô cùng rõ ràng là rất thích đùa cợt. Người càng nổi giận,hắn sẽ càng khiến người tức phát điên. Chỉ là người này hôm nay sao lại tốt tính như vậy...

Nhìn thấu được nội tâm của nàng,Hiên Viên Ngao Thiên mỉm cười,vuốt nhẹ dài tóc của nàng nói khẽ đầy ảm ý "Mị Nhi,đây là lần thứ hai ta phát hiện ra,chỉ khi đứng đối diện với nàng con người ta trở nên đặc biệt tốt tính " Giọng nói của hắn bình thường cột nhà,mang theo vài phần lẳng lơ. Bây giờ đứng trước nàng lại vô cùng ôn nhu,dịu dàng. Một câu kia của hắn vô cùng chân thành lại mang theo thâm ý sâu xa. Vô thanh vô tức chạm vào một góc nhỏ nào đó trong tim nàng.

"Tiểu thư,có chuyện rồi"

Tiếng Tuyết Liên khẽ vang lên bên tai cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Thu hồi tâm tình,thân nhiên quay sang nhận mẫu giấy từ Ngân Sương,đọc lướt qua một lượt liền nhủ mảy. Ánh mắt tối đi vài phần,ngay cả giọng nói cũng trở nên lạnh lùng.

"Diệt Sát Vương,hôm nay dù sao cũng đã tạ người. Giờ ta có chuyện cần giải quyết phải đi trước,cáo từ" Không đợi Hiên Viên Ngao Thiên kịp trả lời,nàng lập tức thi triển khinh công. Tung người bay về hướng biệt viện,theo sau nàng là Ngân Sương cùng Tuyết Liên. Ba thân hình mảnh mai được che khuất trong tà áo trắng tung bay mềm mại,làn tóc bị gió thổi tung, vút đi trong không trung hết như tiên nữ giáng trần. Nhất thời làm cho chủ tớ ba người đứng kia cộng thêm vài người đi đường tình cờ nhìn thấy các nàng rồi đi trở nên ngơ ngẩn.

"Vương,không đi theo sao?" Ngân Nguyệt hồi phục tinh thần đầu tiên,liếc sang hai người còn lại vẫn còn có chút ngốc bèn lên tiếng

"Không vội,chờ thêm lát nữa. Nàng sẽ không thoải mái nếu phát hiện ra." Nếu vừa rồi nàng cần giúp đỡ thì hắn sẽ mở lời. Nhưng nàng lại không nói thì có lẽ đây là chuyện riêng tư,hắn cũng sẽ không ép buộc nàng nói. Nếu công khai đi theo sẽ làm nàng bất mãn với mình. Hắn không có thích chơi đại.

Nghĩ vậy, Hiên Viên Ngao Thiên liền nhân nhả tản bộ theo hướng Hàn Vu Thủy vừa rời đi. Hồng y rực rỡ lay động,guang mặt yêu mị treo nụ cười nhàn nhạt. Kéo theo vô số ánh nhìn từ các tiểu cô nương trên phố. Chỉ là từ trên người hắn tản ra lệ khí khiến cho không một ai dám tiến lại gần.

Lúc này tại dịch quán,Hàn Vô Mai có chút không yên nhìn Mộ Băng Băng nhân nhả ngồi uống trà,một bộ dáng không sao cả. Nàng gấp đến muốn đi,nhĩ tới miếng ngọc bội kia đã qua vài năm không ngờ vẫn còn,lại có những lời tiểu nha đầu kia vừa nói khiến nàng không thể không lo lắng.

"Công chúa,nếu thật sự nữ nhân kia chưa chết thì phải làm sao bây giờ?" Nếu nàng ta thật sự trở về thì hết thảy mọi thứ nàng đang nắm giữ chẳng phải sẽ không còn sao? Không thể được,nàng mới sẽ không làm thứ nữ,Hàn gia đích nữ chỉ có thể là nàng.

Mộ Băng Băng sao lại không nhìn ra tâm tư của nàng. Khi xưa đồng ý giúp nàng ta tính kế Hàn Vu Thủy chỉ vì muốn hủy đi hôn ước giữa nàng và biểu ca. Chỉ cần thanh danh nàng ta bị hủy,hoàng huynh chắc chắn sẽ không cho phép biểu ca cưới một nữ nhân thanh danh bị hủy vào cửa làm dâu hoàng thất. Mục đích của nàng cũng đạt được, việc còn lại cùng nàng chẳng quan hệ,sao nàng phải bận tâm

"Vô Mai,ngọc bội kia cho dù là thật cũng không có khả năng là nàng ta còn sống. Không phai người đã nói nàng ta bị một kiếm xuyên tim sao. Nàng tuy có chút võ công,nhưng lại không có huyền lực hộ thể. Làm sao có khả năng còn sống. Người cũng đừng tự dọa mình."

Nghe Mộ Băng Băng nói lời này,Hàn Vô Mai bình tâm lại không ít. Đúng vậy,nữ nhân kia thân thể yếu ớt,có chút võ công thì làm sao. Nàng không có huyền lực,cũng không thể tu luyện,người của mẫu phi phải đi lại toàn là cao thủ. Cơ hội sống của nàng không thể nghi ngờ là một phần cũng không có.

"Người thấy ba nữ nhân vừa rời thế nào? Ta nghe nói võ công của U Linh cốc đặc biệt không giống chúng ta tu luyện huyền lực. Lại am hiểu dùng độc,còn có độc trận rất lợi hại. " Tâm tình hồi phục,Hàn Vô Mai liền nghĩ tới chuyện chính. Nàng lần đầu tiên tham dự đại hội anh hùng,tuy rằng tự tin vào khả năng của mình nhưng không tránh khỏi có chút lo lắng.

"Ta không tin bọn họ có gì lợi hại hơn chúng ta. Không tu luyện huyền lực chẳng phải là một đám phế vật sao? Độc lợi hại thì sao, có Bách Độc Hoàn người còn sợ gì nữa? Yên tâm đi " Mộ Băng Băng không hề lo lắng như Hàn Vô Mai,nàng ngược lại vô cùng tự tin. Một đám nữ nhân không tu luyện huyền lực thì làm được gì chứ.Cũng chỉ là khẩu khí lớn,hù dọa mấy môn phái nhỏ mà thôi. Nàng không tin với năng lực của mình không thể đánh bại bọn họ. Quân quân đại hội anh hùng năm nay phải là Nam Vũ quốc. Còn có Song Linh Kiếm cũng sẽ thuộc về nàng.

Tuy rằng điều Mộ Băng Băng nói có lý,cũng là điều Hàn Vô Mai nghĩ trong lòng. Nhưng không hiểu sao nàng vẫn thấy bất an,đánh trở về phòng tự mình tu luyện,chủn bị thật tốt. Nếu giành được thành tựu về cho Nam Vũ quốc không chừng sư phụ sẽ đồng ý cho nàng Thủy Tinh Cầm. Còn có thể cầu với phụ vương xin hoàng thượng chi hôn cho nàng với đại biểu ca.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Nữ nhân điên

"Tiền nhân,người ra đây cho ta. Đồ yêu nữ không biết xấu hổ,giữa ban ngày ban mặt đi câu dẫn nam nhân "

Trước cửa lớn Diệp Uyển bỗng xuất hiện tiếng chửi bới,thu hút rất đông người đến xem náo nhiệt. Một nữ nhân khuôn mặt tròn tròn,nước da trắng hồng,mắt sáng môi đỏ. Bên má còn có hai lúm đồng tiền ẩn hiện, tóc đen búi thành hai búi. Áo dài trắng thêu hoa,quần lụa đỏ rực,phần ống quần được buộc chặt,thắt lưng đỏ khảm từ linh thạch sáng rực. Chính giữa có một viên kim linh thạch vàng rực biểu thị thân phận của nàng - tam công chúa Hiên

Viên Nhã Lạc. Nữ nhi của chính cung hoàng hậu Thiên quốc Liên Bích Hà.

Nhìn qua hoa lệ lại hoạt bát đáng yêu, chỉ tiếc là trên mặt toát ra sự kiêu ngạo cùng ngang ngược vô lối, làm hồng vẻ đẹp của nàng.

"Nhã Lạc công chúa, phiền người nói năng cẩn trọng chút. Đừng mở miệng ngậm miệng đều là tiện nhân. Khiến chúng ta tưởng người là đang nói chính mình." Âm Huyết đối với những lời chửi bới của nữ nhân này làm như không nghe thấy, ngược lại còn kiên nhẫn cùng nàng đầu vò mồm.

"Người..tên chó má nhà người dám nói ta tiện nhân? Một tên nô tài phế vật mà cũng dám mắng ta?"

"Người có phong phạm chút đi. Đừng có như âm hồn bất tán, liên tục quấy rầy cốc chủ của chúng ta. Nàng không có rảnh chơi với người"

Hiên Viên Nhã Lạc tức đến hồng rồi, nàng thường ngày ngang ngược thành thói. Nói một không ai dám nói hai, vậy mà lần nào tiện nhân kia cũng đều như vậy bất kính với nàng. Không những lên lút gặp Diêm Sát ca ca của nàng còn ngang nhiên cho người khi dễ nàng. Thật sự vô cùng đáng chết, mọi lần đều phải nhẫn nhịn vì có sự phụ bên cạnh nhắc nhở, nàng không thể cãi lời. Hôm nay khó khăn lắm mới có dịp trốn đi một mình, không tranh thủ dạy dỗ bọn người hạ đẳng này. Nàng sẽ không phải là Hiên Viên Nhã Lạc.

"Không rảnh? Được, vậy Diệp Uyển này của nàng cùng với một đám phế vật hỗn đản các người ta sẽ hóa ra tro." Vừa dứt lời, huyền lực màu xanh lá như ngọn lửa bùng ra, tạo thành một quang sáng bao quanh thân thể nàng. Song đao trong tay lóe lên, nồng đậm sát khí như mũi tên bắn về phía Âm Huyết.

Mọi người xung quanh nhìn thấy có đánh nhau liền vội vàng tản ra, cũng không ai có tâm tiếp tục ở lại xem náo nhiệt.

Trong đầu Hiên Viên Nhã Lạc lúc này hoàn toàn là cảnh tượng một đám phế vật U Linh cốc quỳ xuống dưới chân xin nàng tha thứ. Một đám không có huyền lực thì chính là phế vật của phế vật mà cũng dám xưng hùng xưng bá trên giang hồ. Mà đã là phế vật thì chỉ một chiêu của nàng cũng đủ để tiễn cả đám chúng nó về với tổ tiên. Biết dùng độc thì sao chứ, nàng mới không bị lừa, độc được lợi hại không thể giải gì đó hoàn toàn là bịp người thôi. Hơn nữa nàng có vòng Ngấn Ti hộ thân, bách độc bất xâm. Nàng không tin, không thể dùng độc đám người này ngăn cản nàng thể nào.

Đối với sự điên cuồng của nữ nhân này, Âm Huyết nhìn vào mắt có chút chán nản. Muốn bỏ đầu nàng ra xem bên trong rốt cuộc là chứa cái gì, năm lần bảy lượt tìm cốc chủ gây sự. Hôm nay nàng phát cuồng như vậy không sợ chết thì bọn hán cũng không ngại chơi cùng nàng. Công chúa thì sao? Chỉ dựa vào chút năng lực này của nàng mà cũng dám ảo tưởng động tới trên người bọn hán?

Thật sự là thiếu năng!

"Này, tiểu công chúa, tiểu gia ta tốt bụng khuyên người vẫn nên trở về đi. Ta cũng không muốn đánh với tiểu cô nương như người". Thật đáng giận, hán một bên thù một bên nể, hoàn toàn không có ý định tiếp chiêu. Đây là khinh thường nàng sao? Một tên phế vật cũng dám khinh thường nàng? "Người dám khinh thường ta?"

"Đúng, ta chính là lười đánh cùng người. Chỉ bằng một mình người mà dám vọng tưởng động tới chúng ta? Người nghĩ có vòng Ngấn Ti thì sẽ an toàn? Nếu không phải cốc chủ của chúng ta đã dặn dò nể mặt giáo chủ Thánh giáo, nhường người một chút người nghĩ mình còn mạng đứng đây phát điên?" Thật sự là nữ nhân không biết điều, Âm Huyết có chút mất kiên nhẫn rồi. Nếu không phải cốc chủ dặn dò hán mặc kệ không cần chấp nàng. Hán mới không có hứng đứng đây chơi trò mèo vờn chuột với cái thứ điên rồ này.

Lời này của Âm Huyết thực sự chọc cho Hiên Viên Nhã Lạc hoàn toàn nổi điên. Huyền lực trên người bộc phát bắn ra bốn phía kèm theo sát khí. Nàng thực sự muốn đè chết cái tên hỗn đản này. Thế nhưng tốc độ của hán lại nhanh hơn nàng, đã né lui ra phía sau tới mười thước.

Hỏa giận không có chỗ bộc phát khiến nàng như phát điên. Đúng lúc này, từ trên bờ tường xuất hiện một con mèo nhỏ màu trắng. Bộ lông sáng mượt như nhung, hai tai nhỏ dựng thẳng, mắt tròn long lanh, cái mũi hồng hồng. Trên cổ đeo một chiếc chuông vàng khảm bạch đào, người mặc áo gấm đỏ tươi thêu tơ bạc.

Nhìn chuông vàng cùng áo gấm mặc trên người mèo nhỏ, Hiên Viên Nhã Lạc nháy mắt đã nhận ra. Mèo nhỏ này chính là sủng vật của nữ nhân kia, thường xuyên ngồi trên vai nàng ta liếc nhìn nàng bằng ánh mắt khinh khinh. Thật tốt, nếu nàng ta không xuất hiện vậy nàng liền giết chết sủng vật này, làm cho nó nổ tung. Không phải nàng ta yêu động vật lắm sao haha.

Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh nữ nhân kia đau lòng tới chết, khóe mắt đến mù hai con mắt. Nàng liền vô cùng hả hê, lửa giận cũng vì thế mà giảm xuống chút ít.

Âm Huyết vừa lui lại liền nghe thấy tiếng chuông nhỏ "ding dang" cùng tiếng mèo kêu. Trong lòng liền nhảy dựng, thầm kêu không tốt. Rõ ràng trước khi xuất cốc hán đã kiểm tra thật kỹ, tận mắt nhìn thấy tiểu gia hỏa này ngoan ngoãn nằm ở trong lồng rồi mới rời đi. Thế nào mà giờ lại ở chỗ này?

Ánh mắt nữ nhân kia cùng nụ cười trên mặt tố cáo cho hán biết nàng nhất định sẽ trút giận lên nó. Cốc chủ vô cùng yêu quý mèo nhỏ này, nếu nó xảy ra chuyện nàng chắc chắn sẽ thương tâm. Còn hán chắc chắn sẽ xong đời.

"Tiểu Mỹ, mau tránh---" Âm Huyết lao hết tốc lực tới bên mèo nhỏ nhưng cũng không thể nhanh bằng Hiên Viên Nhã Lạc đang đứng cách đó chưa tới mười bước chân.

Nàng dồn toàn lực vào song đao, xuất ra sát chiêu hướng về phía mèo nhỏ còn đang ngơ ngẩn, lười nhác ngồi tại chỗ không chịu nhúc nhích. Mắt thấy sắp sửa giết được thứ lông lá đáng ghét kia, Hiên Viên Nhã Lạc càng thêm hưng phấn, hai con mắt trừng lớn như muốn rút ra ngoài. Ngay lúc nàng giờ song đao chuẩn bị chém xuống thì bất ngờ bị một luồng gió mạnh ập tới phản lại chuồng lực. Hắt tung nàng ra phía sau đập thẳng vào bờ tường đá đối diện, cả người mềm nhũn rơi xuống.

Hiên Viên Nhã Lạc cảm thấy một màn vừa rồi khiến lục phủ ngũ tạng của nàng đều đã vỡ nát. Gắng gượng ngồi dậy lại chỉ thấy toàn thân vô lực, cổ họng dâng lên một hương vị tanh tanh. Không nhìn được phun ra một búng máu to, ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng người tao nhã, thoát tục như thiên tiên trước mặt. Trong lòng cảm hận, oán khí bị dồn nén bốc lên trên đỉnh đầu. Hai tròng mắt vẫn lên tơ máu, mơ hồ còn trông thấy nàng đang nghiêng răng nghiêng lợi. Cuối cùng nộ khí công tâm cộng thêm lục phủ ngũ tạng trọng thương đang chảy máu, không nói thêm được lời nào trực tiếp ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hàn Vu Thủy nổi giận

Cốc chủ xuất hiện ngay vào thời khắc nguy hiểm nhất, giữ lại cho mèo nhỏ kia một cái mạng. Cũng làm cho quả tim của Âm Huyết này giờ treo lơ lửng trên cuống họng cuối cùng hạ xuống. Lúc này hần mới khẽ thở ra, thật là hú hồn.

Nhìn sang bên kia, mèo nhỏ tên Tiểu Mỹ vẫn ngang nhiên nằm trên bờ tường liếm láp. Dáng vẻ không có chút gì gọi là bị dọa, thỉnh thoảng còn quay sang dùng ánh mắt nhìn một con chuột đang chờ xử lý liếc hần một cái. Lâm Âm Huyết muốn xông tới vật lông của nó, con mèo đáng chết này.. Thế nhưng cốc chủ đứng đây, nhìn ánh mắt lạnh băng của nàng cho thấy nàng đã nổi giận. Liền nhanh chóng thu hồi tâm trạng muốn nhổ lông đuôi của Tiểu Mỹ, tiến tới gần nàng quý xuống.

"Là thuộc hạ sơ suất khiến Tiểu Mỹ gặp nguy hiểm. Thỉnh cốc chủ xử phạt"

Hàn Vu Thủy quả thực đã nổi giận, chỉ là nàng bị mèo nhỏ cùng nữ nhân diện kia chọc giận. Cũng không liên quan tới Âm Huyết, nghe thấy hần thỉnh tội chỉ nhẹ giọng nói "Đứng lên đi, không liên quan tới ngươi." Tính tình Tiểu Mỹ nàng rõ nhất. Vật nhỏ kia hần là không cam lòng bị nàng bỏ lại cốc nên bày trò lừa gạt, lên lút đi theo.

"Tạ cốc chủ. Vậy..người này nên xử lý thế nào?" Cốc chủ không trách tội hần sơ suất, điều này dĩ nhiên hần biết. Chỉ là thứ mèo kiêu ngạo kia hần sẽ phải hao hao dạy dỗ một chút..

"Ngươi tự mình đem nàng ta tới biệt viện của giáo chủ Thánh giáo. Nói với hần chuyện vừa xảy ra, chuyện lời của ta nói nếu còn một lần nữa, ta sẽ không tiếp tục nhìn nàng đâu". Nếu không phải trước kia nàng thiếu người ta một cái ân tình, thì nữ nhân diện này đã sớm bị nàng lôi ra làm được nhân rồi. Đầu còn mạng ở đây để phách lối với nàng.

"Thuộc hạ lập tức đi làm." Dứt lời, Âm Huyết vác lên vai Hiên Viên Nhã Lạc đang mềm nhũn nằm trên mặt đất. Nhún chân thi triển khinh công, trong tích tắc đã không thấy bóng dáng.

Nhìn thấy Âm Huyết đã đi, Hàn Vu Thủy mới quay lưng tiến lại gần mèo nhỏ đang thảnh thơi nằm sưởi nắng trên bờ tường. Thấy Hàn Vu Thủy tới nó liền nhón chân nhỏ nhảy lên vai nàng, cọ cọ đầu vào làn tóc lấy lòng. Chỉ là Hàn Vu Thủy cũng không như mọi lần dịu dàng sờ đầu nó, cười với nó mà thẳng một đường đi về viện của nàng. Mèo nhỏ liền biết nàng giận nó lên lút chạy theo nàng tới, vừa rồi lại suýt chút toi mạng còn ngồng nghênh như vậy. Nhưng là không phải nàng đã tới sao? Nó là người thấy mùi nàng ở ngay trên đỉnh đầu nên mới tinh tâm tiếp tục sưởi nắng nha.

"Tuyệt Liên, tối hôm nay chúng ta liền ăn thịt nướng. Tiểu Mỹ chắc cũng lâu rồi không được thưởng thức." Hàn Vu Thủy liếc mèo nhỏ trên vai một cái, trong lòng thì buồn cười nhìn biểu cảm áy náy, cảm động đến chết trên khuôn mặt tròn xoe của nó. Nhưng ngoài mặt vẫn lạnh nhạt, thần nhiên ra lệnh cho Tuyệt Liên, nàng cần phải dạy dỗ tiểu nha đầu này một chút. Tránh cho lần sau lại xảy ra chuyện như hôm nay, không phải lúc nào cũng may mắn và dễ dàng như thế.

"Tiểu Mị Mị, ta biết sai rồi, thật sự biết sai rồi. Lần sau sẽ không như vậy nữa.." Mắt thấy trong phòng không có ai, mèo nhỏ Tiểu Mỹ liền mở miệng cầu xin. "Hơn nữa lúc ấy chẳng phải ngươi cũng đã tới rồi sao, cho nên ta mới an tâm ngồi yên nha. Với lại, cái diên diên công chúa đó cũng sẽ không làm gì được ta.."

Nghe Tiểu Mỹ lí nhí bên tai, trong lòng Hàn Vu Thủy hiểu rõ. Cho dù nàng không tới kịp thì nó cũng sẽ vô sự. Chỉ với cấp bậc của Hiên Viên Nhã Lạc căn bản sẽ không làm nó thương tổn. Có điều, tiểu nha đầu này tính tình cao ngạo, lại vô cùng hay chủ quan khinh địch. Hàn Vu Thủy rất không thích điểm này của nó, nếu không sớm sửa đổi thì sớm muộn gì cũng có ngày gặp họa.

"Tiểu Mỹ, tối nay sẽ là lần cuối cùng ta cho ngươi ăn thịt nướng. Cũng là bữa cơm cuối cùng ngươi ăn cùng ta. Lát nữa sau khi ăn xong, ngươi liền tự mình đi đi."

Ong--

Tiểu Mỹ cảm thấy như có cái gì đó vừa mới nổ trong đầu mình. Nàng vừa nói gì thế nhỉ? Bữa ăn cuối cùng sao? Bảo nó đi? Nó biết đi đâu?. Mèo nhỏ vô cùng sợ hãi, vô cùng hối hận, thịt nướng cũng không thấy quyến rũ nữa. Nó biết nó thường hấp tấp, hồ đồ, còn có quá kiêu ngạo nữa. Lần này thật sự đã chọc nàng giận rồi. Nàng tức giận nên mới muốn đuổi nó đi..?

"Tiểu Mị Mị...đừng đuổi ta đi mà. Ta không có chỗ nào để đi. Ta biết ta kiêu ngạo, làm việc hay hấp tấp lại khinh địch. Ta biết ta sai rồi..ta sẽ sửa, sẽ sửa

mà..Tiểu Mị Mị đừng giận ta,đừng đuổi ta đi mà.."

"Ta cảm thấy,ngươi rất không thích nghe lời ta nói. Ngươi như vậy,ta giữ ngươi lại không sớm thì muộn cũng có ngày ngươi hại chết ta. Mà ta thì không thể chết,đám người kia vẫn còn đang vui vẻ hưởng thụ mọi thứ cướp đoạt từ ta. Ta còn chưa có tính sổ được với họ đâu.."

Hàn Vu Thủy nói lời tuyệt tình,ánh mắt lãnh đạm khiến mèo nhỏ càng sợ hãi. Lao xuống ôm chặt gấu váy nàng khóc đến lợi hại. Vận dụng hết vốn ngôn từ mà nó biết chỉ để thể hiện nó biết lỗi ra sao,sẽ thay đổi thế nào,cam đoan thế nào.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ sau,Hàn Vu Thủy mới ngồi xuống ôm nó vào lòng. Dùng ngữ điệu vô cùng dịu dàng nói chuyện với nó.

"Tiểu Mỹ,cuộc sống của ta từ lúc bị lưu lạc tới nơi này,đã xác định là sẽ không còn an bình nữa. Vì vậy,cho nên những ai đã nguyện đi theo ta đều phải học cách tinh táo,không được phép chủ quan,khinh địch. Lại càng không thể hấp tấp,hồ đồ vì chỉ cần đi sai một bước không những ta mà cả ngươi,Tuyệt Liên,Ngân Sương,Ám Huyết. Tất cả những huynh đệ tỷ muội này đều sẽ rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Sẽ chết vạn kiếp bất phục..." Hàn Vu Thủy ngừng một chút cho Tiểu Mỹ có thời gian tiếp thu.Nhìn ánh mắt nó thấy như thực sự đã hối hận,lúc này mới xoa nhẹ cái đầu nhỏ rồi cười với nó. "Đã hiểu chưa,Tiểu Mỹ?"

"Xin lỗi Tiểu Mị Mị. Ta hiểu rồi,ta hứa sẽ thay đổi,sẽ không chủ quan khinh địch nữa. Ta sẽ bảo ngươi,bảo vệ mọi người "Lời nàng nói nghiêm túc lại dịu dàng thực sự đã thức tỉnh Tiểu Mỹ. Làm nó nhận ra từ trước đến nay rất nhiều việc quan trọng nàng giao cho nó làm. Nó đều mang tâm trạng chủ quan,khinh thường tất cả mà làm mới có bao nhiêu phần nguy hiểm. May mắn là mạng nó lớn,phúc nó dày nên chưa hề có chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu không thực sự nó sẽ hại chết tất cả mọi người.

"Được,ta tin ngươi. Bây giờ thì đi thôi,đi tìm Tuyệt Liên cùng Ngân Sương chuẩn bị đồ ăn. Tối nay chúng ta sẽ ăn uống một bữa thoải mái lấy tinh thần cho đại hội sắp tới. Song Linh bội kiếm nhất định thuộc về U Linh cốc." Hàn Vu Thủy vuốt nhẹ bộ lông mượt của Tiểu Mỹ,dạo dò cùng khích lệ nó vài câu. Nàng cười dịu dàng như ánh trăng,xinh đẹp say lòng người y hết một đóa hoa đào. Đôi mắt lung linh trầm tĩnh như nước hồ thu lấp lánh ánh sáng. Thêm vào vài phần khí phách cùng tự tin lại càng quyến rũ hơn. Tiểu Mỹ nhìn nàng đang có chút bị dung nhan của nàng làm cho ngơ ngẩn. Thì bỗng ngoài cửa có tiếng nói cất ngang làm nó giật mình thanh tỉnh.

"Cốc chủ,Diệm Sát Vương đưa tới bái thiếp. Đang đợi ngoài cửa lớn."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Khăn tay của nàng.

"Hắn tới làm gì? " Hàn Vu Thủy có chút không vui, vừa nãy bị hoa si của hắn chạy tới gây sự cho nên lúc này tâm tình nàng vô cùng không tốt. Cũng không có ý định gặp người "Ngươi nói với hắn ta không khỏe,cần nghỉ ngơi. "

"Àn,cốc chủ"

Người ngoài cửa nghe rõ lời nàng nói liền đáp một tiếng rồi rời đi,không gian xung quanh trở về một mảnh yên tĩnh. Liếc mắt xuống thấy Tiểu Mỹ trong lòng đang ngốc lăng nhìn mình. Nàng liền từ trong thất lung lồi ra đút cho nó hai viên Kim Hoàn nhẹ giọng nói.

"Ta muốn tự mình nghỉ ngơi một chút.Ngươi nếu buồn chán liền đi chơi đi,nhớ đừng đi quá xa,phải cẩn thận "

"Vậy ngươi nghỉ ngơi đi. Ta đi tìm đám Tuyệt Liên xem bọn nàng chuẩn bị cơm tối. Xong xuôi sẽ gọi ngươi "

Mèo nhỏ được thỏa mãn,lưỡi hồng liếm liếm bàn chân rồi đứng lên vênh mông nhỏ chạy đi. Còn lại một mình trong phòng,Hàn Vu Thủy tự mình thay ra xiêm y, rửa mặt một chút,tháo ra trâm cài trên tóc. Lại lần nữa từ trong túi nhỏ bên hông lấy ra một viên dược hoàn xanh biếc như nước nuốt xuống. Lúc này mới lên giường nghỉ ngơi,chẳng bao lâu hồ hấp liền trở nên nhẹ nhàng ,đi vào giấc ngủ.

Có lẽ thật sự do nàng mệt mỏi nên không hề phát hiện ra trên một ngọn một cây đào gần đó có ba bóng người đang đứng đó thì thầm với nhau này giờ.

"Vương,hình như nàng không phát hiện ra chúng ta. " Ngân Nguyệt hơi khó hiểu lên tiếng,hắn biết thực lực nàng không tầm thường. Thế nhưng hôm nay bọn hắn đứng ở khoảng cách gần như vậy.,Vương còn cố ý không che giấu hơi thở mà nàng máy may không có phản ứng.

Dạ Ảnh lại không nghĩ giống hần "Ta nghĩ là nàng cố tình không thèm để ý tới Vương. Vừa rồi chẳng phải cái công chúa kia chạy tới âm ỷ gây chuyện với nàng sao. Miệng còn gọi tên ngài a. Nàng khó chịu cũng phải. "

Chỉ là,mặc kệ hai tên tiểu tử này nói cái gì Hiên Viên Ngao Thiên cũng không có phản ứng. Nét mặt lạnh băng,không nhìn ra vui giận,ánh mắt phức tạp dán lên người đang ngủ say trong phòng. Tựa như nhắm mắt lại tựa như nghiền ngẫm, có khi lóe lên chút suy tư.

Ngân Nguyệt vốn thông minh, nhìn vẻ mặt hắn biến đổi liên mơ hồ đoán được hắn đang nghĩ gì. Thế nhưng vẫn nhếch mép hỏi "Vương,ngài nghĩ thế nào? ". Nhưng là,người này vẫn là hai miệng khép chặt,ánh mắt vẫn duy trì dán lên giai nhân đang nằm trong phòng,hồi lâu mới mở miệng nói một câu cụt ngủn.

"Không nghĩ gì. Đi thôi"

Nói xong liền nhún chân dùng kinh công bay đi, cũng không nhìn phía sau. Thế nhưng Ngân Nguyệt cùng Dạ Ảnh đối với sự thất thường của Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không có phản ứng. Đi theo hần lâu như vậy, hai người đã sớm biết hần có hai mặt tính cách đối lập. Tính tình thường xuyên chuyển đổi từ hạ sang đông, từ mặt trời ấm áp sang băng tuyết ngàn năm. Một khắc trước cùng ngời cười nói ấm áp, một khắc sau liền một cước vịn xuống cổ của người là chuyện vô cùng bình thường. Bọn hần thấy qua không ít lần, cũng không còn gì đáng sợ. Chỉ là mặc dù tính cách dọa người như vậy, nhưng vì dung mạo đặc biệt tuấn mỹ không giống người thường. Cho nên vẫn có không ít nữ nhân không sợ chết lao tới, Hiên Viên Nhã Lạc là một ví dụ.

Một đường thẳng về Trúc Tử các, suy nghĩ trong đầu Hiên Viên Ngạo Thiên không ngừng lưu chuyển. Khi này lúc nàng nuốt xuống viên đan dược màu xanh đỏ, hần thấy có chút quen mắt, trong lòng cũng đột nhiên có một loại cảm xúc phức tạp, bồn chồn không yên. Thế nhưng nghĩ mãi cũng nghĩ không ra nên quyết định nhanh chóng trở về tìm đáp án.

Vào đến sân viện, hần cũng không để ý tới xung quanh lập tức cởi áo ngoài vứt ra cho Ngân Nguyệt phía sau. Cước bộ cũng không dừng lại mà thẳng tới hướng thư phòng. "Dạ Ảnh, truyền tin cho Ngư Mi, nói rằng ta lập tức tới đây trước nửa đêm. Dám chậm trễ nửa giây ta liền đem đám thổ của nàng đi hăm."

Ngư Mi trong miệng hần chính là Thần Y danh chấn giang hồ - Tiết Ngư Mi. Y thuật thần kỳ, thủ pháp cao siêu, chỉ là tính tình giống như nhiều bậc cao nhân dị sĩ khác, có phần hơi quái dị.

Nàng nguyên bản là sư tỷ đồng môn của Hiên Viên Ngạo Thiên, hơn hần những bốn tuổi. Thế nhưng chưa bao giờ Hiên Viên Ngạo Thiên gọi nàng hai chữ "sư tỷ". Lại còn thường xuyên châm chọc nàng mà nữ nhân này cũng không vừa. Chính là nhìn thì mềm mại như liễu còn thực chất thì vô cùng hung hãn, thường ngày luôn thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Các huynh đệ trên dưới hay ngay cả hần và Ngân Nguyệt, thậm chí là Vương cũng ăn không ít khổ. Nhưng dĩ nhiên là Vương cùng bọn hần bất đồng. Người sẽ không khách khí mà thẳng tay choảng nhau với nàng, còn đám tôm tép như bọn hần đánh không lại nên đành cam chịu. Thế mới có chuyện hai người này hề gặp nhau thì chính là bao nhiêu huynh đệ tại đây đều được xem một tuồng hài kịch.

"Thuộc hạ đã rồi" Dạ Ảnh nghe tới tên Ngư Mi thì không khỏi rung mình một cái. Trong lòng lại thêm thắc mắc Hiên Viên Ngạo Thiên gọi nàng về làm gì. Nhưng cũng là không dám nói ra, ngoài miệng vẫn là cung kính nhanh chóng đi làm. Hần cũng không phải người ngu, mỗi lần Hiên Viên Ngạo Thiên xuất hiện tính cách này. Đừng nói hần, ngay cả Ngân Nguyệt tài trí, lớn gan cũng không dám có nửa điểm sơ suất. Huynh đệ bên dưới lại càng không phải nói, đều là không dám trước mặt hần làm liều.

Suốt cả ngày hôm đó, Hiên Viên Ngạo Thiên đều ngồi lì trong thư phòng. Trên tay mân mê chiếc khăn lụa Tuyết Sơn trắng trong, lấp lánh như tuyết. Bên trên thêu chìm một cảnh đào màu hồng phấn, có vài cánh hoa nhỏ li ti rơi xuống, xinh đẹp mà tao nhã.

Thời điểm cách đây vài năm hần trở về từ phía Nam liền nghĩ muốn ghé qua nhà gỗ trên núi nghỉ ngơi một chút. Vừa bước vào liền thấy thoang thoảng một mùi hương lạ thơm ngát. Kiểm tra một vòng thì phát hiện được trong hộp tủ đã biến mất. Trên bàn để lại một chiếc khăn tay loang lổ vết máu ghi vài chữ, bên cạnh còn có ít bạc vụn. Có điều thứ làm hần chú ý lại là nét chữ mềm mại tao nhã. Cùng với khăn tay từ chất vải đến thủ công không khó để nhìn ra là hàng thượng phẩm.

Hiên Viên Ngạo Thiên hần từ nhỏ tới lớn mắc bệnh sạch sẽ, đối với nữ nhân đều mất cao hơn đầu. Những thứ như khăn tay hay túi thơm thường ngày bị nhét vào tay đều chán ghét vứt bỏ. Thế mà lần này phá lệ thấy hứng thú, cầm lên ngắm nghía suốt cả buổi không nói. Lại còn nhét vào ngực áo, đem về giặt sạch dùng làm khăn tay tùy thân của mình. Có khi hần nhìn thấy vẻ mặt kì quái của Ngân Nguyệt, Dạ Ảnh cũng mặc kệ không giải thích. Vì thật ra, hần cũng không rõ mình bị chấp dây thần kinh nào mà lại đem theo khăn tay nữ nhân bên người. Có lẽ vì mùi hương trên khăn tay này hần thấy giống với mùi đào mặt(?!).

Sau đó một thời gian, trên đường từ Miêu quốc trở lại, đi qua núi U Linh thì bất ngờ phát bệnh lại không đem theo dược. Đúng lúc nguy hiểm nhất thì may mắn có hai tiểu cô nương mặc trang phục U Linh cóc đi ngang qua. Ngân Nguyệt liền đánh bạo cầu cứu, đem tín vật của hần ra mới làm hai nàng tin tưởng. Đồng ý đem bọn hần về cốc cầu kiến cốc chủ cũng chính là Mị Nhi của hần, với điều kiện phải dùng khăn bịt lại mắt.

Lúc ấy hần không tin tưởng lắm nhưng cũng không có sức lực phản kháng. Một chút lý trí còn sót lại trong tiềm thức của hần nghĩ rằng nàng chưa chắc đã chịu ra tay giúp đỡ. Mà sự thật đúng là không ngoài dự đoán của hần, nàng đồng ý xuất thủ với điều kiện giao ra Hỏa Phượng Cầm làm thù lao cho nàng cứu người. Ngân Nguyệt cùng Dạ Ảnh sốt ruột đến điên rồi nên liều mạng gạt đầu đồng ý. Thế này nàng mới hài lòng dẫn hần vào một căn phòng trống, không cho phép người nào đi theo quấy rầy. Dùng nội lực thi châm chữa trị, qua hết một đêm mới giúp hần kéo lại cái mạng.

Sau khi xong xuôi, trong lúc mơ màng Hiên Viên Ngạo Thiên ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng tản ra từ trên người nàng. Thế nhưng lại giống hệt chiếc khăn tay hần luôn mang theo người. Khoảnh khắc ấy, lần đầu tiên trong hai mươi năm cuộc đời Hiên Viên Ngạo Thiên cảm thấy bối rối, không thể lý giải nổi cảm xúc phức tạp lúc này. Hôm sau, trước khi rời đi, hần đánh liều trực tiếp đem khăn tay ra hỏi nàng. Bất ngờ nàng lại không do dự thừa nhận rồi còn cảm ơn hần giúp vật về chủ cũ làm hần thêm một lần nữa kinh ngạc.

Nụ cười của nàng dưới ánh mặt trời rực rỡ, kiều diễm như cánh hoa đào. Từ lúc ấy đánh thẳng vào tảng băng nghìn năm trong tim Hiên Viên Ngạo Thiên. Phá vỡ hết thảy mọi phòng tuyến từ trước tới nay thành công khiến mảnh đất căn cốt nứt nẻ chồi lên một mầm cây xanh biếc. Từng ngày từng ngày bén rễ lớn lên vững chãi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Vị khách không mời

Đã nhiều ngày nay,tại cứ địa của Thánh Giáo tại Vân Châu thành mỗi ngày đều phát tiếng hét thê lương như vậy. Ban đầu,mọi người còn có chút khiếp đảm nhưng dần dần rồi cũng quen,không ai có phản ứng gì nữa.

"Aaaaaaaa... Tiện nhân khôn kiếp. Ta nhất định sẽ lột da róc xương ngươi!!!. Aaaaaa "

"Nhã Nhi,kiên trì một chút. Rất nhanh sẽ xong rồi..Kiên trì thêm chút nữa.."

"Sư phụ..con muốn giết tiện nhân kia.. muốn lột da róc xương nàng. Người nhất định phải bảo thù cho con.."

"Ài..Con thật là..không phải ta đã cảnh cáo con đừng chọc tới nàng rồi sao? Tại sao lại còn chạy tới làm loạn?" Tư Không một mồi thờ dài một hơi, vô cùng bất lực trước sự ngang ngược của đồ nhi này. "Lần này nếu không phải nàng hạ thủ lưu tình con nghĩ mình bây giờ còn mạng nằm đây la hét?"

Lời này làm Hiên Viên Nhã Lạc lập tức im bặt,cho dù không cam lòng nhưng nàng vẫn phải thừa nhận. Nàng thực sự không phải đối thủ của người ta, nhớ lại khi đó Hiên Viên Nhã Lạc vẫn còn chút sợ hãi. Chỉ bằng một chiêu nàng ta liền nhẹ nhàng đánh bật nàng. Hại nàng bị chiêu thức phản phệ,xương cốt cùng kinh mạch đều bị đứt đoạn. Nếu không phải sư phụ sử dụng bí thuật lại đem ra cổ trùng giúp nàng nối lại kinh mạch,nắn lại xương cốt thì nàng đã thành phế nhân.

Đường đường là một công chúa,đã bao giờ phải chịu khuất nhục như vậy. Chỉ cần nghĩ tới đau đớn chết đi sống lại mỗi ngày phải chịu,Hiên Viên Nhã Lạc lại hận nàng đến nghiến răng. Trong đầu mỗi giây mỗi phút đều nghĩ cách làm sao để trả lại hết thảy những thứ này cho nàng. Chỉ tiếc,không nói tới nàng đang bị trọng thương,cho dù là lúc bình thường cũng đâu không lại nàng ta,trực tiếp đi tìm nàng chính là tự mình tìm chết. Hiên Viên Nhã Lạc dù sao cũng lớn lên trong thâm cung,cho dù điều ngoa bocc đồng nhưng cũng không phải đầu óc bà đậu. Không thể dùng vũ lực hay độc dược thì dùng mưu, mà chôn cung đình hoa lệ đầy mưu ma chước quỷ kia lại chính là nơi nàng lớn lên. Nàng vô cùng tự tin về điểm này nữ nhân son đã kia không thể đấu lại nàng. Cho nên lúc này cần phải kiên trì,mau chóng bình phục mới có thể nghĩ tới chuyện khác.

Thông suốt rồi,Hiên Viên Nhã Lạc cũng không còn la hét chửi bới mà im lặng cắn răng chịu đựng đau đớn trên người. Cổ trùng lúc nhúc dưới lớp da chui khắp gần mạch toàn thân đau đớn như hàng ngàn vạn con kiến cắn. Cùng với đem xương cốt toàn thân một lần nữa nát vụn rồi mới sử dụng bí thuật,rót vào huyền lực,nắn lại khung xương. Thực sự là một quá trình vô cùng dã man, thống khổ. Hiên Viên Nhã Lạc cắn chặt môi nhin đau không kêu ra tiếng,khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy. Trên trán lấm tấm mồ hôi,từng giọt từng giọt lớn như hạt đậu rơi xuống mi mắt, thấm ướt y phục,chấn nệm.

Tư Không thấy nàng bỗng dưng im lặng trong lòng liền hiểu. Nhưng cũng không nói thêm gì,thờ dài một hơi rồi tiếp tục tập trung chữa trị cho nàng. Khoảng sau một nén hương mới kết thúc,thu lại cổ trùng rồi mới xoay người ra ngoài. Kiên trì suốt hai canh giờ Hiên Viên Nhã Lạc lúc này đã cạn kiệt hơi sức,vừa xong liền ngủ say mặc kệ cho nha hoàn bận rộn giúp mình lau người thay y phục.

Trái với bầu không khí âm ảm bên này,tại Điện Uyển một ngày này lại vô cùng náo nhiệt,vui vẻ. Sau khi Tuyết Liên cùng Ngân Sương đem lời Hàn Vu Thủy truyền xuống,đệ tử phía dưới đều vô cùng hân hoan. Cả đám nam nữ chia nhau làm việc,chuẩn bị đồ cho buổi tối. Mèo nhỏ Tiểu Mỹ cũng góp vui đi theo Ngân Sương cùng Âm Huyết bắt lấy vài con cá. Đến chập tối chuẩn bị xong xuôi mới đi theo Tuyết Liên tới đánh thức Hàn Vu Thủy

"Tiểu thư nên dậy thôi.Tất cả đều đã chuẩn bị xong,chỉ còn đợi người thôi " Tuyết Liên miệng nói tay làm,trong nháy mắt đã lôi được Hàn Vu Thủy từ trong chăn ra. "Nước tắm Ngân Sương đã chuẩn bị xong rồi. Tiểu thư mau tắm rửa thay y phục "

Hàn Vu Thủy vẫn còn có chút mơ màng,nghe Tuyết Liên ù ù cạc cạc gì đó bên tai mình nhất thời không tiêu hóa hết. Cũng không lên tiếng,để mặc nàng dẫn đi,sau một hồi tắm rửa thì hoàn toàn tỉnh táo. Thay vào bộ y phục Ngân Sương chuẩn bị sẵn.

Áo ngắn màu anh đào nhàn nhạt,váy dài trắng tinh,vạt váy thêu vài cành đào nho nhỏ. Phần ngực thêu vài đoá anh đào dịu dàng khoe sắc. Đai lưng thêu không tước,khoác áo lụa mỏng,tay áo mang theo dải lụa màu phấn hồng nhàn nhạt.Tóc chải một búi hờ hững,cài lên hai cây trâm mộc khảm vài đoá anh đào nhỏ bằng bạch ngọc mỏng manh trong suốt.Ở giữa lấp lánh nhụy hồng bé xíu,sáng lên dung nhan nàng dịu dàng rực rỡ như ánh trăng. Nhẹ nhàng thanh thoát lại vẫn toát ra vẻ diễm lệ.

"Tuyết Liên, giờ nào rồi? " Hải lòng ngắm mình trong gương,thấy một mỹ nhân suối tóc đen mượt xõa dài,búi tóc hờ hững. Trang sức đơn giản mà tinh tế càng làm dung mạo tuyệt mỹ của nàng thêm mờ ảo. Nước da trắng trong tựa thủy tinh, hai má phớt hồng. Đôi mắt trầm tĩnh sáng lấp lánh ẩn dưới hàng mi dài cong vút. Mũi nhỏ chúm chím,mỏng manh hết cánh hoa đào.

"Đã sắp sang giờ Dậu. Tiểu thư nếu còn không dậy,đoán chừng đêm nay không cần ngủ nữa." Tuyết Liên vừa chải tóc cho nàng,vừa cười nói. "Gần đây,thời gian ngủ của tiểu thư càng ngày càng ít đi,có lẽ công lực cũng sắp hoàn toàn khôi phục lại rồi"

"Ừm,đến hôm nay đã hồi phục được 2 3 phần. Có lẽ tới đúng ngày đại hội sẽ khôi phục lại hoàn hảo. " Sửa soạn xong xuôi,Hàn Vu Thủy đưa tay ôm lấy Tiểu Mỹ đang đợi bên cửa sổ ngáp dài này giờ đi ra ngoài sân lớn. Cánh tay trắng nõn ẩn hiện dưới lớp lụa mỏng,bàn tay nhỏ nhắn ngón tay mảnh thon dài. Ngón trở đeo Mộng Phấn Điện dưới ánh hoàng hôn vẫn tỏa ra hào quang rực rỡ.

"Tiểu Mị Mị cuối cùng cũng xong. Ta đợi đến sắp ngủ quên rồi. " Nghe nó than thở,Hàn Vu Thủy buồn cười xoa xoa cái thân béo múp múp,treu ghẹo "Đợi ta cái gì, người là đợi ăn thịt mới đúng "

"Hôm nay Tiểu Mỹ góp công không nhỏ,cá đều là nàng bắt được " Tuyết Liên lại che miệng cười duyên,một câu một câu cùng với Hàn Vu Thủy treu ghẹo nó. Tiểu Mỹ đáng thương nói không lại, uất hận giấu mặt vào trong ngực Hàn Vu Thủy. Mông đít nấp vênh ra ngoài,không để ý tới các nàng nữa.

"Hahaha..Tiểu Mỹ xinh đẹp đừng giận,lát nữa đồ ăn ngon chắc chắn phần ngươi nhiều nhất" Chọc ghẹo Tiểu Mỹ mập mập là việc thường ngày Hàn Vu Thủy rất thích. Nhìn khuôn mặt mốp mốp của nó bây ra vẻ giận dỗi vô cùng khôi hài,lần nào cũng chọc nàng cười vui vẻ.

Tại sân lớn trước hậu viện,mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. Ngân Sương cùng toàn bộ đệ tử và tám người Bạch Hổ đường tụ tập một chỗ cười đùa vui vẻ. Nhìn thấy Hàn Vu Thủy cùng Tuyết Liên đi tới cũng không vì thế mà bớt đi náo nhiệt.

Bọn họ cũng đã quen,cốc chủ nhìn bề ngoài thì lãnh đạm lại kiệm lời nhưng rất thân thiện,ấm áp. Quan tâm bọn họ như người thân trong gia đình,thành tâm đối đãi. Trừ lúc làm nhiệm vụ hay thời gian tu luyện hàng ngày vô cùng nghiêm khắc tàn nhẫn thì hầu hết thời gian nàng đều thoải mái cùng ngồi một chỗ tám chuyện với mọi người. Khi ăn uống cũng hầu hết thời gian nàng cùng ăn trong nhà lớn,không hề phân biệt hay xa cách. Điều này chạm tới nơi mềm nhũt trong tâm những con người cô độc giống như bọn họ. Khiến bọn họ cam tâm tình nguyện, một lòng đi theo nàng.

Bữa tiệc cứ thế trôi qua vui vẻ mùi thức ăn được tẩm ướp cẩn thận nướng trên than thơm phức lan tỏa khắp nơi. Hàn Vu Thủy cũng không câu nệ,thoải mái cầm vô rượu nhỏ trực tiếp uống. Mỉm cười nghe bọn họ cười nói chọc ghẹo nhau,chuyên tâm thưởng thức đồ ăn,thỉnh thoảng góp vui một câu. Tiểu Mỹ bên cạnh ăn uống no nê liền vênh mông chạy đi tìm mấy con mèo hoang ngoài phố chợ,còn tốt bụng tha một gói đồ ăn theo. Hàn Vu Thủy cũng mặc kệ nó đi tìm đồng bọn,chỉ dặn nó cẩn thận một chút,nhớ về sớm

Qua ba tuần rượu,mọi người đều đã ngà ngà say,có vài người tửu lượng kém đã trực tiếp ngủ ngay tại bàn. Hai tỷ muội Tuyết Liên,Ngân Sương vẫn còn hưng trí bừng bừng,tụ lại một chỗ cùng vài tiểu cô nương khác chơi trò đồ xúc xắc uống rượu. Âm Huyết ham vui thấy thú vị cũng lôi kéo bảy mống được duy nhất tham gia,âm ỹ một hồi.

Cảm giác mình đã uống khá nhiều đầu có chút choáng choáng. Mặc cho bọn họ còn chơi đùa,Hàn Vu Thủy tự mình đi về phòng. Vì say nên dáng người bước đi hơi lảo đảo,về tới viện của mình thì vấp phải bậc thềm. Cả người lao về phía trước,cũng may nàng phản ứng nhanh,vươn tay phóng dài lụa lên trên xà ngang. Lấy làm điểm tựa tránh cho bị ngã,thuận thể đu mình bay thẳng về phía phòng mình,xuyên qua cửa sổ đáp thẳng vào trong. Sau đó cũng không nghĩ nhiều,vô tư cởi áo ngoài, tháo xuống trang sức. Váy dài cũng theo thói quen cởi nốt, trên người chỉ còn lại một cái áo ngắn cùng lớp váy lót mỏng manh.

Cởi quần áo xong đứng soi gương ngắm vuốt một lát. Thế rồi,ma xui quỷ khiến thế nào,bất thành linh,Hàn Vu Thủy nổi hứng liền lấy ra tiêu ngọc,thổi một khúc nhạc. Thân mình mảnh mai uốn lượn theo giai điệu, mềm dẻo tựa cành liễu. Nàng múa theo chính tiếng tiêu của mình,múa đến say mê. Cũng không buồn để ý tới phía ngọn cây đào ngoài cửa sổ có ba bóng dáng vừa mới đáp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tặng quà Hồi lộ

Phía ngoài cửa sổ,Hiên Viên Ngạo Thiên nhận ra nàng không thêm để ý tới mình, khỏe môi giương cao vẽ ra nụ cười nguy hiểm. Không sao! Nàng có tình lờ ta đi vậy ta cũng không kiên nhẫn núp ngoài này nữa.

Nghĩ là làm,canh lúc Hàn Vu Thủy đang xoay lưng lại phía mình. Hiên Viên Ngạo Thiên nhún chân trực tiếp đáp vào phòng,thẳng xuống trước mặt nàng theo đúng nghĩa đen. Vốn dĩ,Hàn Vu Thủy đã định tránh đi,thế nhưng tên ác ma này lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai trong vòng một cái chớp mắt đã xuất hiện chắn trước mặt nàng. Còn thuận tay cài then cửa sổ,chặn ngang đường lui của nàng. Trong lòng hơi hoảng thế nhưng ngoài mặt nàng vẫn là một biểu cảm nhàn nhạt,ung dung. Giả vờ trấn tĩnh cười xã giao với hắn

"Diệt Sát Vương,một ngày hai lần ngài lại lên tới Điện Uyển của ta là tính làm gì? " Không nhớ thì thôi nhưng cứ nghĩ tới việc ban ngày hắn điểm huyết người của nàng. Phá trận pháp ngẫu nhiên lên vào viện đứng ngoài cửa nhìn trộm nàng là lại thấy nóng máu. Nếu không phải khi ấy con buồn ngủ ập tới mỗi lúc một nhanh nàng không có tinh lực quản hắn thì đảm bảo hắn sẽ được ném thử mùi vị của "Ào Ảnh Từ Điện".

"Nàng biết ta tới? Vậy là công lực của nàng không bị mất? Đúng chứ? " Hiên Viên Ngạo Thiên vô cùng nhạy bén bắt được điểm quan trọng trong câu nói của nàng. Cũng làm cho tảng đá trong lòng hắn buông xuống. Nàng biết hắn tới,như vậy có nghĩa là không phải là nàng mất công lực nên không nhận ra hơi thở của hắn.

Không thể phủ nhận,tên ác ma này thực sự rất thông minh. Chỉ từ một chữ trong câu nói của nàng ngay lập tức hắn đoán được điểm mấu chốt. Hàn Vu Thủy trong lòng tán thưởng không thôi,cũng không định giấu diếm hắn. Ai bảo vì cứu hắn nội lực của nàng mới tạm thời mất chứ.

"Ngài quả là thông minh,nhanh như vậy đã đoán ra. Đúng là nội lực của ta vì chữa bệnh cho ngài cách đây không lâu nên tạm thời mất." Nhìn vẻ mặt sững sờ của Hiên Viên Ngạo Thiên,Hàn Vu Thủy cười thâm trong lòng. Nhân lúc hắn mất cảnh giác nàng liền lùi lại phía sau vài bước tránh khỏi ánh mắt nóng như lửa kia. Đi tới bàn trà giữa phòng,ngồi xuống rót ra hai chén nhấp một ngụm nhỏ rồi mới tiếp tục "Có điều,ngài không cần áy náy,bởi ta cũng đang dần dần hồi phục. Cho tới ngày diễn ra đại hội anh hùng sẽ hoàn hảo như ban đầu"

Nhìn ra trong mắt nàng có một tia tinh quái,khác hẳn bề ngoài thanh nhã ung dung. Hiên Viên Ngạo Thiên buồn cười, thật sự là một nha đầu láu cá. Mồm nói hắn không cần áy náy thế nhưng lại trực tiếp nhắc lại vì cứu hắn nên công lực mới mất. Muốn hắn nhớ kỹ mang ơn nàng? Không sao,cho dù hơi tiểu nhân chút thì nàng cũng đã thành công rồi.

"Tiểu nha đầu hư hỏng,ta biết thừa trong lòng nàng nghĩ gì. Nhưng cũng không sao vì đây cũng là điều ta muốn." Giơ tay cốc nhẹ lên cái trán nhỏ của nàng,đồng thời đem áo choàng trên người mặc lên cho nàng. Hiên Viên Ngao Thiên toàn bộ từ trên xuống dưới bộc phát dịu dàng. Ôn nhu của hắn giống như một liều thuốc tê khiến Hàn Vu Thủy ngẩn cả người,cứ thế tròn mắt nhìn hắn quên luôn cả phản kháng. "Diêm Sát Vương thật sáng khoái,điểm này rất hợp ý ta. " Hàn Vu Thủy không tự nhiên chớp chớp mắt,ho nhẹ một cái.Thầm mắng mình không có tiền đồ,thế nào lại bị nam nhân yêu nghiệt này mê hoặc nhanh như vậy. Có điều rất nhanh nàng lại lần nữa bại dưới tay hắn,bại không còn mảnh giáp..

Thấy nàng đã xấu hổ,hai má hồng hồng,ánh mắt không tự nhiên,Hiên Viên Ngao Thiên cũng không trêu chọc nữa. Khoan thai ngồi xuống ghé bên cạnh nàng,thần bí từ trong tay áo lấy ra một hộp gấm nhỏ đây tới cho nàng " Thật ra,hôm nay ta tới là vì có thứ muốn tặng cho nàng"

"Tặng cho ta?" Đây hẳn là hồi lộ bịt miệng nàng vụ hắn tự tiện xông vào nơi ở của nàng,điểm huyết thuộc hạ của nàng đi. Có phải nhìn nàng rất dễ nói chuyện nên ai cũng tính khi dễ nàng phải không?

Tuy rằng những điều này Hàn Vu Thủy chỉ thầm nghĩ chứ không có thể hiện ra. Thế nhưng xui xẻo một nỗi,Hàn Vu Thủy nguyên bản có ánh mắt biết nói,phản lại chủ. Luôn luôn lộ trần nội tâm của mình,đây chính là điểm chết cho nên bắt đầu từ khi nàng trọng sinh tới thân xác này liền bỏ công sức học cách che dấu ánh mắt. Hoàn hảo không có bất kì ai nhìn ra được nàng nghĩ gì vui giận ra sao. Nhưng là..vẫn có trường hợp ngoại lệ,tỷ như...

"Nàng đoán đúng rồi,ta đúng là có ý định hồi lộ để bịt miệng nàng. Vì thế mới cất công đem tới bảo vật này, Đảm bảo nàng sẽ thích. Hihi " Hải lòng nhìn tiểu mỹ nhân trước mặt trùng mắt với mình. Hiên Viên Ngao Thiên cười đến ngọt ngào vui vẻ. Nụ cười của hắn phải nói là rất đẹp,bốn chữ "khuyên quốc khuyên thành" cũng không đủ hình dung hết vẻ đẹp của nó. Chỉ là nụ cười này rơi vào trong mắt Hàn Vu Thủy lại khiến nàng sồn gai ốc. Cái yêu nghiệt này rốt cuộc là thứ gì? Cứ nhìn ra được nội tâm của nàng?

"Đừng nhìn ta nữa,mau mở ra xem đi".

Mặc dù trong lòng có hơi bất mãn thế nhưng chung quy nàng vẫn là tò mò. Cầm hộp gấm trên tay cẩn thận quan sát rồi mới chạm tay vào khóa nhỏ. Nấp hộp vừa được mở ra Hàn Vu Thủy lập tức sững sờ.

Trên miếng vải lót đỏ rực là ba chiếc nhẫn trong suốt màu hồng đào làm từ phần linh thạch thượng đẳng. Dưới ánh nến mờ ảo tỏa ra ánh sáng dịu dịu,bên trên khảm hoa văn bằng vàng lấp lánh. Vừa đủ hoa lệ không quá phô trương lại vẫn vô cùng tinh tế.

Quả thật là đồ tốt,vừa vặn đúng với sở thích của nàng. Kiểm được thứ này cũng tốn không ít tâm tư đi,hắn thật sự tốt như vậy? "Thật là đẹp! Sao ngài biết ta thích những thứ này?"

Nghe giọng điệu của nàng hiển nhiên là rất thích món quà này của hắn,nhưng trong lòng vẫn nảy sinh không ít nghi ngờ. Hiên Viên Ngao Thiên thờ dài,phòng tuyến của nàng kiên cố như vậy. Muốn phá xuống xem ra sẽ tốn không ít công sức,phải kiên trì hơn..aii "Ta chỉ là nghĩ vật này nếu được đeo lên tay nàng sẽ rất đẹp. Lại hợp với khí chất của nàng nên đem tới đây làm quà hồi lộ."

Lời này Hiên Viên Ngao Thiên nói là thật ngoại trừ việc hắn cho Ngân Nguyệt bí mật quan sát,tìm hiểu sở thích của nàng.Sau một thời gian,hắn biết được nàng thích những thứ lấp lánh xinh đẹp nhưng không được quá lòe loẹt phô trương. Quần áo trang sức cũng đều là những màu nhạt ngả về trắng,nhiều nhất là hai màu hồng đào nhạt và trắng thuần. Qua lời Ngân Nguyệt,hắn dễ dàng hình dung được nàng thích tông màu "pastel" tươi sáng nhẹ nhàng. Dĩ nhiên,chuyện này hiện tại hắn sẽ không để nàng biết.

"Cảm ơn ngài,Diêm Sát Vương. " Hàn Vu Thủy thực sự thích vật này nên cũng chân thành cảm ơn hắn.

"Đừng xa cách như thế,ta tên Ngao Thiên. Diêm Sát chỉ là danh xưng thôi. Nàng liền gọi ta là Ngao Thiên đi,hoặc..Thiên cũng được." Lý do Hiên Viên Ngao Thiên không tiết lộ mình họ gì là bởi hắn cảm thấy chưa phải lúc. Thân phận này của hắn cũng như Ngân Nguyệt hay Dạ Ảnh đều là một bí mật,không thể tùy tiện tiết lộ cho người khác biết. Dù hắn là thật tâm thích nàng nhưng cũng đối chuyện này cũng không phải loại tùy hứng. Đợi cho tới khi nàng toàn tâm toàn ý nguyện cùng hắn chung một chỗ,tới lúc ấy nói cho nàng cũng không muộn.

Hàn Vu Thủy hiển nhiên hiểu được điều này nên cũng không nghĩ nhiều. Trái lại vì thận trọng của hắn nên nàng bắt giác đối với người này trong lòng có thêm vài phần hảo cảm. "Được. Vậy ta cũng không khách khí,Hàn Vu Thủy là tên của ta, ngài muốn gọi thế nào tùy ngài đi."

"...Ta vẫn cứ nên gọi nàng là Mị Nhi đi."

"Cũng được." Chỉ là một cái danh xưng thôi mà,Hàn Vu Thủy không quan tâm lắm. Dù sao cả hai đều là tên của nàng,gọi thế nào cũng không khác nhau mấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tự gây nghiệt không thể sống

"Không nói nữa,cũng đã khuya rồi. Nàng nghỉ ngơi đi, ta nên rời đi rồi." Kì thật Hàn Vu Thủy cũng có chút đau đầu nên cũng mặc kệ để hắn ẩn mình xuống giường. Vừa nằm xuống liền nhắm mắt ngủ không cần biết người trong phòng đã đi hay chưa.

Hiên Viên Ngao Thiên thấy nàng thoải mái ngủ không chút phòng bị thì thoáng sửng sốt. Nhưng cũng chỉ tích tắc sau liền trở lại bình thường. Nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường giúp nàng đắp chăn cẩn thận, lại vuốt mấy lọn tóc rối rơi trên má. Nhìn tiểu hồng nhan trước mắt yên bình trong mộng đẹp, không nhận được khổ năng mấy câu.

"Nữ nhân này thật là...nàng lại cứ vô tư như thế mà ngủ, không có một chút phòng bị. Thật sự không sợ ta nhân lúc này ăn sạch nàng? May cho nàng, con người ta từ trước tới nay luôn quang minh chính đại, không thường làm kẻ tiểu nhân cơ hội. Nếu là người khác chẳng phải sẽ tiện nghi cho hân?" Nói xong một hơi lại nhắm nàng thêm một lúc rồi mới rời đi.

Phía bên ngoài, Dạ Ảnh đang tựa vào thân cây gả gật. Thấy người đã ra liền che miệng ngáp dài một cái, đứng dậy thành thật khai báo "Vương, Ngân Nguyệt tới sân trước rồi, nói muốn tìm hai vị hộ pháp bên người cốc chủ so tài. Ta không có hứng nên ở đây chờ ngài."

Hiên Viên Ngao Thiên hiểu tính khí Ngân Nguyệt, tiểu tử này cùng hân có vài điểm tương đồng không giống Dạ Ảnh đơn giản, thật thà. Hơn nữa lại là người có trước sau, làm việc luôn cẩn trọng nên cũng không có ý trách hân. Chỉ là hơi tò mò nên dẫn Dạ Ảnh theo sau, cùng ra sân trước xem sao.

Thật ra, Ngân Nguyệt chỉ là hiếu kỳ, muốn thăm dò xem cả đám người U Linh cốc này tụ tập nhậu nhẹt vui vẻ như vậy. Nơi này cũng không có bất kỳ ai khác trông coi, ngay cả hai hộ pháp bên cạnh cốc chủ cũng nhập cuộc. Ngộ nhờ có kẻ giữa chừng tới tập kích không phải sẽ rất nguy hiểm à? Nghĩ như vậy, hân liền cố tình che giấu hơi thở, bước chân nhẹ như bay ra tới sân trước. Ai ngờ còn chưa bước qua cổng liền có hai đạo ánh sáng xẹt qua, nhìn kỹ một chút thì nhận ra đó là hai cây thủy châm mảnh mai, trong suốt. Nếu không phải thân thủ của hân tốt kịp thời né tránh thì hai châm vừa rồi đã đâm thẳng vào cổ.

Chưa kịp đứng vững thì tiếp tục có hai đạo kiếm quang một vàng một hồng, từ trong sân đánh úp tới. Uy áp không lớn nhưng tốc độ thật nhanh, thiên biến vạn hóa, đan xen lẫn nhau không có bất kỳ một lỗ hổng nào. Khiến Ngân Nguyệt thật vất vả đem ra hết khả năng mới tránh được thêm một kiếp nạn.

Bỗng bên tai vang lên tiếng chuông đình đang, Ngân Nguyệt ngay tức khắc cảm thấy mình rơi vào một màn sương mù dày đặc. Giác quan dần dần trở nên mơ hồ, loáng thoáng còn nghe thấy giọng nói như mê hương câu đi mất tâm trí mình "Các hạ là ai? Lén lút tới đây có mục đích gì? Cảm phiền hãy xưng danh nếu không liền nạp mạng cho tỷ muội chúng ta đi."

Thần trí càng ngày càng mơ hồ khiến tâm Ngân Nguyệt phát hoảng. Hân từ xưa tới nay có độc nào chưa từng thử qua, thân thủ cũng thuộc vào hàng đệ nhất. Thế mà hôm nay tới nửa cơ hội phản kháng còn không có. Đôi tỷ muội này chắc hẳn là hai hộ pháp bên người U Linh cốc chủ Tuyết Liên và Ngân Sương. Trước kia nghe giang hồ đồn đại làm hân luôn muốn so tài cùng hai nàng. Hiện tại có cơ hội liền lại thể thâm như vậy, nếu Dạ Ảnh cùng Vương chứng kiến cảnh này chẳng phải sẽ cười thối mũi hân. "Cô nương hạ thủ lưu tình, ta tên Ngân Nguyệt, tới đây không có ý xấu. Xin hai vị cô nương tin tưởng."

"Ngân Nguyệt?"

"Lại là tên thói tha người? Người lén lút núp ở đây là muốn làm gì?" Ngân Sương nghe hân xưng là Ngân Nguyệt máu nóng trong nháy mắt bốc lên đỉnh đầu. Tên chết tiệt này ban ngày thừa lúc nàng mất cảnh giác liền điểm huyết tỷ muội các nàng. Giúp chủ nhân hân lên vào viện của tiểu thư, nàng đã sớm ghi hận. Diêm Sát Vương các nàng đấu không lại vậy thì nợ mới nợ cũ tính cả lên đầu tên này đi.

Nàng vừa định động thủ thì Ngân Nguyệt bên kia suy nghĩ chớp chuyển, nhanh miệng thanh minh "Khoan! Hai vị cô nương xin hãy dừng tay. Quả thật ta không có ý xấu, lần này tới là chủ nhân lệnh cho ta tới giúp trấn giữ ở đây. Vừa là để mọi người tiếp tục vui vẻ, cũng là để bồi tội chuyện ban sáng. Đợi tới khi trời sáng, mọi người hoàn toàn tỉnh táo ta sẽ rời đi."

Nghe hân nói vậy, Tuyết Liên này giờ im lặng quan sát xung quanh tình mắt nhìn thấy hai bóng người thần bí đang núp sau thân cây liền vui vẻ mỉm cười gật đầu đồng ý. Thu hồi ám khí, lại nói Ngân Sương rút lại mê trận kéo nàng quay vào. Ngân Sương dù vẫn không tin tưởng hân nhưng thấy tỷ tỷ bộ dạng thông dong như vậy liền cũng buông lỏng. Rút lại mê trận, theo nàng đi vào.

Ngân Nguyệt lúc này mới nhẹ nhõm thở ra, đang tính rời đi thì nghe trong đầu vang lên giọng nói cộc nhủ quen thuộc làm hân tức hộc máu "Người ở lại đây giúp hai nàng trấn giữ đi. Mị Nhi vừa mới ngủ, đừng để đám ruồi bọ nào đó làm nàng thức giấc."

Nói xong liền rời đi, Ngân Nguyệt nhất thời không kịp phản ứng khi hân định thần lại thì người đã đi xa. Ngân Nguyệt đáng thương chỉ đành chờ dài, ăn phần đi nấu canh giải rượu rồi lại ngoan ngoãn làm thần giữ cửa. Trong lòng thầm nghĩ đây là hân tự tạo nghiệt, ai nói không dung đi thử các nàng làm chi...a!!!!

Rốt cuộc cũng trở lại yên bình, suốt một đêm này tiếng cười nói trong sân vẫn vang lên không dứt. Mùi thịt cá nướng chín thơm lừng bay đi khắp nơi, Ngân Nguyệt bên ngoài đang than ngắn thở dài thì trước mặt bỗng xuất hiện một đĩa thức ăn. Hân ngẩng lên thì bắt gặp một đôi con người xinh đẹp vàng rực nhìn hân cười đầy ẩn ý. Suốt tóc nàng đen mượt chải lên một búi tóc nhỏ sau đầu, điểm bằng một chiếc kẹp hoa mai nhỏ xinh.

"Ngân Nguyệt đại ca, người cũng ăn chút đồ đi. Tiểu thư luôn dặn chúng ta đôi người khác phải có qua có lại." Dung mạo nàng cũng tính là thanh tú xinh xắn, tuy không nổi bật lắm nhưng khi mỉm cười lại có vẻ thông minh lanh lợi, cũng...khá đáng yêu.

"Cảm...cảm ơn Tuyết Liên cô nương." Ngân Nguyệt vô cùng phần uất, hân thường ngày anh minh, mưu trí là thế. Bây giờ đối diện với một tiểu cô nương lại bối rối, luống cuống tay chân. Thật khiến hân xấu hổ không thôi, chỉ hận không thể lập tức độn thổ mà trốn.

Nhìn hân luống cuống Tuyết Liên buồn cười. Nụ cười càng thêm xinh xắn đáng yêu, xoay người đi vào không để ý tới hân nữa.

Qua thêm nửa canh giờ sau bên trong cũng yên tĩnh trở lại. Ngân Nguyệt bên ngoài tò mò liền đi vào xem thì thấy trong sân đã không còn ai, ngoài một đồng hồ đặc bữa bãi. Tần ngần một lúc nghĩ xem nên mặc kệ hay nên hảo tâm giúp bọn họ dọn dẹp. Cuối cùng,ma xui quỷ khiến hẳn lại nhớ tới nha đầu vừa nãy mang tới cho hẳn đĩa thức ăn. Thế nhưng lại vì nàng mà cam tâm tình nguyện xắn tay áo dọn dẹp.

Bản thân Ngân Nguyệt cũng không nghĩ ra hẳn rốt cục bị đứt cái dây nào. Không những nấu canh giải rượu lại còn giúp họ canh cửa. Hiện tại dọn dẹp đồng bữa bọn này cũng là hẳn? Đây là làm sao? Hẳn đường đường là tả hộ pháp của Diêm Họa cung nha.. Tự tôn nổi lên,Ngân Nguyệt sau khi bê dọn các thứ sơ qua liền bỏ đó mặc kệ,đứt khoát quay về đóng cửa tu luyện. Một màn giao đầu khi nãy làm lòng tự trọng của hẳn tổn thương nghiêm trọng. Tả hộ pháp Diêm Họa cung lại bại không còn manh giáp dưới tay hai tiểu cô nương..

Chuyện này mà truyền ra ngoài thì hẳn làm sao dám đi gặp người khác..

Thật là mất mặt..

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Người cũ - Người mới đều là một người

Từ Diệp Uyển của Hàn Vu Thủy về tới Trúc Tùng các,còn chưa kịp bước chân qua cửa.Trên đỉnh đầu bỗng vang lên một giọng nói tron tuôn tuột,muốn bao nhiêu nũng nịu liền có bấy nhiêu "Sao rồi tiểu đệ? Ta đã nói nàng không có việc gì không phải sao? Chẳng qua là có chút xiu buồn ngủ thôi. Người lại không tin lời ta,tự mình đi kiểm chứng mới tin. Bắt ta về gấp như vậy đến cơm còn chưa có ăn rồi lại bỏ mặc ta..Sur ty thật là rất đau lòng đó."

Nghe nàng nũng nịu khiến Hiên Viên Ngạo Thiên toàn thân da gà da vịt đồng loạt nhảy lên. Dạ Ảnh ở bên cạnh tình trạng cũng không khác mấy,hắn là gấp gáp muốn trốn xa xa cái nữ nhân dở người này một chút nhưng không dám động..Vương chưa cho phép a..

"Người có thể dừng dùng cái giọng điệu đó với ta không? Thật kinh tởm.." Nhịn vào trong cảm giác muốn đánh người. Hiên Viên Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn người đang vất vèo phía trên cành cây liền suy nghĩ ngơ..

Trên nhánh cây cao cao kia là Tiết Ngư Mi một đầu tóc búi cao lỏng lẻo,tóc gài trâm vàng khảm vài bông diên vĩ xanh biếc. Người mặc áo dài tơ Ngân Châu sáng bóng,váy màu thiên thanh,khoác độc một cái áo sa mỏng màu lam trong suốt. Dung mạo thanh khiết như ngọc,chỉ là một bên vai áo rơi hờ hững làm lộ ra da thịt trắng muốt,mịn màng,mơ hồ còn thấy được cái yếm thêu mẫu đơn màu hồng lợt. Cảnh xuân ngồi ngồi vô cùng không hợp với dáng vẻ ngọc khiết băng thanh của nàng. Thế nhưng nữ nhân này lại luôn cổ tình như vậy..

Nhìn gương mặt đen xì đang trừng mắt nhìn mình của Hiên Viên Ngạo Thiên. Tiết Ngư Mi không những không buồn phiền mà còn thấy vui vẻ. Chọc tiểu sư đệ này luôn là thú vui của nàng,nhìn hẳn phần uất cũng vô cùng thú vị.

Nàng ở trên cành cây cười đến cả thân người cũng run run càng khiến sắc mặt Hiên Viên Ngạo Thiên thêm khó nhìn. Cả người như ngọn núi lửa sắp sửa phun trào. Không để hẳn kịp phát hỏa,Tiết Ngư Mi liền nhanh chóng bỏ cửa chạy lấy người,tránh cho lát nữa tên này đổi ý bắt nàng lại ở nơi này chán chết. "Vui thế đủ rồi,sư ty còn có việc cần giải quyết,không lưu lại nữa. Yên tâm,cách ngày diễn ra đại hội anh hùng một ngày ta sẽ trở về." Lời còn chưa dứt đã thấy nàng cả bóng cũng không còn,chỉ để lại tiếng nói vang vọng trên không trung .

Hiên Viên Ngạo Thiên cũng lười quản nàng,xoay người đi về thư phòng. Ngày đại hội anh hùng diễn ra cũng là ngày hẳn phát bệnh theo định kỳ . Từ giờ đến lúc ấy phải tranh thủ thời gian bế quan thì đến khi phát tác mới có thể trấn áp được cái thứ bản thủ sồi sục trong phủ tạng kia dễ dàng hơn một chút.

Sáng hôm sau,mặt trời đã lên tới đỉnh ngọn cây, Hàn Vu Thủy mới thức dậy từ trong mộng. Bên cạnh giường Tuyết Liên nghe người trên giường khẽ động liền nhanh tay vén lên rèm lụa. Ngân Surung giúp nàng rửa mặt chải đầu lại mặc lên bộ y phục màu thiên thanh nhàn nhạt đơn giản. Dừng qua chút canh hoa Vụ Thanh làm điểm tâm,xong xuôi cũng không ra ngoài mà ngồi lại trên giường nhắm mắt tu luyện. Nội lực đang trên đà phục hồi,nàng phải tranh thủ thời gian.Chỉ có hoàn toàn khôi phục thực lực mới có thể ở đại hội anh hùng đoạt lấy Song Linh Bội Kiếm. Nàng chỉ có hứng thú với đôi bảo kiếm kia,còn Thiết Hồ Lệnh ai muốn đoạt liền đoạt đi.

Thẳng tới chập tối ba ngày sau cửa phòng Hàn Vu Thủy mới lần nữa mở ra. Tuyết Liên thấy nàng đã ra ngoài liền đi tới bẩm báo lại tin tức mới được Âm Huyệt đưa tới "Tiểu thư,Âm Huyệt đưa tới tin tức."

"Có gì hay ho không?" Nhấp một ngụm trà Bạch Liên,Hàn Vu Thủy nhàn nhạt nói.

"Hầu như đều không có động tĩnh. Đám người Nga Sơn Cung mỗi ngày đều ở trong phòng tu luyện, Mộ Băng Băng cũng như bọn họ đều bế quan tu luyện. Hàn Vô Mai từ sau khi gặp tiểu thư liền cùng với Mộ Băng Băng thần thần bí bí nói chuyện gì đó. Rồi về phòng cài then đóng cửa tập trung đột phá huyền lực của nàng.Hiên Viên Nhã Lạc bên kia cũng không ra khỏi cửa,xem chừng là thương tích chưa lành. Chỉ có Lâm Mộc Phong đêm đêm vẫn cùng ám vệ trao đổi. Người của ta nghe lén được hình như hẳn đang tìm hai người." Nói hết một hơi dài,đến câu cuối cùng Tuyết Liên ngừng lại một chút đưa mắt nhìn phản ứng của Hàn Vu Thủy.Thấy nàng vẫn như cũ ung dung nhàn nhã mới tiếp tục nói "Một bên bí mật đi tìm tiểu thư,một bên phái đi Hắc Kỳ Bình của hẳn đi tìm.Hàn Vu Thủy. "

Hắn tìm mình? Hàn Vu Thủy mảy mai nhúng lên, khoe môi cũng cười nhẹ. Thực đúng là trò hề, một bên bí mật truy tìm tung tích người mới. Một mặt lại giống trống khua chiêng đi tìm người tình cũ, chỉ là nếu biết cả hai người hẳn khổ sở đi tìm đều là mình thì sẽ thế nào nhỉ? .

Nghĩ thì vậy nhưng Hàn Vu Thủy cũng lười quản hắn, nằng đang tính thả ra chút tin tức làm thâm lọt đường cho thời điểm trở về thì lại nghe được tin này. Thật tốt, không dung có kẻ làm hờn đá lót chân cho mình "Nói Âm Huyết an bài trước ngày đại hội diễn ra hai ngày thả ra tin tức cho hắn. Thủy Mặc quận chúa đã xuất hiện ở thành Vân Châu. Còn lại đều phong tỏa đi, đừng lộ dấu vết là được. Lâm Mộc Phong không phải chỉ là tên háo sắc đâu."

"Vâng, tiểu thư."

"Xong việc này ngươi cũng trở về tu luyện đi. Ngân Sương chắc hẳn đã bế quan rồi?"

"Vâng, nằng theo lệnh tiểu thư đã bắt đầu chỉ huy các tỷ muội khác tu luyện. "

"Được rồi, đi đi. Còn nữa, nhắc Âm Huyết làm xong việc lập tức trở về bế quan. Khởi động Đào Hoa Trận."

Dặn dò Tuyết Liên xong, Hàn Vu Thủy để nằng đi làm việc tự mình ngồi dưới gốc anh đào trăm tuổi thưởng trà. Những ngày này tại Vân Châu thành bình lặng không một tâng gợn sóng.

Thăng đến ngày 15 tháng 8 từ sáng sớm Thiên Vân Sơn Trang đã vô cùng náo nhiệt. Liên tiếp có các đoàn người ngựa nối đuôi nhau tiến vào. Cho đến khi tất cả các môn phái lớn nhỏ đều đã tề tựu đông đủ tại lõi đài được dựng ở khoảng sân lớn sau núi. M

Chỉ là chờ hồi lâu mà vẫn chưa thấy Diễm Hóa Cung, U Linh Cốc và Thánh Giáo xuất hiện.

Thời điểm mọi người bắt đầu có chút không kiên nhẫn người của Thánh Giáo mặc trang phục màu lam bước vào. Hiên Viên Nhã Lạc mặc áo ngắn màu thiên thanh, quần lụa trắng đi theo sau Tư Không. Tà áo xè làm nhiều tầng bay bổng theo bước chân nằng, tóc dài dùng một dải lụa buộc cao. Tai đeo khuyên hình giọt nước xanh thẫm, tươi mát lại nhanh nhẹn. Bước vào chỗ ngồi nằng liếc mắt nhìn quanh nhưng chưa thấy bóng người cần tìm, trong mắt liền có chút mất mát.

Không lâu sau, khoảng chừng qua thời gian uống nửa chén trà. Một trận gió thoảng qua đem theo hương hoa đào dịu dịu. Khiến toàn bộ những người tại đây ai nấy đều mơ màng như lâm vào cõi mộng. Ngay lúc mọi người còn đang chìm đắm trong hương thơm. Liền nghe thấy bên tai vang lên một tiếng chuông "đình đang... đình đang" như tiếng gọi từ một nơi rất xa xôi vọng về. Vừa tha thiết vừa êm ái khiến người ta không tự chủ được dần dần chìm vào giấc ngủ. Rất nhanh đã có những người năng lực yếu kém không chịu đựng nổi liền trực tiếp ngủ ngay trên nền đất. Những người năng lực khá hơn thì cố gắng tĩnh tâm, huy động huyền lực hộ thể không để mình mất tỉnh táo.

Trong lúc tất cả mọi người chông đỡ có chút vất vả thì tiếng chuông bỗng im bật. Tiếp sau đó lại vang lên tiếng tiêu song tấu. Giai điệu trong trẻo, vui tai khiến người nghe tinh thần sáng khoái, tràn đầy sinh lực. Đồng thời cũng đánh thức những người vừa rồi đã ngủ trên nền đất. Lúc này mọi người mới giật mình mình bạch mình vừa trúng mê hồn trận mà không hay biết.

Lại không biết là ai bỗng dựng cất cao giọng, kinh ngạc chỉ về phía trước.

"U Linh cốc... Là U Linh cốc tới."

Mọi người theo hướng người nọ chỉ nhìn ra, liền ngay tức khắc ngăn cả người.

Phía xa xa cổng vào là hai hàng dài các cô nương dung mạo xinh đẹp, thanh khiết như tiên nữ. Vận y phục một màu anh đào nhàn nhạt giống nhau. Áo dài trắng khoác ngoài nhẹ như mây bay, bị gió thổi có chút tán loạn. Bốn phía là tám thanh niên y phục màu nguyệt quang sáng lóa, tay áo cổ áo nhuộm đen thêu tơ bạc. Giữa ngực là hình mặt hồ trắng muốt đang nhe răng nanh dữ tợn.

Thế nhưng điều làm người ta chú ý hơn cả là nữ tử đi đầu cùng nha hoàn của nằng. Hai nha hoàn dung mạo thanh tú xinh xắn, giống nhau đến chín phần. Một người có con ngươi màu vàng sáng rực, toát ra vẻ thông minh lanh lợi. Một người lại như hồng ngọc kiều kỳ, tàn nhẫn.

Đối lập với hai người đó, nữ tử đi đầu một thân phần y nhàn nhạt, dịu dàng an tĩnh như một đoá anh đào nhỏ. Vải dài lụa trên tay áo nhẹ nhàng bay lượn theo gió. Một đầu tóc đen buông xõa, chải ra sau một búi tóc hờ hững. Dùng kẹp đào hoa bạch ngọc điểm lên, trên đầu buông xuống một sợi dây bạc đơn giản lại tinh tế.

Nằng vừa đáp xuống liền mở miệng khẽ cười, giọng nói mềm mại như lưu thủy, khéo léo bắt lấy trái tim người đối diện

"Thật xin lỗi đã làm các vị hoảng sợ. Vừa rồi chỉ là lễ ra mắt của tiểu nữ đến các vị tiền bối tại đây mà thôi, mong các vị rộng lượng không trách ta mạo phạm"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Công chúa bị dân độn?

Giọng nàng không lớn nhưng những người đứng đây đều là người luyện võ. Ai mà không có thính lực hơn người cho nên lời vừa rồi không có ai là không nghe được. Chỉ là phản ứng không giống nhau, đám nam nhân dù là những kẻ võ công cao cường, định lực rất tốt nhưng cũng nhất thời bị câu nói của nàng làm cho ngơ ngẩn không biết nên nói gì mới phải. Còn lại các cô nương người thì nhìn nàng dịu dàng thanh nhã thì ghen ghét cho rằng nàng giả bộ, người thì hâm mộ khí chất cao quý, trong sáng của nàng. Mỗi người đều tự chìm trong suy nghĩ riêng không có ai lên tiếng. Thiên Vận Kỳ thấy không khí có chút kì quái liền chủ động hướng nàng chào đón.

"Mị Cơ cô nương có thể đích thân tới tham dự thật là vinh hạnh cho ta. Mới ngày nào còn là một nữ hài tử yếu đuối, nay đã trở thành đại cô nương mỹ mạo, xuất chúng khiến ta được mở rộng con mắt. Ha ha." Tần trang chủ Thiên Vân Sơn Trang - Thiên Vận Kỳ năm nay mới hơn 20 tuổi. Nho nhã trầm ổn, nhìn bề ngoài giống như một thư sinh yếu đuối nhưng thực chất khí lực dồi dào, mạnh mẽ không giống người. Chỉ dùng một tay có thể nâng lên một tảng đá ba trăm cân lại sở hữu Minh Quang Thánh Kiếm trong truyền thuyết. Tài năng vô hạn, tính cách tuy có chút mưu mẹo nhưng lại vẫn là người thẳng thắn cương trực, dung mạo anh tuấn, thần thái sáng ngời. Trong vòng chưa tới 1 năm từ khi tiếp nhận vị trí trang chủ đưa Thiên Vân Sơn Trang đang bên bờ vực thẳm trở lại vị trí một trong tứ đại môn phái trên đại lục cùng với Nga Sơn Cung, Diêm Hỏa Cung và Thánh Giáo.

Đối với người này Hàn Vu Thủy cũng xem là có chút giao tình. Thời điểm U Linh cốc còn chưa có những người khác, trong một lần xảy ra tranh chấp nàng bị dồn đến hiểm cảnh. Tình mạng bị đe dọa, may sao lúc ấy gặp hần đi qua liền đánh liều cầu hần ra tay trợ giúp. Vốn nàng nghĩ người này sẽ yêu cầu nàng báo đáp ít lợi lộc nhưng không ngờ hần lại chỉ muốn mượn ngọc tiêu của nàng cùng với Ngũ Huyền Cẩm của hần cùng nhau hoàn thành một khúc song tấu khiến nàng kinh ngạc không thôi. Cho nên nghe hần vừa lên tiếng, tự nhiên cũng xuất ra nụ cười chân thành mà đáp trả.

"Thiên đại ca quá lời. U Linh cốc sinh sau đẻ muộn, Mị Cơ cũng chỉ là vãn bối. Có thể được đứng tại đây đã là vinh dự cho ta rồi, làm sao có thể so sánh với các vị tiền bối chứ."

Thiên Vận Kỳ nghe nàng nói vậy thì cười ha ha, đang định đáp lời thì bỗng có tiếng gầm của thú dữ cất lên, đột ngột cắt ngang thu hút sự chú ý của mọi người.

"Liệt Hỏa Hùng Sư? Là Diêm Sát ca ca!"

Lần này người lên tiếng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng sẽ biết là Hiên Viên Nhã Lạc. Vốn đang tính tìm cơ hội nói chen vào một câu hạ nhục nữ nhân kia thì Liệt Hỏa Hùng Sư xuất hiện, tiếng gầm vang rền như sấm lập tức thu hút sự chú ý của nàng. Hiên Viên Nhã Lạc vui mừng đến quên cả lý trí, vội vàng theo hướng tiếng gầm phát ra mà chạy. Mọi người cũng hiếu kỳ theo hướng nàng chạy mà nhìn ra thì vừa vặn thấy một con sư tử thân mình đỏ rực, bờm vàng óng ánh. Thân cao hai thước, mình mặc giáp vàng, đầu đeo vòng vàng, chính giữa khám một viên Huyết Linh Thạch to bằng nắm tay. Ánh mắt uy nghiêm, hai lỗ mũi còn đang phì phì phun khí, bộ dáng hiên ngang, thông thả từ xa xa đi tới dọa sợ không ít người.

Trên lưng nó là một nam tử tùy ý ngồi vắt vẻo. Giương mắt mang mặt nạ che khuất đi một nửa, chỉ lộ ra đôi con ngươi đỏ rực kì dị cùng nụ cười lười biếng trên môi. Giữa trán có dấu ấn ngọn lửa bùng cháy, tóc đen xòa tung, hồng y đỏ thắm như máu. Tay đeo hộ vệ bằng sắt chạm khắc hoa văn hắc long tinh xảo. Toàn thân tản ra lệ khí cùng thị huyết khiến cho nhiều người không nhịn được run rẩy.

Sự xuất hiện này của hần khiến cho không khí ở đây vọt một cái lên tới đỉnh. Nguyên do cũng là từ khi Diêm Hỏa Cung xuất hiện trên giang hồ cho tới nay vô cùng thần bí, chưa từng tham gia bất kỳ lần đại hội anh hùng nào. Năm nay chính là lần đầu tiên cho nên không trách được mọi người đều hưng phấn muốn xem một chút vị Diêm Sát Vương danh tiếng lẫy lừng này cuối cùng là thần thánh thể nào.

"Diêm Sát ca ca! Diêm Sát ca ca!"

Ngần khổ vạn khổ cuối cùng cũng gặp được người trong lòng sau ngần ấy thời gian. Hiên Viên Nhã Lạc sốt ruột đến quên cả việc mình biết khinh công, cứ thế chạy về phía hần dù là cách một khoảng khá xa. Nhìn thấy hần đeo mặt nạ nhưng vẫn yêu mị, tuấn mỹ như thế, thần thái khí chất đều không ai sánh được. Trái tim Hiên Viên Nhã Lạc mềm nhũn như nước, còn chưa tới nơi đã thần thiết kêu lên tên hần.

Chỉ là người này giống như vừa mù vừa điếc, hoàn toàn không nghe cũng không thấy gì. Ánh mắt từ đầu đến cuối thủy chung chỉ đặt trên cái bóng màu hồng nhạt như đóa hoa đào nhỏ ở xa xa phía trước.

Hiên Viên Nhã Lạc bị hần phớt lờ trong lòng liền dâng lên một trận mất mát nhưng trên mặt vẫn cố duy trì nụ cười tươi tắn hết sức có thể. Thấy người đã lại gần liền gắng sức nhìn xuống run rẩy trong lòng, vui mừng tiến lên bắt lấy cánh tay hần. Mặc kệ Liệt Hỏa Hùng Sư bên cạnh nhe nanh hung tợn, ánh mắt sắc như lưỡi dao ghim chặt vào nàng.

"Diêm Sát ca ca! Đây.. đây là túi thơm tự tay muội thêu tặng cho huynh nhưng chưa có cơ hội nên vẫn mang theo bên mình. Huynh..." Sợ hần đi qua mắt nên Hiên Viên Nhã Lạc gấp gấp lôi ra từ trong ngực áo một túi thơm màu lam thắm. Bên trên thêu uyển ương hí thủy, mặt sau thêu một chữ "Diêm". Tay nàng hơi run run, hai má phớt hồng, ánh mắt long lanh đọng đầy tình cảm khiến cho bất cứ người nào nhìn thấy tâm tư đều sẽ mềm nhũn. Chỉ là đối với Hiên Viên Ngao Thiên thì bộ dạng của nàng trông thật chướng mắt. Liếc nhìn túi thơm tinh xảo trên tay nàng, lại đưa mắt lên nhìn nàng trào phúng.

"Diêm sát ca ca.." Giờ phút này nhìn nàng thật nhỏ bé đáng thương, giọng nói lí nhí, ánh mắt tràn ngập mong đợi. Thấy hần vẫn bất động quả tim Hiên Viên Nhã Lạc trong lòng ngực nhảy thình thịch, thiếu chút muốn vọt ra ngoài. Cuối cùng hần vẫn đưa tay đón lấy còn cẩn thận ngắm nhìn một chút làm nàng thật vui vẻ. Thế nhưng vui mừng của nàng buộc phải chết yểu khi ngay một giây sau hần đem túi thơm nàng tỉ mỉ thêu từng mũi kim cho Liệt Hỏa Hùng Sư nhai trong miệng. Mãnh thú kia sau khi nhai chán thì nhổ đi còn bày ra vẻ mặt chán ghét khinh thường quay đầu bỏ đi vứt lại ba chữ

"Thật kinh tởm!"

Túi thơm tinh xảo mới vừa một giây trước vẫn còn xinh đẹp hiện tại đã rách nát, có chỗ còn không nhìn ra hình dạng. Hắn không thương tiếc hủy đi vật nàng dồn hết tâm tư làm tặng hân, trước mặt toàn thể vô lâm tàn nhẫn khước từ tình cảm của nàng. Hiên Viên Nhã Lạc vẻ mặt trắng bệch, toàn thân cứng đờ chôn chân đứng tại chỗ.

"Đầu óc nàng có phải bị hỏng rồi không? Giữa thanh thiên bạch nhật mà ngang nhiên tặng túi thơm cho nam nhân?"

"Nàng không phải công chúa sao? Sao lại có cái đức hạnh này? Vô pháp vô thiên."

"Không biết xấu hổ. Còn thua cả các cô nương bình dân như chúng ta."

"Đúng đấy. Nàng là yêu đến phát cuồng rồi, đây là nơi nào chứ? Là chỗ cho nàng tùy tiện trao tình gửi ý sao?"

"Đây là nơi đấu võ cũng không phải hoàng cung của nàng. Đản độn!"

"...."

Bên tai văng vẳng vài câu đàm tiếu vọng lại từ đám người này giờ đứng bên kia xem náo nhiệt. Nhắm mắt lại hít sâu một hơi tự trấn tĩnh lại bản thân mình, khi mở ra lại là ánh mắt lạnh lùng, cao ngạo thường ngày. Một đường bước về bên cạnh Tư Không, nhìn thấy thần sắc của hắn vẫn như cũ không nóng không lạnh trong lòng liền chột dạ. Xung quanh là các huynh đệ tỷ muội đồng môn nhìn nàng bằng ánh mắt thương cảm, tuy không ai dám nói ra nhưng Hiên Viên Nhã Lạc biết không ít người trong lòng đang cười nhạo mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đại Hội Anh Hùng

Vị trí của U Linh cốc vừa vặn đứng đối diện Thánh Giáo nên nhất cử nhất động bên đó đều lọt hết vào tầm mắt của Hàn Vu Thủy không sót chút nào. Ngược lại cũng vậy, nàng ở bên kia dù là chỉ im lặng đứng đó nghe xung quanh nghị luận, đàm tiếu vui vẻ hay cùng Tuyết Liên, Ngân Sương phía sau tán gẫu tất cả đều lọt vào mắt Hiên Viên Nhã Lạc.

"Hừ! Già bộ thanh cao gì chứ? Cũng chỉ là đồ tiện nhân." Thấy nàng ta không khách khí lộ ra vẻ chán ghét còn cố gắng cao giọng để mọi người cùng nghe thấy. Hàn Vu Thủy cũng không để ý, trực tiếp lờ nàng đi. Liếc mắt sang Tư Không bên cạnh thấy hắn vẫn điềm nhiên nhắm mắt dưỡng thần một chút phản ứng cũng không có trong lòng có chút không hiểu. Nghe giảng hồ đồ đại, Tư Không giáo chủ vô cùng sùng ái đồ nhi của mình còn hơn cả mẹ ruột hoàng hậu nương nương của nàng. Thường ngày đối với các đệ tử vô cùng nghiêm khắc nhưng lại phá lệ bao dung với Hiên Viên Nhã Lạc. Liệu có nguyên do gì không nhỉ?

"Mị Nhi không phiền nếu ta đứng đây chứ?"

Giọng nói trầm ấm của Hiên Viên Ngạo Thiên bất ngờ vang lên cắt ngang suy nghĩ của nàng. Quay đầu nhìn sang thì thấy hắn đang nhìn nàng mỉm cười dịu dàng, con ngươi đỏ rực không còn nồng đậm lệ khí như khi nãy mà tĩnh lặng tràn ngập ôn nhu.

Liếc mắt nhìn xung quanh thấy quả thực chỉ còn một vị trí duy nhất cạnh nàng chưa có ai đứng bèn dịch sang một chút chừa chỗ cho hắn "Xin tự nhiên." Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn duy trì nụ cười nhẹ, không nói thêm gì lặng lẽ đứng vào bên cạnh nàng. Ngân Nguyệt Dạ Ảnh dẫn Liệt Hỏa Hùng Sư cùng người phía dưới quy củ theo sau.

Mắt thấy đã đông đủ, Thiên Vận Kỳ liền từ chỗ ngồi đứng dậy tiến lên lời đài từ tốn nói vài câu chào đón khách sáo sau đó nhắc lại một lần quy luật vốn có. Đại Hội Anh Hùng được tổ chức định kỳ 5 năm một lần do môn phái đạt vị trí đầu của kỳ trước đứng ra làm chủ. Mỗi hội tỷ võ tìm ra người tiếp theo kế nhiệm chức vị Tân Minh Chủ cùng Thiết Hồ Lệnh và một món bảo vật.

Kỳ trước, Diệt Hỏa Cung không tham gia, Thiên Vận Kỳ lấy một địch trăm, một mình cùng lúc khiêu chiến với hơn 10 môn phái cùng hơn 50 cao thủ võ lâm. Uy dũng vô song, trấn áp quần hùng, dễ dàng đoạt về Minh Quang Thánh Kiếm cùng Thiết Hồ Lệnh.

Mặc kệ xung quanh rì rầm bàn luận người có khả năng là người chiến thắng của kỳ này. Vì là lần đầu tiên tham dự nên Hàn Vu Thủy cẩn thận nghe kỹ không bỏ sót từ nào. Thật ra nói là quy định bất quá cũng chỉ có ba điều cấm. Thứ nhất khi đã lên lời đài, cấm dùng bí thuật. Thứ hai một khi đại hội bắt đầu cấm dùng đan dược trợ lực. Thứ ba đại hội anh hùng là nơi tỷ võ luận bàn, đao kiếm vô tình có thể bị thương là chuyện thường nhưng tuyệt đối không thể làm hại đến tính mạng. Còn lại quy tắc khi tham chiến cũng khá đơn giản, mỗi môn phái chỉ được phép cử tối đa là hai người lên lời đài ứng chiến. Rời khỏi lời đài có thể tiếp tục chiến đấu, nhưng nếu vắng ra ngoài vòng son đỏ sẽ bị tính là thua cuộc, môn phái đó sẽ mất quyền tham chiến. Thời gian tỷ võ được chia làm hai, trận đầu tiên từ giờ Thìn tới cuối giờ Ngọ, trận thứ hai từ giờ Mùi đến giờ Dậu. Ở giữa là khoảng thời gian nghỉ ngơi hồi phục, tất cả những người tham chiến có thể tới nơi được chuẩn bị sẵn để nghỉ ngơi ăn uống lấy lại sức.

Sau khi nhắc lại quy định sẽ là thời điểm đem bảo vật ra cho tất cả mọi người cùng chiêm ngưỡng. Thiên Vận Kỳ hướng xuống phía dưới ra hiệu, liền có một tiểu cô nương mặc áo tím đem lên một hòm gỗ chạm khắc tinh xảo. Được sự đồng ý của hắn, tiểu cô nương kia ngay trước mặt mọi người mở nắp hòm. Cẩn thận từ bên trong nhắc lên một đôi song kiếm trong suốt như pha lê, quanh thân còn có một tầng hào quang sáng chói, lung linh như ánh sao.

"Đây chính là Song Linh Bội Kiếm - song kiếm tuy hai mà một, đứng hàng thứ ba trong mười thanh thần kiếm thời thượng cổ." Bảo kiếm vừa xuất đã chạm lên một mồi lửa trong mắt những người đứng tại đây. Ai cũng một lòng mong muốn đoạt được kiếm báu ngay cả Hàn Vu Thủy cũng không ngoại lệ. Thần kiếm thượng cổ là thứ gì? chính là báu vật uy vũ vô song, sức mạnh sánh ngang trời đất lại vô cùng có linh tính. Chính là vật thường ngày chỉ có nghe chứ không thể nhìn, nay tại đây xuất hiện ai mà không ham.

Liếc mắt thấy vừa đúng thời gian, Thiên Vận Kỳ thu lại bảo kiếm, nói thêm vài câu đơn giản. Lại cho người treo lên đèn, tượng trưng cho đại hội anh hùng chính thức bắt đầu.

Thiên Vận Kỳ vừa dõng bước, một cái bóng màu cam chớp lóe trong nháy mắt đáp xuống lôi đài, ôm quyền hướng xung quanh lên tiếng

"Tại hạ Võ Đường Môn Đoan Phi có chút tài mọn, mạo phép đứng tại đây cùng các vị so tài. Vị nào nắm chắc có thể đánh bại ta mời lên đài ứng chiến."

Thật sự là một con người tự mãn, lời này của hắn nói ra tuy rất ngạo mạn, không thấy có nửa điểm khiêm tốn. Thế nhưng vẫn có không ít người lên ứng chiến và bất ngờ là không có một ai trong đám người vừa rồi hạ được hắn. Tất cả những người vừa lên không quá mười chiêu liền bị hắn đánh văng ra ngoài vòng son đỏ, hiển nhiên là đã mất quyền tham chiến.

Qua ba trận liên tiếp, lần này một nữ đệ tử Thánh Giáo nhỏ tuổi nhìn có chút gầy yếu tiến lên ứng chiến. Đoan Phi nhìn thấy tiểu cô nương trước mặt nhỏ nhắn như hải tử, nét mặt lại lộ ra có chút sợ hãi liền không khách khí phì cười

"Tiểu cô nương, ta không phải là người biết thương hoa tiếc ngọc đâu. Lại nói đây là tỷ võ, không phân biệt nam nữ nên sẽ không có chuyện nhường nhịn. Ngươi có muốn suy nghĩ lại không?" Không đợi tiểu cô nương này lên tiếng, ở phía dưới Hiên Viên Nhã Lạc nghe được châm chọc không khách khí của hắn liền cười lạnh "Đoan Phi, kinh thường kẻ địch là không nên. Ta tốt bụng nhắc nhở ngươi đừng xem thường tiểu sư muội này của chúng ta. Cần thận lát nữa nàng lột sạch quần áo của ngươi, khi ấy lại đừng có khóc lóc."

Hiên Viên Ngao Thiên đứng bên kia nghe được một màn đối đáp này thì quay sang Hàn Vu Thủy thấy nàng cũng đang mỉm cười ý nhị, liền ghé sát tai nàng nói nhỏ vài câu

"Tên Đoan Phi này năng lực không tồi nhưng lại có một tật xấu là hay đánh giá kẻ khác qua vẻ bề ngoài. Trận này hắn đảm bảo sẽ thua rất thảm"

"Tiểu cô nương kia lợi hại vậy sao?" Hơi thờ hẩn ấm nóng phả vào tai khiến Hàn Vu Thủy bị nhiệt, không tiếng động lùi xa hắn vài bước. Hắn lại mặt dày tiến lại gần vài bước, giăng co một hồi nàng liền chịu thua sự lì lợm của hắn bèn mặc kệ không quản nữa.

"Nàng thử nhìn kỹ bông hoa sen trắng trên tay nàng ta xem." Thấy nàng chịu thua, Hiên Viên Ngao Thiên mỉm cười mãn nguyện lại xích vào gần nàng thêm chút nữa. "Lại nói thêm Đoan Phi này thực kiêu căng đến hỏng rồi. Huyền lực trên người nàng ta tuy ngang hàng với hắn nhưng vì căn cơ tốt lại tu luyện kỹ càng nên uy lực cũng khác. Ai cũng thấy chỉ có tên ngu xuẩn kia là không thấy."

Nghe lời hắn Hàn Vu Thủy liền nhíu mày, cẩn thận xem kỹ đóa hoa sen trắng trên tay tiểu cô nương trông có vẻ nhút nhát kia. Nhìn rõ rồi thì kinh ngạc không thôi, đóa sen trắng kia nếu nàng không nhìn lầm thì chính là Bạch Liên Kiếm. Tương truyền thời thượng cổ, khi cuộc chiến giữa yêu và thần diễn ra Hoa Thần Bạch Vũ dùng một đóa sen trắng làm kiếm một mình địch lại trăm quân trợ lực rất nhiều cho thiên binh thiên tướng giành chiến thắng. Cánh hoa sen mỏng manh dưới tay nàng xuất ra thành những lưỡi dao sắc nhọn, thoát ẩn thoát hiện bám riết mục tiêu cho tới khi giết được mới dừng lại.

Chỉ có điều sau trận chiến đó, Hoa Thần cùng Bạch Liên Kiếm gần như đã bốc hơi, không một ai biết tung tích của nàng. Vậy mà bây giờ lại xuất hiện trong tay tiểu cô nương này, không lẽ là...?

Không chỉ Hàn Vu Thủy hoài nghi, đa số những người đứng tại đây đều có cùng nghi vấn như nàng. Môn chủ Võ Đường Môn cũng không ngoại lệ, hắn vừa muốn lên tiếng cảnh báo thì phát hiện đã không kịp rồi. Trên lôi đài Đoan Phi không khách khí xuất ra huyền lực lao tới tấn công tiểu cô nương nhỏ nhắn đang đứng kia. Nhìn nàng lúng túng sợ hãi hắn càng thêm tin tưởng chỉ cần một chiêu sẽ dễ dàng chiến thắng bèn xuất ra toàn lực. Tiếc rằng trời vốn không chiều lòng người, thời điểm Hóa Xa của hắn cách nàng chỉ chưa tới một thước, biểu cảm e dè nhút nhát khi nãy bất thành linh biến mất thay vào đó là nụ cười lạnh lẽo đến cực điểm cùng ánh mắt dữ tợn như quỷ hút máu.

Nàng giờ cao đóa sen trắng trong tay, miệng khẽ niệm một câu chú ngữ cổ. Đóa sen trắng này giờ im lìm liền trong nháy mắt nở rộ kiêu diễm, xoay tròn trên không trung. Mọi người còn chưa kịp kinh ngạc thì tiểu cô nương nhỏ nhắn kia ngón tay như múa làm một dạng khẩu quyết phức tạp. Ngay lập tức cánh sen mỏng manh trở nên sắc bén tung bay, hợp lại biến thành tấm lưới chắc chắn hất ngược hướng đi của Hóa Xa. Một vài cánh hoa khác thì vây quanh Đoan Phi không cho hắn đường lui. Hành động của nàng làm hắn trong nháy mắt thần thể liền cứng đờ, thầm nghĩ hòng bét muốn thu tay nhưng không kịp. Cánh sen trắng khi thể mạnh mẽ đánh úp tới cùng Hóa Xa bị dội ngược khiến Đoan Phi bị huyền lực của mình phản phệ. Hất văng hắn ra khỏi lôi đài, cả thân người như một chiếc lá rơi xuống đất, phun ra một búng máu rồi hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đại Hội Anh Hùng (2)

Mắt nhìn thấy đồ đệ mình tâm đắc nhất trong chớp mắt bị một tiểu cô nương một chiêu đánh cho hôn mê bất tỉnh. Vận Lâm bị đá kích thật lớn, toàn thân cứng đờ, trơ mắt nhìn Đoan Phi bị đặt lên cáng khiêng đi. Trong lòng hồi hận không thôi, vì hấn quá tự tin nên lần này tới đây ngoài Đoan Phi ra chỉ mang theo hai đồ đệ nữa. Nay Đoan Phi đã thất bại, hai đồ đệ kia của hấn dù có lên đài nhưng năng lực còn kém hơn một bậc, không nghi ngờ gì chắc chắn là không có cơ hội chiến thắng.

Cẩn thận đánh giá tiểu cô nương trước mắt, Vận Lâm nhất thời muốn xông lên lôi đài bóp chết cái đáng về e dè nhút nhát kia. Nhưng dù không cam lòng đến đâu thì hấn vẫn đủ tỉnh táo để biết mình không thể ra tay ngay lúc này. Đại hội anh hùng này tuy nói là một dịp cho võ lâm tranh bá nhưng cũng có một quy tắc ngầm. Tỷ võ tranh tài là dành cho đám tiểu bối, còn những lão già như bọn hấn có đến thì chỉ ngồi xem là được. Chưa đến thời điểm quan trọng sẽ không tự mình xuất chiến.

Cẩn thận suy nghĩ một lúc, Vận Lâm quyết định ngồi lại quan sát chờ cơ hội tới, đích thân hấn sẽ lên đài báo thù cho Phi Nhi.

"Làm tốt lắm Khả Nhi! Cứ tiếp tục giữ phong độ như vậy Thánh Giáo chúng ta không lo không giành được chiến thắng." Khả Nhi tạm thời không có đối thủ khiến Hiên Viên Nhã Lạc vui vẻ vô cùng. Nàng mau chóng tưởng tượng ra Thánh Giáo chiến thắng, bản thân mình cầm trên tay Song Linh Bội Kiếm uy dũng xinh đẹp. Chiếm được cảm tình của Diêm Sát ca ca sau này sát cánh cùng hấn, làm một đôi thần tiên quyến lữ để cho tiện nhân kia thấy được chỉ có nàng mới xứng đáng đứng cạnh nam nhân như lửa ấy.

Lúc này Hiên Viên Nhã Lạc chìm trong mộng tưởng, hoàn toàn quên rằng cho dù Thánh Giáo có chiến thắng thì người sở hữu Song Linh Bội Kiếm cùng Thiết Hồ Lệnh

cũng là Khả Nhi chứ không phải nàng.

"Đa tạ.. đa tạ đại sư tỷ khích lệ. Muội nhất định sẽ cố gắng." Trước sự nhiệt tình của Hiên Viên Nhã Lạc, tiểu cô nương tên Khả Nhi kia vẫn e dè khép nép đến giọng nói cũng hơi run. Những biểu hiện này vào trong mắt Hiên Viên Nhã Lạc khiến nàng thấy phiền chán. Tuy trên môi vẫn giữ nụ cười thân thiết nhưng ánh mắt đã không che giấu mà lộ ra vẻ coi thường.

"Tiểu sư muội tuổi nhỏ mà năng lực thật khiến người khác kinh ngạc. Không biết có thể cùng ta luận bàn một chút hay không?"

"Xin hỏi sư tỷ đây là..?" Một giọng nói lạ chậm rãi vang lên từ phía sau. Khả Nhi có chút hiếu kỳ còn Hiên Viên Nhã Lạc sắc mặt lại hơi khó coi một chút lạnh giọng trả lời thay không cần đợi nàng kia mở lời "Thứ nữ phủ Tả thừa tướng - Cầm Sương Sương"

"Nhã Lạc công chúa trí nhớ thật tốt." Nữ tử một thân hồng y rực rỡ, cao ngạo như phượng hoàng. Dung mạo tuy cũng gọi xinh xắn nhưng không có gì nổi bật. Tóc dài buộc cao bằng một dây lụa đỏ khảm bảo thạch lấp lánh, thần thái kiêu ngạo lạnh lùng. Nhìn qua cũng có một loại thu hút đặc biệt. "Chúng ta bắt đầu chứ?"

"A.. Vâng." Khi ánh mắt nàng quét qua mình, không hiểu sao Khả Nhi có một loại cảm giác không thị mà uy. Khiến nàng không nịn được cúi đầu xuống tránh đi đôi mắt của nàng ta.

Thấy Khả Nhi đã chuẩn bị tốt, Cầm Sương Sương không nhiều lời ngay lập tức đặt lên môi một ống tiêu hình đầu lâu nhỏ chậm rãi rót vào từng chút một dòng huyền lực màu lam nhạt. Bên kia Khả Nhi cũng bắt đầu niệm chú quyết, hoa sen trắng nở bung xoay tít trên không trung. Từng cánh hoa mỏng manh sắc bén theo dòng âm thanh quấn quanh đầu đá lẫn nhau. Hai bên giằng co hơn nửa canh giờ, Khả Nhi huyền lực thấp hơn một bậc, chống đỡ không nổi nữa bị Cầm Sương Sương chớp thời cơ xuất một chiêu đơn giản đánh văng nàng ra ngoài vòng đồ năm thước.

Khả Nhi thất bại, Hiên Viên Nhã Lạc tức giận hai mắt tóe lửa bắn về phía Cầm Sương Sương đứng trên lôi đài ngạo nghễ như phượng hoàng. "Cầm Sương Sương! Bản công chúa cùng chơi với người!"

Hiên Viên Nhã Lạc suy nghĩ đơn giản, vốn tưởng Huyền Vũ Động am hiểu âm âm, không thông thạo các chiêu thức võ công thông thường. Cho nên nếu như dùng phương thức cận chiến áp sát, nàng ta sẽ không phải là đối thủ của mình. Không thể ngờ rằng chỉ qua 10 chiêu đã bị nàng ta liên tục bức lùi, đánh tới dồn dập không cho nàng một nửa cơ hội phản kích. Thật ra suy nghĩ Hiên Viên Nhã Lạc cũng không sai, Huyền Vũ Động đúng là không có nhiều người thông thạo công phu quyền cước. Chỉ là nàng không biết rằng Cầm Sương Sương vừa vận là một trong số những cao thủ ở Huyền Vũ Động vừa thông thạo âm âm vừa có các chiêu thức công phu nhanh nhạy.

Thời điểm Hiên Viên Nhã Lạc sắp rơi xuống, từ phía dưới một bóng người nhanh như chớp bay lên đỡ lấy nàng. Dội cho Hiên Viên Nhã Lạc an toàn đáp xuống chính giữa lôi đài người kia liền rút kiếm chém về phía Cầm Sương Sương. Thế kiếm biến hóa linh hoạt, mềm dẻo như rắn nhưng uy lực lại mạnh mẽ như vũ bão. Từng chiêu chém xuống mau lẹ chuẩn xác, thêm vào gương mặt không một biểu cảm chỉ có đôi mắt sắc nhọn như lưỡi dao không ngừng lóe sáng làm cho người này trông ra y hệt một sát thần.

Nhận ra người tới giúp mình là ai, Hiên Viên Nhã Lạc hết sức vui vẻ, không chút để ý đến việc giữ gìn hình ảnh lớn tiếng cười "Là huynh! Ha ha ha! Hắc Ưng đại ca! Á dám ức hiếp ta, huynh mau trả thù cho ta". Dường như người này rất nghe lời Hiên Viên Nhã Lạc, lời nàng vừa nói ra như một liều thuốc kích thích khiến thể kiếm của hấn càng thêm mạnh mẽ. Cầm Sương Sương rất nhanh bị hấn áp chế, đối với thể kiếm như vũ bão của hấn dần dần chống đỡ không nổi. Ý thức của người này giống như ngoài chiến đấu ra không có gì khác, ngay cả âm âm của nàng là tuyệt chiêu bổn môn do chính sư phụ là Huyền Vũ Động động chủ truyền dạy cũng không mấy may đã động đến hấn dù một chút. Nếu không phải tình quang trong mắt hấn vẫn luôn lưu chuyển thì nàng thật sự đã nghĩ tên Hắc Ưng này là một con rối vô tri vô giác.

Ở trên này từ đầu đến giờ tranh đấu kịch liệt, dưới khán đài Hàn Vu Thủy vốn không chú tâm lắm do tên nào đó từ nãy đến giờ luôn lải nhải lắm bảm gi đó bên tai làm nàng phân tán tư tưởng. Nhưng khi trên lôi đài xuất hiện thêm một Hắc Ưng, ngay lập tức khiến nàng chú ý. Người này vô cùng khôn khéo, ban đầu hấn thả tay, dây dưa cùng Cầm Sương Sương dồn nàng ta vào đường cùng. Buộc nàng phải dùng tới tuyệt chiêu, tới khi nàng ta sắp kiệt sức thì liền tiếp tung ra đòn hiểm. Cầm Sương Sương mới khi này còn phong hoa vạn trạng hiện tại vừa phải đối phó với Hắc Ưng như muốn đòi mạng

nàng,vừa phải chú ý tới Hiền Viên Nhã Lạc luôn tìm cơ hội đánh lén nên bộ dáng hiện tại vô cùng chật vật. Tóc đen rối tung, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, trên y phục còn có vài vết chém rướm máu.

Thời điểm mọi người đều nghĩ rằng Cẩm Sương Sương sẽ gục ngã thì một thiếu niên từ vị trí Vô Cực Động bay vào lôi đài. Ân cần đỡ lấy Cẩm Sương Sương,ngăn lại một đường kiếm hiểm hóc. Giúp nàng tranh thủ thời gian vận khí điều hòa lại huyền lực trong người. Sau đó liên thủ bày ra mê âm trận,hai người phối hợp vô cùng ăn ý nhuần nhuyễn, giống như đã thực hiện qua vô số lần. Chỉ một lát sau đã vây kín cả Hắc Ưng lẫn Hiền Viên Nhã Lạc vào trong.

Mê âm trận là sự kết hợp giữa âm âm và mê hồn trận pháp của hai động phủ. Vừa công kích vừa dần dần lấy đi tri giác khiến đối phương mất năng lực phản kháng, cũng là một loại chiêu thức nguy hiểm. Thế nhưng ngoại trừ Hiền Viên Nhã Lạc năng lực thấp chả bao lâu đã mất đi tri giác,hồn mê bất tỉnh thì Hắc Ưng vẫn sừng sững đứng giữa tâm trận. Trấn định như tượng,người đứng ngoài chỉ thấy hắc lâm bảm trong miệng vài câu gì đó rồi lại thấy giữa tâm trận xuất hiện vết nứt như dây leo dần dần lan rộng. Cuối cùng nhìn thấy mê âm trận phức tạp bị phá vỡ, Cẩm Sương Sương cùng thiếu niên kia bị hất văng ra xa.

"SUỐNG NHI!"

Trận pháp bị phá,huyền lực phản phệ Cẩm Sương Sương vốn đã kiệt sức nay lại thêm nội thương liền chìm vào hôn mê. Thiếu niên kia tuy thân mình cũng mang thương tích nhưng so với Cẩm Sương Sương thì không đáng kể. Mất thấy nàng thổ huyết bất tỉnh,gương mặt không còn chút huyết sắc,hơi thở mỏng manh thì đau lòng không thôi. Bất chấp bản thân mình cũng bị thương vẫn kiên trì dùng huyền lực của mình giúp nàng trị thương. Những người đứng xem nhìn thấy cảnh tượng này thì không ngừng khen ngợi hẩn thâm tình, những tiểu cô nương cùng trang lứa thì tỏ vẻ hâm mộ Cẩm Sương Sương không thôi.

Rất nhanh sau đó, hai người được đệ tử Thiên Vân Sơn Trang đưa xuống dưới nghỉ ngơi điều trị. Trên lôi đài Hắc Ưng như một chiến thần bất khả chiến bại, tạm thời không có người nào chống đỡ được quá 10 chiêu của hẩn.

Từ xưa tới nay ba động phủ vốn có quan hệ tốt, nên mất thấy Hắc Ưng ra tay tàn nhẫn khiến Cẩm Sương Sương mang nội thương nghiêm trọng. Ngay cả Sa Tử cũng bị thương,Vân Mi Mi - bảo muội của động chủ Linh Lung Động lên lôi đài muốn xả giận cho bằng hữu cũng không thể thắng, trái lại bà vai còn bị hẩn đâm một kiếm. Qua thêm nửa canh giờ nữa một số người khác tiến lên khiêu chiến cũng đều bại dưới kiếm của hẩn,không một ai toàn thân trở ra. Nhẹ nhất cũng là một kiếm xuyên vai như Vân Mi Mi, chiêu thức của Hắc Ưng tàn nhẫn ra tay quyết đoán làm rất nhiều người bị thương nặng. Chuyện này khiến cho không khí xung quanh trở nên căng thẳng. Hầu hết những môn phái đến tham dự năm nay đều đã bị Hắc Ưng này đánh bại. Mọi người đều lo lắng nếu Thiết Hồ Lệnh rơi vào tay Hắc Ưng này cục diện giang hồ bấy lâu nay yên bình sẽ bị phá vỡ. Chỉ là cho đến hiện tại chỉ còn lại một số ít môn phái chưa xuất thủ Vạn Hoa Cốc,Đại Lâm Tự, U Linh Cốc,Nga Sơn Cung và Diêm Hỏa Cung vẫn án binh bất động nên tâm tư những người đã bại trận đều mang một phần hy vọng sẽ có ai đó trong số đám người này đánh bại Hắc Ưng .

"Nếu đã không còn ai muốn lên đài vậy chúng ta tạm thời nghỉ một lát. Mời các vị dời bước, đệ tử bản trang sẽ dẫn các vị tới phòng nghỉ đã chuẩn bị. Sau khi nghỉ ngơi hồi phục,chúng ta sẽ lại bắt đầu vào buổi chiều ". Trước tình hình này, Thiên Vân Kỳ đành phải cho thời gian tỷ võ kết thúc sớm hơn dự định. Mọi người cũng không có ai phản đối,tự mình đi theo đệ tử sơn trang về tới một biệt phủ được chuẩn bị sẵn ngay trên núi.

Chúc các cậu năm mới vui vẻ may mắn:3

Nghỉ tết hơi lâu nên 2 - 3 chap sau sẽ dài gấp đôi thường lệ để đền bù:3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Một khắc yên bình.

Thiên Vân Sơn Trang tọa lạc ở chân núi, phía sau có một vùng đất trống rộng rãi được tổ sư gia cho người tu sửa lại thành nơi tỵ vũ. Kỳ thi hàng năm trong sơn trang sẽ được tổ chức tại đây, khi không có sự kiện gì đặc biệt liền là nơi các đệ tử quyết đấu, so tài với nhau. Cách đó không xa lắm về phía Tây là một biệt viện cũng được coi là lớn thường dùng tiếp đón khách vắng lai nay được trưng dụng trở thành nơi tạm nghỉ ngơi giữa trận.

Hàn Vu Thủy dẫn Tuyết Liên, Ngân Sương đi theo tiểu đệ tử dẫn đường về phòng nghỉ. Hiền Viên Ngạo Thiên như cũ vẫn đi bên cạnh nàng không có ý rời đi, hồng y rực rỡ được hẩn khoắc lên người lại càng tăng thêm vài phần tà mị, yêu dã. Đối lập với Hàn Vu Thủy phần y dịu dàng thanh khiết như đoá hoa thì hẩn nửa chính nửa tà, thâm sâu bất định. Từ lần đầu gặp Hàn Vu Thủy đã không nhìn được mà ngăn ngó một lúc bởi người này nhan sắc thật sự là...không biết phải nói thế nào. Nếu nói hẩn cao ngạo, kiêu kỳ như phượng hoàng cũng đứng, yêu mị như hồ ly không sai, trên người lại có một loại khí chất thâm trầm như chim ưng, vương giả như sư tử cũng không phải nói quá. Bất quá nếu nói theo ngôn ngữ hiện đại của nàng thì người này chính xác là Hoa Vương của các Hoa Vương.

Đi hết khoảng thời gian tầm hai chén trà qua hết một đoạn hành lang là tới một vườn hoa hồng đủ chủng loại màu sắc, chính giữa là một hồ nước trong vắt. Cách đó không xa lắm có một đình nhỏ, vốn nàng cũng không có nhu cầu nghỉ ngơi liền nói với Ngân Sương an bài cho những người khác trước còn bản thân mình thì đi dạo loanh quanh một hồi.

"Dạ Ảnh, người cũng đem Xích Nhi cùng những người khác đi trước đi." Thấy nàng có ý muốn đi dạo, Hiên Viên Ngạo Thiên tất nhiên nắm bắt cơ hội riêng tư với nàng, lệnh cho Dạ Ảnh cũng dẫn sủng vật cùng người của mình đi an bài chỗ nghỉ. Dạ Ảnh nghe xong biểu tình trên mặt có chút cứng ngắc, liếc sang Liệt Hỏa Hùng Sư thì bất giác nó đang híp đôi mắt nhìn mình từ trên cao. Thêm vào Ngân Nguyệt đáng chết đối mình tươi cười sáng lạn. Nhất thời uất nghẹn nhưng cũng chỉ dám phẫn hận nhìn xuống lĩnh mệnh rồi đi.

Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không để ý thuộc hạ bị sủng vật ức hiếp. Quay sang Hàn Vu Thủy nhẹ giọng "Vào đình nhỏ đằng kia ngồi một lát nhé?"

"Được." Chiêm ngưỡng một màn vừa xong nàng có chút buồn cười, Ngân Sương cùng Tuyết Liên phía sau cũng không nhịn được che miệng cười trộm. Mỗ sư tử này cũng đáng yêu thật, lại quay sang nhìn hân sở tác sở vi, Hàn Vu Thủy cũng lười quản. Dù sao hiện giờ đang sống trên thân phận là một nữ nhân trên giang hồ, không có quy củ nữ tắc gò bó, chưa kể nàng vốn không phải chân chính Hàn Vu Thủy cho nên vô cùng thoải mái theo chân hân vào đình nhỏ.

Giữa đình có đặt một chiếc bàn đá, bên trên có để sẵn một ấm nhỏ, cạnh đó là một ít búp sen đã sao khô, sơ chế qua cùng một siêu nước còn bốc khói và một đĩa hoa quả. Người người búp sen, Hàn Vu Thủy cảm thấy không thôi, mùi hương thơm ngát thoang thoang khắp đình là hàng thượng phẩm. Chỉ là có lẽ do ý niệm còn sót lại cùng thói quen của nguyên chủ đã dưỡng thành từ lâu nên chuyện ăn uống thường ngày của nàng bất giác trở nên vô cùng cẩn thận. Trà cùng đồ ăn hàng ngày đều là Tuyết Liên cùng Ngân Sương tự tay làm. Có đôi khi nàng cũng sẽ xuống bếp tự làm vài món mình thích sau đó sẽ chia cho Tiểu Mỹ, Tuyết Liên Ngân Sương cùng thưởng thức.

Phản tính cách này của tiểu thư hai nàng đã sớm biết rõ nên không đợi nàng mở miệng đã nhanh chóng bắt tay tự mình pha trà. Trước hết dùng nước còn bốc hơi tráng qua ấm một lần rồi từ trong túi nhỏ bên hông lôi ra một ít anh đào phơi khô bỏ vào ấm, lại tráng qua một lượt nữa rồi mới rót nước trong siêu vào. Nàng vừa xong thì bên này Ngân Sương cũng đã quay trở lại, trên tay còn không quên cầm theo hộp điểm tâm nhỏ tiểu thư quen dùng mỗi khi ra ngoài.

Nhìn qua thấy hộp không lớn lắm lại gọn nhẹ thích hợp để mang theo tùy thân. Bên ngoài sơn trắng, bốn góc khảm hoa văn kim sắc đơn giản nhưng vô cùng bắt mắt. Cẩn thận đặt lên bàn, mở ra chốt vặn, lại xoay nhẹ vài cái, hộp gỗ nhỏ như hoa nở xòe ra bốn ngăn khác. Mỗi ngăn đều lót lụa mỏng, bên trên có các loại điểm tâm xinh xắn đủ màu đủ dạng.

Nhìn thấy hai người bên kia có chút ngốc, Ngân Sương vô cùng hưng chí giải thích. Hộp gỗ này là chính tay nàng dựa vào gợi ý của tiểu thư thêm vào chút ý tưởng vẽ ra bản vẽ chi tiết rồi đem tới Tàng Bảo Lâu cho Lão Khương kiểm nguyên liệu phù hợp làm thành hai mẫu lấy tên là Tứ Bảo. Một phần đưa tới cho tiểu thư, một phần đem trưng bày. Không nghĩ tới Tứ Bảo này vừa ra mẫu vật đã có không ít các phu nhân tiểu thư tới đặt trước. Sau đó ngay cả các thế gia công tử, quan viên đứng tuổi, thương nhân hay thậm chí cả hoàng gia cũng đều ưa chuộng. Một đợt bán này không kéo dài nhưng lại có thể thu về cho tiểu thư lượng lớn bạc, được nàng khen ngợi khiến Ngân Sương cao hứng không thôi. Nhưng dĩ nhiên chuyện này nàng không có ngốc mà đi lộ ra làm gì.

Thấy nàng vui vẻ, Hàn Vu Thủy cũng không có ý ngăn cản. Chờ cho Tuyết Liên thêm một ong vào trà xong xuôi, nàng rót ra một chén đầy về phía Hiên Viên Ngạo Thiên.

"Tay nghề pha trà của Tuyết Liên rất khá. Trà anh đào này thường ngày ta thích nhất nên mỗi khi ra ngoài thường dặn nàng đem theo." Ngừng một lát, nàng tự mình rót một chén trà sau lại đẩy khay điểm tâm về phía hân. "Điểm tâm này có chút khác bình thường cũng là ta dặn dò nàng chuẩn bị. Dù sao cũng còn lâu nữa mới tiếp tục tỷ thí nên nếu ngài không chê thì dùng qua một chút."

Nàng thịnh tình tiếp đãi nhưng Hiên Viên Ngạo Thiên lại vẫn như cũ thấy được trong đó xa cách cùng phòng bị. Tuy nhiên khó có dịp cùng nàng thưởng trà nên hân đại gì mà từ chối. Nâng lên chén trà còn bốc hơi nghi ngút, tỉ mỉ đánh giá một hồi cũng phải gật đầu tán thưởng. Không thể phủ nhận nha đầu tên Tuyết Liên kia tay nghề rất khá, nước trà trong vắt mùi thơm thoang thoang, vài bông anh đào lượn lờ trên mặt nước vẫn giữ nguyên sắc hồng tươi tắn. Nhấp thử một ngụm hương thơm lan tỏa trong khoang miệng cùng với hương vị mật ong nhẹ nhàng lưu lại đầu lưỡi khiến cơ thể nhẹ nhàng, tinh thần khoan khoái.

"Quả thật là trà ngon. Mị Nhi thật biết hưởng thụ." Liếc mắt sang hộp điểm tâm, Hiên Viên Ngạo Thiên không khỏi trong lòng tán thưởng thêm lần nữa. Vừa sang trọng lại thanh nhã, vô cùng tinh xảo đẹp mắt. Cầm lên một khối điểm tâm đưa lên miệng thử một miếng, nhất thời bị hương vị làm cho ngạc nhiên.

"Vị này..?"

Hàn Vu Thủy cười không nói, mấy điểm tâm này là có chứa ít thảo dược bên trong, cũng là thứ thường ngày nàng thích. Thấy hân còn thắc mắc Tuyết Liên ở một bên tốt bụng giải thích

"Diệp Sát Vương có điều chưa rõ. U Linh cốc chúng ta sống trong sơn cốc lâu ngày nên đối với thảo dược, độc dược đã quen dùng như rau cỏ thịt cá bình thường. Đồ ăn có cũng được, không có cũng chẳng sao. Những thứ này đều là đồ ăn vặt hàng ngày tiểu thư dùng, chúng ta đôi khi cũng sẽ có một phần."

Dùng thảo dược, độc dược làm đồ ăn? Ngân Nguyệt nghe nàng nói đơn giản như chuyện ăn cơm hàng ngày không nhịn được rung mình. Lại liếc xuống hộp điểm tâm trên bàn nhìn một cái. Đừng nói với hân trong điểm tâm này cũng là độc dược nhé..

Như nhìn thấu suy nghĩ của hân, Tuyết Liên che miệng cười khẽ một tiếng "Ngân Nguyệt đại ca yên tâm, điểm tâm ở đây có cũng chỉ là vài vị thuốc bổ khí bổ huyết. Không có độc." Bị nàng nhìn thấu suy nghĩ Ngân Nguyệt có chút ngượng ngùng, không biết nói sao liền mặt đỏ tai hồng quay mặt đi chỗ khác.

Nhắm nháp khối điểm tâm trong tay, mơ hồ còn nghĩ thấy vị Can Địa Hoàng. Hiên Viên Ngạo Thiên càng nghĩ lại càng cảm thấy Hàn Vu Thủy đặc biệt.

Nếu như ban đầu hẳn là đơn giản đối nàng có hứng thú. Thì vừa rồi nghe nha đầu của nàng nói chuyện, cảm giác đối với nàng giống như có thứ gì đó vừa mới chạm nhẹ vào nơi sâu nhất, mềm yếu nhất trong tâm khảm. Một cô nương nhìn qua như một thiên kim tiểu thư yếu đuối nhu nhược lại sống trong sơn cốc chi toàn thảo được, độc vật lương thực bình thường hầu như không có. Nghĩ sao cũng thấy khó tin.

"Vương Lâm Mộc Phong cùng với người Nga Sơn Cung đang lại đây." Dạ Ảnh không biết từ khi nào đã trở lại, nhỏ giọng nói bên tai cất ngang suy tư của hắn. Hiên Viên Ngạo Thiên nghe xong nhìn Hàn Vu Thủy một cái thấy nàng vẫn như cũ an tĩnh thường trà cùng điểm tâm liền quyết định mặc kệ làm như không thấy.

Ở bên này, Lâm Mộc Phong loáng thoáng nhìn thấy trong đình nhỏ phía trước có bóng dáng của Hàn Vu Thủy liền bỏ mặc Mộ Băng Băng phía sau. Tự mình túm Điều Cự Nam đang đứng một bên gấp gấp chạy tới.

"Biểu ca!...Aii. Chúng ta cũng đi theo thôi. Tránh cho hắn lại làm gì đó đắc tội người ta thì không tốt." Nhìn Lâm Mộc Phong vội vàng, Mộ Băng Băng cũng chỉ biết thờ dài rồi cùng Hàn Vô Mai đi qua đó canh chừng hắn. Làm gì có vương gia nào háo sắc đến cái dạng này chứ, chưa kể người ta cũng không có để ý đến hắn. Quả mất mặt rồi!

Nhìn thấy vẻ mặt nàng thương tâm, Hàn Vô Mai nhún nhường lời từ chối định nói. Nhanh chóng đi theo Mộ Băng Băng tới đình nhỏ phía trước. Trong lòng có chút căng thẳng, lần gặp trước chỉ nghe giọng nói của nàng ta thôi cũng khiến cho nàng ban đêm mất ngủ. Không phải nàng nhát gan mà bởi vì giọng nói của nàng kia rất giống với đại tỷ mà. Cho dù khuôn mặt không giống nhưng cũng không làm nàng bớt lo lắng. Chỉ là hiện tại nàng đã nghĩ thông có lo lắng nữa cũng không có biện pháp, thư phía mẫu phi chưa thấy tới. Buổi chiều còn có trận đấu nên không thể để mấy chuyện này khiến mình phân tâm. Giống thì sao? Cũng không phải là một người, sợ cái gì?

"Biểu ca!" Mộ Băng Băng vừa kéo Hàn Vô Mai tới nơi thì nhìn thấy cảnh Lâm Mộc Phong tươi cười đầy mặt đứng một bên nói gì đó cùng Hàn Vu Thủy, thậm chí còn đưa ngọc bội tùy thân cho nàng. Nàng ta không từ chối nhưng cũng chỉ giữ lễ nghĩa đáp lời, bên kia là Diêm Sát Vương nhân nhàn ngồi thưởng trà, một câu cũng không nói trong lòng lại thêm một lần thờ dài "Mị Cơ cô nương, Diêm Sát Vương, chúng ta đường đột không làm phiền hai người chứ?"

"Không sao, mọi người cùng ngồi đi." Hàn Vu Thủy vô cùng thân thiện mời khách, thế nhưng bên kia lại có một tên trầm mặc ngồi đó tựa như hung thần. Các nàng có muốn cũng không dám thật sự ngồi, Lâm Mộc Phong lại càng không dám "Ngồi thì không cần, chúng ta chỉ là lại chào hỏi chút thôi. Không làm phiền Mị Cơ cô nương thưởng trà. Sau đại hội anh hùng, nếu có dịp mời cô nương tới Nam Vũ quốc. Ta nhất định sẽ tự mình đón tiếp."

"Đa tạ vương gia ưu ái. Mị Cơ nhất định sẽ tới làm phiền." Vô cùng vui vẻ mà tới.

"Ta rất mong chờ. Cáo từ" Nói rồi phất quạt vô cùng tiêu sái bước đi. Nhưng chỉ cần tinh mắt để ý kỹ một chút sẽ thấy cái lưng người này thẳng có phần hơi khoa trương. Lôi kéo Điều Cự Nam về mặt nhìn bên cạnh bước chân dường như có chút vội vàng.

"Cáo từ"

Mộ Băng Băng thật không biết giấu mặt mũi đi đâu, chỉ đành hướng Hàn Vu Thủy cáo lỗi rồi cùng Hàn Vô Mai nhanh chóng đuổi theo "Thật ngại quá, biểu ca của ta thường có chút tùy hứng. Đã thất lễ rồi, không quấy rầy hai người nữa, cáo từ "

"Cáo từ"

"Không cần khách khí" Hàn Vu Thủy hướng hai người nở nụ cười rất thân thiện. Đội họ khuất bóng mới quay sang Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn như hung thần này giờ cười khê. "Ngài thật sự đã dọa bọn họ đấy."

Giọng nói nàng ôn nhu đầy mê hoặc, gương mặt dù đeo lên mặt nạ nguy trang cũng không giấu đi được hai lúm đồng tiền xinh xắn. Ánh mắt trầm tĩnh mang theo tia sáng lung linh, khi cười cong cong thành hai nửa vầng trăng vô cùng quyến rũ. Hiên Viên Ngạo Thiên trong khoảnh khắc nàng nở nụ cười liền cảm thấy một lần nữa có gì đó nhẹ nhàng mới ghim vào trong lòng. Hắn ta nhả nở nụ cười, con ngươi đỏ rực nóng bỏng nhìn thẳng vào mắt nàng nói đầy thâm ý "Biết sao được, chỉ đối với nàng ta mới có thể tốt tính một chút. "

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hắc Ưng bại

Nếu Hàn Vu Thủy chân chính vẫn còn, nàng cũng sẽ như các thiên kim tiểu thư khác luôn dè dặt e lệ thì sớm đã bị ánh mắt nóng bỏng cùng nụ cười hồ hững bên môi kia làm cho xấu hổ đến té xỉu. Chỉ là nàng là ai chứ? Một kẻ chuyên dùng nhan sắc bản thân đi quyến rũ người khác thì làm sao có thể bị người khác quyến rũ.

Công bằng mà nói, bộ dáng này của Hiên Viên Ngạo Thiên quả thật sức đã thương người rất lớn. Ngay cả Tuyết Liên cùng Ngân Sương đứng phía sau dù tâm tình tiểu cô nương đã sớm không còn nhưng cũng chịu không nổi phải quay mặt đi chỗ khác. Ngân Nguyệt bên kia nhìn thấy hai nàng khuôn mặt hồng hồng, biểu cảm không được tự nhiên thì âm thầm nở nụ cười. Trong lòng còn nghĩ biểu cảm này của Vương thực sự không phải lợi hại bình thường, có cô nương nào nhìn thấy mà không đỏ gục chứ. Chắc chắn Mị Cơ cô nương dù cứng rắn đến đâu cũng sẽ sớm đầu hàng. Bỗng người ngồi bên kia vẫn

luôn lẳng lẳng đối lại ánh mắt của Hiên Viên Ngao Thiên thần nhiên sụp mắt xuống, miệng ngọc đơn giản nhả ra ba chữ khiến hần thiếu chút ngã ngửa.

"Bệnh thần kinh."

"Ha ha ha!" Những người đứng sau còn chưa tiêu hóa xong lời nàng vừa nói, Hiên Viên Ngao Thiên sau khi ngạc nhiên mắt một lúc liền phá lên cười vô cùng sảng khoái. Hần cười đến vui vẻ khiến đám người Dạ Ảnh đứng sau có chút thích ứng không kịp. Ngoại trừ Ngân Nguyệt gương mặt cổ quái vừa như là nhin cười vừa như là bất đắc dĩ.

Tuyết Liên cùng Ngân Sương đối với ngôn ngữ kì lạ của tiểu thư vốn nghe lâu đã quen nên sau một lát liền hiểu nàng đang trực tiếp mắng người. Chỉ là Diễm Sát Vương kia tính tình đúng quái dị, trước mắt thuộc hạ bị tiểu thư không hề lưu tình như vậy lại không tức giận, ngược lại còn cười đến vui vẻ. Ngay cả Hàn Vu Thủy cũng cảm thấy không đúng lắm, ba chữ này là theo thói quen vô tình buông miệng. So với ngôn ngữ nơi này hoàn toàn bất đồng, thế nào mà tên này lại cười đến vui vẻ như thế kia?

Lúc này Hàn Vu Thủy vẫn còn chưa biết Hiên Viên Ngao Thiên vì ba chữ này của nàng mà kinh hỷ cùng nghi hoặc đan xen lẫn lộn. Cho đến sau này hồi tưởng lại nàng vẫn luôn cảm thán duyên phận thực sự là một điều kỳ diệu, vượt qua hết thảy những suy đoán, lý luận thông thường.

Thời gian trôi qua dường như rất nhanh, loáng một cái đã tới đầu giờ Dậu. Trên hành lang đã bắt đầu có đệ tử từ các môn phái từ nơi nghỉ ngơi di chuyển về lời đài. Chuẩn bị cho trận tỷ võ quan trọng không lâu nữa sẽ bắt đầu.

Hàn Vu Thủy cũng không vội, chờ Tuyết Liên thu thập xong rồi Ngân Sương đã dẫn người lại đây. Quay sang Hiên Viên Ngao Thiên thấy hần phân phó Dạ Ảnh trực tiếp dẫn Xích Nhi tới lời đài trước. Sau đó cùng nàng sống vai đi tới giống như chuyện thiên kinh địa nghĩa, chỉ khác là trên môi còn vương lại ít tươi cười khó hiểu. Hai thân ảnh một rực rỡ một dịu dàng phối hợp với nhau bất ngờ lại vô cùng hòa hợp. Hàn Vu Thủy trầm lặng an tĩnh, Hiên Viên Ngao Thiên trên người mang hơi thở thần bí lại cuồng nộ của lửa.

Tuần nam mỹ nữ tương xứng hài hòa, đứng giữa núi rừng hùng vĩ như một điểm nhấn xinh đẹp khiến cho biết bao đôi mắt đổ lên vì hâm mộ, vì ghen ghét.

Chờ khi hai người đã ổn định vị trí thì bên kia Hiên Viên Nhã Lạc đã ghen tị đến mức nghiêng răng ken két, hai tròng mắt cơ hồ như muốn phóng ra lửa. Trong lòng không ngừng suy nghĩ trước mặt các võ lâm nhân sĩ giang hồ làm sao triệt để hủy hoại nàng khiến cho nàng vạn kiếp bất phục.

Cùng một tâm trạng với Hiên Viên Nhã Lạc, Lâm Mộc Phong bên kia nhìn thân hình cao lớn, khuôn mặt che đi một nửa mang theo nụ cười nhàn nhạt bên cạnh Hàn Vu Thủy cảm thấy vô cùng khó chịu. Hận không thể chính mình đánh bại hần cướp lấy mỹ nhân về giữ bên mình. Tiếc rằng thực lực không bằng người ta nên cho dù không cam lòng đến đâu cũng chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn.

Lúc này, trang chủ Thiên Vân Sơn Trang Thiên Vận Kỳ đã trở lại cùng với các vị trưởng lão. Hần cho người treo lên đèn lồng, lại đánh một tiếng trống ra hiệu, chính thức bắt đầu trận tỷ võ cuối cùng. Trận đầu nhờ Hắc Ưng nên Thánh Giáo hiện đang chiếm thế thượng phong. Đệ tử trong giáo theo tới đây hết sức vui vẻ, duy chỉ có Tư Không giáo chủ là vẫn như cũ bình thản, nhìn không ra hỷ nộ. Không ai biết dù biểu tình trên mặt vẫn như cũ không đổi nhưng trong lòng đang không ngừng tự vấn mình xem Hắc Ưng này rốt cuộc là đệ tử dưới trướng ai. Tại sao trước giờ hần chưa từng thấy?

Tư Không còn đang mãi suy nghĩ Đại Lâm Tự bên này đã có động tĩnh. Tuệ Chân đại sư bước lên đài tự mình khiêu chiến. Những người xung quanh ngay lập tức có ý nghĩ Tuệ Chân đại sư sẽ đánh bại Hắc Ưng. Ông một thân võ công siêu phàm, huyền lực đã đạt đỉnh bát giai, bên người lại có bảo vật không lý nào lại không thể thắng.

Tuệ Chân đại sư xác thực là một cao thủ, tuổi tuy đã cao nhưng cơ thể vẫn còn kiện khang, tay chân linh hoạt, sắc mặt hồng nhuận. Hai người đấu qua vài trăm chiêu tựa hồ như vẫn ngang tài ngang sức, Hắc Ưng sử dụng chiêu thức kỳ lạ, chốc lát lại nhập làm một với kiếm tấn công mạnh mẽ. Tuệ Chân đại sư cũng không vì thế mà dao động, huyền lực màu trắng bao bọc quanh thân như một vầng hào quang, liên tiếp xuất ra những vòng tròn lớn vây lấy Hắc Ưng khiến cho hần không thể cử động. Sắc mặt Hắc Ưng lúc này mới có chút biến hóa không còn vẻ trấn định như ban đầu.

Thế nhưng cũng chỉ rất nhanh lại không tung tích biến mất, những người đứng dưới nhìn không rõ biến hóa trên này. Chỉ thấy Hắc Ưng bị huyền lực màu trắng bao lấy không thể cử động. Qua một lát lại thấy hần nhắm mắt đứng đó bất động, trong lòng mọi người đều có chút nghi hoặc. Thời điểm tất cả đều cho là Hắc Ưng sẽ nhận thua hần lại bất ngờ mở to hai mắt hét lớn một tiếng. Nộ khí trên người cùng huyền lực màu xám cùng nhau bùng phát, dễ dàng phá được định thân chú của Tuệ Chân đại sư. Đồng thời xuất ra chiêu thức quý dị khó lường, thế tấn công mạnh mẽ tựa hồ như không gì có thể ngăn được. Tuệ Chân đại sư tình huống nhận thấy lúc này cùng hần có chút miễn cưỡng. Do dự chốc lát rồi hạ quyết tâm triển khai La Hán Đại Trận.

Thế trận ngũ hành mai hoa biến đổi linh hoạt, kết cấu chặt chẽ không một sơ hở. Mười tám vị tăng ni tay cầm côn bổng, ai cũng khí độ phi phàm. Hắc Ưng bị vây vào giữa tâm trận, hần đảo mắt quanh một vòng rồi không do dự xuất chiêu vừa công vừa thủ. Mười tám vị tăng ni kia chỉ dùng những chiêu thức thiếu lâm quen thuộc nhưng kết hợp với nhau chặt chẽ, khi thì xoay vòng, khi thì phân tách thành nhiều nhóm. Nhóm này vừa công không để cho Hắc Ưng có cơ hội đánh tới liền lui xuống, nhóm kia tiến lên lấp chỗ trống. Tuệ Chân đại sư đã lui về một bên quan sát, nhìn thấy trận pháp phát huy uy lực trong lòng lúc này hơi an ổn. Qua thời gian uống một chén trà, Hắc Ưng nhanh chóng bị kẹp chặt. Hần lại nhẹ nhàng xoay người kích phát huyền lực thoát ra, theo đà nhảy lên không trung nhưng bị cản lại. Sáu vị tăng ni cầm theo côn bổng thì triển chiêu thức, kết hợp cùng nhau tạo thành thiên la địa võng. Hắc Ưng một lần nữa bị kẹp chặt không cách nào thoát thân. Nhân cơ hội này lại có sáu vị tăng ni khác từ bốn phương tám hướng tấn ra rồi hợp lại nhắm chính xác ngay các yếu huyệt trên cơ thể mà đánh tới. Một đòn này dùng rất nhiều khí lực so với người thường, lại đánh trúng yếu huyệt không lệch một ly. Kết quả không cần nói cũng biết, khẳng định là nội thương không nhẹ.

Hắc Ưng ra đòn cũng không hề lưu tình nhưng cố tình là mười tám vị tăng ni này lại cứ như mình đồng da sắt, một chút cũng không thấy thương tổn. Bản thân hần cũng không ngờ võ công thiếu lâm lại lợi hại đến như thế. Đám đầu trọc này thật giống bao cát, ra đòn mạnh cỡ nào cũng không mảy may suy chuyển. Hiên Viên Nhã Lạc đứng một bên nhìn thấy Hắc Ưng bị kiềm chế, toàn thân giống như đang ngồi trên đồng lửa nhưng lại không thể làm gì. Nàng còn chưa có ngu đến mức ấy, La Hán Đại Trận là cái gì? Nàng lại có năng lực đến đâu? Không thể tự đứng đi chui đầu vào lưới cho người ta bắt được.

Uy lực của La Hán Đại Trận ra sao, không ít người đứng tại đây đã từng có cơ hội được kiến giải. Khoảnh khắc tất cả mọi người đều nghĩ Đại Lâm Tự đã thắng, Hắc Ưng lại đẩy lui kèm cặp quanh thân. Thanh kiếm trên tay lơ mờ tỏa ra ánh sáng kì dị khó lường, bay vút lên không trung. Chốc lát lại tách ra làm trăm ngàn thanh kiếm nhỏ, từ đủ mọi phương hướng bủa vây tới, mười tám tầng ni nhất thời bị phân tán, La Hán Đại Trận cứ như thế bị phá giải. Lại ngay lúc này Hắc Ưng cũng như phân ra làm trăm ngàn ảo ảnh hòa cùng biển kiếm. Không biết hẳn dùng cách nào đã hoàn toàn chế trụ toàn bộ mười tám tầng ni.

"Dừng tay " Tuệ Chân đại sư đứng một bên quan sát, nhìn tình hình này liền thở dài một hơi rồi kiên định lên tiếng "Hắc Ưng thí chủ anh dừng vô song Lão nạp tâm phục khẩu phục."

Chỉ là Hắc Ưng sao có thể đột nhiên phát thiện mà cứ vậy là xong. Mọi người chỉ thấy ánh kiếm chớp lóe, mười tám vị tăng ni trên người lập tức đều mang theo vài vết chém. Cho dù chỉ là vết thương ngoài da thì cũng là bị thương, thế này mới khiến hán miên cường cảm thấy thoải mái.

"Tiểu muội Nga Sơn Cung Hàn Vô Mai cùng đại sư huynh Điều Cự Nam xin được lĩnh giáo." Nghe nàng lên tiếng, Hàn Vu Thủy nhường mảy, nhìn lên lời dài vừa lúc nhìn thấy Hàn Vô Mai một thân quần áo trắng, khoác bên ngoài sa tanh mỏng thêu hoa nổi bằng chỉ vàng. Viên áo màu vàng thêu bán nguyệt cùng mai vàng khoe sắc, đai lưng đeo mảnh mai tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, xinh đẹp lại khỏe khoắn đang dùng ngọc tiên trợ lực bay lên lời dài. Bên cạnh nàng là Điều Cự Nam cũng một thân y phục như thế, chỉ khác là vạt áo và ống tay áo có thêu hình vầng trăng thật lớn, hông đeo ngọc bội bán nguyệt màu tím tượng trưng cho tân nhiệm cung chủ tương lai.

"Tiểu thư, nàng ta có phải muốn chứng tỏ bản thân đến điên rồi không?" Ngân Sương âm dương quái khí nói nhỏ bên tai nàng, Hàn Vu Thủy lại không cho là đúng. Có thể làm cho Nga Sơn Cung Chủ phá lệ nhận thêm một đồ đệ chân truyền thì cũng không phải hư danh. Có điều nàng cũng không quan tâm, điều khiến nàng để ý là ngọc tiên trên tay nàng ta.

Pháp khí tổ truyền luôn được ngoại tổ mẫu nàng - lão Trần quốc hầu phu nhân cất giữ trong tủ đường, tự mình trông coi nay lại nằm trong tay nàng ta. Hẳn là đã tổn không ít tâm tư để lấy được tín nhiệm của lão nhân gia người.

"Một mình nàng không có khả năng thắng nhưng thêm vào một Điều Cự Nam thì khác."

Về mặt Ngân Sương vẫn mờ mịt "Họ Điều kia lợi hại vậy sao?"

Dạ Ảnh luôn trầm mặc đứng một bên, nhìn nàng ngây ngốc nhìn không được lên tiếng "La Hán Đại Trận không phải ai cũng phá được. Hơn nữa, Nga Sơn Cung có tuyệt chiêu song kiếm hợp bích có thể kích phát gấp đôi uy lực."

Nghe hán nói, Ngân Sương rốt cuộc cũng hiểu được sự tình. Hắc Ưng kia cho dù lợi hại đến đâu thì một mình đối phó với Tuệ Chân đại sư một thân võ công tuyệt diệu cả đời tích tụ rồi lại bị La Hán Đại Trận vây ép. Cuối cùng lại chịu thêm không ít cơn bồng mới phá được trận pháp, nội thương chắc chắn không nhẹ. Hai huynh muội kia nếu thông minh một chút thì đã hán ra không phải không thể.

"Nga Sơn Cung rất nhanh sẽ thắng" Hiền Viên Ngao Thiên bất chợt nhẹ giọng nói một câu giống như có thể nhìn thấy trước kết quả. Kì diệu là lời này rất nhanh đã ứng nghiệm, Hàn Vô Mai cùng Điều Cự Nam nỗ lực thật sự không thể coi thường. Đối phó với một Hắc Ưng huyền lực đã đạt tới trung cửu giai nhưng bị hao tổn khá nhiều, lại mang theo nội thương. Hai người song kiếm hợp bích, kết hợp ngọc tiên cùng kiếm ăn khớp nhuần nhuyễn sau một hồi chặt vật cũng đánh bại được Hắc Ưng. Dù hơi khó tin một chút nhưng là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tỷ muội hảo bằng hữu

Hàn Vô Mai đứng trên lời dài vạt áo bị gió làm tung bay, nụ cười tươi sáng như ánh dương khiến dung nhan nàng vốn đã khả ái lại càng thêm diễm lệ. Điều Cự Nam đứng bên liếc mắt nhìn nàng trong lòng không rõ là tư vị gì.

"Hàn cô nương quả là diễm quang tứ phía. Không biết có thể cùng ta so tài một chút." Thanh âm vừa dứt cũng không để cho Hàn Vô Mai kịp chuẩn bị xung quanh bỗng nhiên xuất hiện một màn sương mù dày đặc. Từ trong sương mù lại bay ra thật nhiều những quả cầu nhỏ, Hàn Vô Mai bất ngờ bị tập kích lại bị sương mù bủa vây không thấy phương hướng, chỉ có thể dựa vào trực giác mà né tránh.

Bên kia Điều Cự Nam cũng không tốt hơn là bao, bị vây trong đám sương mù dày đặc giống như bị trời tay bịt mắt, gì cũng không thể khẳng định. Ra tay mạnh mẽ lại sợ vô tình trúng phải biểu muội nên chỉ đành cẩn thận nhẫn nhịn. Cũng tổn không ít công phu mới thoát được đám ám khí kì quái, hán thi triển khinh công nhảy lên không trung. Sau lại cấp Hàn Vô Mai cái ám hiệu, đợi nàng thoát ra rồi lúc này mới mạnh mẽ xuất ra kiếm khí xua đi sương mù. Nhìn rõ đối phương là cốc chủ mới kế nhiệm của Vạn Hoa Cốc - Hồng Nhiễm liền dứt khoát lui về phía sau. Hán một cái đại nam nhân lại là thế gia công tử từ nhỏ đã được dạy dỗ tri thức lễ nghĩa. Sớm đã ăn vào máu nên cho dù lúc này ở trên giang hồ cũng không thể hết thảy đều không quản mặt dày chen vào giữa hai tiểu nữ nhân cặp kè cũng chưa tới.

Hàn Vô Mai nhìn hán rút lui trong lòng tuy hiểu nhưng cũng vẫn tự nhiên sinh ra vài phần bất mãn. Liếc mắt đánh giá người trước mặt, chỉ thấy nàng một thân váy áo màu cam nổi bật. Mái tóc đen nhánh cài một đóa hồng hoa nở rộ, phía sau thả xuống hai sợi dây kết châu ngọc diễm lệ lại tràn đầy sức sống. Nàng tuổi trẻ tài cao, cùng Hàn Vô Mai tuổi tác không sai biệt lắm nhưng huyền lực đã đạt tới đỉnh ngũ giai, so với Hàn Vô Mai trung ngũ giai còn cao

hon. Lại còn là tân nhiệm cốc chủ Vạn Hoa Cốc, thực sự không thể khinh thường!

Hai người so qua vài chục chiêu vẫn là bất phân thắng bại. Hồng Nhiễm chiêu thức xuất ra mềm dẻo, uyển chuyển lại có linh lực vu nữ. Hàn Vô Mai tuy rằng huyền lực thấp hơn nàng thế nhưng thân thủ cũng không tồi, xuất ra chiêu nào cũng là quyết đoán mạnh mẽ. Vũ khí cả hai dùng đều là nhuyễn tiên nhưng lại một nhu một cương đối lập.

Giằng co một hồi, cuối cùng Hàn Vô Mai bị nàng một chiêu đánh văng vũ khí, cả người bị nhuyễn tiên của nàng bó chặt không thể thoát thân. Nhuyễn tiên này cũng thật thần kỳ, Hàn Vô Mai càng cố giãy dụa thì nó lại càng siết chặt.

Chẳng lẽ lại cứ như vậy chịu thua thì nàng thực không cam lòng. Suy nghĩ trong đầu vừa chuyển Hàn Vô Mai liền bất động. Nhuyễn tiên thấy vật bên trong không còn động nữa ngay lập tức cũng bất động. Hàn Vô Mai khéo léo chớp thời cơ, xoay người tránh thoát trời buộc, rút ra nhuyễn kiếm bên hông tiếp tục cùng đối phương phân thắng bại.

Hồng Nhiễm tinh tường nhận ra trong chiêu thức của nàng mang theo sát khí cũng không nương tay nữa mà nghiêm túc hơn. Vốn Hàn Vô Mai còn ôm tâm tư tìm thời cơ một kích tất sát nhưng không ngờ rất nhanh đã bị nàng áp chế. Thời điểm nhuyễn tiên như con rắn cuốn quanh cái cổ mảnh mai của mình giống như chỉ cần nàng động một cái sẽ khiến cái đầu xinh đẹp này đổi vị trí.

Kì thật, Hàn Vô Mai năng lực cũng chỉ được tính là khá. Vừa nãy cùng Điều Cự Nam kết hợp, vận dụng tuyệt chiêu song kiếm hợp bích do Nga Sơn Cung Chủ tự mình truyền thụ. Lại gặp thời cơ khi ấy Hắc Ưng đã trọng thương, tình ý một chút lợi dụng điểm này sẽ dễ dàng thắng được. Hàn Vô Mai là người khéo léo, Điều Cự Nam lại thông minh hai người kết hợp miễn cưỡng một chút nhưng vẫn có thể thắng. Chỉ là như vậy đối Điều Cự Nam thì cũng không có gì nhưng với Hàn Vô Mai có chút quá sức nên khi đầu cùng Hồng Nương năng lực cao hơn mình chỉ một chút nhưng cũng chả mấy chốc mà bị nàng đánh bại.

Cho dù rất không cam lòng thì trong tình hình này Hàn Vô Mai không thể không nhận thua. Chỉ là Hồng Nhiễm này dung nhan thanh lệ ôn hòa nhưng tính tình cũng là hung hãn. Trục tiếp một cước đạp Hàn Vô Mai chính xác bay về vị trí Nga Sơn Cung, cũng không thêm để ý ánh mắt oán hận của đám người bên đó. Điềm nhiên hướng tới Hàn Vu Thủy tươi cười nhẹ nhàng.

Nhìn nụ cười của nàng, Hàn Vu Thủy liền hiểu nàng muốn nói gì, liếc mắt ra phía sau ra hiệu cho Tuyết Liên Ngân Sương. Hai nàng cũng là thông minh, không đợi tiểu thư mở lời tự mình nhún chân nhảy lên lôi đài. Hai người diện mạo giống nhau, chỉ có đôi mắt là khác, phục sức cũng cùng nhau đối xứng một thanh khiết một nồng nhiệt đứng cùng nhau tạo nên một loại không khí bí ẩn khiến người ta không thể không chú ý.

U Linh cốc lần đầu tiên công khai xuất hiện, cũng lại án binh bất động lâu như vậy mới chịu xuất thủ. Nhất thời khiến những người đứng dưới hưng phấn không thôi, thật sự nóng lòng muốn được chiêm ngưỡng bản lĩnh của các cô nương thoát nhìn mảnh mai như cánh hoa này.

"Nghe nói, các cô nương của U Linh cốc ai nhìn cũng có vẻ nhu nhược dịu dàng nhưng kì thực vô cùng mạnh mẽ."

"Cái này ta cũng có nghe nói, Hồ Đường Môn khi trước không phải vì không biết xấu hổ trêu ghẹo cô nương nhà người ta nên "tiểu đệ" mới bị các nàng một đao liền phế.." Nói tới đây, vài nam nhân bên cạnh không tự chủ nuốt nước bọt một cái. Lắc mạnh đầu cũng không dám nghĩ tiếp, cũng may bọn hân chỗ này chưa có ai dám có suy nghĩ gì không sạch sẽ.

"Hai vị cô nương này là thân tín bên cạnh cốc chủ cũng là tả hữu hộ pháp U Linh Cốc. Nghe nói cũng là vô cùng lợi hại."

"Phương thức tu luyện của họ hình như không giống chúng ta. "

"Đúng vậy, ta thật tò mò, không tu luyện huyền lực thì có thể có bản lĩnh tới đâu. "

Bên dưới vốn yên tĩnh nay lại ồn ào náo nhiệt, vô số lời bàn luận cứ như nồm sau mưa càng ngày càng nhiều. Những lời này Tuyết Liên Ngân Sương trên đài đều nghe thấy, chỉ là hai nàng cũng không định phản bác hay thừa nhận cái gì. Cùng nhau trao đổi ánh mắt lại hướng Hồng Nhiễm không chút kiêng dè nói chuyện " Hồng Nương, đã lâu rồi mấy tỷ muội chúng ta không gặp. Hôm nay khó có dịp hội ngộ, phải hảo hảo chơi cho đã."

Ngân Sương vừa dứt, Tuyết Liên rất ấn ý tiếp lời nàng "Chúng ta sẽ không nương tay đâu."

"Được." Hồng Nhiễm cũng vui vẻ đáp lời rồi hướng ánh mắt xuống phía dưới. "Linh Lan, tới đây." Tức thì một thiếu nữ mặc y phục Vạn Hoa Cốc, hông đeo nhuyễn kiếm phi thân lên đài đứng cạnh nàng. Không lãng phí thêm thời gian, bốn người nhanh chóng bắt đầu. Những người đứng phía dưới không nhìn rõ bốn cô nương này ra chiêu thức thế nào, chỉ thấy hai bóng trắng chốc lại hợp cùng một chỗ, chốc lại phân ra hai hướng. Hồng Nhiễm trực tiếp dùng linh lực vu nữ hiện ra một đóa hồng trong suốt bao lấy cơ thể nàng lơ lửng giữa không trung. Linh Lan ở dưới nàng trở thành cảnh lá cùng gai nhọn bảo vệ đài hoa.

Một màn tỷ võ này thật giống như các nàng đang chơi đùa khiến người ta phải trợn mắt há mồm. Hàn Vu Thủy đứng tại chỗ nhìn tình hình trên lôi đài trong lòng có một dòng nước âm chảy qua. Ai có thể không biết nhưng nàng lại rõ ràng, Hồng Nương này cùng Tuyết Liên Ngân Sương vốn là bằng hữu từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Sau này thôn làng của các nàng gặp nạn, ba người bị thất lạc, Tuyết Liên cùng Ngân Sương chạy trốn tới ngày thứ hai thì được nàng thu nhận. Còn Hồng Nương thì kém may mắn hơn, nàng bị sát thủ đuổi giết sau lại rơi xuống vách núi hôn mê bất tỉnh. May mắn được đệ tử Vạn Hoa Cốc tình cờ đi ngang qua đó đem về chữa trị, cứu lại một mạng. Cốc chủ thấy nàng có thiên phú luyện võ, thân thể lại đáng thương nên thu nàng làm nghĩa nữ sau này truyền lại vị trí cốc chủ tự mình đi tiêu dao giang hồ.

Thời điểm cách đây hơn ba năm các nàng tình cờ hội ngộ trên phố. Tuyết Liên cùng Ngân Sương mới đem chuyện ba người từ nhỏ lớn lên cùng nhau nói cho nàng. Đúng thời điểm nàng lại đang muốn mở một tửu lâu thu thập tin tức nên quyết định chỉ cho Hồng Nương phương thức để nàng thay mình làm chủ, chính là Túy Hoa Lâu hiện giờ.

"Các người nghĩ lời dài này là sân chơi sao? Hừ, nếu đã không biết xấu hổ thì để bản công chúa tốn ít tâm tư dạy dỗ một phen." Thanh âm bén nhọn của Hiên Viên Nhã Lạc bất ngờ vang lên lời Hàn Vu Thủy từ trong suy nghĩ đi ra. Sự ngang ngược của người này thật không thể tưởng tượng được..

"Bà cô này lại làm sao nữa? Nói điên cái gì không biết?"

"Người ta quen biết tại đây hội ngộ, cùng nhau luận bàn khách sáo một chút cũng không ảnh hưởng tới nàng a."

"Nữ nhân này có phải nào bị hỏng rồi không? Ban này không biết xấu hổ chặn đường Diêm Sát Vương giờ lại phát điên cái gì a?"

Hàng loạt tiếng nghị luận cùng những ánh mắt xem thường tới tấp bắn tới Hiên Viên Nhã Lạc. Nàng chính là ghen tị tới hỏng rồi, nhìn mấy nữ nhân kia tình cảm tốt đẹp nàng chịu không nổi. Chính mình từ nhỏ tới lớn đều không có lấy một người bạn, các nàng dựa vào đâu lại có thể thân thiết như thế. Đây không đáng chết thì là gì?

"Bạch Ưng!" Mặc kệ bên tai còn nghị luận ồn ào cùng sự chán ghét của huynh đệ đồng môn. Hiên Viên Nhã Lạc lớn tiếng gọi rồi không chờ người kia đáp lại, nhún chân tự mình đi trước. Hai tay cầm song đao khảm bảo thạch, xuất ra huyền lực màu xanh lá hộ thể không một chút do dự nhắm thẳng vào bốn người trước mặt.

Tuyệt Liên các nàng dở khóc dở cười, không giải thích nổi rốt cuộc tiểu công chúa này là bị làm sao? Năng lực của bản thân mình tới đâu không tự nhận biết được sao? Lỗ mãng xông tới như vậy là muốn đi tìm chết phải không? Chỉ là Hồng Nương cũng không giống các nàng do dự. Muốn tồn thương bằng hữu của nàng? Nàng ta còn chưa có cửa đâu.

Hiên Viên Nhã Lạc còn chưa tới gần, một đạo kiếm khí mang theo uy áp cực lớn ập tới khiến nàng hốt hoảng. Thật vất vả mới có thể tránh được, còn chưa kịp xuất chiêu, song kiếm đã từ phía trên đánh úp xuống. Đúng lúc này một cái bóng màu trắng bất thành linh xuất hiện cản trước mặt Hiên Viên Nhã Lạc. Nàng ta thâm thúy nở nụ cười cũng không bối rối nữa, toàn lực xuất chiêu lấy ít địch nhiều.

Mọi người còn chưa kịp hiểu tình hình ra sao, Lâm Mộc Phong cùng Hàn Vô Mai ngoài ý muốn xuất hiện cùng Hiên Viên Nhã Lạc đứng một bên. Hàn Vu Thủy nhìn tình hình này cũng không mấy bất ngờ, Lâm Mộc Phong này tuy thoát nhìn ham chơi háo sắc nhưng chỉ cần ai có chút tâm nhãn đều sẽ thấy. Một người có thể khiến ba mươi vạn đại quân cùng toàn bộ Cẩm Vệ Quân chỉ nghe lệnh mình làm sao có thể chỉ là một tên đang đồ tể được. Ngày chẳng qua là vì hắn muốn nhân cơ hội này thông qua Hiên Viên Nhã Lạc ngầm tỏ chút thái độ mà thôi.

Tuyệt Liên cùng Ngân Sương thấy Lâm Mộc Phong tiến vào liền biết tình hình không ổn dứt khoát rút lui về đứng sau Hàn Vu Thủy. Chỉ là Hiên Viên Nhã Lạc cũng không chịu cứ như vậy bỏ qua, mạnh mẽ hướng Hàn Vu Thủy lớn tiếng: "Người! Hồ ly tinh, lên đây cùng bản công chúa sáng khoái đánh một chút. Đứng đó làm rùa rụt đầu hả? "

"Dựa vào đâu mà người nói lên ta nhất định phải lên?" Đối phương dùng lời lẽ khó nghe khiêu khích. Hàn Vu Thủy tuy rằng trong lòng chán ghét nhưng ngoài mặt biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt mỉm cười không có nửa điểm biến hóa. "Chưa kể, đã đứng trong giang hồ nghĩa là tất cả mọi người đều như nhau, không có cao sang thấp hèn. Người nếu muốn làm công chúa thì về hoàng cung tiếp tục làm."

Lời này của nàng cũng chính là điều những người đứng đây đều muốn nói. Sinh tồn trên giang hồ chính là dựa vào bản lĩnh, năng lực mà chiếm lấy vị trí. Cũng là dựa vào những thứ này kết giao hảo hữu, thân phận cùng địa vị đều là thứ bỏ đi. Nữ nhân này không biết là đơn thuần hay là ngu ngốc, đây cũng không phải hoàng cung nhà nàng. Một câu công chúa, hai câu công chúa không thấy xấu hổ sao?

Lời tác giả: đợi dài cổ cuối cùng nữ chính cũng lên sân. Hẹn mọi người chap sau xem nam chính ôn nhu thế nào, Nhã Lạc công chúa thương tâm ra sao:3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Vì sao không phải là ta?

Hiên Viên Nhã Lạc ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Hàn Vu Thủy như muốn tìm ra vài đóa hoa. Sau lại dời tầm mắt sang nam nhân rực rỡ bên cạnh, trong lòng ghen ghét oán hận loạn thành một búi.

Dựa vào cái gì mà Diêm Sát ca ca ôn nhu với nàng ta ngược lại cự tuyệt mình? Luận về thân phận nàng ta là cô chủ nhưng bản thân mình cũng là đệ tử chân truyền của giáo chủ Thánh Giáo, tương lai chính là tân giáo chủ. So ra cũng không thể coi là kém, thậm chí so với nữ nhân kia còn cao quý hơn. Luận về bối cảnh, nàng ta lại càng không thể cùng nàng so sánh. Một sơn dã nha đầu có thể so sánh cùng Đại Thiên đích trưởng công chúa? Nực cười. Luận về dung mạo, nữ nhân kia dù xinh đẹp nhưng nhìn yếu đuối vô vị không như mình nổi bật thu hút. Vậy thì vì sao trong mắt chàng chỉ có một nữ nhân kia? Hay là...nàng đã dùng bùa chú gì đó?

Đúng! Nhất định là nàng đã giở trò khiến Diêm Sát ca ca không thể không đứng bên nàng. Nữ nhân này thật sự dám làm vậy, thật đáng giận..không thể

để dàng bỏ qua được.

Nhìn biểu cảm vụn vẹo của người trước mặt, Hàn Vu Thủy đại khái đoán được trong đầu nàng đang mắng mình thành hồ ly tinh. Thật là phiền chết người, không rõ đương kim hoàng hậu nương nương làm cách nào dưỡng ra nữ nhi cực phẩm như nàng a.

Quả nhiên, giây lát sau thấy Hiên Viên Nhã Lạc duỗi ngón tay chỉ thẳng mặt mình không chút lưu tình mắng "Hồ ly tinh! Nói mau có phải ngươi đã giở trò ma quỷ đúng không?"

"Ngươi mới là hồ ly tinh! Đồ nữ nhân không biết xấu hổ." Ngân Sương rốt cục nhìn không nổi xông lên chắn trước mặt Hàn Vu Thủy, khí thế không hề thua kém Hiên Viên Nhã Lạc. "Ta nói ngươi rốt cục là bị bệnh gì hả? Cả ngày kiểm tiểu thư nhà ta gây sự. Đến câu cũng không phiền như ngươi."

"Ngươi...ngươi dám mắng ta là câu? Ngươi là cái thá gì lại dám trước mặt bản công chúa làm miệng?" Hiên Viên Nhã Lạc từ trước đến nay đã làm gì bị đối đãi như vậy. Nhất thời giận đến cả mặt cũng đỏ lên. Gì cũng không cần nghĩ, lập tức xuất đao nhắm thẳng Ngân Sương chém tới.

"Tiểu công chúa thật là mạnh mẽ. Xuất chiêu lợi hại như vậy thật không xứng tâm tư của Tư Không giáo chủ." Tuyết Liên vốn luôn im lặng đứng một bên nhìn hai nàng từ động khẩu sang động thủ cũng nhìn không được mà thả thêm một mồi lửa vào cổ hỏa khí của Hiên Viên Nhã Lạc.

Hàn Vu Thủy lùi lên tiếng đứng tại chỗ bất động, nghe Tuyết Liên bên cạnh mắng mủ. Khóe miệng vẽ ra nụ cười thập phần tao nhã. Ai da...nha đầu này công phu mắng người cũng thật lợi hại. Đây là đang trực tiếp nói Nhã Lạc công chúa kia không có đầu óc, không biết tự lượng sức, mặt mũi cùng thanh danh của Tư Không giáo chủ đều bị nàng làm mất hết.

Giảng co một hồi, Ngân Sương vốn chỉ định giáo huấn nàng một chút rồi rút lui mặc kệ nàng ta không quản nữa, dầu sao người ta cũng là công chúa kim chi ngọc diệp. Nhưng không ngờ nàng ta lại lệnh cho tên Bạch Ưng kia chặn đường, không để cho nàng lui. Tuyết Liên nhìn nhìn không nổi nữa cũng xông tới giúp muội muội giải vây. Nhưng là Bạch Ưng kia không ngờ so với Hắc Ưng lại khéo léo, khôn ngoan hơn. Biết lợi dụng điểm yếu của đối phương, tìm ra được sơ hở của các nàng. Tạo cơ hội cho Hiên Viên Nhã Lạc tấn công vào đó nên dần dần Tuyết Liên và Ngân Sương đối phó có chút vất vả.

Hai nàng cũng là thông minh, nhận thấy tình hình không ổn liền mở đường máu rút lui. Nhưng cố tình Bạch Ưng kia lại một lần nữa chặn ngang cắt đứt đường lui của các nàng.

"Hiên Viên Nhã Lạc! Đây là tỷ võ chứ không phải trên chiến trường. Chúng ta đã khách sáo với ngươi, ngươi lại không biết xấu hổ ép chúng ta vào tứ lộ." Ngân Sương nóng nảy quát lớn một câu. Giọng nàng thường ngày vốn đã mạnh mẽ nay vì giận dữ mà âm lượng so với bình thường còn lớn hơn. Hiên Viên Nhã Lạc khiến cho xung quanh đều nghe thấy. Cũng có vài người bất bình muốn ra tay tương trợ đều bị Bạch Ưng chặn lại không cho ai tới gần.

Nhìn một màn này Hàn Vu Thủy sao còn không hiểu. Người này là đang cố tình dùng Tuyết Liên Ngân Sương làm mồi, ép nàng động thủ.

"Muốn lên sao?" Hiên Viên Ngao Thiên rất đúng lúc lên tiếng làm nàng theo phản xạ trong lòng sinh ra chút phòng bị. Người này...sao lần nào cũng bị hắn nhìn thấu a?

"Lâu rồi không tự mình động thủ, giờ cũng nên hoạt động gân cốt một chút. Ngươi không muốn sao?" Ý tứ của nàng rất rõ ràng nhưng Hiên Viên Ngao Thiên lại cố tình nghe không hiểu. Mặc kệ, dù sao hắn chính là không muốn ra tay với nàng. "Ta tới đây bắt quá là vì có nàng. Những thứ khác đều không xứng cho ta liếc mắt tới."

"Nàng cứu ta một mạng nhưng cũng lại đem tâm của ta đi mất. Cho nên phạm là những thứ thuộc về nàng, ai muốn thương tổn còn phải xem đôi tay này của ta có đồng ý hay không." Giọng nói của hắn không nặng không nhẹ nhưng trầm ấm lại mang theo vài phần uy áp khiến cho không ít người nghe được đều phải run sợ.

Hắn vừa dứt lời, Liệt Hỏa Hùng Sư cao lớn đỏ rực đứng phía sau rất phối hợp gầm lên một tiếng. Nhất thời bốn bề im lặng như tờ, ngoại trừ tiếng lá cây xào xạc cùng một số người vì sợ mà ngạt nhiên mà hô hấp có chút run rẩy ra thì không còn thanh âm nào khác. Trên lời đài cũng ngừng động. Tuyết Liên thức thời kéo Ngân Sương nhanh chóng rút lui. Không cần cùng phiền phức này dây dưa, thật vô vị.

"Diệt Sát ca ca.. ta cùng ngươi quen biết trước. Ngươi lại vì có gì mà lại nguyên ý bảo hộ nàng ta mà không để ý tới ta?" Nàng chính là không cam lòng. Cùng là một người thế nhưng thái độ đối với nàng và nữ nhân kia lại hoàn toàn khác nhau. Chỉ vì một cái ân cứu mạng mà ngay cả tâm cũng tình nguyện đem ra. Trước mặt bao nhiêu người tình thâm ý trọng bảo hộ nàng ta, còn nàng thì sao. Lần đầu tiên nàng thật tâm thật ý đem tình cảm trao cho một người lại bị người ta không thương tiếc hủy đi còn tàn nhẫn dẫm đạp lên nó.

Hiên Viên Nhã Lạc cảm thấy toàn thân đau đớn như bị vạn tiễn xuyên tim. Nàng bỏ qua tự tôn theo hắn lâu như vậy dù hắn có chán ghét nhưng cũng chưa bao giờ trực tiếp cự tuyệt. Từ khi nữ nhân kia xuất hiện mọi thứ đều thay đổi. Đến một cái liếc mắt hắn cũng lùi cho nàng. Thậm chí chưa nói tới chuyện thân phận của Hiên Viên Ngao Thiên vội là một bí mật vội. Nhưng là lúc này Hiên Viên Nhã Lạc đã quên một điều nếu như nàng không ngang ngược năm lần bảy lượt tìm tới Hàn Vu Thủy gây sự thì cũng sẽ không bị người ta chán ghét đến mức này. Hơn nữa nếu như nàng biết thân phận của hắn thì liệu có còn ôm mối tình cảm này không buông hay không?

"Mị Co! Ngày hôm nay ta nhất định phải hảo hảo tính toán với ngươi một chút. Ta đánh không lại ngươi nhưng hắn thì có thể." Hiện tại Hiên Viên Nhã Lạc đã bị hận ý che khuất tâm trí, gì cũng không quản chỉ một lòng hướng Hàn Vu Thủy xả ra uất nghẹn trong lòng. "Đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ. Ta thấy ngươi ngoài câu dẫn nam nhân ra thì không còn bản lĩnh gì khác. Cái gì cốc chủ đã vô dụng như vậy thì khẳng định U Linh cốc các ngươi cũng chỉ là thùng rỗng kêu to. Không phải là một đám không có giáo dưỡng thì cũng chính là có nương sinh không có nương dạy. Hừ"

Nghe nàng ngang ngược khịch bác, Hàn Vu Thủy cũng không có phát giận mà chỉ nhẹ nhàng hướng nàng bằng quơ đáp một câu. "Nếu ngươi đã khẩn cầu

như vậy ta cũng nên nhận lời. Tránh cho người khác nói ta khi dễ tiểu hài tử."

Tuyết Liên và Ngân Sương đứng phía sau liếc nàng một cái trong đầu thầm nghĩ "tiểu thư nổi cáu rồi..". Hiên Viên Nhã Lạc này cũng thật có bản lĩnh, tiểu thư đã rất lâu rồi không có nổi giận. Thành ra các nàng cũng thật lâu rồi không được chiêm ngưỡng cảnh đẹp nha. Vốn dĩ ngay từ đầu tới đây tiểu thư cũng không định tự mình ra tay mà để cho hai nàng lên đài thay. Ai ngờ Hiên Viên Nhã Lạc này không dung phát diện nhất quyết muốn cùng tiểu thư phân cao thấp. Vừa hay, thành toàn cho ước nguyện của chính mình. Thật là hưng phấn a.

Bên này hai nha đầu còn đang vui thích cười tùm tùm, bên kia Ngân Nguyệt Dạ Ảnh luôn im lặng đứng sau Hiên Viên Ngao Thiên, cảm nhận không khí càng ngày càng nóng trong lòng kêu khổ không thôi. Người ta khích cũng là khích Mị Cơ cô nương, không phải ngài... Mị Cơ cô nương còn không có giận ngài phát cáu cái gì a..

"Vương, có ra tay hay không?" Dạ Ảnh thật cẩn thận hỏi ý tứ Hiên Viên Ngao Thiên, trong lòng cầu nguyện Vương đừng có giận cá chém thớt đem nộ khí trút lên người hân.

"....Không cần, Mị Nhi sẽ không vui." Hiên Viên Ngao Thiên không phải không nghĩ đến chuyện này. Hân vốn định để Xích Nhi lên chơi đùa một phen, nhưng xem nàng có vẻ không muốn mình nhúng tay vào. Vậy cũng không cần chọc nàng không vui, thuận theo nàng đi.

Hân Vu Thủy đối với thái độ của hân không phải không cảm động, trong lòng ít nhiều cũng có chút ảm áp. Chỉ là nàng vốn đa nghi, lại bị tổn thương sâu sắc một lần cho nên đối với chuyện tình cảm này vẫn là không muốn nghĩ nhiều. Trước mắt vẫn còn có chuyện quan trọng hơn, những thứ khác phó mặc cho duyên phận đi.

"Đa tạ." Dứt lời cũng không đợi Hiên Viên Ngao Thiên phản ứng lại. Hân Vu Thủy khoát tay áo phóng ra một dải lụa cuốn chặt lên xà ngang làm điểm tựa bay lên đài. Váy áo màu hồng phấn nhàn nhạt bị gió thổi tung bay, khuôn mặt xinh đẹp tao nhã như minh nguyệt. Nhìn qua thật giống như một đóa hoa đào nhỏ nhắn dịu dàng.

Đáp xuống lời đài nàng không vội động thủ mà an tĩnh đứng ở đó, tư thái tao nhã thêm vài phần ngạo nghễ lạnh nhạt nhìn Bạch Ưng vẫn yên lặng đứng sau Hiên Viên Nhã Lạc.

"Hừ! Bạch Ưng, động thủ đi." Nghe thấy mệnh lệnh, Bạch Ưng khí thế như sét đánh lao tới phía trước. Thiết phiến trong tay khẽ động, vài lưỡi dao nhỏ theo đà bay ra nhắm thẳng hướng Hân Vu Thủy.

Nàng cũng không vội vàng, từ trong tay áo bay ra vài dải lụa uyển chuyển tránh né. Trông qua giống như đang múa, còn vui vẻ cười với hân "Thiết phiến? Thật khéo chúng ta giống nhau rồi." Vừa nói thân thể vừa động, vận dụng khinh công lui về phía sau tránh thoát ám khí. Theo đó thuận đà dùng chính mình thành tâm điểm, phát ra nội lực cả người xoay tròn thành con ốc. Kim Hoa Phiến theo cánh tay nàng bay múa, một cỗ hương thơm mê luyến tâm thần từ từ tản ra.

Người thấy mùi hương quen thuộc, Tuyết Liên phản ứng nhanh lệnh cho những người phía sau đeo lên khăn che mặt, đình chỉ hô hấp. Ngân Sương bên cạnh do dự trong giây lát rồi cũng hạ quyết tâm làm người tốt quay sang thấp giọng nói với Dạ Ảnh "Mau nói người của các người đình chỉ hô hấp, che lại mũi và miệng nếu không muốn chết."

Dạ Ảnh nghe nàng nói trong lòng cả kinh, liếc mắt nhìn Hiên Viên Ngao Thiên thấy hân cũng tự mình đình chỉ hô hấp. Mũi miệng cũng dùng vạt áo che lại mới nhanh chóng phân phó người phía dưới làm theo.

Những môn phái khác nhìn bọn họ hành động liên hiệp mùi hương này không thể hít vào, không cần nhắc nhở đều tự giác làm theo.

Trên lời đài lúc này ở giữa tâm ốc, Hân Vu Thủy chuyển động thân mình múa một điệu vũ kì lạ. Theo động tác của nàng càng ngày càng nhanh, mùi hương tỏa ra càng lúc càng nồng. Bạch Ưng nhanh trí liếc thấy người bên dưới đồng loạt che lại mũi miệng cũng tự mình hiểu ra vấn đề, đình chỉ hô hấp. Rồi lại ngang nhiên xông tới Hân Vu Thủy dùng thiết phiến tung ra ám khí. Nhưng không ngờ mùi hương càng lúc càng nồng, chỉ ngừng hô hấp thôi căn bản không có tác dụng. Huống hồ khoảng cách giữa hai người lúc này lại rất gần cho nên hiển nhiên là Bạch Ưng bị mùi hương kia len lỏi vào cơ thể đi tới đại não. Tuy rằng không đủ để khiến hân trước tiên bán thân bắt toại sau đó chìm vào hôn mê sâu, cuối cùng là hồn lìa khỏi xác nhưng tốc độ cũng vì thế mà chậm dần. Thần trí bắt đầu có chút mơ màng, mắt mờ dần, đầu óc choáng váng.

Lúc này Hân Vu Thủy mới dừng lại, trực tiếp dùng Kim Hoa Phiến xuất ra nội lực đánh tới. Bạch Ưng vẫn còn trong choáng váng, bị nàng đánh bất ngờ không kịp phòng bị. Hoàn hảo nhận trọn vẹn một chiêu này, trước ngực đau đớn phun ra một búng máu. Hiên Viên Nhã Lạc sớm đã lui ra một bên cũng học theo mọi người đình chỉ hô hấp, che lại mũi miệng mới bình an vô sự. Chứng kiến từ sĩ mà mình tâm đắc nhất bị nàng đánh một chiêu thổ huyết thì giận tới phát điên. Nghĩ muốn xông lên nhưng nhớ tới lần trước nhận một đòn của nàng liên tổn không biết bao nhiêu bí được của sư phụ mới giữ lại cho nàng một mạng nhất thời hai chân cứng đờ không thể nhúc nhích.

Thế nhưng...chẳng lẽ cứ như vậy dễ dàng chịu thua. Không! Cho dù không thể thắng được cũng không thể để nàng ta hoàn hảo vô khuyết. Như vậy ban đêm sẽ không thể ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hiền Viên Nhã Lạc độc thủ.

Thật ra, Hiền Viên Nhã Lạc lo lắng cũng không cần thiết bởi Bạch Ưng so với Hắc Ưng còn muốn kiên trì hơn. Một chiêu này cho dù khiến hắn bị thương thì sức chiến đấu không vì thế mà giảm. Cố kìm nén choáng váng, Bạch Ưng chậm rãi đứng lên ánh mắt tĩnh mịch như đêm đen mang theo ý cười nhàn nhạt nhìn thẳng Hàn Vu Thủy. Nàng cũng không bối rối, tao nhã đứng tại đó nhẹ cười, kiên nhẫn đợi hắn xuất chiêu.

Rất nhanh, Bạch Ưng thu hồi lại ý cười trong mắt, mạnh mẽ dốc toàn lực tiến tới. Năng lực người này quả thực khiến người ta hứng thú, đã rơi vào Đoạt Hồn Vũ của nàng mà vẫn mạnh mẽ như vậy. Được lắm, cũng lâu rồi nàng không có gần gũi cốt, hôm nay liền nghiêm túc hoạt động một phen đi.

Dưới lời đài khê xôn xao, mọi người đều chăm chú dõi ánh mắt theo hai bóng người đang kịch liệt giao đấu trên kia trong đầu không ngừng suy đoán kết quả cuối cùng. Hiền Viên Ngao Thiên gắt gao nhìn theo bóng Hàn Vu Thủy, trong lòng hơi căng thẳng. Nghiêm túc mà nói, đây cũng là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn rõ thực lực của nàng. Thân thể linh hoạt nhẹ nhàng, ra đòn uyển chuyển nhưng quyết đoán, một chiêu ra đều là trí mạng. Nếu Bạch Ưng kia không phải từ sĩ được huấn luyện theo chế độ riêng biệt thì ngay từ đầu chỉ với một chiêu kia của nàng cũng đã đủ khiến hắn mất mạng. Dù vậy nhưng hắn vẫn thật sự lo lắng nàng sẽ bị thương, sự lo lắng này dường như còn mang theo cả vài cảm xúc khác.

Lo lắng cho nàng không chỉ có mình Hiền Viên Ngao Thiên, Lâm Mộc Phong bên kia cũng thấp thòm không yên. Lôi kéo Diêu Cự Nam khiến hắn vô cùng phiền muộn, rốt cục cũng không nhịn được nữa

"Điện hạ đang lo lắng Mị Cơ cốc chủ?"

Bị hắn nói trúng tâm tư, Lâm Mộc Phong cũng không tức giận, ngược lại giống như người đuối nước vớ được cành cây. Không do dự phun hết toàn bộ những lời bị ghen cứng trong lòng "Người nói liệu tên tiểu tử kia có làm nàng bị thương không? Ta có nên lên đó làm anh hùng cứu mỹ nhân không? Cho dù năng lực của nàng không tệ nhưng vạn nhất bị hắn chơi xấu thì làm sao giờ"

Cái này..

Diêu Cự Nam càng nhìn càng thấy rất là bất khả tư nghị nhưng cũng miễn cưỡng trả lời hắn. Người này so với người được xưng đại ác ma trên chiến trường tàn bạo, lãnh khốc làm thế nào lại là một người a.."Nhấn nại một chút..xem nàng cũng chưa có cần người giúp đỡ. Hấp tấp ngược lại sẽ hỏng việc."

"Người nói có lý. Là ta nóng vội." Hắn nói không sai, không thể hấp tấp ngược lại còn có thể khiến nàng thêm phiền. Đến lúc đó không những không thể tạo được ấn tượng tốt còn bị coi thường. Quan trọng là không thể để tên sát thần bên kia chiếm lấy cơ hội cho nên nhất định phải nhẫn nại.. nhẫn nại..

Hiền Viên Ngao Thiên vẫn luôn chú ý tới Lâm Mộc Phong, nhìn biểu tình hắn biến hóa liên tục. Ánh mắt lại nóng rực nhìn chằm chằm Mị Nhi của mình trên kia liền cảm thấy vô cùng ngứa mắt liền vầy vầy Ngân Nguyệt, ghé tai thì thầm vài câu. Sau đó chỉ thấy biểu cảm của Ngân Nguyệt thật vô cùng vi diệu, thờ dài linh mệnh rồi đi, không lâu sau quay trở lại, biểu cảm vẫn rất vi diệu gật đầu với hắn. Mặc kệ hắn nghĩ gì trong đầu, Hiền Viên Ngao Thiên lười quan, lúc này tâm tình mới vui vẻ lên một chút.

Lại nói hai thân ảnh một cao lớn một mảnh mai trên lôi đài đã so qua vài trăm chiêu. Âm khí cũng đều đã dùng, công lực cường đại cũng đã xuất ra khiến lôi đài gần như bị nổ tung. Hư hại không ít nhưng là vẫn chưa có phân được thắng bại. Hiền Viên Nhã Lạc sốt ruột không thôi, cảm giác như mình đang ngồi trên đồng lửa, không thể kiên nhẫn. Luồng cuồng thế nào liền từ trong tay áo đánh rơi một quả cầu nhỏ cỡ lòng bàn tay bằng thủy tinh trong suốt, bên trong còn vô số hạt lân ti nhỏ lấp lánh. Nhìn thấy nó, tâm tình không yên rồi cuộc cũng vui vẻ, ổn định lại không ít.

Nàng như thế nào lại quên mất cái bảo bối này!

Đại hội anh hùng có quy định gì nàng dĩ nhiên nhớ rõ, nhưng pháp bảo nghiêm túc mà nói cũng chỉ là một loại vũ khí. Có nó rồi, nàng muốn xem nữ nhân kia làm thế nào chống đỡ. Ha ha ha!

Thu hồi lại tâm tình kích động, Hiền Viên Nhã Lạc nhắm mắt niệm một câu chú ngữ phức tạp, bàn tay chậm rãi rút vào huyền lực khởi động pháp bảo. Chẳng bao lâu sau quả cầu vốn chỉ nhỏ xinh trong lòng bàn tay đột nhiên biến lớn, cỡ một nắm tay nam nhân. Thêm hai cánh nhỏ chậm rãi vươn ra vẫy vẫy vài cái. Một ngọn lửa màu tím quý dị xuất hiện bao bọc lấy toàn bộ quả cầu như một lớp bảo vệ. Ở chính giữa xuất hiện một con mắt lớn màu tím trông có vẻ quái dị.

Một lúc sau Hiền Viên Nhã Lạc mở mắt, nhìn thấy hình dạng này thì hài lòng mỉm cười. Nàng thật sự gấp đến hồ đồ nên mới quên đi bảo bối này, giờ nhìn thấy nó mới chợt nhớ ra. Một thời gian trước đây nữ nhân này cũng cùng nàng giao đấu. Vốn nàng không thể thắng nhưng khi ấy Hắc Ưng bất ngờ đem ra quả cầu nhỏ này giúp nàng chuyển nguy thành an. Mị Cơ kia giống như bị quả cầu nhỏ này áp chế, phải dùng tới cả trận pháp để vô hiệu hóa nó. Chỉ là sau đó nàng ta tựa hồ như bị thương không nhẹ khiến nàng rất vui vẻ. Sau đó Hắc Ưng liền giao cho nàng bảo quản, nàng liền tự mình cho nó một cái tên.

"Tử Diễm Châu! Kẻ đã làm ngươi tổn thương trước kia hiện nàng đang ở ngay phía sau. Đi! Đi tới tùy ý ngươi trả thù." Con mắt tròn xoe màu tím đột nhiên trừng lớn, đảo mắt xung quanh một vòng như tìm kiếm gì đó. Cuối cùng dừng lại trên người Hàn Vu Thủy, cảm nhận được luồng tử khí mạnh mẽ đang đến gần. Hàn Vu Thủy nhìn về phía trước nhận ra vật đang tới là cái gì trong lòng hơi căng thẳng. Trước đây sau khi chữa thương cho Hiền Viên Ngao Thiên, nội lực của nàng hao tổn nghiêm trọng. Hiền Viên Nhã Lạc cố tình lại ghen ghét đem oán hận trút lên người nàng. Sử dụng quả cầu này khiến nàng vốn đã tổn hao nội lực lại phải cố hết sức vô hiệu hóa nó, cuối cùng nội thương nghiêm trọng.

Thật là hay! Hừm không ra oai nàng lại tưởng ta là con mèo bệnh. Cho dù cả kiếp trước hay kiếp này nàng cũng đều không muốn ra tay với nữ nhân. Nhưng Hiền Viên Nhã Lạc lại cố tình liên tục khiêu khích cực hạn của nàng. Vậy cũng đừng trách nàng tàn nhẫn.

"Không tốt! Cái thứ quái dị kia sao lại xuất hiện ở chỗ này." Thời điểm quả cầu kia biến hóa liền dọa Ngân Surong cùng Tuyết Liên trong lòng lộp bộp một tiếng. Các nàng còn nhớ như in trước kia tiểu thư bị trọng thương suýt chút nữa mạng cũng không còn cũng là vì nó. Nữ nhân kia cũng thật ngoan độc, đáng hận!

"Có chuyện gì?" Hiên Viên Ngao Thiên tình tường nhận ra thần sắc các nàng không tốt trong lòng hơi trầm xuống. Khí thế quanh người cũng trở nên u ám giống như tula địa ngục.

Tuyết Liên nhìn thấy hẳn thật sự lo lắng cho tiểu thư liền cũng đánh liều nói đơn giản. "Trước đây Hiên Viên Nhã Lạc cũng dùng nó khiến tiểu thư phải dùng tới cấm chú. Kết quả bị trọng thương suýt mất mạng, may có Tư Không giáo chủ đem ra bí dược nói là thay đồ nhi bởi tội mới may mắn giữ lại tính mạng cho nàng."

Nói xong không cảm biết Hiên Viên Ngao Thiên đã tiêu hóa xong chưa liền giờ cao ngọc bội bên hông, quay đầu lớn tiếng ra lệnh "Bạch Hổ Đường, Thiên Linh Các nghe lệnh. Khai trận!" Chờ nàng nói hết câu thì đã cùng với Ngân Surong, Âm Huyết ba người bay tới bên Hàn Vu Thủy tạo thành một hình tam giác. Xung quanh là các đệ tử trong cốc, bắt đầu bắt quyết khởi động trận pháp.

Nhìn thấy các nàng xuất hiện, Hàn Vu Thủy nhanh chóng hất Bạch Ưng ra phía xa. Chính mình lui lại đứng vào tâm trận, cắn đầu ngón tay nhỏ một giọt máu xuống đất. Tức thì giọt máu nhỏ biến thành một sợi tơ máu dài chạy qua từng người đang đứng. Từ Diệm Châu nhìn thấy nàng khai trận, nhớ ra chính mình trước đây bị trận pháp này làm bị thương liền nổi giận. Ngọn lửa tím chọt bùng lên thật lớn, bắn ra vô số tia lửa đánh vào đám người Hàn Vu Thủy. Còn bản thân thì bay tới bên Bạch Ưng trở thành một phần trên kiếm của hắn.

Hàn Vu Thủy dùng trận pháp vừa thủ vừa công, từng lưỡi dao máu bắn ra đối đầu với ngọn lửa màu tím của Từ Lôi. Bạch Ưng đợi cho Từ Diệm Châu nhập thể hoàn tất rồi mới cầm kiếm xông tới. Từng chiêu chém xuống đều là quyết tiết, Hàn Vu Thủy để cho bọn Ngân Surong tiếp tục. Chính mình ở giữa tâm trận sử dụng Kim Hoa Phiến toàn lực xuất ra nội công đấu với Bạch Ưng.

Lần này nàng không bị tổn hao gì, cho nên so với trước kia đối đầu với thứ quái dị này thì sẽ dễ dàng hơn chút ít. Qua thời gian một khắc, Từ Diệm Châu dường như nhận thấy nàng vẫn hoàn hảo vô khuyết nên rất tức giận. Bạch Ưng cảm nhận được nội khí của nó quyết tâm thả tay để nó tự do chiến đấu.

Được tự do, Từ Diệm Châu như càng bộc phát mạnh mẽ. Lao đến Kim Hoa Phiến chậm rãi lượn vòng quanh giống như khinh bỉ. Chốc lát quanh thân kiếm hiện ra một ngọn lửa lớn màu đen, nội khí bùng bùng tấn công Kim Hoa Phiến. Kim Hoa Phiến vốn cũng là thần khí mạnh mẽ nhưng so với pháp bảo thượng cổ như Từ Diệm Châu thì quả thật là yếu thế. Mạnh mẽ chống trả một hồi cuối cùng cũng bị nó đánh văng.

Kim Hoa Phiến thất bại, Hàn Vu Thủy dĩ nhiên cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ. Nhịn xuống vị tanh ngọt ở cổ họng, lau đi tơ máu bên khóe môi, ánh mắt nàng biến thành u lãnh. Con ngươi vốn một màu đen tĩnh lặng như nước nay vì tức giận mà biến thành màu trắng bạc tà mị, phảng phất như u linh đã quỷ đến câu hồn. Triệu hồi Kim Hoa Phiến giắt lại vào thắt lưng. Nàng rút ra tiểu ngọc, chậm rãi đưa lên môi thổi một đoạn âm thanh réo rắt, dịu dàng như nước chảy, chuông vàng đeo bên hông cũng theo đó rung lên. Xung quanh Tuyết Liên, Ngân Surong, Âm Huyết cùng các đệ tử khác nhận thấy sự biến hóa của nàng cũng đem ra chuông nhỏ đeo bên hông rót vào nội lực rung nhẹ. Tiếng chuông đinh đang êm tai hòa cùng tiếng tiêu réo rắt tạo thành một giai điệu quý dị khiến đôi tai như bị xé rách, đau đớn vô cùng, thần trí mơ hồ hoảng loạn.

Từ Diệm Châu bị đoạn âm thanh này kiềm chế, không thể nhúc nhích. Ánh lửa chớp lóe không rõ là vì đau đớn hay tức giận. Những người đứng xem không ít người đã chịu không nổi mà ngất đi, vài người có năng lực cao cường cũng không chịu nổi tay chân run rẩy. Hiên Viên Ngao Thiên lại vẫn trấn định như thường, giống như căn bản đoạn tà âm này không thể thương tổn đến hắn. Thế nhưng trong lòng lại như lửa đốt, ánh mắt chăm chú quan sát Hàn Vu Thủy không bỏ qua bất kỳ một biểu cảm nào của nàng. Hẳn nhận ra nàng đã bị thương, dù không nghiêm trọng nhưng trái tim vẫn đau xót kì lạ. Lâm Mộc Phong bên kia cũng mạnh mẽ kiềm chế đau đớn, cố gắng mở to mắt quan sát tình hình trên lôi đài. Thời điểm quả cầu quái dị kia bay tới truy sát nàng, hẳn thiếu chút nữa đã không kiềm chế được mà xông lên. Song lại nhận ra chính mình xông tới ngược lại làm hỏng chuyện nên đành kiên nhẫn đứng quan sát.

Đoạn âm thanh này kéo dài tưởng như vô tận, nhịp điệu càng ngày càng nhanh, hồi hã dồn dập, sự đau đớn cũng theo đó tăng lên. Sắc mặt Hàn Vu Thủy càng ngày càng tái nhợt, trên trán mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt chảy xuống thấm ướt y phục. Xung quanh đám người Tuyết Liên hai hàng lông mày nhíu chặt, tình trạng cũng không khác mấy, nhưng chuông bạc trên tay vẫn như cũ không hề chậm lại. Kiên trì qua thêm nửa khắc, rốt cuộc Từ Diệm Châu đã yên tĩnh, ánh lửa cũng không còn chớp lóe mà trở nên nhạt nhòa. Hàn Vu Thủy nhân lúc này, nhanh chóng chuyển động trận pháp, cùng với mọi người dùng nội lực biến thành một thanh kiếm lớn. Từ trên cao chém xuống, Từ Diệm Châu bị bất ngờ không kịp né tránh nên nhận trọn một kiếm. Một chiêu này uy lực cực lớn, kiếm của Bạch Ưng tức thì nát vụn, Từ Diệm Châu bị bức ra, trên thân xuất hiện một vết nứt lớn. So với lần trước còn nghiêm trọng hơn, tuy rất không cam lòng cùng phần nộ nhưng lại không thể phản kháng. Nó biết nếu còn cố chấp hậu quả sẽ là nát vụn thành bột nên phần hận bay đi mất.

Lúc này Hàn Vu Thủy mới nhẹ thở ra một hơi, giải trừ trận pháp rồi cho mọi người lui xuống. Chính mình hướng tới Bạch Ưng cùng Hiên Viên Nhã Lạc ngoan độc ép sát. Hai người vốn bị mê âm vừa rồi của nàng làm cho đau đớn, toàn thân vô lực không còn sức phản kháng. Mắt thấy Hàn Vu Thủy nhắm tới Hiên Viên Nhã Lạc, Bạch Ưng liều mạng xông tới ngăn cản thay nàng nhận một kiếm. Rốt cuộc cũng không chịu nổi đành nhận thua, Hiên Viên Nhã Lạc bị một màn vừa rồi thêm cả ánh mắt lãnh lệ của nàng dọa sợ. Cứng đờ tại chỗ quên cả phản kháng mặc kệ người ta lôi xuống.

"Còn có vị nào muốn lên hay không?" Đảo mắt một vòng, nàng lạnh nhạt buông ra một câu khiến cho xung quanh đang xôn xao nhất thời trở nên im lặng. Đùa à...vừa rồi đã đủ cho bọn họ nhận thức được U Linh cốc xác thực không thể chọc. Hai lỗ tai đau đớn không nói, sức lực toàn thân còn giống như mất hết. Chỉ một chiêu đơn giản mà uy lực khủng khiếp như vậy, còn muốn cùng nàng đối đầu chắc chắn là kẻ đó chán sống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 27: Lăn theo dấu vết.

Thấy không có ai lên tiếng, Thiên Vận Kỳ vẫn một mực im lặng quan sát lúc này mới nhìn xem sắc trời. Vừa hay đã đến lúc hạ đèn, khóe môi vẽ lên nụ cười hướng tới xung quanh nói "Nếu không còn ai muốn lên, vậy tại hạ tuyên bố võ lâm minh chủ năm nay là Mị Cơ cô nương. Mọi người có ý kiến gì không?"

Phía dưới vẫn như cũ một mảnh tĩnh lặng, qua hồi lâu Tư Không chậm rãi đứng lên hướng Hàn Vu Thủy ôm quyền chân thành nói "Mị Cơ cô nương tài mạo song toàn, diễm quang quần phương. Tại hạ tâm phục khẩu phục."

"Thiên trang chủ, chúng ta đều không có ý kiến. Tâm phục khẩu phục." Sau Tư Không là Lâm Mộc Phong lên tiếng, Kính Vu bên cạnh luôn trầm mặc cũng gật đầu tán thành. Tiếp theo những người còn lại cũng lần lượt biểu lộ thái độ tán thành không phân đôi. Dĩ nhiên cũng có một vài môn phái không cho rằng Hàn Vu Thủy xứng đáng nhưng thiểu số đâu không lại đa số nên cũng chỉ đành ngậm miệng.

Thiên Vận Kỳ hài lòng nhìn phản ứng của mọi người, chợt ánh mắt hần liếc qua Hiên Viên Ngao Thiên đang an tĩnh ngồi vuốt ve cái bươm của Liệt Hỏa Hùng Sư bên cạnh. Ngẩng ngẩng một lát cuối cùng vẫn là mở miệng hỏi "Diễm Sát Vương, ngài."

"Ta đến đây bất quá chỉ vì có nàng, những thứ khác không có hứng thú." Không đợi Thiên Vận Kỳ nói hết, Hiên Viên Ngao Thiên cắt ngang, trực tiếp cho hắn một câu trả lời. Lại ngừng một lát như suy nghĩ gì đó rồi bất thành linh nằm tay nàng trong chớp mắt phi thân lên lối đài từ tốn nói tiếp "Tiện đây cũng muốn tuyên bố một chuyện. Bắt đầu từ giây phút này, nàng sẽ là người mà Diễm Sát ta bảo hộ. Phàm là bất cứ thứ gì thuộc về nàng. Nếu như có kẻ nào mơ tưởng muốn tổn thương tới nàng kẻ đó sẽ trở thành địch nhân của Diễm Hỏa Cung."

Thanh âm của hắn không lớn nhưng mang theo nội lực nên lọt vào tai những người đang đứng tại đây rõ ràng rành mạch không sót một chữ. Vẫn còn có người định liều mạng lên tiếng phản đối nhưng nghe xong lời này lập tức ngậm miệng. Đùa à! Làm địch nhân của Diễm Hỏa Cung thì thả nhắm mắt làm ngơ để nàng kia trở thành người đứng đầu hiệu lệnh bọn hắn còn dễ chịu hơn.

Chỉ là chuyện này thật sự quá không thể chấp nhận. U Linh cốc tuy rằng nhân số không đông nhưng lại không thể đắc tội, nay lại có Diễm Hỏa Cung bảo hộ chẳng phải cả giang hồ sẽ nằm trong tay bọn họ? Nhất thời sắc mặt mọi người đều trầm xuống, trong đầu có chung một câu hỏi. Chỉ là không ai dám mở miệng nói ra, sợ chọc tới sát thần kia nổi giận hậu quả thật là gánh không nổi.

Hàn Vu Thủy quét mắt nhìn biểu tình của mọi người biến hóa liên tục, có người vẻ mặt âm trầm. Có người lại như không thể tin nổi, có người phẫn hận không cam lòng. Vô cùng đặc sắc, nhìn sang đám người Tuyệt Liên cũng là một biểu tình không thể tin nổi. Ngân Nguyệt Dạ Ảnh bên cạnh thì lại như không nghe thấy gì, gương mặt vẫn bình tĩnh như cũ không đổi. Aii...thật sự nàng cũng có chút khó xử, người này làm việc cũng quá khủng bố. Đột nhiên nắm tay lối nàng lên trên này khiến nàng không kịp suy nghĩ. Xong lại tuyên bố hùng hồn như vậy... Chắc! Thời thì đàm lao theo lao đi.

Hắn có lòng thì nàng cũng nên có dạ, không thể mặt dày nhận không lòng tốt của người ta.

"Tuy rằng lần này may mắn trở thành người chiến thắng nắm giữ Thiết Hồ Lệnh. Thế nhưng dù sao ta cũng chỉ là một nữ tử sợ rằng khó có thể đảm đương. Chúc vị võ lâm minh chủ này vẫn là nên giao lại cho người khác có khả năng hơn đảm nhiệm mới phải." Không để cho mọi người kịp phản ứng nàng liếc mắt nhìn Thiên Vận Kỳ. Song lại quay sang Hiên Viên Ngao Thiên cười nhẹ "Ngài không phiền chứ?"

Thiên Vận Kỳ nhận được ánh mắt của nàng liền hiểu rõ ý tứ. Trong lòng thầm cười tiểu nha đầu này cũng thật biết tranh thủ. Thật ra hắn cũng rất tán thành ý kiến này, Diễm Sát Vương tuy tính tình thất thường nửa chính nửa tà nhưng có chừng mực, hợp tình hợp lý. Cũng là một người có thủ tất báo nhưng lại phân rõ phải trái trắng đen, lại là kẻ không dễ chọc tới, có thể đảm đương. "Ý kiến này rất hay. Ta tán thành."

Những môn phái khác thấy Thiên trang chủ đã tán thành, Tư Không giáo chủ cùng Kính Vu trưởng lão cũng gật gù biểu lộ ý tứ. Vậy những tông những tộc như bọn hắn thì có thể nói gì được nữa. Dĩ nhiên là thuận theo thôi.

Hiên Viên Ngao Thiên nhìn nàng cười tươi tắn, ánh mắt sáng lấp lánh mong chờ liền hiểu. Nàng là tranh thủ tiện nghi, lại lười biếng nên mới đẩy cái vị trí này sang hắn. Thôi vậy, dù không có hứng thú nhưng nắm trong tay địa vị này có thể sẽ có ích cho nàng. Nghĩ vậy, Hiên Viên Ngao Thiên không do dự gật đầu "Được, ta đáp ứng nàng."

"Chết tiệt!" Lâm Mộc Phong nhìn hai người sống vai đứng cùng nhau trên cao kia. Lại nhìn xuống bàn tay nhỏ bé của nàng yên lặng nằm trong tay hắn không nhìn được ghen ghét trong lòng. Không phải chỉ là quặng sắt thôi sao? Có chỗ nào tốt mà nàng lại tình nguyện tin tưởng một tên mắng phu như hắn chứ không phải một vương gia cao quý như mình?

Càng đáng giận hơn là nàng thế nhưng lại tự mình trao cho hắn Thiết Hồ Lệnh, đồng nghĩa với việc từ nay về sau toàn bộ giang hồ nằm trong tay hắn. Thế lực của Diễm Hỏa Cung đã cường thịnh lại càng ngày càng lớn, mình lại không thể không nhìn hắn. Chết tiệt!

Đại hội anh hùng cuối cùng cũng kết thúc với kết quả theo lời Thiên Vận Kỳ nói là vẹn cả đôi đường. Thiết Hồ Lệnh vào tay Diễm Sát Vương cho dù có kẻ không cam lòng cũng không có khả năng dám làm gì hắn. Ngược lại nếu là Tiểu Mị thì rất có khả năng những kẻ có dã tâm sẽ khinh thường nàng là nữ nhân không ngừng tìm tới gây sự. Như vậy sẽ rất phiền toái cho nàng, hắn cũng không muốn kết quả như thế.

"Vương gia"

Trên đường rời đi, mặc kệ Mộ Băng Băng ánh mắt khó hiểu luôn nhìn mình. Lâm Mộc Phong tâm tình không tốt một mình đi đằng trước, sắc mặt âm trầm. Chợt nghe thấy tiếng gọi, đang muốn phát tiết thì nhìn thấy người đến là thủ lĩnh Hắc Kỵ Binh liền nhện xuống thịnh nộ. Xoay người cùng hấn rời đi, một câu cũng không nói. Mộ Băng Băng dĩ nhiên biết người này đến tìm hấn làm gì, trong lòng thầm mắng chửi Hàn Vu Thủy. Song lại nghĩ đến hiện giờ nàng ta tám phần đã ra ma có tìm được thì cũng không thể cứu vãn điều gì liên bình tĩnh trở lại. Không quản hấn, tự mình đi cùng đoàn người Nga Sơn Cung về dịch quán trước nghỉ ngơi chuẩn bị hồi kinh.

Tới một chỗ vắng vẻ bên ngoài Thiên Vân Sơn Trang, Lâm Mộc Phong thu lại vẻ oán hận lúc nãy. Đôi con người màu đen trở lại tỉnh mạch như màn đêm, sắc mặt bình thản, có thêm vài phần âm trầm khó đoán

"Nói đi "

"Bẩm vương gia, dựa vào tin tức trước đó thuộc hạ dẫn người đi tới quán trọ kia hỏi thăm. Chương quỳ xác nhận đúng là có một cô nương dung mạo y hệt quận chúa một mình tới đây. Chỉ là nhìn có vẻ tiêu tụy, hình như còn đang bị thương, trên người ngoài một cây trâm vàng ra cũng không đem theo thứ gì." Vừa nói, thủ lĩnh Hắc Kỵ Binh vừa lôi ra trong ngực áo một cây trâm vàng khảm ngọc như ý cùng hồng ngọc lấp lánh. Lâm Mộc Phong liếc mắt nhìn hoa văn được chạm khắc thủ công vô cùng tinh xảo khéo léo. Chỉ cần liếc qua lập tức sẽ không thể rời mắt, diễm lệ lại không dung tục, vô cùng cao quý rất phù hợp với khí chất của nàng. Là món quà chính tay hấn cẩn thận chọn lựa từ kiểu dáng hoa văn tới chất liệu.

Hấn còn nhớ chính là trâm cài này mình tặng cho nàng vào sinh thần năm nàng tròn 12 tuổi. Khi ấy tiền Vũ vương phi còn tự tay cài nó lên mái tóc xinh đẹp của nàng coi như biểu lộ thành ý. Sau đó do biên quan có chiến sự khẩn cấp hấn liền rời đi, khi trở về thì đã nghe tin mẫu thân nàng bị bắt gian tại giường. Không bao lâu sau thì mất mạng, nàng trong tang kỳ tự mình đi tới Đại Lâm Tự cầu phúc. Song lại nghe nói trên đường đi, xe ngựa bị tập kích toàn bộ thi vệ nha hoàn bỏ mạng, còn nàng sống chết không rõ tung tích.

Hừ! Người khác không biết cũng không có nghĩa là hấn không biết. Chuyện tiền Vũ vương phi bị bắt gian hấn không dám chắc, nhưng cái gì mà vì mẫu thân cầu phúc. Làm gì có đứa con nào trong tang kỳ mẫu thân, quan tài còn chưa có hạ liền rời đi phát tự cầu phúc. Lại còn bị son tặc tập kích không còn một tên thủ hạ nào sống sót? Thi vệ Vũ vương phủ từ bao giờ biến thành một đám hồ giấy cả rồi? Vũ vương gia cùng thế tử còn ở ngoài biên quan kia nếu biết liệu có tức đến thổ huyết không?. Còn vị nào đó lợi dụng lúc hấn cùng phụ vương, đại ca nàng đều không ở kinh thành liền sờ tác sờ vì trong phủ còn thật sự nghĩ không một ai biết? Mẫu thân chẳng ra cái dạng gì chẳng trách sao nữ nhi cũng lố bịch như vậy.

Nắm chặt cây trâm trong tay, tâm tình Lâm Mộc Phong vốn đã không tốt nay lại càng bức bối. "Có tìm được người không?"

"Vương gia thứ tội, thuộc hạ vô năng. Khi thuộc hạ dẫn người tới, chương quỳ nói người đã rời đi được ba canh giờ. Thuộc hạ liền tự chủ trương cho người lần theo phương hướng quận chúa rời đi tiếp tục tìm kiếm."

Không tìm được người? Lâm Mộc Phong có chút thất vọng nhưng cũng không có phát giận chỉ là ngấm nhìn trâm cài trong tay đến xuất thần. Ánh mắt không hề che giấu bi thương cùng áy náy. Hồi lâu mới nặng nề thở dài một hơi, đem cây trâm cẩn thận cất vào trong ngực. Lúc này mới hướng thủ lĩnh Hắc Kỵ Binh kia phát tay rồi cũng tự mình rời đi "Lui xuống đi. Có tin lập tức báo cáo"

"Tạ ơn vương gia".

Thời điểm Lâm Mộc Phong rời đi cũng không để ý tới trên tán cây gần đó có một cái bóng nhỏ nhỏ tròn tròn vừa mới thoăn thoắt rời đi. Vật nhỏ này một đường luôn lách chạy về thẳng trên xe ngựa của Hàn Vu Thủy, xà vào lòng nàng ngoan ngoãn thuật lại những gì mình vừa nghe được.

"Tiểu Mỹ thật giỏi, lát nữa về sẽ cho người thật nhiều sữa bò. Lại tới bữa khuya ta sẽ xuống bếp làm gà quay, tới mai sẽ cho người sữa ủ đã chín." Bóng nhỏ này không ai khác chính là mèo béo Tiểu Mỹ. Được nàng khen nó hải lòng híp mắt ngáp dài một tiếng, cuộn tròn thân mình nằm trong lòng nàng tiếp tục ngủ, vui vẻ chờ đợi. Đồ ăn Tiểu Mị Mị làm chính là tuyệt thế mỹ thực có một không hai. Tiểu ngu ngu ~~~ tỷ tỷ ta tới đây ~~~

Hàn Vu Thủy dùng tay vuốt ve bộ lông mượt mà của Tiểu Mỹ, ánh mắt đắm chiều như đang suy nghĩ gì. Tuyệt Liên thấy nàng sắc mặt không tốt liền khuyên bảo "Tiểu thư ngủ một chút đi. Có chuyện gì thức dậy hãy tính. Dù sao chúng ta vẫn còn hai ngày thành thời, thân thể vẫn là quan trọng nhất. " Nàng quả thực cũng mệt mỏi, liền dặn dò Tuyệt Liên để ý mọi việc xung quanh. Chính mình ôm Tiểu Mỹ mấp mạp ngã người xuống ghé mềm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thấy nàng thực sự đã ngủ, Tuyệt Liên liền đốt lên chút an thần hương, sau đó kéo lại rèm che, tự mình lui ra gian trước ngồi gần phía cửa canh giữ. Liếc mắt ra ngoài liền nhìn thấy Ngân Sương đang chống cằm vẻ mặt quái dị hết nhìn con vật to đùng đi bên cạnh rồi lại nhìn sang hắc y nam nhân vẻ mặt đậm mạc đang thế chỗ Tiểu Ưu đánh ngựa.

"Này mặt than, tại sao con sư tử này cũng đi theo chúng ta? Không phải nó là sủng vật của chủ tử nhà người à?"

Dạ Anh nghe nàng thẳng tuột, trong lòng liền thở dài không biết đáp sao cho phải. Nghĩ sẽ lơ đi như không nghe thấy thì Ngân Sương thiên chân vô tà rất tự nhiên cảm lộn tóc của hấn kéo kéo vô cùng phiền phức. Thế nhưng .hấn dường như cũng không thấy có gì khó chịu, còn có chút...thú vị "Đừng kéo. Lệnh của Vương, người không nói ta cũng không thể lại hỏi. Sẽ rất thảm."

Thảm? Vì sao lại thảm? Ngân Sương nghĩ tới tiểu thư tuy cũng nghiêm khắc, bề ngoài lại lạnh nhạt nhưng thực chất lại rất bình dị gần gũi. Tính tình cũng thực ấm áp khiến các nàng cảm thấy được ở bên cạnh tiểu thư thật đúng là hạnh phúc. Cho nên nhất thời đối với câu trả lời của Dạ Anh không kịp tiếp thu liền tròn mắt hỏi lại

"Vì sao?"

"Ta cũng không biết nói sao.. tính tình của Vương luôn rất thất thường. Hơn nữa thủ đoạn chính người vô cùng đáng sợ...Nhưng nói cho cùng, chúng ta một đám nam nhân cũng không thể giống các người."

Vậy là các nàng thực may mắn khi có chủ tử như tiểu thư, nàng chẳng những xem các nàng như tỷ muội. Đôi khi lại đích thân xuống bếp làm thật nhiều đồ ăn đặc sắc cùng với tất cả mọi người trên dưới trong cốc ngồi chung một chỗ cùng ăn uống trò chuyện. Kì thực, Ngân Sương cũng đã lờ mờ hiểu cái chỗ không giống nhau mà Dạ Ảnh nói nên cũng không hỏi thêm nhiều. Đưa tay vỗ vỗ đầu hân tở ý an ủi, cái vỗ đầu này của nàng vốn cũng không có ý tứ gì nhưng cố tình đối với Dạ Ảnh lại như sét đánh.. Đồ mặt a ~

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trở về Nam Vũ quốc

"Vương, Dạ Ảnh đã về." Ngân Nguyệt ngửa cổ nói với người đang vắt vẻo nằm trên mái nhà sưởi nắng. Tóc dài tùy ý xõa tung, làn da trắng dưới ánh nắng lại càng thêm hồng hào khỏe mạnh. Mắt phượng tà mị khẽ nhắm lại hưởng thụ, hàng mi đen dày cong vút. Môi hồng gọi cảm khẽ nhếch lưỡi biếng nhả ra một câu ngắn gọn.

"Đã tới chưa?" Đây là ý hỏi Dạ Ảnh đã vào tới chưa ấy hả? Ngân Nguyệt thật sự muốn xông lên mái nhà đánh người nhưng ngoài mặt vẫn nhẹ nhàng trả lời đầy đủ "Đang ở sân của Xích Nhi, rất nhanh sẽ về tới."

Nghe được câu trả lời, nam nhân nằm trên mái nhà cũng không lên tiếng nữa tiếp tục thích ý sưởi nắng. Ngân Nguyệt bên dưới nhìn nhìn hân trong lòng cảm thán thật dài. Nghiêm túc mà nói.. cái khuôn mặt này khiến người ta rất muốn phạm tội, lại còn bày ra bộ dáng kêu gọi như vậy.. Hồng y hồ hững khoác ngoài, bên trong chỉ có một lớp trung y mỏng trắng muốt. Cổ áo rộng mở, mơ hồ còn có thể nhìn thấy xương quai xanh. May mắn.. Ngân Nguyệt hân đây quang minh lỗi lạc, không phải kẻ thích nam sắc. Nếu không nhìn cảnh này sẽ không nhịn được mà chạy tới bắt chắp tất cả ăn hân sạch sẽ gọn gàng..

Trong lúc Ngân Nguyệt còn bận oán thầm, Dạ Ảnh đã về tới nghiêm túc quỳ xuống phục mệnh. "Vương, thuộc hạ đã trở lại. Mị Cơ cô nương cũng đã an toàn về tới nơi ở của nàng. Sau khi tận mắt chứng kiến nàng đi vào phòng mới quay về."

"Có gì bất thường không?" Hiên Viên Ngao Thiên không nhanh không chậm mở miệng hỏi. Nhưng ngữ điệu đã không còn lưỡi biếng, cứng lùn như khi này.

"Đã kiểm tra kỹ. Không có gì bất thường." Chợt nhớ tới lời Tuyết Liên ban nãy, Dạ Ảnh mới lòi từ trong ngực ra một hộp gấm dùng lực một chút khiến nó bay lên chỗ Hiên Viên Ngao Thiên. "Còn việc này, Tuyết Liên nhờ thuộc hạ chuyển lời tới ngài rằng vài hôm nữa các nàng sẽ đi tới Nam Vũ Quốc. Nếu ngài có chuyện gì cứ cầm vật này tới Tàng Bảo Lâu tại thành Nam Kỳ. Nàng sẽ tự mình tới."

Rời đi? Hiên Viên Ngao Thiên có chút nghi hoặc mở ra chiếc hộp gấm nhỏ. Bên trong là một khối ngọc bội trắng muốt chạm trổ hoa đào cùng một tờ giấy nhỏ. Đọc xong nội dung viết trên đó, Hiên Viên Ngao Thiên bất đắc dĩ cười cười. Song cũng không nói gì thêm mà chỉ đơn giản phân phó "Ngân Nguyệt! Người đi an bài tốt những việc còn lại, tiện thu xếp cho Xích Nhi. Dạ Ảnh! Truyền tin cho phụ hoàng ta nói rằng chậm nhất năm ngày nữa có thể hồi kinh."

"Thuộc hạ lĩnh mệnh." Ngân Nguyệt cùng Dạ Ảnh nghe xong mệnh lệnh liền nhanh chóng lui xuống. Hiên Viên Ngao Thiên một mình nằm trên mái nhà vãn vẻ ngọc bội trong tay, không biết đang nghĩ gì chỉ thấy hân khỏe miệng nở nụ cười tươi tắn đến khó hiểu.

Điện Uyển.

Hàn Vu Thủy sau khi để cho Tuyết Liên tiễn Dạ Ảnh ra về thì trực tiếp xuống phòng bếp chuẩn bị sẵn đồ ăn cho Tiểu Mỹ như đã hứa, sau đó sai Ngân Sương để mắt tới nó. Bản thân tự mình thay đổi quần áo, chỉ mặc một lớp áo trong đơn giản thoải mái, rửa mặt chải tóc rồi lên giường nghỉ ngơi. Một giấc này ngủ thật sâu, thẳng tới tờ mờ sáng mới tỉnh.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi." Ngân Sương vừa hay bụng tới nước lá chè xanh cùng một chậu nước sạch, khăn mềm thì thấy nàng bước ra.

"Giờ nào rồi?"

"Mới giờ Dần một khắc, tiểu thư thức thật sớm." Trong lúc nàng rửa mặt súc miệng, Ngân Sương đi tới tú lấy ra một bộ y phục rồi đứng một bên chờ đợi. Hàn Vu Thủy không phải chân chính người thế giới này, cho nên đối với việc để người khác phục vụ vệ sinh cá nhân khi mình vẫn khỏe mạnh thực sự không quen nổi. Sau vài lần liền quyết tâm tự mình làm, chỉ cho các nàng giúp chải tóc hay mặc những y phục phức tạp. Ngân Sương cùng Tuyết Liên ban đầu còn cảm thấy khó xử bởi trong nhận thức của các nàng, tiểu thư là chủ tử hân phải để các nàng hầu hạ mới đúng. Nhưng lâu dần cũng hình thành thói quen, tiểu thư muốn vậy các nàng liền cũng thuận theo.

Rửa mặt xong xuôi, Hàn Vu Thủy tới ngồi trước gương để Tuyết Liên Ngân Sương giúp nàng chải tóc. Tay nghề của hai nha đầu này thật tốt, chỉ vắn nhẹ nhàng một kiểu tóc đơn giản thoải mái theo ý nàng. Búi tóc nhỏ vắt ngang cài một chiếc trâm hoa phù dung bằng linh thạch màu cánh sen tươi tắn buông xuống hàng dây kết trân châu. Cùng màu với áo khoác ngoài nàng đang mặc, chéch bên trái dưới búi tóc là châu hoa bằng ngọc như ý trắng muốt. Cảnh

lá tinh xảo khéo léo lại không cầu kỳ rối mắt, nhẹ nhàng mà không mờ nhạt, vừa đủ thanh nhã phiêu dật.

Vừa lòng soi mình trong gương, lúc này nàng mới quay ra hỏi chuyện chính "Tuyệt Liên, tin tức bên kia thế nào rồi?"

"Dạ, tin tức vừa mới về tới nói rằng chiến sự đã bình ổn. Vương gia cùng thế tử trong vòng mười ngày nữa sẽ hồi kinh phục mệnh."

Mười ngày? Vừa vặn để nàng dư thời gian chuẩn bị đôi chút.

"Ngân Surong, giờ ta sẽ viết một phong thư, người sai người bí mật đưa tới thủ lĩnh Hắc Kỳ Bình của Lâm Mộc Phong. Tuyệt Liên đi an bài những chuyện khác theo kế hoạch những người khác tùy thời đợi mệnh. Xong xuôi sẽ bí mật xuất phát. Nhớ kỹ! Không được để lộ tung tích."

"Thuộc hạ đã hiểu."

Nhìn bóng hai nàng đi xa, Hàn Vu Thủy trong lòng nghĩ tới vị thế tử huynh trưởng kia của thân thể này. Trong kí ức của nguyên chủ lưu lại, người này cùng với Túc Vương Lâm Mộc Phong, đích trưởng tử Trần Quốc tướng quân Diêu Lâm Trì được xưng tụng là Tam Vương. Dung mạo anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, khí khái phi phàm lại một thân tài nghệ, văn võ song toàn. Làn da vì thường xuyên cùng Vũ vương gia Hàn Mặc hành binh ra trận mà rám nắng khỏe mạnh.

Theo lời tướng sĩ, trên chiến trường hấn sát phạt quyết đoán, thường ngày lại ôn nhuận như ngọc, không thiếu đi vài phần tiêu sái. Quan trọng là vô cùng sùng ái thân muội muội tức cổ thân thể này mà hiện tại là nàng. Cả kinh thành không ai không biết Vũ vương thế tử Hàn Dự coi thân muội muội như bảo vật, sủng nịch hết mực. Tới nay đã gần hai mươi nhưng vẫn chậm trễ chưa nạp chính phi chỉ vì lo sợ muội muội bị khi dễ. Trong viện một nha đầu thông phòng cũng không có, thủ thân như ngọc. Chính là mục tiêu ngắm tới của hầu hết các thế gia tiểu thư trong thành.

Khoảng thời gian trước đây, vì biên quan có chiến sự khẩn cấp, Hoàng Đế hạ lệnh Vũ vương gia Hàn Mặc dẫn theo Hàn Dự cùng với Túc Vương Lâm Mộc Phong dẫn binh dẹp loạn. Núi lớn bảo hộ Hàn Vu Thủy đều không ở trong kinh mới tạo cơ hội cho vài kẻ nhân lúc này hãm hại chân chính Hàn Vu Thủy cùng mẫu thân nàng. Sau đó, chiến sự tạm thời bình ổn, Lâm Mộc Phong về kinh chuẩn bị cho đại hội anh hùng. Hàn Mặc cùng Hàn Dự ở lại biên quan trấn thủ thêm bốn năm đến nay mới chuẩn bị quay về.

Lúc này, tại biên quan giữa Nam Vũ quốc và Miêu quốc thập nhị tộc - Quan Mạc

Trong doanh trại của đại quân Nam Vũ quốc, nam tử thân mặc khôi giáp, đầu đội quan ngọc anh khí mùi phần đang ngồi trước thư án. Trong tay cầm một bức thư, không rõ trong thư viết gì chỉ thấy khuôn mặt tuấn mỹ trở nên ngưng trọng. Mây kiếm nhú chặt, trong con ngươi lóe lên thịnh nộ đang bị kìm nén nhưng cũng không mở miệng mà đem lá thư gấp gọn cất trong ngực áo rồi quay đầu phân phó thủ hạ.

"Trước tiên giữ bí mật chuyện này, đi báo với phụ vương có thể lập tức khởi hành. Về kinh trước hãy nói."

"Rõ"

Tiểu tướng nhận mệnh rồi đi, Hàn Dự sắc mặt càng thêm thâm trầm, bàn tay nắm chặt thành quyền, trên trán mồ hôi còn nổi gân xanh. Lôi Vân nhìn chủ tử nổi giận liền biết có chuyện nghiêm trọng do dự muốn hỏi nhưng lại thôi. Nhưng là ngoài dự đoán của hắn, Hàn Dự rất nhanh nhìn xuống giận dữ, chủ động mở miệng nói ngắn gọn.

"Tiểu Diễm thời điểm mẫu phi mất liền bị người ta tính kế hạ độc thủ. Hóa ra không phải nàng muốn đi Đại Lâm Tự cầu phúc mà là bị người ta hạ mê dược nhét lên xe ngựa. Sau đó mất tích, tới nay mới có tin tức..Đáng chết!"

Hàn Dự lúc này vô cùng bàng hoàng, hồi hận muốn chết đi được. Tiểu muội mà hắn yêu thương bị người ta hãm hại, khiến nàng những năm qua lưu lạc không rõ tung tích. Vậy mà hắn lại cứ đinh ninh nàng vẫn an ổn ở Đại Lâm Tự ăn chay niệm Phật cầu phúc cho mẫu phi. Thời điểm mẫu phi mất, chiến sự đang vào hồi khốc liệt, hắn cùng phụ vương không thể hồi kinh. Khi ấy ngoài thương tâm ra thì hắn vô cùng lo lắng cho muội muội ở nhà. Liền sai Lôi Vân thay hắn về thăm biết nàng vẫn bình an khỏe mạnh mới yên tâm tác chiến. Sau đó không lâu lại nhận được tin từ vương phủ truyền tới nói nàng muốn tự mình đi tới Đại Lâm Tự ở đó ăn chay niệm Phật vì mẫu thân cầu phúc một thời gian. Hắn còn nghĩ rằng nàng là thương tâm vì mẫu phi không còn nên mới không phải người về xem, để nàng tùy ý. Ai ngờ...

Chết tiệt! Hàn Dự nên mạnh một quyền xuống bàn, đầu lòng xen lẫn tức giận. Hắn đúng là đáng chết, thế nhưng lại sợ hãi, sợ là cảnh giác với nữ nhân kia. Để nàng đoạt thời cơ hãm hại mẫu phi cùng tiểu muội, Vương phủ lại phong tỏa tin tức không để lộ ra ngoài. Nếu không phải Túc Vương nghĩ muốn tới Đại Lâm Tự thăm nàng mới biết nàng căn bản chưa hề tới. Sau đó dốc sức âm thầm tìm kiếm, điều tra dần dần phát hiện ra chân tướng thì cho dù muội muội đã bỏ mạng từ lâu hắn cùng phụ vương cũng vẫn còn không biết.

Chuyện Túc Vương đối với muội muội của mình hữu tình cũng không phải chuyện bí mật gì. Cho nên việc hắn bỏ tâm sức tìm kiếm nàng, Hàn Dự cũng không lấy làm lạ. Chỉ là từ trước tới nay muội muội dường như không có tình cảm đặc biệt gì với hắn nên Hàn Dự cũng không muốn nói cái gì. Dù sao chuyện này cũng không vội, quan trọng là phải gấp rút về kinh. Sau đó cùng với Túc Vương khẩn cấp tới địa điểm trong thư xác nhận xem muội muội có thật sự đang ở đó hay không. Những chuyện khác, đợi đón được nàng về rồi mới chậm rãi tính sau đi.

Năm ngày sau, tại hoàng cung Đại Thiên quốc.

Ngự Thư Phòng - Đường Tâm điện

Mùi Long Tiên Hương từ Long Đình bay ra quần quanh lơ lửng khắp gian phòng khiến nơi này vốn đã uy nghiêm lại thêm vài phần thanh thoát tựa như chốn thần tiên. Từ cửa lớn bước tới nơi sâu nhất trong phòng là thư án bằng bạch ngọc và gỗ trầm hương thượng đẳng, chạm khắc hoa văn cừu long quy

tụ vàng óng lấp lánh. Chín con mắt là chín viên Dạ Linh Thạch đen huyền sâu thẳm, cửu long đằng vân giá vũ hùng dũng uy nghi quy tụ xung quanh một vàng thái dương duy nhất. Tôn xưng quyền lực tối cao của ngôi vị cửu ngũ chí tôn.

Phía sau thư án treo một bức "Quốc Thái Dân An" thật lớn miêu tả đầy đủ toàn cảnh bá tánh Đại Thiên vui vẻ canh tác. Sinh con dưỡng cái, thành gia lập thất, quan viên phụ mẫu nhân từ bác ái, chí công vô tư. Ở nơi xa xa cao nhất có cung điện lầu son gác ngọc Hoàng Đế cao cao đứng nhìn nở nụ cười hòa ái. Bên trên vàng thái dương rực rỡ soi rọi, ở dưới góc trái có đề một câu "Đại Thiên mưa thuận gió hòa quốc thái dân an, vĩnh viễn cường thịnh" bên cạnh còn có dấu ngọc tỷ đỏ thắm. Chính là bức tranh do chính Hoàng Đế ngự bút.

Sau ngự án, đương kim Hoàng Thượng Hiền Viên Tịch trong tay giữ một lá thư, ánh mắt chuyên chú dán chặt lên từng con chữ được viết bên trên. Máy kiểm thỉnh thoảng nhú chặt, gương mặt lộ ra vẻ không vui khiến lão công công Trương Đặc trong lòng căng thẳng đến muốn ngừng thở. Không chỉ mình lão, cung nữ thái giám đứng hầu bên dưới đều nỗ lực cúi thấp đầu. Hít thở mạnh cũng không dám, sợ làm Hoàng Thượng nổi giận xui xẻo sẽ trở thành cái thối.

Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng bước chân vội vã. Sau đó là tiểu thái giám canh cửa bước vào, đầu cúi thấp nhẹ giọng bẩm báo

"Bẩm Hoàng Thượng."

Lúc này Hiền Viên Tịch mới gấp lại lá thư đặt xuống ngự án. Máy kiểm hơi giãn ra nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm trang như cũ, ngữ khí không nhanh không chậm "Chuyện gì?"

"Dạ vương gia đang ở bên ngoài cầu kiến."

"Dạ Vương? Tiểu Thiên đã về? Mau! Mau nói hắn vào!" Hoàng Đế nghe nói đứa con trai mình yêu thương nhất đã về liền vô cùng vui mừng. Trên mặt toàn là ý cười, ánh mắt cũng mang theo vui vẻ, biểu cảm dọa người khi nãy đã biến mất không còn tung tích.

Trương Đặc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Biết lần này Dạ vương trở về hẳn là có chuyện cơ mật cần báo liền lấy lý do chuẩn bị trà. Thức thời dẫn theo cung nữ thái giám lui xuống để lại không gian riêng tư cho hai người. Mà Hiền Viên Tịch đối với hành động này cũng không nói gì giống như là chuyện đương nhiên phải vậy.

Không lâu sau, cửa lớn ngự thư phòng mở ra, từ sau cánh cửa một bóng dáng cao lớn khoác trường bào đen tuyền. Viên áo được bọc chỉ vàng, trên ống tay áo, vạt áo thêu kim long bằng tơ vàng óng ánh vô cùng sống động. Hắc Linh Thạch đen huyền im lìm nằm trên kim quan, đai lưng khảm một viên Huyết Linh Thạch đỏ sẫm dưới ánh nến tỏa ra ánh sáng kì dị. Ngọc bội bên hông nhẹ nhàng đưa theo bước chân, dung mạo đặc biệt tuấn mỹ thêm vào vài phần tà mị hình thành một loại khí chất đặc biệt. Khiến người ta nhìn liền có cảm giác nam nhân này chân chính là một yêu nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trở về Nam Vũ Quốc (2)

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng"

Người mặc huyền bào thêu kim long đang hành lễ trước ngự án không ai khác chính là nhị hoàng tử Đại Thiên quốc Dạ vương điện hạ. Cũng chính là nhị tử được sủng ái nhất trong số các hoàng tử. Có nhiều người trong lòng đã thầm dự đoán ngôi vị Thái Tử tương lai tám phần sẽ thuộc về hắn. Thực ra, dự đoán như vậy cũng là có lý do bởi lẽ người này văn thao võ lược trí dũng song toàn lại vô cùng được lòng Hoàng Đế, là hoàng tử đầu tiên được phong vương.

Thời điểm cách đây vài năm, Đại Thiên gặp nạn xâm lăng, kẻ địch cường hãn hung bạo. Hành vi lại điên cuồng phóng đảng, sức chiến đấu mạnh mẽ khác thường. Tưởng như không gì có thể địch nổi, ấy thế mà người này khi ấy mới là một thiếu niên 13 tuổi lại tự mình xin lĩnh ba trăm tinh binh. Lập tức khởi hành, ngay trong đêm đó thâm nhập vào doanh trại của đối phương, đối mặt với một trăm vạn quân địch hùng mạnh thiện chiến. Không biết hắn dùng cách nào, chỉ thấy sáng hôm sau khi mặt trời vừa lên cao nhất cũng là lúc hắn hoàn hảo vô khuyết dẫn theo binh lính trở về. Trên tay giờ cao thủ cấp đương kim quốc vương của kẻ địch cũng là chủ soái trận chiến này khiến mọi người không khỏi sửng sốt.

Ai cũng biết, đương kim quốc vương của Linh Xà quốc thuộc đảo Linh Xà là một người hung ác tàn bạo. Tâm cơ kín đáo, thủ đoạn ác độc, 6 tuổi đăng cơ trong vòng 2 năm liền gọn gàng thu tóm cả vương triều trong tay. Đảo Linh Xà lại là nơi duy nhất cất có 3 quặng sắt thượng phẩm trữ lượng khổng lồ. Phần trăm sản phẩm thu được từ khoáng vật ít nhất cũng là hơn bảy phần. Quan trọng hơn, do địa thế đặc biệt có 2 ngọn núi lửa lớn nên phía dưới lòng đất còn có nhiều mỏ đá quý vô giá. Trong đó quý hiếm nhất là mỏ linh thạch trắng trong như sương cực phẩm. Từ chất lượng, số lượng cho tới chủng loại so với quặng sắt kia còn khiến người ta giật mình khiếp sợ nhiều hơn.

Linh thạch, hay nói khác đi chính là kim cương và các loại đá quý, so với Trái Đất sai biệt không nhiều lắm. Đây cũng là lý do vì sao Linh Xà quốc tuy nhỏ nhưng lại bất khả chiến bại. Chẳng những quốc gia giàu có bậc nhất, trang bị quân đội cũng tối tân đao thương không phạm. Người dân bẩm sinh cơ thể cường tráng khỏe mạnh khác thường. So với các quốc gia khác chính là có thể so sánh với quái vật.

Trong những năm ấy, Linh Xà quốc ý vào mình giàu có, quân đội hùng mạnh không ít lần xâm phạm bờ cõi Đại Thiên và các quốc gia xung quanh. Đỉnh điểm là vào ngày sinh thần 13 tuổi của nhị điện hạ, chiến thư được trực tiếp gửi tới đại điện. Triều thần vô cùng phẫn nộ nhưng lại e ngại Linh Xà quốc cường thế nên nhất thời dẫn tới một hồi tranh cãi tới lui chỉ vì chuyện có hay không nên ứng chiến. Cuối cùng, tranh cãi kết thúc bằng việc nhị hoàng tử kiên trì xin lĩnh tinh binh tự mình đi dẹp loạn.

Ban đầu triều thần cho rằng hần mới chỉ là một hài tử, căn bản không thể làm được chuyện nguy hiểm này nên cất lực can ngăn. Nhưng Hoàng Đế bệ hạ sau một hồi trầm ngâm chỉ hỏi một câu "con thật sự chắc chắn?", ánh mắt thâm thúy nhìn nhi tử đang quỳ dưới điện thật sâu. Hần cũng không e dè, trực tiếp đối mặt nhìn lại, thậm chí còn nở một nụ cười nhạt đáp lời thế này "Sáng hôm sau, thủ cấp của Linh Xà quốc vương sẽ được treo trên cổng thành. Năm ngày sau, toàn quân tuyệt diệt."

Triều thần nghe lời này liền nhao nhao phản đối, nghĩ rằng vị nhị điện hạ này quá cuồng vọng nhưng hần cũng không để ý. Kiên nhẫn chờ Hoàng Đế kim khẩu nhả ra hai chữ "chuẩn tâu" liền không chân chừ lập tức rời đi. Đám triều thần còn hoảng hốt sợ hãi một hồi nhưng kết quả sau đó khiến cho bọn hần phải trợn mắt há mồm. Vị nhị điện hạ này thời điểm mặt trời lên cao nhất thực sự đem về thủ cấp của đương kim quốc vương Linh Xà quốc treo lên cổng hoàng thành. Kinh dị hơn nữa, năm ngày sau tin tức về tới đại điện chính là một trăm vạn quân tinh nhuệ hùng dũng toàn bộ bị diệt không còn một mống.

Thời điểm hần mặc nhuyễn giáp, đầu đội kim quan, hông đeo bội kiếm lạnh nhạt bước vào đại điện phục mệnh. Bá quan văn võ trong triều không một ai có dũng khí ngẩng đầu lên nhìn hần, liếc thôi cũng không dám. Trong lòng đối với vị nhị điện hạ này bất chợt sinh ra một loại khiếp sợ vô cùng khó giải thích. Chỉ là mọi việc chưa dừng ở đó, sau khi hồi triều, hần lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai khiến toàn bộ hoàng thất Linh Xà quốc diệt tuyệt không còn một ai sống sót. Bình dân bá tánh muốn an cư lạc nghiệp liền theo hần tới Đại Thiên quy thuận, những kẻ chống đối trực tiếp cắt đầu chôn sống. Từ đó Linh Xà quốc chính thức biến mất trên bản đồ.

Nhị điện hạ nhờ có chiến tích này mà trực tiếp được phong Vương, ban thưởng phủ đệ trong kinh, tự mình dọn ra sống riêng. Danh tiếng vang xa khắp năm châu bốn bể, trở thành vị hoàng tử đầu tiên được phong vương khi mới 13 tuổi, vượt xa cả đại hoàng tử 15 tuổi. Có điều sau đó vị vương gia trẻ tuổi này giống như là bốc hơi, hành tung vô cùng bí ẩn không ai biết là hần đi đâu. Ngay cả Hoàng Đế cũng là cỡ vài tháng sau đó mới nhận được thư hần gửi về. Từ đó ngẫu nhiên cách vài tháng một lần hần sẽ trực tiếp gửi thư cho Hoàng Đế không qua tay ai. Còn về phần nội dung thư viết cái gì thì không ai biết được.

Mà một lần đi này chính là vài năm.

Lão Hoàng Đế nhìn nhi tử trước mặt mình thời điểm hần rời đi vẫn còn là một thiếu niên mà hiện giờ đã trưởng thành trở mã cao lớn. Trong lòng kích động suýt chút rơi nước mắt, có điều tâm tình nhớ mong ra tới miệng liền trở thành..

"Xú tiểu tử! Ngươi nói đi là đi liền vài năm, có nói thế nào ngươi cũng không trở về. Hiện giờ lại đột ngột tốt tính nghe lời lão già này hỏi cung là muốn gì mau nói!"

Trương công công đứng bên ngoài cửa nghe được bệ hạ lời vàng ý ngọc trong lòng vô cùng sùng bái lại càng thêm kiêu ngạo. Bệ hạ tuy già nhưng vẫn thật là uy dũng!

"Phụ hoàng anh minh. Nhi thần biết mình bất hiếu để người lo lắng nên lần này trở về là muốn tận hiếu với người?" Hiên Viên Ngạo Thiên tình tường nhận thấy phụ hoàng là thật tâm vui mừng khi mình trở về, trong lòng liền ấm áp. Nụ cười bên môi cũng rạng rỡ hơn vài phần.

Hiên Viên Tịch nương mảy nhìn con trai, nghe ra lời hần nói có ý tứ liền híp mắt hỏi lại "Tận hiếu thế nào?"

Đối với nghi hoặc của lão hoàng đế, Hiên Viên Ngạo Thiên vẫn tươi cười như cũ, thần nhiên phun ra sáu chữ "Cưới con dâu. Sinh tôn tử"

Lần này Hiên Viên Tịch thực sự bị chấn động. Tiểu tử này đi thoát cái là vài năm, gọi thế nào cũng không chịu về. Hiện giờ ngoan ngoãn quay về hóa ra là vì muốn cưới vợ. Vậy cũng phải nghe một chút xem trước.

"Khoan! Nếu vậy trăm lại muốn nghe con kể một chút. Thành thực kể ra nghe xem. Cấm không che giấu"

Lão Hoàng Đế giờ thói hài tử, Hiên Viên Ngạo Thiên cũng không phiền. Trái lại còn thực sự vui vẻ lôi kéo người cùng ngồi xuống sàn ti mi thuật lại mọi chuyện.

Bên này không khí hòa thuận vui vẻ, bên kia Hàn Dự sau khi quyết định tự mình đem sự tình thuật lại với phụ vương. Hai người liền thống nhất đẩy nhanh tốc độ hồi kinh, không tới bảy ngày đã về tới kinh thành. Sau khi vội vàng tiến cung phục mệnh, nhận được tán dương cùng ban thưởng của tân đế thì nhanh chóng hồi phủ.

"Vương gia, thế tử. Hai người đã về rồi."

Xe ngựa vừa dừng, người trên xe còn chưa kịp xuống phía dưới đã nghe thấy một thanh âm ôn nhu mềm mại. Hàn Dự hơi nhíu mày, vẻ mặt lãnh đạm, trong đôi mắt sáng không che dấu chán ghét đối với chủ nhân thanh âm vừa rồi. Đưa tay vén lên màn xe tự mình trực tiếp nhảy xuống rồi đứng sang một bên cũng không nhìn tới người đang đứng. Nàng kia thấy mình bị coi nhẹ trước mặt đám hạ nhân cũng không để bụng. Trên mặt vẫn giữ nguyên tươi cười hơi cúi đầu che đi tia sáng kì dị trong mắt. Khi ngẩng đầu lên vừa lúc thấy Vũ vương gia Hàn Mặc bước xuống, trong mắt lập tức khôi phục ôn nhu dịu dàng tiến lên phúc thân.

"Vương gia"

"Đứng lên đi" Hàn Mặc liếc ánh mắt qua người trước mặt, trong con ngươi chợt lóe lên tia nghiền ngẫm. Xong cũng không tỏ thái độ gì, chỉ đơn giản vút

lại một câu rồi trực tiếp bước qua nàng vào phủ.

"Nương nương..." Ngó ma ma bên cạnh lo lắng nàng thương tâm liền tiến lên định an ủi. Nhưng còn chưa kịp nói gì thì nàng đã phát tay áo tự mình đi trước bèn nuốt ngược trở lại lời muốn nói nhanh chóng chạy theo.

"Vương trắc phi."

Tới tiền sảnh trong chính viện nha hoàn canh cửa nhìn thấy nàng liền cúi người hành lễ, Vương thị nhìn xuống khó chịu trong lòng. Tiếp tục bày ra dáng vẻ ôn nhu tươi cười bước vào, bên trong Vũ vương gia ngồi ngay ngắn trên chủ vị, thế tử Hàn Dữ ngồi ngay dưới ông bên tay trái. Liếc mắt thấy người đã tiến vào, Hàn Dữ như nhớ ra điều gì quay sang hỏi tiểu nha hoàn đang dâng trà. "Muội muội đã dậy chưa, sao không thấy nàng ra đón ta cùng phụ vương?"

"Bẩm thế tử, quận chúa không có trong phủ."

"Không có trong phủ? Vậy đi đâu?" Bị câu trả lời của tiểu nha hoàn làm cho kinh ngạc, Hàn Dữ nhất thời không khống chế được tâm tình lớn tiếng hỏi.

Tiểu nha hoàn thấy hấn lớn tiếng trong lòng hơi sợ hãi nhưng vẫn cố gắng trấn định, trả lời rõ ràng tỉ mỉ chỉ là càng về sau thanh âm càng nhỏ. "Bẩm thế tử, quận chúa dẫn theo Ý Nhi Bích Nhi tới Đại Lâm Tự cầu phúc cho vương phi. Tới nay cũng... cũng đã được 4 năm rồi."

"4 năm? Đi lâu như vậy mà không hề có ai báo tin tới quân doanh?" Hàn Dữ cả kinh, nổi con thịnh nộ, nét mặt vốn đã nghiêm nghị nay lại vì tức giận mà càng thêm âm lãnh. Ngay cả giọng nói cũng trở nên thâm trầm đáng sợ.

Tiểu nha hoàn bị ngữ khí lạnh lùng của hấn dọa sợ, vội vàng quỳ xuống rồi rít xin tha. Vương thị này giờ vẫn im lặng ngồi một bên nhìn nàng sợ tới run lẩy bẩy, không đành lòng liền vẫy tay cho nàng lui. Sau mới quay lại nhẹ nhàng khuyên nhủ

"Thế tử, cũng đừng trách bọn họ. Là ta cố ý không cho bọn họ truyền tin."

"Người không cho bọn họ truyền tin?" Hàn Mặc lúc này mới lên tiếng, bưng chén trà lên miệng khẽ nhấp một ngụm. Ánh mắt tỉ mỉ đánh giá nữ nhân ôn nhu dịu dàng đang đứng kia.

Nàng một thân y phục tím nhạt điểm lệ, đai lưng bằng gấm khoác áo tơ lụa, làn váy kéo dài thêu hoa phù dung thướt tha uyển chuyển. Búi tóc hờ hững cài trường trầm được chế tác tinh xảo, hai bên đối xứng thả xuống dây kết thật dài khẽ đung đưa. Chính giữa gắn một chiếc trâm hoa bằng vàng khảm san hô đỏ thắm, thêm vào khí chất cao quý của nàng vài phần quyến rũ mà không hề dung tục. Chỉ là, với sự điềm lệ của nàng Hàn Mặc cũng không để trong lòng, ánh mắt ý vị nhìn nàng, gạt gạt lá trà trong chén đợi câu trả lời.

Vương Nhu bị hấn nhìn thì vừa mừng vừa sợ, cố gắng trấn định vẽ ra một bộ dáng áy náy "Vương gia tha tội, khi ấy vương phi tạ thế Diễm Nhi vô cùng thương tâm. Tang kỳ còn chưa qua đã quyết định tự mình dẫn theo nha hoàn nói là đi Đại Lâm Tự tĩnh tâm vì mẫu phi, phụ vương và đại ca cầu phúc. "Ngừng một lát, nàng thở dài một hơi, vẻ mặt khó xử nói tiếp "Chúng ta khuyên thế nào cũng không được, Trần trắc phi vốn định cho hạ nhân báo tin nhưng chiến sự khi ấy còn rối rắm, cho nên... nên thiếp can lại."

Hàn Dữ cup mắt vuốt ve ngọc bội bên hông che đi tia cười lạnh bên môi, nghe lời nàng nói cẩn thận tỉ mỉ lại hợp tình hợp lý. Ánh mắt long lanh kiên định hoàn toàn không giống như nói dối. Thêm vào biểu cảm thật sự có vẻ như rất bối rối rất khó xử, vô cùng hoàn hảo nhìn thế nào cũng không ra sơ hở. Nếu như không phải hấn đã biết từ trước thì thật sự sẽ bị nàng thuyết phục.

"Phụ vương, vẫn là để con đi đón muội muội về. Nàng rời phủ lên chùa đoán chừng là vì vương phủ tịch mịch, mẫu phi lại không còn. Nếu biết con cùng phụ vương đã về chắc hẳn muội muội sẽ vô cùng cao hứng."

Lời này của Hàn Dữ câu nào cũng là vì muội muội mà suy nghĩ nhưng rồi vào tai Vương thị thì lại giống như gai nhọn. Vương phủ tịch mịch? Một vương phủ đầy người tịch mịch thế nào? Đây còn không phải là nói các nàng chỉ là vợ lẽ là trắc phi không đáng kể đến à. Trong lòng oán hận, ngoài mặt lại vẫn là ôn nhu tươi cười. "Phải đấy, cũng nên đón quận chúa về rồi. Mấy năm qua, chúng ta không ít lần gửi thư tới khuyên bảo nhưng nàng chỉ hồi âm lại nói muốn ở thêm một thời gian. Cuối cùng vẫn là kéo dài tới bây giờ..." Khéo cũng chỉ còn đám xương trắng.

"Cũng phải. Dữ Nhi, trước tạm lui xuống đi nghỉ ngơi, sáng sớm mai dẫn theo vài người đi lên Đại Lâm Tự đón Diễm Nhi trở về." Hàn Mặc vẻ mặt thân nhiên, đặt nhẹ chén trà xuống bàn hướng Hàn Dữ nói. Đợi hấn rời đi mới chuyển ánh mắt lên người Vương thị, hồi lâu mới nói chuyện.

"Trần trắc phi cùng Linh San, Nhục Sa đâu? Vì sao chỉ còn mình người?"

Vương thị thấy hấn hỏi cũng thành thật kể lại "Bẩm vương gia, hai ngày trước Thái Hậu nương nương nói muốn cùng Nguyệt Thi công chúa xuất hành tới Linh Tự Am lễ Phật cầu phúc. Hoàng thượng liền hạ chỉ cho vài nữ quyến đi theo tháp tùng người. Đoán chừng phải vài hôm nữa mới về tới."

"Ừ, được rồi nàng cũng trở về đi." Nghe nàng cẩn thận kể rõ tình hình, Hàn Mặc cũng không nói thêm gì. Chuyện này xác thực hấn có nghe tin.

Thái Hậu nương nương lo lắng chuyện Hoàng Thượng vì thương nhớ Hoàng Hậu quá cố cho tới giờ vẫn chậm trễ chuyện lập hậu tuyển phi. Nên quyết định dẫn theo Nguyệt Thi công chúa cùng với một ít nữ quyến vương công đại thần tháp tùng lên Linh Tự Am trên núi Linh Vân ngoài thành lễ Phật cầu an.

"Vương gia---"

Hàn Mặc cứ vậy mà đi, một câu cũng không hỏi tới nàng khiến cho Vương thị trong lòng hụt hẫng. Hai chân như đóng đinh tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm về hướng người vừa đi. Ánh mắt lúc này không còn vẻ ôn nhu dịu dàng mà ngập tràn oán hận cùng không cam lòng. Bàn tay dưới vạt áo nắm chặt làm móng tay đâm sâu vào da thịt nhưng cuối cùng vẫn là không thể không rời đi.

Hàn Mặc sau khi bỏ lại Vương thị cũng không ngay lập tức về phòng mà dời bước sang Phụng Diên Viện gần kề. Nha hoàn canh cửa nhìn thấy vương gia đến hình như có chút ngoài ý muốn, sững sốt một hồi mới vội vàng cúi đầu hành lễ. Hàn Mặc cũng không để ý bọn họ thất thố, vẫy tay cho lui. Tự mình đến chủ viện rồi lại thẳng một đường tiến tới phòng của thê tử đã khuất ngồi trong đó tới khuya mới về chủ viện nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Trở về Nam Vũ quốc (3)

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn Hàn Dụ vội vã dẫn theo Lôi Vân cùng vài người tâm phúc lặng lẽ rời đi. Đoàn người ra ngoài cổng thành thì dừng lại, một lát sau, có hai người mặc y phục dạ hành cưỡi ngựa phi tới. Một người trong đó kéo xuống khăn che mặt đối hẳn khẽ gật đầu, Hàn Dụ nhìn thấy người tới cũng im lặng đáp lễ. Hai người không ai lên tiếng mà lập tức khởi hành đi về hướng một thôn trang cách kinh thành khoảng 300 dặm.

Đoàn người phi ngựa không ngừng nghỉ cho tới trưa thì tới nơi. Hàn Dụ liếc nhìn bia đá bên ngoài cổng khắc ba chữ "Hoàng Tri Thôn". Rồi lại nhìn lên cổng gỗ cao cao có treo hai chiếc đèn lồng nhỏ màu vàng tươi hai bên thì xác định đã tìm tới đúng địa điểm. Quay sang người bên cạnh, thấy hắn đã bỏ khăn che mặt lộ ra dung nhan nam tử như ngọc, không phải Lâm Mộc Phong thì ai. Trong lòng hiểu rõ chắc hẳn nơi này sẽ không có ai nhận ra bọn hắn, lúc này mới lên tiếng

"Trước tìm một quán trà nhỏ nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục hỏi thăm đi."

Lâm Mộc Phong cũng gật đầu tán thành, đoàn người nhanh chóng xuống ngựa vào trong thôn. Đánh giá xung quanh một lượt, cảm thấy nơi này ngoại trừ đất đai màu mỡ canh tác khá tốt. Cảnh sắc dù không thể coi là đẹp nhưng cũng không đến nỗi tệ thì cũng không có gì đặc biệt. Người dân trong thôn cũng xem như đủ ăn đủ mặc, không thiếu thốn cũng không quá dư dả. Vài hàng quán nhỏ bên đường xem chừng buôn bán cũng không đến nỗi kém.

Vài người đi không bao lâu thì tới một quán trà nhỏ sạch sẽ. Lâm Mộc Phong cùng Hàn Dụ ngồi xuống một bàn, đám tùy tùng đi theo cũng chọn một bàn bên cạnh. Gọi một ấm trà nóng và vài món ăn đơn giản, lại nhờ chủ quán chăm sóc mấy con ngựa. Nhanh chóng ăn uống nghỉ ngơi, tinh thần cũng tỉnh táo hơn chút ít, lúc này Hàn Dụ mới để Lôi Vân đi hỏi thăm tình hình.

Chủ quán cũng là thật thà, thấy họ từ nơi khác đến nghĩ rằng là khách lữ hành thông thường thì nhiệt tình trả lời, thậm chí còn tốt bụng nói thêm không ít chuyện. Chẳng là thôn bọn họ cách đây không lâu cũng có một cô nương xem ra là từ nơi khác đến. Trông dáng vẻ như là vừa mới dụng phải bọn cướp, trên người chỉ mặc một bộ y phục đã cũ rách nhưng không làm lẫn lộn được khí chất thanh nhã của nàng. Sắc mặt tái nhợt ốm yếu, trên người còn có vài vết máu loang lổ, vừa đi tới cổng thôn này thì có lẽ là chịu không nổi nữa ngã xỉu bên vệ đường. May mắn vừa lúc có một nhà huynh muội vừa đi săn về tới thấy nàng đáng thương nên đem về. Tiện thể tìm tới lão Lý đại phu ở gần đây xem mạch bốc thuốc, chỉ là hình như tình trạng không mấy khả quan. Bởi từ sau hôm ấy đến giờ cũng chưa thấy cô nương ấy ra ngoài.

Lâm Mộc Phong nghe tới đây thì trong lòng khẽ động, đợi lão chủ quán dứt lời mới hỏi lại "Chủ quán, liệu có phải cô nương kia hồi phục liền rồi đi từ hướng khác rồi không?"

Lão chủ quán thấy hắn nghi ngờ cũng không giận, chỉ cười nói "Thiếu hiệp có điều không biết, thôn chúng ta dù vào hay ra thì cũng đều phải đi qua quán trà này của ta. Đi hướng ngược lại chính là rừng rậm và núi đá, không phải người bản địa căn bản không thể sống mà ra nên khách từ nơi khác tới không ai dám đi bừa. " Vừa dứt lời thì lại có khách tới, chủ quán vội chạy lại đón tiếp cũng không còn rảnh rỗi mà cùng bọn hắn nói chuyện.

Ngẫm lại lời của chủ quán, Hàn Dụ càng thêm tin tưởng muội muội xác thực là bị thương một mình kiên trì chạy từ núi U Linh về tới thôn nhỏ này thì lưu lại. Lúc tới đây hắn đã âm thầm đánh giá xung quanh, quả thực giống như lời chủ quán nói. Thôn trang này địa thế hiểm trở, lọt thỏm giữa rừng núi, muốn đi qua cũng chỉ có một con đường duy nhất do triều đình khai thông. Các hướng còn lại gần như không có lối đi, như vậy cũng chính là muội muội vẫn còn đang ở đây.

Càng nghĩ càng sốt ruột, thấy người ngựa cũng đã nghỉ ngơi đầy đủ liền tiếp tục tìm kiếm. Qua lời kể của lão chủ quán trà, đoàn người không quá khó khăn trong việc tìm kiếm, rất nhanh đã hỏi thăm được tới nhà ba huynh muội kia.

Lôi Vân tiến lên gõ cửa, người trong nhà nghe thấy tiếng gọi liền nhanh chóng chạy ra. Thời điểm cánh cửa được mở ra, mọi người nhìn thấy người tới là một tiểu cô nương khoảng chừng 13 14 tuổi. Dung mạo bình thường nhưng đôi mắt sáng vô cùng lanh lợi, tóc búi hai bên dùng một sợi dây vải màu hồng nức nở làm trang sức. Nhìn thấy người lạ cũng không sợ hãi mà trực tiếp hỏi

"Các vị tới tìm Diễm tỷ tỷ phải không?"

Lâm Mộc Phong thấy tiểu cô nương trước mặt trực tiếp nói chuyện. Còn gọi ra miệng một câu "Diễm tỷ tỷ" trong lòng nhẹ thở ra một hơi. Cũng không giấu diếm thêm "Cô nương đã thẳng thắn vậy chúng ta cũng không dám giấu." Ngừng một lát, hắn chỉ tay sang Hàn Dụ đang tận lực kiềm chế kích động bên cạnh "Vị này là huynh trưởng của Diễm Nhi, ta là bằng hữu của nàng. Chúng ta là tới đón nàng."

Tiểu cô nương kia dường như đối với lời Lâm Mộc Phong nói vô cùng cảnh giác. Ánh mắt không che dấu dò xét hồi lâu mới mở miệng "Ta không tin. Các vị vẫn nên đợi một lát đi, Diễm tỷ tỷ cũng vừa mới tỉnh. Ta vào trong nói chuyện với nàng trước." Nói rồi cũng không đợi bọn hắn đáp lời, lập tức đóng cửa cài then chạy vào nhà.

Nhìn tình hình có chút khó xử, Hàn Dụ cùng Lâm Mộc Phong đưa mắt nhìn nhau. Cũng không còn cách nào khác là đợi, nhưng là cũng không phải đợi lâu lắm. Ước chừng qua thời gian dùng hai chén trà, cánh cửa lại lần nữa mở ra cho bọn hắn đi vào.

Hàn Dụ đã gấp đến nỗi này, cửa vừa mở liền trực tiếp xông vào. Ngôi nhà khá nhỏ lại chỉ có một gian nhà chính, phòng ngủ chỉ có hai gian nhỏ bên trong. Cho nên rất nhanh hắn đã nhìn thấy tiểu muội mà mình luôn yêu thương che chở hiện giờ suy yếu nằm trên chiếc giường gỗ đã cũ trong gian phòng bên trái.

Sắc mặt nàng trắng bệch, cả người gầy rộc xanh xao, đôi môi khô nẻ bạc phếch. Hốc mắt trũng sâu, mái tóc trước kia mềm mại như lụa nay rối tung xơ xác. Làn da vốn trắng mịn như ngọc nay đen sạm khô ráp, hơi thở mỏng manh. Nhìn bộ dáng nàng, Hàn Dụ đại khái cũng đoán ra thời điểm hắn cùng phụ vương không ở trong phủ rốt cục đã xảy ra những chuyện gì.

"Diễm Diễm. Tiểu Diễm Diễm. Diễm Nhi.. đại ca tới đón Diễm Nhi về nhà.. mau dậy thôi!" Thật nhẹ nhàng bước tới bên giường, Hàn Dụ khẽ cất tiếng gọi thật thận trọng, cố gắng không để nàng giật mình. Hồi lâu, người trên giường mới khó khăn mở mắt ra, sau khi nhìn rõ người tới cái gì cũng chưa nói liền trực tiếp khóc lớn. Bất chấp cơ thể còn mang vết thương, liều mạng muốn ngồi dậy.

Hàn Dụ bị nàng dọa sợ, khẩn cấp đỡ nàng ngồi dậy tránh cho nàng động loạn chạm tới vết thương. Nghe thanh âm nàng run rẩy nức nở trong lòng mình thì cảm giác như trái tim cũng bị vỡ vụn.

"Ngoan.. nín khóc.. Tiểu Diễm Diễm ngoan đừng khóc. Là đại ca không tốt.. đại ca vô dụng.. để muội phải khổ sở nương này.. Đại ca hổ thẹn với muội với mẫu thân..."

Lâm Mộc Phong cũng bị bộ dáng tiều tụy của nàng làm chấn kinh. Lại nghe nàng khóc đến thương tâm như vậy trong lòng càng thêm khổ sở. Mày kiếm nhủ chặt, muốn mở miệng khuyên bảo nhưng lại không biết nói sao cho phải. Qua một hồi, thấy nàng khóc đến mệt lã, vùi đầu trong ngực đại ca ngủ thiếp đi. Lâm Mộc Phong lúc này mới lên tiếng "Duệ Khanh, nên sớm hỏi kinh thì hơn, tránh cho bá phụ lo lắng."

Hàn Dụ cúi đầu nhìn muội muội ngủ say, đối với lời Lâm Mộc Phong cũng không lập tức trả lời mà cẩn thận suy nghĩ mới đáp lời. "Trọng Kỳ huynh nói phải, nhưng là hiện giờ thân thể Diễm Nhi yếu ớt. Sợ rằng không thể ngồi ngựa, ta nghĩ cho Lôi Vân đi thuê một chiếc xe ngựa tốt." Ngừng một lát hướng Lôi Vân phát tay để hắn rời đi, quay sang tiểu cô nương nhỏ nhắn đang đứng kia nét mặt nghiêm cẩn lại chân thành "Vẫn là phải phiền cô nương theo chúng ta hồi kinh, Diễm Nhi vẫn còn cần cô nương chiếu cố trên đường. Trọng ân của cô nương Duệ Khanh khắc ghi trong lòng, ngày khác sẽ đích thân báo đáp."

Tiểu nha đầu bị một màn vừa rồi làm cho cảm động, thêm vào trước đó nàng được nghe Diễm tỷ tỷ kể rất nhiều về vị huynh trưởng vô cùng yêu thương muội muội này. Sớm đã không còn nghi ngờ với những người này, chỉ là nghĩ đến chuyện Diễm tỷ tỷ sắp về kinh thành trong lòng có chút không nở. Nay nghe Hàn Dụ nói muốn nàng theo về kinh, có thể đi cùng Diễm tỷ tỷ nàng dĩ nhiên là vui vẻ đáp ứng.

"Công tử khách khí rồi, báo đáp thì không dám bởi Diễm tỷ tỷ ở đây nhà chúng ta có thêm người cũng rất vui vẻ. Lúc thanh tỉnh nàng dạy cho chúng ta cách làm rất nhiều món ngon. Lại nhờ có đồ của nàng đưa mà trong nhà có thêm không ít bạc sinh sống, y phục cũng có thể thay mới. Chỉ là...ta có một thỉnh cầu.." Ngập ngừng một lát nàng quyết định thế nào cũng phải nói. Dù sao cũng không phải yêu cầu gì quá đáng.

"Ba huynh muội chúng ta sớm đã không còn thân nhân, ở đây tạm bợ sống qua ngày. Hàng đêm tỷ tỷ chong đèn thêu khăn tay, trời vừa sáng liền đem xuống chợ bán, đại ca thường xuyên đi vào rừng săn thú có khi vài ngày cũng chưa về. Ta lại cái gì cũng không biết làm, không giúp được gì.." Nói một nửa nàng dường như có chút xấu hổ, bàn tay vịn vào góc áo ngập ngừng. "Ta..ta nhìn các vị đều là nhà phú quý cho nên đánh bạo xin công tử thu nhận ba huynh muội chúng ta. Cho dù làm hạ nhân cũng được, vẫn còn tốt hơn ở đây. Ta cũng sẽ được gần Diễm tỷ tỷ mà đại ca cùng trưởng tỷ cũng sẽ không phải vất vả.."

Hàn Dụ kiên nhẫn nghe nàng nói hết câu, lại trầm nghĩ, thấy yêu cầu của nàng cũng là hợp lý. Liếc mắt sang Lâm Mộc Phong thấy ánh mắt hắn tỏ ý nên đáp ứng nàng, cẩn thận suy tính trước sau rồi mới cẩn thận đáp lời. "Cô nương có ơn cứu mạng với Diễm Nhi, cũng là có ơn với chúng ta. Yêu cầu này dĩ nhiên là ta đáp ứng, chỉ là trước mắt cần phải đưa nàng về kinh chữa trị. Những chuyện khác cũng không cần gấp."

Nói chuyện một hồi Lôi Vân cũng đã thuê được xe ngựa về tới. Tiểu nha đầu nghe hắn đáp ứng thì vui vẻ đi thu dọn, đợi Hàn Dụ đem người an toàn đặt lên xe ngựa mới theo chân trèo lên. Đoàn người chậm rãi khởi hành rồi khỏi thôn trang, trên đường đi thuận tiện đi qua khu chợ dưới chân núi. Hàn Dụ để cho tiểu nha đầu kia dẫn mình đi tìm đại ca và trưởng tỷ của nàng, nhờ Lâm Mộc Phong ở lại chiếu cố tiểu muội. Hai người đi chừng một nén nhang, khi quay lại đằng sau còn dẫn theo một tiểu cô nương mặc y phục màu lam bộ dáng giống hệt nha đầu kia. Bên cạnh là một nam nhân dáng người cao gầy, nước da ngăm đen đoán chừng là huynh trưởng bọn họ.

Bốn người trao đổi một lúc, nam tử kia cùng bọn họ cười ngửa đi trước, hai tiểu nha đầu thì lên xe ngựa. Lâm Mộc Phong nhìn biểu cảm bọn họ vui mừng, ánh mắt lấp lánh, thậm chí còn hướng bọn hắn cúi đầu tạ ơn. Phòng bị trong lòng cũng giảm đi phần nửa, đoàn người chậm rãi rời đi. Bởi xe ngựa không thể đi nhanh nên hành trình bị kéo giãn ra tới hơn bốn ngày. Sáng sớm ngày thứ năm, xe ngựa dừng tại cửa lớn Vũ vương phủ. Ba huynh muội nhìn phủ đệ cao lớn uy nghi liền đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thầm nhủ cũng may bọn họ đối với cô nương kia không tệ. Thời điểm nàng đem ngọc bội cùng vòng tay ra tặng bọn họ sớm đã đoán được thân phận nàng ắt hẳn là con nhà phú quý. Không ngờ rằng lại là một đại nhân vật...

Hàn Vu Thủy sau khi ngủ thiếp trong lòng huynh trưởng liền cái gì cũng không biết. Ước chừng là do thân thể suy kiệt lại quá kích động nên một đường đi này nàng không thanh tỉnh nổi. Chỉ mơ hồ cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng lắc lư thật lâu thật lâu, có lúc cũng ngừng lại. Rồi lại thấy trong miệng bị rót vào thứ

gì đó đắng ngắt, sau lại lắc lư lắc lư. Cuối cùng là bị ai đó ôm vào ngực bước đi thật nhanh, bên tai thật nhiều giọng nói ồn ào. Qua một lát lại được đặt nằm xuống một nơi mềm mại quen thuộc, ồn ào cũng không còn, vô cùng dễ chịu khiến nàng không nhận được chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Hàn Mặc đứng bên giường nhìn nữ nhi giống như chỉ còn lại nửa cái mạng, lại quay sang nhìn thái y nét mặt đăm chiêu đang thay nàng xem mạch. Lúc sau, thấy người đã đứng lên liền giờ tay làm động tác mời, thái y cũng hiểu ý theo chân ông ra ngoài tiền sảnh.

Hai người ngồi xuống bàn, Hàn Mặc cho nha hoàn dâng trà, đợi lão thái y uống rồi mới lên tiếng "Trần thái y, không biết tình trạng tiểu nữ thế nào?"

Trần thái y thấy ông lo lắng thì thở dài, cũng không dám giấu diếm "Không dám giấu vương gia, quận chúa thân thể vốn yếu nhược. Lại thêm cơn ba một nhọc, tịnh dưỡng không đủ, vết thương trên người đều là chỗ hiểm. Tuy đã lành một nửa nhưng vì gắng sức quá nhiều nên tới giờ vẫn chưa lành. Nếu không phải quận chúa phúc lớn mệnh lớn thì chắc hẳn đã mất mạng không thể nghi ngờ."

Nghe lời Trần thái y tường tận bẩm báo, nét mặt Hàn Mặc lại càng thêm âm trầm. Sau khi nhờ ông kê đơn thuốc, được thiện cùng cách thức bồi bổ để phục hồi sức khỏe liền tự mình tiễn người ra cửa. Đợi người đi khuất mới quay trở vào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tĩnh dưỡng.

Trong thư phòng Vũ vương phủ, Hàn Mặc cầm trên tay một chiếc vòng ngọc màu lam trong suốt như thu thủy. Ánh mắt phức tạp ẩn giấu tâm tình mang theo hoài niệm cùng chua xót. Bên cạnh là một miếng ngọc bội màu ngọc bích chạm trổ tinh xảo. Mặt trên còn khắc một chữ Diễm, đằng sau là một đoá thủy vu thanh nhã tinh xảo.

"Cộc, cộc"

"Vào đi" Thư phòng vốn đang yên lặng bỗng chốc bị tiếng gõ cửa phá vỡ. Hàn Mặc thu hồi tâm tình nhàn nhạt đáp một tiếng. Nghe thấy người bên trong cho phép, Bùi tổng quản mới bước vào nhẹ giọng.

"Vương gia. A Từ, Hồng Điệp và Linh Lam đã tới."

"Bảo bọn họ vào đi." Hàn Mặc lúc này mới buông xuống đồ trong tay, ngẩng đầu lên đơn giản phân phó.

Bùi tổng quản đáp một tiếng định rồi đi thì lại nghe Hàn Mặc cất giọng.

"Phải rồi, Dự Nhi hôm nay có ra ngoài không?"

"Bẩm vương gia, thế tử hiện đang ở chỗ quận chúa."

"Thế à? Hôm nay con bé thế nào?"

Tuy trong Vũ vương phủ hiện giờ trừ thế tử thì còn có Thủy Mặc quận chúa và Nhã Lam quận chúa cùng với hai tiểu thư của Trần trắc phi. Nhưng ngoài Thủy Mặc quận chúa luôn được sủng ái, thì vương gia đối với các nữ nhi còn lại luôn là một thái độ nhàn nhạt không nóng không lạnh. Bùi tổng quản trong lòng cũng hiểu nên cẩn thận trả lời "Thuộc hạ vừa nghe Linh Lam, Hồng Điệp nói tình thần quận chúa hôm nay khá tốt. Thế tử đến thăm nàng liền nhào muốn ra ngoài, ban đầu thế tử lo nàng trúng gió vẫn cứng rắn không cho. Sau đó quận chúa lại làm nũng một trận, cuối cùng thế tử vẫn là nhận thua phải bồi nàng ra vườn ngồi một lát"

Nói tới đây, Bùi tổng quản cũng không nhận được cong khóe miệng. Nhớ tới vừa rồi lão đến Đào Hoa Uyển mời hai tiểu nha đầu mới vào phủ cùng A Từ tới gặp vương gia. Vừa vào tới cửa liền nghe quận chúa đang kì kèo làm nũng, thế tử thì cứng rắn kiên quyết từ chối. Hỏi ra mới biết hôm nay tinh thần nàng rất tốt, muốn ra ngoài hít thở không khí. Nhưng thế tử kiên trì không cho vì lo nàng bị gió thổi lạnh, quận chúa thấy làm nũng không được liền hai mắt long lanh muốn khóc. Thế tử chịu không nổi bộ dáng nàng khóc lóc nên kết quả vẫn là phải nhượng bộ, thuận theo ý nàng.

Hàn Mặc nghe chuyện nữ nhi, tâm tình nặng nề cũng vui vẻ lên một chút, bất đắc dĩ cười cười "Dự Nhi cái gì cũng tốt chỉ là quá nuông chiều muội muội. Nàng có cái tính tình này là do nó cá." Dứt lời cũng không nói gì thêm, khoát tay cho lui, Bùi tổng quản hiểu ý, cúi người lui ra. Ngay sau đó A Từ, Hồng Điệp, Linh Lam ba người cùng nhau bước vào quý xuống hành lễ.

"Tham kiến vương gia"

Hàn Mặc không để ý khoát tay "Đứng lên nói chuyện."

"Tạ ơn vương gia."

Đội bọn họ đứng lên rồi ông mới nói. "Ở đây đã quen chưa? Có gì khó khăn cứ nói với bản vương. Ba huynh muội các người đã cứu Diễm Nhi thì cũng

là ân nhân của chúng ta. Chỉ cần không phạm trọng tội thì sẽ không ai có thể động tới các người."

Không ngờ vương gia thường ngày nghiêm túc lãnh đạm, thân phận tôn quý lại nói chuyện với mình ôn hòa, sáng khoái như vậy. Ba người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Linh Lam là người lên tiếng "Vương gia khách khí rồi, cuộc sống ở đây so với nơi ở cũ của chúng ta tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa, có thể tiếp tục được làm bạn với quận chúa chúng ta cũng rất vui."

Hàn Mặc nghe ra lời nàng nói là thật tâm, trong lòng cũng không tiếp tục suy đoán. Kì thật, hơn một tháng qua ông vẫn luôn cho người ngầm theo dõi nhất cử nhất động của ba người này. Mới đầu còn có chút nghi ngờ, lo lắng Diễm Nhi bị bọn họ lợi dụng. Nhưng rồi dần dần tin tức báo về khiến cho ông thay đổi cách nhìn, lòng nghi ngờ cũng vơi bớt. "Hôm nay gọi ba người tới là có hai chuyện. Một là theo ý Diễm Nhi, vừa lúc nó còn đang thiếu hai thiếp thân nha hoàn cho nên muốn ta đề tỹ muội hai người chính thức nhập phủ làm đại nha hoàn. Hai là A Tử, ta thấy người võ nghệ không tồi, từ mai người đi theo Lôi Hóa học một hồi thêm một chút, về sau thay ta bảo vệ an toàn cho Diễm Nhi. Ba người thấy thế nào?"

Đây là đang hỏi ý kiến bọn họ sao? Ba người đối với sự tôn trọng này của Hàn Mặc có chút thụ sủng nhược kinh. Vẫn là Linh Lam dẫn đầu nói chuyện "Đa tạ vương gia hậu ái. Huynh muội chúng ta nhất định tận hết chức trách bảo vệ quận chúa, không phụ kỳ vọng của vương gia."

Thái độ trầm ổn đúng mực, không kiêu ngạo không siểm nịnh khiến ông càng thêm chắc chắn quyết định của mình là đúng, thật ra ý của Diễm Nhi vừa hay cũng là dự định của ông. Hai tỹ muội Linh Lam Hồ Điệp cùng Diễm Nhi có cảm tình rất tốt. Linh Lam khôn khéo hiểu chuyện, Hồ Điệp thẳng thắn, lá gan lại lớn tùy lúc có thể giúp đỡ Diễm Nhi. A Tử vóc dáng cường tráng khỏe mạnh, võ nghệ không tồi tư chất thông minh, bồi dưỡng thêm một chút là có thể sử dụng. Chỉ là người của ông đã đủ dùng, bên Dự Nhi cũng đã có Lôi Vân. Suy đi tính lại vẫn là để hấn đến bên Diễm Nhi, thay ông và Dự Nhi bảo vệ an toàn của nàng.

"Được rồi, Linh Lam Hồ Điệp. Hai người các người trước về Đào Hoa Uyển của Diễm Nhi, giao cho nó thứ này. Những thứ cần thiết ta sẽ nói Bùi tổng quản đưa tới sau." Đưa cho Linh Lam hộp gỗ nhỏ xong ông lại quay sang nói với A Tử này giờ luôn im lặng đứng một bên, nét mặt vẫn thản nhiên như thường. "Giờ người đi tới sân luyện võ tìm Lôi Hóa, hấn sẽ biết nên làm gì."

"Thuộc hạ cáo lui"

"Nô tỳ cáo lui."

A Tử mặt không đổi sắc lên tiếng, Linh Lam cùng Hồng Điệp cũng quy củ hành lễ rồi mới lui xuống chia ra hai hướng rời đi.

Bên trong Đào Hoa Uyển, lúc này Hàn Vu Thủy đang dựa vào tháp mềm thư thái đọc sách. Suối tóc như nước tùy ý buông thả, dung nhan như mình nguyệt có vài phần tái nhợt càng thêm động lòng người. Đôi mắt trầm tĩnh lấp lánh như thu thủy ẩn hiện dưới hàng mi đen dài cong vút. Trên đầu chỉ đeo một cái ngach sức bằng bạch kim đơn giản, giữa trán thả xuống một viên bảo thạch trắng muốt. Vừa mỹ lệ cao quý lại vô cùng thanh khiết càng tôn lên khí chất thanh nhã cao quý của nàng.

Ngồi thêm một hồi, ước chừng một nén nhang sau, cửa phòng "kẹt" một tiếng nhẹ nhàng mở ra. Linh Lam cùng Hồng Điệp vẻ mặt tươi cười bước vào đưa cho nàng một chiếc hộp gỗ. "Quận chúa, vương gia nói nô tỳ đưa cho người thứ này."

"Mở ra xem" Hàn Vu Thủy không cần nhìn cũng đoán được bên trong là thứ gì. Nhân nhạ nói một câu, ánh mắt vẫn không liếc tới. Linh Lam thấy nàng không để ý cũng không nói thêm gì, mở ra nhìn đồ bên trong là ngọc bội cùng một chiếc vòng tay thủy lam trong vắt. Hồng Điệp cầm ngọc bội cùng vòng tay cẩn thận đưa tới cho nàng, Hàn Vu Thủy nhìn nhìn một lát quyết định mang lên người. Dù sao hiện giờ đã trở về vương phủ, hai thứ này cũng không cần che giấu.

Sờ sờ hoa văn trên ngọc bội, Hàn Vu Thủy hồi tưởng lại một tháng đóng cửa tĩnh dưỡng này. Ngoại trừ đại ca rảnh rỗi thường xuyên đến xem nàng, phụ vương bận rộn vài ngày mới qua một bữa nhưng thường xuyên đưa tới cho nàng thứ này thứ kia thì cũng không còn ai. Vương trác phi đảm ba bữa lại kiểm có mang thuốc bổ này kia sang xem nàng nhưng đều bị người của đại ca chặn ngoài cửa. Trần trác phi cùng hai tỹ muội Linh San, Nhược Sa trừ những lần nàng tự mình cho bọn họ vào còn lại cũng đều là tự mình thanh thân trôi qua ngày.

Vốn chuyện nàng bị mất tích rồi trọng thương được giữ bí mật. Ban đầu cũng không có gì nhưng sau hai ngày ngoài phố lại xuất hiện vài lời đồn ác ý. Tuy rằng sau đó đại ca cùng phụ vương đã kịp thời áp chế xuống. Nhưng tại trà lâu vẫn có vài người rảnh việc đem ra suy đoán nghị luận, làm cho đồn đãi vốn đã lắng xuống nay lại thêm tràn lan ác ý. Đại ca vì chuyện này mà nổi trận lôi đình, mệnh tay đem quét lại sạch sẽ một lượt. Sau đó cũng không còn nghe thấy đồn đãi gì không hay trên phố, còn về ai là người đầu xỏ truyền những tin tức này ra ngoài thì nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết. Hàn Vu Thủy lại không thấy làm sao, chẳng qua vài lời đồn thôi mà, nàng cũng lười để ý.

"Quận chúa, tới giờ uống thuốc rồi." Linh Lam từ ngoài cửa tiến vào cắt đứt suy nghĩ của nàng. Tay bưng một khay gỗ bên trên là cái bát nhỏ bằng bạch ngọc trắng tinh còn bốc hơi nghi ngút.

Nhìn thứ nước màu nâu sậm óng ánh bên trong Hàn Vu Thủy liền phiền chán. Hai hàng lông mày thanh tú nhăn đến muốn xoắn lại một chỗ. Ánh mắt ghét bỏ dán vào bát bạch ngọc như thật muốn ném nó đi. Tuy rằng nàng có thể dùng thảo dược làm các loại làm điểm tâm hàng ngày. Thậm chí còn có thể ăn vài loại thảo dược thay thế lương thực, lại càng không sợ uống thuốc. Nhưng là... loại thuốc nước kiểu này so với uống được hoàn thực sự rất tra tấn người. Được hoàn của nàng không thiếu những loại đắng. Chỉ là nếu so với cái đắng của thứ nước này thì căn bản chính là lấy trứng chọi đá..

Hồng Điệp vốn đang ở gian ngoài, thấy Linh Lam bưng khay thuốc tiến vào vô cùng hiểu chuyện chạy đi lấy điểm tâm ngọt cùng mứt quả. Bên trong phòng, nhìn nàng một bộ dáng sầu não mất hứng, Linh Lam buồn cười nói "Người đừng khó chịu, thuốc đắng già tật, uống thuốc mới mau hồi phục nha."

"...Có thể không uống không?" Hàn Vu Thủy rất muốn khóc, nàng sắp chết chìm trong thuốc rồi.

Vừa hay lúc này Hồng Diệp đi lấy mứt quả đã trở lại nghe thấy lời này, lập tức cứng rắn phủ quyết "Không thể! Quận chúa, Thế tử đã nói rồi, nếu ngài không ngoan ngoãn uống thuốc. Ba ngày nữa Phổ Quang Tự tổ chức Bách Hoa hội sẽ không cho ngài đi theo."

"....."

Nghe Hồng Diệp vô cùng chính nghĩa tuyên bố, Hàn Vu Thủy thật sự bị ghen hòng, một câu cũng không nói được nữa. Miễn cưỡng bùng lên bát ngọc, hít sâu một hơi rồi thật nhanh một hơi uống hết. Linh Lam nhanh chóng đưa tới khăn lau, nhận lấy chiếc bát rỗng từ trong tay nàng. Hồng Diệp khần cấp đem lên khay điểm tâm, mứt quả lấy một miếng mứt đào đưa tới. Hàn Vu Thủy thật nhanh nhét miếng mứt ngọt ngào vào miệng ngậm, vị đắng khó chịu chậm rãi tan bớt.

Đội nàng uống thuốc xong xuôi đã gần tới trưa. Hồng Diệp để lại khay mứt cùng điểm tâm, không quên dặn nàng "Quận chúa, người không thể ăn quá nhiều, nếu không bữa trưa sẽ không ăn nổi nữa." Hàn Vu Thủy gật gật đầu cũng không lên tiếng, tiếp tục dựa vào tháp mềm đọc nốt quyển sách còn dang dở. Thỉnh thoảng với tay lấy một miếng điểm tâm cho vào miệng, bộ dáng vô cùng nhàn nhã thoải mái.

Bên trong vườn hoa nhỏ ở Bích Ngọc Hiên, Vương trác phi Vương Nhu mặc y phục tím nhạt thướt tha điểm lệ. Váy dài gấm Tô Uyên thêu bách hoa đua sắc phủ lên một tầng sa mỏng. Áo dài lụa trắng, khoác bên ngoài áo ngắn màu tím nhạt, trên tay còn mang một dải lụa cùng màu thêu chìm hoa Phù Dung nở rộ. Tóc vấn lệch một bên, hờ hững rủ xuống, trâm cài kim ti hồ điệp khảm ngà voi tinh tế thoải mái. Dung nhan được bảo dưỡng cẩn thận thanh lệ uyển chuyển, chỉ là tâm trạng dường như không được tốt. Hàng mày thanh tú nhũn lại, sắc mặt phiền muộn không vui, ánh mắt nhìn xa xăm vô định.

"Ngô ma ma. Bên Đào Hoa Uyển thế nào?" Một hồi lâu, nàng mới mở miệng gọi người bên cạnh. Ánh mắt không còn xa xăm vô định mà trở nên âm trầm sắc bén.

"Bẩm nương nương, nghe nói ba ngày sau thế tử sẽ dẫn nàng tới Phổ Quang tự tham gia Bách Hoa hội." Ngô ma ma nhìn thấy ánh mắt nàng thay đổi liền rung mình một cái. Đầu cũng không dám ngẩng lên, thật thận trọng trả lời.

"Mai Nhi khi nào hồi phủ?" Vương Nhu lại như không hề biết, trên gương mặt tinh xảo vẫn mang nét ôn nhu dịu dàng. Chỉ có ánh mắt chợt lóe lên một tia sáng bén nhọn

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Ngô ma ma mới lại đáp lời "Nương nương, Tối ngày kia quận chúa cùng với Diêu nhị thiếu gia trở về."

Vương Nhu rũ mắt, ngón tay vuốt ve cánh một đóa hoa từ lan mỏng manh sâu kín nói một câu. Môi hồng kéo ra nụ cười nhàn nhạt. "Mai nhi sắp trở về, Diễm Nhi mới hồi phủ, vương gia cùng thế tử lại đang rảnh rỗi. Vừa hay có thể ăn một bữa cơm đoàn viên. "

"Lão nô sẽ lập tức tìm quản gia nhờ ông ấy bẩm báo vương gia." Ngô ma ma là nhũ mẫu của nàng, chăm nàng từ nhỏ tới lớn làm sao không hiểu ý nàng muốn gì. Trong lòng thâm than nhưng ngoài mặt vẫn cung kính nhận mệnh, không đợi nàng phân phó liền xoay lưng đi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Hồi tưởng.

Sau khi Bùi tổng quản đem lời Ngô ma ma chuyển tới cho Hàn Mặc, nói Vương trác phi muốn thay hai quận chúa tổ chức tiệc tẩy trần. Chuyện này Hàn Mặc hiển nhiên là đồng ý, còn cẩn thận dặn dò không cần quá phô trương chỉ làm vài bàn tiệc nhỏ để trên dưới trong phủ cùng nhau ngồi lại sum họp là được. Ngô ma ma sau khi nghe Bùi tổng quản truyền đạt lại ý tứ của vương gia liền đem lời chuyển cho Vương thị. Từ sau khi vương phi bất ngờ bệnh nặng quần thân thì mọi chuyện trên dưới Vũ vương phủ những năm này vẫn là do Vương thị cùng Trần thị hai vị trác phi chia nhau quản lý. Vương thị làm việc cũng là tỉ mỉ chu đáo, phân phó hạ nhân thu xếp chuẩn bị từng việc đâu ra đấy. Vừa vặn qua hai ngày tới khi Hàn Vô Mai hoàn thành thí luyện từ Nga Sơn Cung hồi phủ thì chuẩn bị cũng đã sẵn sàng.

Buổi sáng ngày tổ chức gia yến, Hàn Vu Thủy sau khi thức dậy được Linh Lam Hồng Diệp hầu hạ đem nàng đi ngâm được thủy. Tắm rửa xong xuôi, trong khi Hồng Diệp giúp nàng lau tóc thay y phục thì Linh Lam đi phòng bếp nhỏ bùng lên một chén canh gà hạt sen đã được hầm thật kỹ. Dùng xong bữa sáng, lại uống thêm một viên dược hoàn nhỏ màu xanh biếc. Hàn Vu Thủy mới dẫn theo Linh Lam Hồng Diệp chậm rãi đi tới Phúc Thọ Viện rồi thẳng tiến vào từ đường. Dọc đường đi tranh thủ đánh giá chung quanh thêm một lần. Vũ vương phủ bố cục đơn giản, bài trí tinh tế thanh nhã, phần lớn là cây hoa cỏ, vài ngọn giả sơn. Ngay sau chủ viện là Tùng Trúc Viện của Hàn Dự, phía sau còn có một hồ nước tự nhiên không lớn lắm nhưng cảnh sắc thiên nhiên thư thái dễ chịu. Diện tích vẫn vừa đủ để dựng bên trên một lầu ngắm cảnh. Bước vào cổng lớn lại qua thêm một đại môn, lấy chủ viện hướng bắc làm trung tâm. Giáp phía đông là Phụng Diên Viện nơi ở của vương phi trong trường hợp hai người không cùng ở tại chủ viện. Bên trong Phụng Diên Viện là Đào Hoa Uyển của Hàn Vu Thủy cũng là nơi đẹp nhất trong vương phủ. Ngoài vườn đào cũng có một hồ nước nhỏ, trên bờ là một góc đào thụ lớn. Dưới chân cỏ mọc xanh mướt được chăm sóc kỹ càng mềm mịn như nhung vô cùng thích mắt. Phía bắc Phụng Diên Viện là Bích Ngọc Hiên của Vương Nhu Vương trác phi, cách đó không xa lắm là Mai Hoa Các tiểu viện của Hàn Vô Mai. Giáp phía tây chủ viện chính là Phúc Thọ Viện nơi ở của lão vương phi khi còn tại thế. Phúc Thọ Viện cùng với Phụng Diên Viện là hai viện lớn nhất sau chủ viện. Bên trong Phúc Thọ Viện còn có một tiểu viện nhỏ và phật đường. Sau khi lão vương phi tạ thế, Hàn Mặc vẫn cho người hàng ngày dọn dẹp quét tước sạch sẽ. Phật đường cùng tiểu viện bên trong cũng được sửa lại thành từ đường Hàn gia. Phía bắc Phúc Thọ Viện là Bảo Nguyệt Hiên của Trần trác phi Trần Tổ Nguyệt. Hai tiểu viện Linh Văn Các, Nhục Uyển Các lần lượt của tỷ muội Hàn Linh Sa, Hàn Nhục Sa nằm ngay gần kề. Phía nam vương phủ là hai viện để trống dành cho khách thăm viếng nghỉ lại. Sâu nhất phía trong cùng là nơi ở của hạ nhân và phòng chứa củi.

Thấp hương xong xuôi, Hàn Vu Thủy dẫn theo hai nha đầu lần nữa hướng bài vị của Vũ vương phi cùng lão vương phi nghiêm túc dập đầu ba cái rồi mới rời đi. Nhìn sắc trời cũng đã sáng rõ, đoán chừng giờ này Hàn Mặc cũng đã dậy. Hàn Vu Thủy tiện đường chuyển hướng sang chủ viện, Bùi tổng quản thấy nàng từ xa thì ngạc nhiên trong giây lát rồi chạy tới khom người hành lễ.

"Tham kiến quận chúa."

Hàn Vu Thủy đối với người này có vài phần kính trọng, thấy ông hành lễ thì tiến tới tự mình nâng người dậy "Bùi thúc không cần đa lễ, phụ vương cháu đã thức chưa?"

Bùi tổng quản là lão nhân trong phủ, từ nhỏ đã đi theo Hàn Mặc nên trong phủ lời nói rất có phân lượng. Hàn Dự cùng Hàn Vu Thủy cũng là lão nhân nhìn lên, thấy nàng cuối cùng cũng ra khỏi cửa. Sắc mặt hồng hào, thần thái thông dong nhàn nhả trong lòng cũng vui vẻ. "Vương gia đã thức, mới vừa dùng xong bữa sáng giờ đang ở thư phòng. Quận chúa mời vào, vừa hay thể tử cũng mới tới."

"Được, cảm ơn Bùi thúc."

Bên trong thư phòng, Hàn Mặc đang cùng nhi tử thảo luận một ít chính sự thì giọng Lôi Văn ngoài cửa vang lên "Vương gia, thể tử. Quận chúa tới."

"Để con mở."

Không nghĩ nàng dậy sớm như vậy, cả hai người trong phòng đều có chút ngoài ý muốn. Thế nhưng cũng chỉ trong giây lát, không đợi Hàn Mặc lên tiếng, Hàn Dự ngồi ở một bên thật nhanh đứng dậy. Tự mình ra mở cửa, ba bước cũng biến thành hai.

Rất nhanh, cánh cửa thư phòng đã được mở ra, Hàn Vu Thủy một thân váy lụa Tô Vân trắng muốt. Hoa thược được tinh xảo được dùng một phương pháp in đặc biệt làm cho mỗi bước chân đi vô vàn những đóa hoa trên thân váy cũng như có sức sống, rung động nhẹ nhàng vô cùng đặc biệt. Áo ngắn màu thiên thanh, khoác áo ngoài màu ngọc bích cùng màu với hoa văn trên làn váy. Mái tóc dài vấn lên đơn giản, trang sức chỉ dùng một cây trâm hoa lớn kết bảo thạch màu lam nhẹ nhàng lại tươi mát. Hàn Dự nhìn tiểu muội gương mặt hồng hào, thần sắc trong trẻo, ánh mắt lấp lánh hữu thần tảng đá trong lòng cuối cùng cũng buông xuống.

"Đại ca hảo." Hàn Vu Thủy thấy người ra mở cửa là huynh trưởng liền hướng hân phúc thân. Hàn Dự khẽ gật đầu, trên mặt ôn nhu tươi cười tránh qua một bên cho nàng đi vào.

"Diễm Nhi nhi thỉnh an phụ vương." Hàn Vu Thủy bước vào trong nhìn thấy Hàn Mặc ngồi sau thư án thì quỳ xuống cất giọng nhẹ nhàng. Hàn Mặc nghe tiếng nữ nhi liền đặt xuống thứ đang cầm trong tay. Tự mình bước lên nâng nàng dậy.

"Mau đứng lên. Con vừa mới khỏe lại từ sau không cần hành lễ lớn như vậy. Sao hôm nay lại dậy sớm như vậy?" Vừa nói vừa bước tới bên bàn nước ngồi xuống. Hàn Vu Thủy theo chân ông ngồi xuống bên cạnh Hàn Dự, để cho Linh Lam Hồng Diệp đi xuống pha trà. "Nữ nhi nằm trong viện tĩnh dưỡng lâu ngày, từ khi trở về tới nay cũng chưa tới gặp qua mẫu phi. Cho nên sáng nay cố dậy sớm chuẩn bị một chút rồi tới từ đường thấp hương cho tổ mẫu và mẫu phi. Xong xuôi liền về qua thỉnh an phụ vương."

"Thời tiết chuyển lạnh khí hậu dễ mưa lại ẩm ướt khó chịu. Thái y nói cơ thể con thương tổn nghiêm trọng, sức khỏe vào mùa này sẽ bị ảnh hưởng. Vẫn là nên tự mình cẩn thận một chút, không cần phải sáng nào cũng dậy sớm như vậy. "Dùng một chút như suy nghĩ điều gì, một lát sau mới lại nghe ông lên tiếng "Diễm Nhi đã tới đây, tiện có cả Dự Nhi, con nói cho phụ vương nghe một chút, rốt cuộc 4 năm trước đã xảy ra chuyện gì?"

Hàn Vu Thủy cũng không bắt ngờ, vừa lúc Linh Lam Hồng Diệp tiến vào dâng trà xong xuôi liền quay trở về đứng phía sau nàng. Hàn Vu Thủy cũng không cho các nàng lui, nhắc chén ngọc nhấp một ngụm nhỏ sau mới chậm rãi kể lại. Đối với sự tín nhiệm của Hàn Vu Thủy cho hai nha đầu, Hàn Mặc cùng Hàn Dự trong lòng mặc dù có chút chần chờ nhưng cũng không nói gì. Theo lời kể của Hàn Vu Thủy, sau khi Hàn Mặc dẫn theo Hàn Dự cùng với Túc Vương hành binh dẹp loạn. Không bao lâu sau Vũ vương phi Điều thị vốn khỏe mạnh bỗng dưng lâm bệnh, hôn mê liên ba ngày. Tối ngày thứ tư cuối cùng cũng tỉnh lại nhưng thần trí từ đó luôn mơ hồ không rõ. Việc trong vương phủ bắt đầu đi đánh phái giao lại cho Vương trác phi cùng Trần trác phi thay nhau quản lý. Sau đó cũng mời rất nhiều danh y trong giang hồ thăm khám, thậm chí Hàn Vu Thủy còn tự mình tới mời cả Trần thái y nhưng cũng đều không có kết quả. Bệnh tình của Điều thị cứ thế tiếp diễn. Sau đó một tháng, vào một ngày Hàn Vu Thủy theo thói quen dậy sớm sau đó tới tiền viện của Điều thị. Chỉ là còn chưa ra cửa đã nghe nha hoàn Ý Nhi thất kinh chạy vội vào bẩm báo bên viện của vương phi xảy ra chuyện. Chờ tới khi Hàn Vu Thủy đến nơi thì trước cửa phòng Điều thị đã tụ tập rất nhiều nha hoàn gia đình trong phủ. Hàn Vu Thủy trong lòng hoảng sợ, vội giải tán mọi người rồi để cho Ý Nhi Bích Nhi đứng canh cửa xong mới tự mình tiến vào. Vừa mới bước chân qua ngưỡng cửa thì cảnh tượng dưới đất làm nàng run rẩy, quần áo tiết khô rơi vung vãi đầy đất. Có cái còn bị xé vụn, trên giường Điều thị thần trí mơ hồ nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt. Ánh mắt trống rỗng vô lực để cho cơ thể mình bị giầy xéo, cả người chỉ chút những vết xanh tím. Có nhiều chỗ còn rách da toác thịt, máu từ hạ thân cùng với trong vết thương cứ thế chảy ra hòa cùng mồ hôi trên cơ thể thấm ướt cả giường đệm. Hàn Vu Thủy nhìn rõ cảnh tượng này liền chết lặng quên cả việc mình mới là một tiểu cô nương còn chưa có cập kê. Người kia lại cũng giống như không biết có người tiến vào vẫn điên cuồng tiến tới, biểu cảm trên mặt còn cho thấy hân đang vô cùng thỏa mãn. Chờ tới khi nàng hồi phục thần trí thì phía sau đã vang lên tiếng hét thất thanh của Vương thị cùng Hàn Vô Mai, Hàn Nhượng Sa. Chuyện sau đó không cần nói cũng biết, Điều thị chết đột ngột mang theo cái danh bị bắt gian tại giường nên sợ tội tự sát. Hàn Vu Thủy bị người ta hạ được, cưỡng chế lên xe ngựa đuổi ra khỏi thành. Mang danh đi cầu phúc nửa đường bị sơn tặc đuổi giết suýt mất mạng. Sau đó kể cả có tìm được thì dù còn sống hay đã chết thì cũng không thể trách được ai.

Hàn Mặc nghe nàng bình thân kể lại không có nửa điểm cảm xúc giống như không phải chuyện của mình. Tuy ngoài mặt vẫn là một biểu cảm bình tĩnh lãnh đạm nhưng đau đớn trong lòng giống như con sóng lớn, từng đợt dữ dội ập tới. Thế tử rơi vào hiểm cảnh, nữ nhi suýt mất mạng cũng là lỗi do ông quá chủ quan. Hàn Dự bên cạnh bàn tay nắm chặt thành quyền, móng tay đâm sâu vào da thịt bật máu. Cả người đều tức đến run rẩy, một câu cũng không nói được. Không khí trong phòng nhất thời như bị đông cứng, ba người ai cũng không lên tiếng. Qua một hồi, Hàn Mặc đề xuống tâm tình phức tạp quay sang nữ nhi biểu tình nhàn nhạt an tĩnh thưởng trà. Nhìn bộ dáng lạnh nhạt của nàng bây giờ, nhớ lại năm đó là một tiểu hài tử dụ ngoạn hay

cười. Hàn Mặc cảm thấy có vô số lưỡi dao đang cắt qua tim mình, đau đến nghẹn lời. Kim lòng không được liền đến bên nàng yêu thương đưa tay xoa nhẹ mái tóc mềm mượt như làn mây, giọng điệu dịu dàng nhưng kiên quyết "Ủy khuất Diễm Nhi rồi, từ giờ cứ an tâm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Những chuyện khác cứ giao cho phụ vương cùng đại ca con đi."

Ở bên cạnh, Hàn Dự cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, nghe thấy lời phụ vương nói cũng quay sang tính an ủi nàng. Vừa lúc nhìn thấy hốc mắt đỏ hồng lấp lánh ánh lệ của muội muội trong lòng lại thêm một trận đau xót. Sống mũi cũng bắt gặp thấy cay cay, đôi mắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, âm trầm lên tiếng "Phụ vương nói đúng, giờ muội đã về nhà liền nghỉ ngơi cho tốt cái gì cũng không cần lo nữa. Có đại ca cùng phụ vương ở đây, ai cũng không thể lại thương tổn đến muội. "

Cảm xúc này của Hàn Vu Thủy cũng không phải là nàng diễn trò. Vốn đây là những kí ức còn lưu lại trong cơ thể của nguyên chủ, nàng chỉ kể lại nên cũng không cảm thấy gì đặc biệt. Nhưng cái xoa đầu của Hàn Mặc cũng cảm xúc chân thành của ông lại khiến nàng thực sự thấy ủy khuất, nước mắt cũng thiếu chút nữa là không kìm được. Tâm ý của họ sao nàng không hiểu nhưng là nàng cũng không phải là Hàn Vu Thủy bao dung rộng lượng trước kia. Đối diện với kẻ hãm hại mình mà muốn nàng cái gì cũng không làm thì khẳng định là không thể. Nhưng là nếu hiện tại trực tiếp nói thẳng thì không nghĩ ngờ gì phụ vương cùng đại ca sẽ bị nàng dọa chết, vẫn là nên tìm cơ hội dần dần cho họ quen với sự thay đổi này.

Trong lòng xoay chuyển trăm mối, ngoài mặt lại là dáng vẻ do dự. Người khác nhìn vào đều sẽ nghĩ nàng đang lo lắng, phụ tử Hàn gia cũng không ngoại lệ. Thấy nàng suy nghĩ hết nửa buổi mới gật đầu ưng thuận cho rằng nàng còn lo lắng, thương tâm. Hàn Dự ngẫm nghĩ một lát, liếc nhìn sắc trời hôm nay cũng khá tốt, tuy có chút se lạnh nhưng vẫn có nắng. Quyết định hào phóng dẫn nàng đi chơi giải sầu.

"Được rồi, đừng thương tâm. Hôm nay thời tiết tốt, đại ca gần đây lại rảnh. Hiện dẫn muội ra ngoài dạo chơi một lát, chờ qua hai ngày nữa là đến Bách Hoa Hội. Lúc đó lại dẫn muội đi xem."

"Thật chứ?" Rất tự nhiên, lời này khiến cho Hàn Vu Thủy đang sắp buồn chết vì không thể ra ngoài vô cùng hào hứng. Hướng ánh mắt sang phía phụ vương mong chờ, Hàn Mặc nhìn nữ nhi hai con mắt đều phát sáng liền buồn cười. Biết nàng ở trong phủ lâu ngày sớm đã buồn chết nên cũng gật đầu đồng ý. Dặn dò kĩ lưỡng một hồi mới để cho Linh Lam Hồng Diệp trở về lấy thêm áo choàng cùng một vài thứ cần thiết. Lại cho người đi gọi A Tử theo nàng rồi mới để Hàn Dự dẫn nàng ra phố.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tái kiến

Trên đường lớn thành Nam Kỳ, xe ngựa mang gia huy Hàn gia dừng lại một góc khuất. Linh Lam, Hồng Diệp ngồi bên ngoài vén lên màn che rồi tự mình nhảy xuống. Xa phu lại từ phía sau thung xe mang tới một cái thang gỗ nhỏ đặt xuống ngay ngắn. Hàn Dự dẫm lên bậc thang nhỏ xuống trước xong lại quay người đỡ Hàn Vu Thủy phía sau. Đợi nàng đứng vững, Linh Lam Hồng Diệp tới sửa sang lại lần váy xong lại giúp nàng mặc áo choàng, đeo lên khăn che mặt. Hàn Dự đứng một bên phân phó vài thị vệ ở lại cùng với xa phu cẩn thận trông chừng. Quay sang xem Hàn Vu Thủy thấy nàng đã sẵn sàng, đoàn người mới chậm rãi đi tản bộ ngoài phố.

Nam Vũ quốc diện tích rộng lớn nên kinh đô cũng vô cùng náo nhiệt sầm uất. Vô số các quầy hàng nhỏ được dựng lên buôn bán đủ mọi sản vật. Từ trang sức, đồ chơi, vài vóc cho tới nông sản. Các quán ăn nhỏ ven đường cũng mọc lên san sát như nấm, cách vài góc phố lại có vài gánh xiếc mãi nghệ. Không xa lắm là các đám đông tụ lại chơi chọi gà, ném thẻ trúc, đổ đèn, có chỗ còn dựng lên lều đài tỷ võ làm thơ, v...v...thu hút rất đông người tới tham dự.

Hàn Vu Thủy vui vẻ nhìn cảnh náo nhiệt hai bên đường vô cùng thỏa mãn. Thỉnh thoảng lại ghé vào một gian hàng nào đó nhìn ngắm nhưng cũng không mua thứ gì. Hàn Dự nhìn tiểu muội hào hứng trong lòng ngọt như thấm mật. Khóe môi không hề che giấu nụ cười, cả trong mắt cũng lấp lánh ánh sáng đủ biết hẳn thực sự đang rất cao hứng. Dung mạo vốn tuấn mĩ thêm vào chút ôn nhu tươi cười càng thêm chói mắt khiến cho vài tiểu cô nương tình cờ đi ngang qua nhìn được nụ cười của hắn nhất thời không thể rời mắt.

Hàn Dự cũng không biết tâm tình bọn họ, hắn còn đang bận trông chừng tiểu muội. Mặc dù hiện tại chiến loạn đã dẹp yên nhưng so với người khác thì hắn rất rõ ràng đây chỉ là tạm thời mà thôi. Kinh đô ngoài mặt nhìn có vẻ an bình nhưng đường phố đông đúc. Các nước qua lại thông thương nhiều, cần thận một chút cũng không thừa.

Đi dạo một lát, Hàn Vu Thủy có chút mệt, muốn vào một trà lâu nghỉ ngơi. Đào mắt chung quanh một vòng, cuối cùng quyết định quay sang Hàn Dự hỏi ý kiến "Đại ca, gần đây có trà lâu nào không? Muội thật lâu không ra cửa nên có chút không rõ tình hình."

"Ừ...ít ngày trước ta có tới một trà lâu mới khai trương không lâu nhưng đã rất nổi tiếng. Chất lượng tốt, phong cách độc đáo mới lạ. Cách nơi này không xa, có thể từ từ đi tới đó." Hàn Dự nghiêm túc suy nghĩ cân nhắc chọn lựa một hồi cuối cùng quyết định tới trà lâu mới mở tên Niệm Tiên Thủy. Đang chuẩn bị rời đi thì một giọng nói quen thuộc bắt gặp gọi lại.

"Duệ Khanh, đang đi dạo sao?"

Thấy người tới là Lâm Mộc Phong, Hàn Dự có chút ngoài ý muốn, ánh mắt đảo qua Hàn Vu Thủy đứng bên cạnh. Thấy nàng vẫn an tĩnh đứng đó liền cũng không nghĩ nhiều tiến lên một bước cười nói "Phải, khó có hôm thời tiết tốt, Diễm Nhi cũng đã bình phục không ít nên dẫn nàng ra ngoài tản bộ."

"A Thủy thỉnh an vương gia." Lúc này Lâm Mộc Phong mới chú ý tới thiếu nữ đeo khăn che mặt phía sau hắn. Thanh y nhẹ nhàng tươi mát, tóc vấn đơn giản tùy ý, trang sức cũng không nhiều. Chỉ độc một cây trâm khảm bảo thạch màu lam rực rỡ. Vừa đơn giản nhưng vẫn tôn lên khí chất cao quý của nàng. Đôi mắt xinh đẹp an tĩnh như nước lẳng lẳng nhìn thẳng vào hắn, sâu trong con ngươi còn ẩn giấu một chút tâm tình phức tạp. Bị nàng nhìn như vậy, nhất thời Lâm Mộc Phong cảm thấy luống cuống, tim cũng đập nhanh hơn.

"Quận chúa không cần đa lễ.. không bằng chúng ta tìm nơi nào đó ngồi xuống một lát. Dù sao ta cũng đang rảnh rỗi, Duệ Khanh huynh thấy sao?"

"Vừa hay tiểu muội nói muốn tới xem Niệm Tiên Thủy, chúng ta đang chuẩn bị tới đó. Vương gia nếu không chê thì xin mời." Biểu cảm mặt tự nhiên vừa rồi của Lâm Mộc Phong Hàn Dự dĩ nhiên nhìn thấy. Trong lòng than nhẹ, hắn biết giữa hai người này có nhiều khúc mắc cần phải giải quyết cho nên cũng không tính cự tuyệt.

"Được, vậy cùng đi thôi." Lâm Mộc Phong dĩ nhiên không chê, hơi khó xử nhưng hắn vẫn phải giải thích rõ với nàng vài chuyện. Nhìn ánh mắt vừa rồi của nàng rõ ràng là đang chất vấn hắn. Ngực khí lại lạnh nhạt xa cách giống như giữa hai người nửa điểm liên quan cũng không có khiến cho hắn vô cùng khó chịu.

Tâm tư rối rắm này của Lâm Mộc Phong, Hàn Vu Thủy dĩ nhiên cảm nhận được. Kì thật nàng đã sớm rõ ràng, nguyên chủ của cơ thể này đối với hắn có một loại tâm tình rối rắm. Thêm vào sự hiểu kỳ của mình khiến cho ánh mắt của nàng biến thành vô cùng khó nói.

Còn nhớ trước đây nàng cố tình xuất hiện với thân phận Mị Cơ hắn cũng là một bộ dáng nhất kiến chung tình. Sau đó nàng cố ý thả ra tin tức hắn cần lại sắp đặt ở đó "di vật" rồi nhờ Tiểu Mỹ đi thăm dò. Kết quả thu được lại vô cùng ngoài ý muốn khiến nàng nhất thời không tiếp thu nổi. Nàng cũng đã nghĩ đến khả năng hắn phát hiện ra Tiểu Mỹ nên mới cố tình diễn trò. Nhưng cẩn thận ngẫm lại thì khả năng này căn bản không có. Tiểu Mỹ khác với những con mèo bình thường, năng lực của một thân thủ ngàn năm cũng không phải là dễ triển lãm. Ngày đó nếu Tiểu Mỹ đã cố tình ân thân thì Lâm Mộc Phong khẳng định sẽ không thể phát giác... Aii...thôi bỏ đi, hiện tại nghĩ nữa cũng không ra tóm lại không thể gập, dù sao thứ nàng có nhất chính là thời gian.

"Quận chúa, chúng ta tới rồi."

Hàn Vu Thủy nghĩ đến xuất thần, cho tới tận khi Linh Lam bên cạnh khẽ gọi nàng mới chú ý. Nghe Hàn Dự nói nơi này mới khai trương không lâu nhưng rất nổi tiếng trong giới quý tộc vì phong cách độc đáo. Rất nhiều vương tôn công tử và các thiên kim tiểu thư chọn nơi này làm địa điểm thường xuyên lui tới tán gẫu thư giãn. Đánh giá qua thiết kế bên ngoài Hàn Vu Thủy trong lòng âm thầm trầm mắt.

Không giống những kiến trúc thông thường được dựng lên từ khung gỗ và tường đá bao phủ. Niệm Tiên Thủy này được xây hoàn toàn từ đá trên núi Bạch Hà nằm tại nơi tận cùng ở phía nam Nam Vũ quốc. Chất đá trắng trong như ngọc, dùng để xây nhà thì đông không sợ lạnh hè không sợ nóng, độ bền cực cao đao thương bất nhập. Cảm theo bên người lại có công dụng dưỡng nhan, tăng cường sức khỏe, minh mẫn trí óc vô cùng kì diệu. Chỉ là giá trị phi thường cao bởi địa hình đặc biệt quanh năm sương lại phủ dày đặc không thấy lối đi. Một trăm người đi vào mới có thể có một người còn sống mà đi ra nên mỗi khối đá đem ra đều có giá trị liên thành. Ngay cả hoàng gia, từ thời thái tổ hoàng đế đến nay nhiều nhất cũng chỉ có mười khối, đủ để thấy mức độ quý giá của loại đá này.

Vậy mà Niệm Tiên Thủy này toàn bộ từ trong ra ngoài đều được xây lên bằng đá tảng được xẻ ra từ nơi sâu nhất trong lòng núi Bạch Hà. Bốn góc tường dựng lên bốn cây cột trụ khắc hoa văn cây vạn niên bằng vàng. Trên trần và các mặt tường xung quanh được khảm dạ minh châu như một dụng cụ chiếu sáng vô cùng xa xỉ. Đến những chi tiết nhỏ như ẩm chén bàn ghế cũng đều được làm từ những tài nguyên thượng hạng. Tùy tiện bán đi một cái ẩm trà nhỏ cũng đủ để cho một nhà bốn người sống cả một đời phú quý không lo. Vốn dĩ vô cùng hoa lệ xa xỉ nhưng thiết kế đơn giản độc đáo lại tạo thành một loại cảm giác quý trọng tao nhã không hề dung tục.

Một trà lâu như thế này, chẳng trách sao vừa mới khai trương đã cực kỳ nổi tiếng. Khách tới không phải phú thì cũng quý, người bình thường có đi ngang qua cũng chỉ dám ngược nhìn chứ không ai có đủ can đảm bước vào. Hàn Vu Thủy trong lòng thờ dài, thật không biết chủ nhân nơi này là thần thánh ở đâu đến có hứng thú gì với Nam Vũ. Xây lên một trà lâu như thế này vốn không phải là chủ ý kinh doanh mà là để hắn giải trí thì đúng hơn. Nếu kinh doanh theo phương thức này thật không biết buôn bán bao lâu mới có thể thu hồi lại đủ vốn a.

Trong lúc nàng còn đang cảm khái, một thiếu niên dung mạo thanh tú, ánh mắt sáng rỡ. Y phục gọn gàng chỉnh tề nhanh bước tới phía bọn họ đón tiếp." Hoan nghênh đã tới. Các vị muốn nhả gian hay ngồi dưới lầu."

"Cho chúng ta nhả gian đi." Nhìn dáng vóc người này tuy nhỏ nhưng săn chắc khỏe mạnh, thần thái sáng láng, bước chân trầm ổn, khí chất hơn người. Là bộ dáng của người luyện võ, Hàn Dự quét mắt nhìn chung quanh. Thấy dưới lầu người ngồi khá đông liền quyết định nhanh chóng rồi quay sang nói với thiếu niên. Chỉ thấy thiếu niên kia hướng tới một nha hoàn tướng mạo xinh đẹp trầm ổn ở gần đó vẫy tay để nàng dẫn bọn họ lên lầu.

Tiểu nha hoàn dẫn đường lên một nhả gian thanh lịch trên lầu hai, đợi mọi người an ổn ngồi xuống rồi dâng lên ba quyển sổ nhỏ lần lượt đưa cho từng người."Đây là những thứ có trong trà lâu chúng ta. Các vị có thể xem qua rồi chọn theo ý thích."

Hàn Vu Thủy mặc dù trong lòng đã nổi lên nghi hoặc nhưng biểu cảm trên mặt vẫn là bình tĩnh thông dong. Thản nhiên nhận lấy một quyển chậm rãi xem qua, càng xem nghi ngờ trong lòng càng lớn. Quyển sổ nhỏ này chính là một dạng thực đơn nguyên thủy nhất. Liệt kê từng loại trà, nước, điểm tâm, đồ ăn nhẹ bên cạnh còn ghi rõ giá tiền. Chẳng trách được, đại ca vốn khát khe lại thẳng thắn khen nơi này phong cách độc đáo mới lạ. Đến đây nàng thật có hứng thú muốn tìm hiểu về chủ nhân nơi này một chút.

"Nơi này quả thực có phong cách độc đáo. Liệt kê ra như vậy ngược lại dễ chọn lựa hơn nhiều. Nhưng là muội lần đầu tới đây nên không rõ lắm, vẫn là tùy ý đại ca và vương gia đi." Lật qua vài trang, Hàn Vu Thủy quyết định không xem nữa để tùy ý hai người kia chọn lựa.

Lâm Mộc Phong vốn cũng không chú tâm vào những gì được viết trong sổ. Nghe nàng nói vậy liền tao nhã phe phẩy chiết phiến trong tay. Hướng tiểu

nha hoàn đang đứng một bên phân phó. "Vậy thì đem tới một bình Nhân Đơn Thảo cùng một khay mút quả đi. Nhớ kỹ, mút quả không thể quá ngọt."

"Nô tỳ đã rõ. Thịnh chư vị nhẫn nại trong chốc lát." Tiểu nha hoàn cầm lại hai cuốn sổ nhỏ đặt vào trong khay xoay người bước ra ngoài. Từ đầu tới cuối ánh mặt an định, động tác thuần thực ôn trọng, ngữ điệu nhỏ nhẹ dễ nghe. Khăng định đã được qua đào tạo.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Hồng Diệp ở một bên nhìn không được nữa kéo kéo vạt áo Linh Lam bên cạnh nghiêng đầu nói nhỏ. "Tỷ tỷ, nơi này thật giống một kho báu. Ngay cả một viên gạch nhỏ đem ra ngoài bán cũng sẽ kiếm được không ít nha."

Linh Lam cũng thấy được điểm này, đánh giá bài trí trong phòng một chút rồi lại như băng quơ nói một câu "Đúng a, có thể đem được nhiều đá như vậy từ núi Bạch Hà đi ra thật sự rất có bản lĩnh."

Hàn Vu Thủy nghe các nàng to nhỏ thì liếc mắt qua Lâm Mộc Phong ngồi đối diện. Thấy hắn tuy rằng vẫn nhàn nhả trấn định nhưng đôi mắt lại trở nên u ám. Làm sao không u ám cho được khi ngay cả bảo khố trong hoàng gia đến thời điểm này cũng chỉ còn có năm khối. Vậy mà không dừng lại xuất hiện một trà lâu toàn bộ hai tầng từ trong ra ngoài đều xây bằng đá tảng chất lượng tốt nhất xẻ từ trong lòng núi. Càng khiến hắn khó chịu là kẻ đứng đằng sau Niệm Tiên Thủy này vô thanh vô tức vận chuyển đi nhiều đá như vậy ngay dưới mi mắt Hắc Kỵ Bình mà không hề có một chút động tĩnh. Hại hắn một tháng này bị hoàng đế cần nắn bên tai đến mức sắp đóng thành kén.

Lâm Mộc Phong còn đang oán hận trong lòng, vừa lúc này tiểu nha hoàn khi nãy rời đi đã quay trở lại trên tay bưng theo một khay trà cụ. Đằng sau là một tiểu nha hoàn khuôn mặt thanh tú, trang phục kiểu tóc đều giống y hệt người phía trước trên tay bưng một khay mút quả. Đợi các nàng an bày xong mọi thứ, Hàn Vu Thủy liền khoát tay cho lui.

"Diễm Nhi muốn tự mình pha trà?" Hàn Dự nhیب nàng khó hiểu, mặc dù trong lòng hắn cũng đoán được đại khái. Diễm Nhi là muốn tự mình cảm tạ Lâm Mộc Phong chuyện khi trước nhưng vẫn muốn nghe câu xác nhận từ nàng.

Đối với thắc mắc của Hàn Dự, Hàn Vu Thủy cũng chỉ cười chứ không nói. Bàn tay khéo léo không hề dừng lại, rót nước làm nóng, tráng trà, chẻ nước, pha trà rồi rót ra chén nhỏ. Từng công đoạn đều được nàng làm thuần thực trôi chảy, động tác đẹp mắt uyển chuyển mà khéo léo. Lâm Mộc Phong bị dáng vẻ của nàng khi pha trà làm cho ngây ngẩn. Ánh mắt chăm chú dõi theo bàn tay ngọc ngà uyển chuyển cho tới tận khi nghe thấy thanh âm mềm mại của nàng vang lên mới hồi tỉnh.

"Vương gia có ân, vốn A Thủy nên tự mình tới cửa cảm tạ nhưng vì thân mình hư nhược. Luôn đóng cửa tĩnh dưỡng không thể ra ngoài nên đành nhân dịp này dùng trà thay rượu kính ngài một chén. Đa tạ vương gia cứu mạng. Ân huệ này, không chỉ A Thủy mà phụ vương cùng đại ca ta sẽ khắc cốt ghi tâm. Ngày khác có cơ hội nhất định sẽ báo đáp."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vương thị oán hận

Lâm Mộc Phong nhìn xuống chén trà tỏa hương thơm vừa được đặt xuống trước mặt mình, ngừng đầu lên chạm phải ánh mắt phẳng lặng của giai nhân. Trong lòng trầm xuống đang định nói chuyện thì Hàn Dự bên cạnh lại đi trước mở miệng sớm hơn.

"Diễm Nhi nói đúng, Vương gia có ân cứu mạng chúng ta thiếu ngài một cái nhân tình. Ngày khác nếu Vương gia có chuyện cần, chỉ cần không tổn hại đến Hàn gia. Chúng ta nhất định toàn lực trợ giúp."

"Chúng ta cũng giống như người nhà, dĩ nhiên đây cũng là chuyện nên làm. Không cần mấy lời vô vị này." Lâm Mộc Phong không để ý cười cười, nhắc lên chén trà trước mặt đưa lên mũi ngửi. Mùi hương thoang thoảng man mát khiến người ta nhất thời mê mẩn, lại nhấp thử một ngụm đầu lưỡi liền tê dại trong thoáng chốc. Hương vị bạc hà the lạnh mang theo một chút ngọt ngào thoang qua rồi rất nhanh biến thành vị đắng lưu lại. Nhưng như thế cũng không làm hương vị này giảm đi sự mê hoặc của nó. Ngược lại càng thêm mê đắm khiến bất kỳ người nào một khi đã thưởng thức qua sẽ không thể ngừng lại. Giống như thiếu nữ tao nhã trước mặt kia, cho dù nàng đối với hắn luôn lạnh nhạt giữ lễ. Hắn cũng không vì thế mà nản lòng thoái chí ngược lại hăm vào càng lúc càng sâu. Điều này làm cho đáy lòng Lâm Mộc Phong chợt nảy lên ý định lợi dụng phần ân tình này khiến nàng trở thành của mình. Trong lòng ngàn xoay vạn chuyển tìm cách an bài ngoài mặt vẫn là bộ dáng tùy ý nói cười.

Hai tiếng "người nhà" này vừa nói ra, Hàn Vu Thủy trong lòng lập tức cảnh giác, rũ mắt xuống che đi một tia sáng lạnh lẽo. Hàn Dự tình tường nhìn ra cảm xúc của tiểu muội không đúng, lại thấy không khí có chút cứng nhắc liền lên tiếng nói chuyện khác. "Vương gia, ta nghe nói Thiên quốc muốn cầu thân?"

"Ta cũng mới nghe hoàng thượng nhắc tới. Thiên hoàng có nói trong quốc thư là vì Dạ vương tuyển một chính phi. Nhân tiện tặng thêm tình hữu nghị hai nước." Nói tới chuyện này, trên mặt Lâm Mộc Phong hiện lên nét trào phúng. Hiển nhiên là không tin tưởng lời nói trong quốc thư.

Vì Dạ vương tuyển chính phi là nữ nhân Nam Vũ quốc? Sao nghe cứ hơi quái quái.

"Không phải Thiên hoàng đối với nhi tử này vô cùng sùng ái dự định lập hắn làm thái tử à? Thế nào lại.." Thắc mắc này cũng không phải chỉ riêng Lâm Mộc Phong hay Hàn Dự. Thực tế, khi tin này vừa truyền ra lập tức khiến Thiên quốc gần đây vốn yên bình trở nên vô cùng náo nhiệt. Người âm thầm vui

mừng, kẻ đoán đo suy nghĩ, vài người thận trọng hơn thì cẩn thận suy đoán ý tứ của Thiên hoàng. Không phải Dạ vương là nhi tử được sủng ái nhất à? 10 tuổi đã được theo chân Thiên hoàng học chuyện triều chính. 13 tuổi nhờ vào chiến tích được phong vương. So với đại hoàng tử còn sớm hơn những ba năm, ai cũng nghĩ rằng tương lai ngôi thái tử sẽ rơi vào tay vị Vương gia trẻ tuổi này. Thế nhưng hiện tại lại chính Thiên hoàng vui vẻ ưng thuận chuyển Dạ vương sang Nam Vũ quốc tuyển vương phi? Đây có nghĩa là Dạ vương vô duyên với ngôi Thái tử phải không? Dù sao luật pháp Đại Thiên tử khi khai quốc tới nay đều ghi rõ ràng Hoàng hậu không thể là người ngoại tộc.

"Không biết. Dù sao cũng không phải là chuyện của chúng ta." Lâm Mộc Phong nhún vai không quan tâm. Hắn là Túc vương điện hạ là nhi tử của Trường Lạc trường công chúa Nam Vũ quốc. Bốn phận của hắn là đón tiếp chu đáo sứ đoàn Đại Thiên. Còn tương lai vị nào là thái tử thì không phải là chuyện hắn phải lo.

"Vậy sứ đoàn khi nào thì tới?" Hàn Dự cũng không quá để tâm bởi chính xác như Lâm Mộc Phong nói. Chuyện tranh đoạt này chẳng hề ảnh hưởng gì tới Nam Vũ quốc.

"Đầu tháng 11, chẳng còn mấy ngày nữa." Hiện giờ đang là những ngày cuối tháng 10 cách tháng sau cũng chỉ còn chưa tới 1 tuần nữa. Khoảng cách giữa hai nước không quá xa lại tới vào thời điểm cuối năm thế này thật khiến người ta bận rộn.

"Gấp như vậy?" Hàn Vu Thủy vốn vẫn yên lặng ngồi nghe hai người nói chính sự, nghe được câu trả lời này cũng không nhịn được phải chen vào.

Lâm Mộc Phong sớm đã cho Hắc Kỵ Binh bí mật tìm hiểu nên biết một chút sự tình, nghe nàng hỏi thì cười đáp "Dĩ nhiên phải gấp, tiểu tử kia là chạy tới tìm hồng nhan."

"..." Hàn Vu Thủy có chút ghen lời, không hiểu sao trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an.

Nấn ná thêm một lát, Hàn Dự liếc nhìn sắc trời thấy đã gần tới trưa, quyết định dẫn Hàn Vu Thủy trở về. Lâm Mộc Phong cũng hiểu được nàng vẫn cần phải tỉnh dưỡng nên cũng không tính giữ người lại. Tự mình tiến năng lên xe rồi mới quay người rời đi.

Xe ngựa đi không nhanh nên lúc về tới vương phủ đã là chính Ngọ. Vừa bước chân vào tới cửa đã thấy bóng Bùi tổng quản chạy ra đón. "Thế tử, quận chúa, hai người đã về. Vương gia vừa mới tiến cung nên dặn lão nô chuyển lời tới hai vị. Khi nào thế tử trở về liền lập tức tiến cung, còn quận chúa tự mình nghỉ ngơi là tốt rồi." Hàn Vu Thủy nghe vậy liền sai Hồng Diệp trở về Đào Hoa Uyển đem tới điểm tâm nàng tự làm cho Hàn Dự cầm theo. Nhìn hắn rời đi rồi mới quay người trở về tự mình dùng bữa. Xong xuôi lại dựa vào tháp mỹ nhân tiếp tục đọc sách, tận lực "tĩnh dưỡng".

Đọc sách chán lại ngủ một giấc thẳng tới đầu giờ mùi Linh Lam mới tiến vào đánh thức nàng dậy. "Quận chúa nên dậy thôi. Cũng sắp tới bữa tối rồi."

"Giờ nào rồi?" Hàn Vu Thủy xoa mắt ngồi dậy, nhận lấy khăn ẩm Linh Lam đưa tới lau qua mặt. Linh Lam thấy nàng vẫn còn ngái ngủ thì mỉm cười nói. "Mới qua giờ mùi, lát nữa còn có gia yến đây. Quận chúa còn không dậy nữa thì không kịp rồi."

"Gần đây quận chúa ngủ thật nhiều, rất giống tiểu trư nha." Hồng Diệp trên tay bưng một khay khăn mềm tiến vào nhìn Hàn Vu Thủy còn mơ màng cười hi hi.

"Còn không phải vì quá an tĩnh đi. Cũng không có cái nào nhiệt gì tìm đến cửa." Bị nàng chọc ghẹo nhưng Hàn Vu Thủy cũng không giận, chỉ cười nhạt rồi bước vào gian trong tắm gội.

Kì thật nàng cũng phải là người hay ngủ, chẳng qua là do thật sự quá nhàm chán. Vương thị sau khi vài lần tỏ vẻ tới thăm bị chặn ngoài cửa liền không thấy tới nữa. Trần trắc phi cùng hai nữ nhi của nàng thì thoảng có tới một hai lần. Xong hầu hết thời gian thì luôn tự mình ở trong viện rất ít khi ra khỏi cửa. Hàn Vô Mai luôn ở tại Nga Sơn Cung, cách vài ngày mới về một lần. Trong phủ ngoài hai vị trắc phi Vương thị, Trần thị thì cũng không còn ai khác. Cho nên thường ngày nếu nàng không phải đọc sách cũng là luyện công. Còn thời gian thì làm chút nữ hồng, thì thoảng Hàn Dự rảnh rỗi sẽ bồi nàng chơi cờ. Quả thật là vô cùng an tĩnh yên bình tới mức nhàm chán.

Linh Lam hiểu nàng đang nói tới cái nào nhiệt gì, cùng với Hồng Diệp một bên giúp nàng chà lưng thấp giọng cười khẽ. "Nô tỳ đoán gia yến tới nay chắc sẽ có nào nhiệt giúp người giải sầu."

"Phải a, nhìn lâu như vậy bà ta chắc sắp ghen chết rồi." Hồng Diệp cũng không khách khí góp lời. Rồi lại như nhớ ra cái gì đó, cúi xuống nói thầm vào tai Hàn Vu Thủy mấy câu. Không rõ là nói cái gì chỉ thấy trong đôi mắt trầm lặng như nước lóe lên một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh biến mất. Cuối cùng lại có vẻ bất đắc dĩ, không nói gì nữa, tùy ý để hai nha đầu giúp mình tắm rửa.

Cũng trong lúc này, bên ngoài cổng lớn Vũ vương phủ, Vương trắc phi vẫn một thân váy áo tím nhạt thướt tha mềm mại. Nét mặt mong chờ dẫn theo Ngô ma ma cùng hạ nhân trong Bích Ngọc Hiên đứng tại cửa ngóng trông. Không lâu sau, một chiếc xe ngựa khắc gia huy Hàn gia từ phía xa chạy tới.

"Tới rồi! Tới rồi!" Ngô ma ma vui mừng nói với Vương thị đã sớm sốt ruột ngóng trông bên cạnh. Quả nhiên, thấy gương mặt điểm lệ nhưng u buồn của nàng trong nháy mắt tươi tắn lên. Khỏe mỗi cũng xuất hiện nụ cười, hiển nhiên là rất vui vẻ. Không vui vẻ sao được, Mai Nhi là giọt máu của Vương gia, là đứa con bà thật khó khăn mới có được. Thông minh xinh đẹp lại có tài, tuổi mới 14 đã đạt huyền lực đỉnh ngũ giai. So với vị quận chúa phế vật không thể tu luyện kia xuất sắc hơn không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa, ở trong vương phủ to lớn này Trần thị luôn tự cho thanh cao cùng với hai nữ nhi của nàng hầu như không ra khỏi cửa. Vương gia cho dù có trong phủ cũng sẽ không liếc đến nàng. Chỉ có Mai Nhi bên cạnh là hy vọng, là niềm an ủi cho những ngày tháng cô tịch của nàng.

Rất nhanh xe ngựa đã dừng trước cổng lớn Vũ vương phủ. Từ trong xe, Hàn Vô Mai vén màn xe bước ra, nhìn thấy Vương thị đứng đó thì vô cùng vui vẻ. Nôn nóng bước xuống thang gỗ xa phu đã đặt xuống trước đó chạy tới nhào vào lòng Vương thị nỉ non.

"Mẫu phi, Mai Nhi thật nhớ người."

Vương thị ôm nữ nhi trong lòng vuốt ve một hồi mới cẩn thận đánh giá nàng. Làn da hồng hào, đôi mắt long lanh ẩn chứa ánh sáng. Y phục bạch sắc viền vàng đặc thù của Nga Sơn Cung khoác lên cơ thể mảnh mai của nàng ít khi thuận lợi nhiều lên vài phần khỏe khoắn linh hoạt. Ngọc tiên đeo bên hông càng thêm nổi bật anh khí trên người. Vương thị nhìn nữ nhi trước sau phải trái đều hết sức vừa lòng, khó chịu trong lòng thời gian này cũng vơi đi không ít. Ngô ma ma đứng bên cạnh nhìn một màn này lặng lẽ lấy khăn tay chấm nước mắt.

"Mai Nhi xinh đẹp tài giỏi khiến mẫu phi rất tự hào. Mau vào nghỉ ngơi tắm rửa, lát nữa đợi phụ vương và đại ca con hồi phủ cả nhà chúng ta sẽ cùng nhau ăn một bữa cơm." Vương thị thu hồi lại cảm xúc, âu yếm dắt tay Hàn Vô Mai một đường đi thẳng về Bích Ngọc Hiên.

"Mẫu phi, đại tỷ thật sự đã về sao?" Vào đến tiểu viện của mình Hàn Vô Mai rốt cuộc không nhịn được nữa hỏi ra nghi vấn của mình. Vương thị nhìn nữ nhi lo lắng cũng không vội, gật đầu một cái coi như trả lời rồi thân nhiên phân phó hạ nhân đi chuẩn bị nước cùng y phục cho nàng tắm rửa. Đợi người đi hết rồi mới sai Ngô ma ma ra ngoài canh giữ, bản thân mình kéo tay nàng ngồi xuống ghế lúc này mới nói chuyện.

"Mẫu phi cũng không ngờ là mạng nó lớn đến thế. Sau khi nhận được thư của con, ta lập tức thuê người của Quý Các với giá cao gấp đôi đi tru sát nàng ta. Không ngờ nó thực sự có quan hệ với đám ma quỷ U Linh Cốc. Được bọn chính trợ giúp, mặc dù bị trọng thương nhưng vẫn tránh được một kiếp, còn có thể truyền tin cho Túc vương." Nói tới đây Vương thị ngừng lại, đưa tay vuốt vuốt tóc đen óng của nữ nhi. Nhìn nàng luống cuống lo sợ thì cười nhạt "Nhưng mà con đừng lo, cho dù nó có về được thì thế nào? Còn không phải là vẫn là một phế vật nhu nhược không dám làm gì ta đấy sao? Con phải nhớ cho kỹ, nó là quận chúa nhưng giờ con cũng đã là quận chúa. Cùng với nó không phân cao thấp, huống chi con so với nó còn muốn có lợi thế hơn. Địch nữ thì lại thế nào? Dù sao cũng chỉ là một phế vật. Nếu không phải tiện tỷ kia cướp đoạt thì hiện giờ ta mới chính là Vũ vương phi. Con cũng sẽ không chỉ là một thứ nữ..."

"Mẫu phi..." Hàn Vô Mai lo lắng nhìn biểu cảm dữ tợn trên mặt Vương thị. Trong lòng càng thêm chán ghét Hàn Vô Thủy cùng cái nữ nhân đã chết kia. "Người đừng thương tâm, thứ nữ hay địch nữ cũng chỉ là cái danh hiệu mà thôi. Thứ chân chính có thể so sánh chính là thực lực, cho dù có là địch nữ mà thực lực một chút cũng không có thì vẫn không thể ngẩng đầu lên được."

"Mai Nhi thật ngoan..." Vương thị nhìn nữ nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện trong lòng mềm nhũn, cũng không nói thêm gì.

"Quận chúa, nước đã chuẩn bị xong. Trước nên đi tắm rửa thay y phục cho thoải mái." Lúc này Ngô ma ma tiến vào thông báo, Hàn Vô Mai liếc thấy Vương thị đã khôi phục vẻ bình tĩnh mới an tâm đứng lên đi sang gian nhỏ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Gia yến

"Nương nương, Vương gia cùng thế tử đã về rồi."

Tiếng nha đầu canh cửa bên ngoài vang lên, cùng lúc Hàn Vô Mai từ gian nhỏ bước ra. Vương thị nhìn nữ nhi băng cơ ngọc cốt, mi mục như họa thì vô cùng mãn nguyện. Đưa tay giúp nàng vuốt lại vạt áo cho thẳng rồi từ ái nói "Đi thôi, đi bái kiến phụ vương con."

Hàn Vô Mai sau khi thay ra y phục của Nga Sơn Cung lại mặc lên người một thân áo lụa Lưu Uyên màu lam nhạt đơn giản. Bớt đi vẻ nhanh nhẹn hoạt bát khi này lại thêm vài phần thanh lệ uyển chuyển của một thế gia tiểu thư. Làn váy thêu hoa văn cây trúc mọc mầm mà tinh xảo. Trên hông thắt một dải lụa so với y phục đậm màu hơn làm đai lưng càng làm nổi bật dáng người yếu điệu của nàng. Trên đầu chỉ cài hai châu hoa nhỏ làm trang sức, dây ngọc rơi xuống theo từng cử động mà khẽ đung đưa. Dung mạo khinh vân tế nguyệt, hai má phớt hồng, ánh mắt long lanh vì căng thẳng mà thêm vài phần diễm đạm đáng yêu.

Một đường đi đến chủ viện, hạ nhân hai bên đường rồi rút hướng nàng cùng Vương thị thỉnh an bộ dáng vô cùng sùng kính vị nhị tiểu thư này. Dung mạo xinh đẹp thanh nhã, thực lực lại cao, mới 14 tuổi huyền lực đã đạt đỉnh ngũ giai. Tính tình thiện lương ôn hòa, đối với hạ nhân trong phủ luôn rất hòa ái dễ gần. So với vị nào đó không thể tu luyện trong Đào Hoa Uyển kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Hàn Vô Mai đối với ánh mắt sùng bái của đám hạ nhân thì vô cùng thỏa mãn, nụ cười trên mặt càng thêm ôn hòa.

"Bái kiến Vương trác phi, Nhã Lam quận chúa." Thẳng tới chủ viện, nha hoàn canh cửa nhìn thấy người đến liền cúi đầu hành lễ. Hàn Vô Mai mỉm cười gật đầu với các nàng, đỡ tay Vương thị tiến vào. Còn chưa tới tiền sảnh đã nghe thấy tiếng cười vọng ra. Vương thị thoáng nghe đã nhận ra thanh âm vang dội này là của Vũ vương gia Hàn Mặc. Còn có vài người bên cạnh không cần nghĩ cũng biết là ai.

Nhận thấy cơ thể người bên cạnh thoáng sững lại, Hàn Vô Mai cẩn thận nhìn xuống khó chịu trong lòng. Nhắm mắt hít sâu một hơi, lúc mở mắt ra như cũ là tươi cười hòa ái nhu thuận, cùng với Vương thị bước tới tiền sảnh.

Bên trong tiền sảnh Vũ vương phủ lúc này, Vũ vương gia Hàn Mặc ngồi trên chủ vị hứng thú nhìn trưởng tử của mình bị hai Hàn Nhược Sa nữ nhi nhỏ nhất của ông làm cho phát cáu mà không thể phát tác. Bên cạnh là Trần trác phi một thân hồng y thêu tơ bạc, tóc cài một đóa hồng mẫu đơn bằng bảo thạch. Hoa tai san hô dưới ánh nến càng thêm đỏ thắm rực rỡ làm cho dung mạo vốn đã yêu kiều càng thêm quyến rũ. Tay ngọc bưng chén trà chậm

chậm thưởng thức, khoe môi mang theo nụ cười tùy ý. Ánh mắt từ ái nhìn hai nữ nhi thì thoáng lại liếc về Hàn Vu Thủy vẫn luôn trầm tĩnh ngồi một bên xem náo nhiệt.

"Diễm Nhi, thương thế đã tốt hơn chưa?"

"Đa tạ Trần di quan tâm, Diễm Nhi cũng đã phục hồi 7 8 phần, không cần thiết phải ở lý trong viện tĩnh dưỡng nữa. Có thể sang quấy rối Trần di cùng hai muội muội được rồi." Đối với việc Trần thị quan tâm, Hàn Vu Thủy cũng không ngoài ý muốn. Từ trong ký ức của nguyên chủ nàng được biết Trần thị này cùng với tiền Vũ vương phi Diêu thị và Vũ vương gia Hàn Mặc có một đoạn giao tình đặc biệt. Là bằng hữu tri giao của cả hai người, sau này mặc dù cùng với Diêu thị trở thành trắc phi, rồi lại sinh ra hai nữ nhi thì Trần thị này đối với Vũ vương gia Hàn Mặc vẫn như cũ là một bằng hữu. Đối với Hàn Vu Thủy cũng thật sự quan tâm chăm sóc, cũng không ít lần hướng nguyên chủ khuyên nàng tránh xa Vương thị. Chỉ tiếc, Hàn Vu Thủy khi ấy cho dù về ngoài lãnh đạm nhưng nội tâm đơn thuần mềm yếu. Sớm đã bị ôn nhu giả tạo của Vương thị giữ chặt, làm sao còn nghe lọt lời khuyên của người nào.

Hàn Mặc đối với vị trắc phi thông minh cương trực này cũng rất kính trọng như một tri kỷ thực sự mà không phải chỉ là một nữ nhân. Cho nên nếu để nói giữa hai người hoàn toàn không vương chút tình cảm nam nữ nào cũng không phải là nói quá. Huống chi, cho dù không có đoạn giao tình này đi nữa, chỉ cần dựa vào tính tình của nàng. Cũng đủ khiến cho Hàn Vu Thủy đối với người này tăng thêm ba phần hảo cảm.

"Được, vậy lão bà ta ở tại Bảo Nguyệt Hiên chờ Diễm Nhi tới cửa quấy rầy. Ha ha!" Nhìn Hàn Vu Thủy không chỉ hướng mình cười thậm chí còn biết nói đùa. Trần thị ngạc nhiên đến ngây ngẩn cả người, chén trà đưa lên gần tới miệng cũng dừng lại một chỗ. Qua giây lát hồi phục tinh thần cũng không khách khí mà cười ha ha. Hàn Mặc cũng nghe thấy động tĩnh bên này liếc ánh mắt qua hai người, bên môi còn kéo lại nụ cười, hiển nhiên là đối với câu trả lời của nàng rất vui vẻ.

Trần thị vì sao lại ngạc nhiên như thế Hàn Vu Thủy trong lòng hiểu rõ. Thời gian trước khi nàng còn chưa có xuyên qua, nguyên chủ cơ thể này đối với Trần thị luôn lạnh nhạt không để vào trong mắt. Ngược lại đối với Vương thị cơ hồ lại cực kì thân cận gần gũi. Cho dù một tháng trước tình dưỡng trong viện có gặp qua nàng nhưng khi ấy Hàn Vu Thủy còn chưa thực sự minh bạch nên đối với nàng cũng chỉ giữ thái độ ôn hòa hữu lễ. Vậy nên hiện tại đột nhiên tỏ thái độ gần gũi dĩ nhiên là khiến người ta có chút không thích ứng kịp.

"Vương gia, Vương trắc phi đã tới" Tiếng nha hoàn canh cửa vang lên khiến trong tiền sảnh lập tức yên tĩnh trở lại. "Để nàng vào đi" Hàn Mặc nhàn nhạt đáp một tiếng, nha hoàn canh cửa lập tức vâng dạ. Rất nhanh sau đó Hàn Vu Thủy nhìn thấy Vương thị một thân lục y thanh nhã phiêu dật tiến vào. Bên cạnh còn có một thiếu nữ trẻ tuổi mặc áo lam, dáng vẻ tinh thuần như đoá hoa sáng sớm. Không phải thứ muội tài giỏi của nàng - Hàn Vô Mai thì là ai đây.

"Tham kiến Vương gia" Vương thị uyển chuyển phúc thân, Hàn Mặc cũng không để ý, nhàn nhạt khoát tay một cái để nàng đứng dậy.

Đội Vương thị về tới chỗ của mình an ổn ngồi xuống, Hàn Vô Mai mới tiến lên vài bước quỳ gối xuống hành lễ "Nữ nhi thỉnh an phụ vương."

"Đứng lên đi." Dù sao cũng là nữ nhi của mình, Hàn Mặc cũng không quá mức lạnh nhạt. Hàn Vô Mai đứng lên lại hướng những người xung quanh phúc thân, mỉm cười nhu thuận. "Đã tới đủ cả rồi thì cùng đi thôi". Hàn Mặc đảo mắt nhìn xung quanh nhàn nhạt nói một câu rồi dẫn đầu đứng dậy còn không quên hướng Hàn Vu Thủy vẫy tay. Hàn Vu Thủy cũng không do dự, mỉm cười ngọt ngào bước nhanh tiến tới nắm lấy cánh tay ông cùng đi ra phía sau tiền sảnh dùng cơm.

"Oa. Phụ vương thật thiên vị, Nhưộc Nhi cũng muốn đi cùng người." Hàn Mặc không chút che giấu, sáng khoái phô ra sủng ái đối với nàng trong mắt những người đang có mặt tại đây trừ mẫu tử Vương thị thì đã là chuyện đương nhiên. Hàn Dự không cần phải nói tới, Trần thị đi bên cạnh cũng thoải mái mỉm cười, không nhìn ra được có điểm nào không đúng. Hàn Linh Sa đi bên người nàng dáng vẻ điềm tĩnh trầm ổn cười dịu dàng nhìn tiểu muội lớn gan luôn ăn dấm chua với đại tỷ thì bất đắc dĩ lắc đầu. Lo nàng chọc giận phụ vương cùng đại tỷ định lên tiếng nói vài câu, Trần thị hiểu tâm tư nữ nhi liền vỗ tay nàng vài cái trấn an. Hàn Linh Sa nghi hoặc nhìn mẫu thân rồi lại lên nhìn sang bên kia Hàn Mặc cùng Hàn Vu Thủy cũng không tức giận. Ngược lại Hàn Mặc dù có trừng mắt răn dạy một chút nhưng vẫn là kéo tay nàng cùng đi. Hàn Vu Thủy thậm chí còn không ngại trêu ghẹo nàng thêm vài câu lúc này mới nhẹ thờ ra.

Đoàn người đi vòng tới một căn phòng phía sau chủ viện, giữa phòng có một bàn tròn bằng gỗ hoa lê khá lớn vừa đủ cho mười người. Trên bàn đã bày sẵn các món ăn được chế biến tinh xảo đẹp mắt. Chờ Hàn Mặc ngồi xuống vị trí chính giữa mọi người mới lần lượt ngồi xuống vị trí của mình. Chờ tất cả ổn định xong xuôi, Hàn Mặc mới chậm rãi lên tiếng

"Vốn hôm nay cũng chẳng phải ngày gì đặc biệt. Chỉ là vì Mai Nhi và Diễm Nhi mà làm một cái lễ tẩy trần nhỏ để cả nhà chúng ta cùng nhau ngồi lại một chút. Mọi người cũng không cần quá câu nệ" Hàn Mặc một bên vừa nói, một bên vừa cùng với mọi người nâng chén uống ly rượu đầu tiên. Tuy rằng ngồi đây hầu hết là nữ nhân nhưng là rượu hôm nay nhà bếp chuẩn bị chỉ là rượu hoa quả nên ai cũng có thể uống đôi ba chén mà không cần phải lo lắng gì. Ngay cả Hàn Vu Thủy miễn cưỡng cũng có thể được phép uống một chén. Hết một chén này, đội Hàn Mặc ăn trước mọi người mới động đũa. Xong lại như nhớ ra điều gì, ông lại ngừng đầu hướng Hàn Vô Mai nói, giọng điệu cũng không che giấu ý tán thưởng

"Mai Nhi, nghe nói lần thí luyện này biểu hiện của con không tệ."

"Phụ vương quá lời, cũng nhờ có đại sư huynh giúp đỡ nên may mắn Mai Nhi không làm xấu mặt sư môn." Nhận ra ý khen ngợi của phụ vương, Hàn Vô Mai trong lòng thật cao hứng. Nhưng lời ra đến miệng phối hợp với gương mặt hơi ửng đỏ tạo ra một dáng vẻ nhu thuận khiêm nhường vô cùng hoàn mỹ. "Ừm, cũng không cần quá sức, dù sao so ra tuổi con vẫn còn nhỏ. Từ từ học tập là được rồi." Không thể không nói, cho dù có chán ghét Vương thị thì đứa con gái này của bà ta cũng khiến ông có chút hài lòng. Một nữ nhi tuổi mới 14 mà đã có thành tích như vậy thực cũng là hiếm thấy.

"Nhị tỷ, tỷ kể cho chúng ta nghe một chút khung cảnh lúc đó đi." Hàn Nhưộc Sa ánh mắt hâm mộ nhìn nhị tỷ của mình đã có thể đi ra ngoài thí luyện. Nôn nóng muốn nghe nàng kể chuyện, Hàn Vô Mai cũng không từ chối. Từ tốn thuật lại cho nàng những gì mình thấy được, bao gồm cả chuyện đã nhìn thấy cùng chủ Diễm Hòa Cung thân bí cùng với U Linh Cốc hành tung bí ẩn. Bạn nhỏ Hàn Nhưộc Sa mới 8 tuổi lắng nghe vô cùng chuyên chú. Bộ dáng

thích thú hưng phấn chỉ hận không thể trong nháy mắt lớn thêm hai năm nữa để có thể nhanh chóng được như nhị tỷ của mình.

Chờ nàng nói hết, Hàn Vu Thủy lúc này như chợt nhớ ra điều gì đó, áy náy nhìn hướng Hàn Mặc đơn giản thuật lại một lần suy nghĩ của mình rồi mới thở dài "Phụ vương, nếu như năm xưa không được U Linh Cốc cốc chủ nhiều lần cứu giúp thì có lẽ đến bây giờ..." Vốn chuyện nàng gặp nạn mấy năm trước ở trong phủ cũng không tính là bí mật gì cho nên không cần nàng nói hết câu nội người ngồi đây cũng có thể đoán được.

"Xác thực nên tới cửa tạ ơn. Dự Nhi, có tin tức gì không?" Trầm tư một lát, Hàn Mặc gật đầu lên tiếng. Ông cũng không phải như những kẻ yêu sĩ diện đến điên. Huống chi, thế cục hiện nay chính là trọng dụng người tài bất kể thân phận bối cảnh, văn hay võ. Chỉ cần là người thực lực cao cho dù chỉ là một kẻ ăn mày cũng sẽ nhận được kính trọng.

Hàn Dự thấy phụ vương hỏi tới mình liền buông đũa xuống thở dài. "Phụ vương thứ lỗi. Hành tung bọn họ quá mức thần bí, con đã dùng mọi phương thức tìm kiếm nhưng một chút tin tức cũng không có" Hàn Mặc cũng hiểu chuyện này khó khăn nên không có ý trách nhi tử. Ngược lại tự mình nghĩ cách xem sao, dù thế nào cũng phải cảm ơn người ta đáng hoàng.

Hàn Vu Thủy một bên chậm rãi uống canh, bộ dáng lại như suy tư. Qua hồi lâu đột nhiên ngừng đầu hướng Hàn Vô Mai nói khẽ. "Nhị muội có biện pháp gì không?". Không nghĩ tới nàng sẽ hỏi mình, nhất thời Hàn Vô Mai có chút sững sờ. Song cũng rất nhanh trấn định lại, nhận thấy ánh mắt mong chờ của phụ vương và đại ca đành phải nghiêm túc suy nghĩ. "Khi còn ở Vân Châu thành, nữ nhi có nghe Mị Cơ cô nương nói sắp tới sẽ ghé qua Nam Vũ quốc. Có lẽ cũng không lâu nữa, phụ vương và đại ca cho người đi ý động tình một chút chắc sẽ được."

Nghe ý kiến của nàng, Hàn Mặc ngẫm nghĩ cũng thật chỉ có thể làm thế. Gật đầu coi như đồng ý rồi không nói thêm gì nữa. Phụ vương đã không có ý kiến, Hàn Dự cũng không tiện nói thêm cái gì bèn yên lặng ăn cơm.

"Cảm ơn, nhị muội." Phảng phất như thật sự cảm kích nàng, Hàn Vu Thủy quay sang hướng nàng nở nụ cười dịu dàng khiến Hàn Vô Mai cũng không tự chủ được mà ngẩn người một lúc mới hồi thần mỉm cười thân thiết với nàng.

"Đại tỷ cảm ơn cái gì chứ. Chúng ta không phải là tỷ muội ruột thịt sao, không cần khách khí như vậy." Nhìn người trước mặt một thân y phục nguyệt sắc. Khoác áo sa mòng màu ngọc bích nhân nhạ, viền áo thêu hoa văn mấn địa kim tiền nhỏ xíu tinh xảo. Ông tay áo rộng rãi tôn lên vòng eo nhỏ cùng dáng người tuyệt mỹ, mái tóc đen dài chải lên một búi tóc ưu nhã. Hoa tai bảo thạch màu thiên thanh dưới ánh nến tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Dáng vẻ nhược liễu phù phong, phong tư xước ước này của nàng làm cho Hàn Vô Mai trong lòng ghen ghét không thôi nhưng là ngoài mặt vẫn phải vẽ ra điệu bộ tỷ muội tình thâm. Không thể không công nhận, trên người Hàn Vu Thủy có một loại khí chất an tĩnh, cao quý bẩm sinh. Cho dù không làm gì chỉ yên lặng ở đó cũng khiến người khác bị hấp dẫn không thể không chú ý tới. Đây cũng chính là điều Hàn Vô Mai vô luận có cố gắng như thế nào cũng không thể học được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Bách Hoa hội

Nghe lời nàng nói thật sự như là muội muội thân thiết hết lòng quan tâm tới tỷ tỷ. Hàn Vu Thủy cũng chỉ mỉm cười mà không nói gì nữa. Vương thị vẫn im lặng ngồi một bên lúc này mới lên tiếng. "Mai Nhi nói phải, con cũng đừng khách sáo, dù sao cũng là tỷ muội trong nhà quan tâm lẫn nhau cũng là chuyện thường. Nào, cơ thể con vốn yếu lại vừa trọng thương mới khỏi, canh gà này là ta để nhà bếp hầm riêng cho con. Ăn nhiều một chút." Theo lời nói của nàng, một chén canh ô kê hầm kỹ được đặt xuống trước mặt Hàn Vu Thủy. Nàng cũng không do dự, thần nhiên múc một muỗng cho lên miệng nếm thử không khỏi gật đầu tán thưởng "Hương vị thật sự tốt. Vương trác phi vất vả rồi."

"Không vất vả, con thích là được rồi." Vương thị nhìn nàng thật sự nghe lời uống canh nét cười trên mặt càng thêm ôn nhu giống như thật sự cao hứng. Lúc này Ngô ma ma bung vào một khay nhỏ, Vương thị tự mình đón lấy đưa tới Hàn Mặc dáng vẻ ôn nhu uyển chuyển rung động lòng người. "Vương gia bận rộn chính sự, canh sâm này là thiếp tự tay mình hầm rất có lợi cho sức khỏe. Mong Vương gia đừng ghét bỏ."

"Nàng có lòng." Nhìn chén canh còn bốc hơi trước mặt, trong lòng Hàn Mặc dù không thích. Nhưng trước mặt con cái cũng không tiện ném mặt mũi của nàng bên không nặn không nhặt nói một câu. Vương thị thấy hần không từ chối thì khẽ thở ra một hơi, lúc này mới ngồi xuống dùng bữa. Hàn Vu Thủy một bên uống canh của mình một bên lặng lẽ đánh giá chén canh sâm Hàn Mặc đang dùng, thấy thật sự không có vấn đề mới yên tâm. Nhìn nhìn chén ngọc trước mặt tỏa ra hương thơm tinh nỷ trong lòng thầm cười lạnh nhưng cũng không ngừng lại mà chậm rãi uống hết.

Vương thị này cũng thật thông minh, biết rõ dưới tình huống hiện tại tất cả mọi biện pháp trước kia đều không dùng được bèn đổi cách khác. Không thể trực tiếp ra tay nhưng dần dần hủy hoại nàng thì có thể, vừa hợp tình lại hợp lý. Dù sao cơ thể này vốn có tiếng ốm yếu nhiều bệnh, lại vừa mới trọng thương, động tay động chân một chút sau đó nàng có ngã bệnh thì người ngoài cũng chủ cho là nàng bệnh cũ tái phát hoặc do cơ thể yếu ớt nên mắc bệnh nan y. Nhục Thủy Hoàn trong chén canh này cho vào một lượng cực nhỏ, bản thân nó lại không sắc không hương không vị không thể nghiệm ra cũng không có dấu hiệu đặc trưng gì. Nếu là Hàn Vu Thủy trước kia thì một chiêu này có lẽ sẽ thành công mà không cần tốn nhiều công sức. Nhưng là bà ta không biết hiện tại nàng chính là bách độc bất xâm. Nhục Thủy Hoàn này lại càng là một tay năng phối ra lý nào lại không thể nhận biết?.

Thứ này chỉ cần thả vào nước sẽ lập tức hòa tan không để lại dấu vết. Dùng đủ một viên cho dù là lục phủ ngũ tạng hay xương cốt đều sẽ dần hóa ra nước trong thời gian một khắc đồng hồ. Nếu chia nhỏ liều lượng ra tùy theo thời gian dùng mà tốc độ tan chảy theo đó chậm hơn nhưng càng lâu sẽ càng

đau đớn không thuốc nào giải được. Là một trong năm loại kỳ độc mà nàng tâm đắc nhất, giá bán ra cũng rất cao. Một viên Nhục Thủy Hoàn được bán với giá năm mươi vạn lượng. Tương tự, một bình mười viên sẽ là năm trăm vạn lượng bạc trắng. Cho dù là phi tần trong cung hay hoàng gia tôn thất cũng không phải ai cũng có thể mua đầy đủ cả mười viên. Vương thị vừa ra tay đã chơi lớn như vậy có phải nàng nên cảm kích bà ta cho nàng thêm bạc hay không. Cũng được, lâu rồi không có dùng tới mấy thứ này, trở về nàng liền lại tốn tâm tư một phen chuẩn bị tạ lễ đi.

Hàn Vu Thủy âm thầm suy tính trong lòng những gì không ai biết, bên ngoài nhìn vào chỉ thấy nàng an tĩnh dùng bữa của mình. Vương thị lặng lẽ quan sát nàng hồi lâu thấy nàng không nghĩ ngợi gì liền vui vẻ, tự tay gấp thêm thức ăn cho nàng. Hàn Vu Thủy cũng không từ chối, thậm chí còn tự mình gấp một ít nắm xào trước mặt mà mình thích ăn đưa tới trong bát Vương thị. Sau đó lại chọn một ít thức ăn ưa thích của Hàn Mặc và Hàn Dự đưa tới, Trần thị ở một bên nói vài câu chuyện thú vị chọc cho mọi người cùng cười. Thật sự là khung cảnh bữa cơm gia đình đầm ấm hòa thuận nếu bỏ qua một vài chi tiết nhỏ không đáng kể. Thí dụ như Hàn Vu Thủy rất ghét món cá, không thể ăn được hành hoa. Hay như biểu cảm vận vẹo của Vương thị khi nhìn món nắm được chế biến tinh xảo trong bát. Lại như vị hoàn khổ công từ đêm hôm chạy tới khuê phòng nữ nhi bị người nhà họ bắt được dùng gậy đánh cho sưng vù mặt mũi. Sau đó lột sạch quần áo trối lại đem tới phủ doãn kinh thành Trần thị vừa kể là đường đệ của Vương thị.

Cơm nước xong xuôi, Hàn Dự bị phụ vương kéo tới thư phòng xử lý công vụ. Trần thị đem theo Hàn Nhượng Sa đã buồn ngủ cùng với Hàn Linh Sa về viện của mình. Trong phòng lúc này chỉ còn lại Vương thị, Hàn Vô Mai cùng Hàn Vu Thủy ba mắt đối nhau. Nhìn dáng vẻ vận vẹo cổ nén khó chịu của bà ta, Hàn Vu Thủy có lòng tốt quan tâm hỏi "Vương trác phi không thoải mái sao? Có cần gọi đại phu tới khám hay không?"

"Điểm Nhi có lòng, ta vẫn rất khỏe." Vương thị vẫn cố gắng duy trì tươi cười ôn nhu nhìn thiếu nữ tao nhã trước mặt nhưng một chữ khỏe này gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra. Ánh mắt không che nổi tia lạnh lẽo bên trong, chỉ hận không thể một đao chém nát gương mặt tinh xảo kia. Hàn Vu Thủy cũng không để ý, quay sang Hàn Vô Mai nhân dịp nhìn nàng ta một cái. Cũng phải, bị kẻ mà mình căm ghét tiếp cho đồ ăn bản thân không thể ăn mà lại không thể từ chối nhất định không thoải mái được rồi.

"Đại tỷ nhìn ta làm gì?" Hàn Vô Mai mỉm cười thân thiện mặc dù cái nhìn như có như không của Hàn Vu Thủy khiến nàng chán ghét. Giống như nhìn thấu tất cả lại giống như khinh thường không thêm đề vào mắt. Một phế vật yếu ớt mà cũng dám lên mặt với nàng?.

"Không có gì, khi này có quà của đại biểu ca từ Miêu quốc gửi về, ngoài một tấm áo choàng lông hỏa hồ cho ta thì những người khác ai cũng có phần." Vẫy tay cho Linh Lam đem tới hai hộp gỗ không tính là lớn đặt xuống. "Trong này là một ít trang sức trân châu và da thú, muội và Vương trác phi đều có phần. Trần trác phi và hai muội muội bên kia cũng đã nhận được rồi." Hàn Vu Thủy cười nhạt, thần nhiên nhìn về mặt tươi cười của nàng ta cứng lại. Cho người mở ra bên trong hai hộp gỗ đều là vài món trang sức trân châu màu hồng nhạt, bạc và hoàng kim. Kích thước không lớn lắm nhưng sáng trong lấp lánh hiển nhiên là hàng thượng phẩm, bên dưới còn có vài tấm da thú chất lượng cũng thuộc vào loại nhất đẳng. Nhưng nhìn những thứ này lại chẳng khiến Hàn Vô Mai vui vẻ trái lại còn như bị chọc đúng huyệt. Biểu ca tặng cho tiện nhân kia áo choàng lông hỏa hồ, còn tặng cho nàng và hai thứ nữ kia đồ giống nhau? Vì cái gì? Nàng là Nhã Lam quận chúa cao quý sao có thể giống như các nàng gom chung một chỗ.

Lúc này Hàn Vô Mai hoàn toàn quên mất mình cũng chỉ là thứ nữ, cho dù có tài năng hơn thế đi nữa thì thân phận này cũng không thể thay đổi được. Tuy rằng thời thế hiện nay là trọng dụng người tài nhưng không có nghĩa là hoàn toàn bỏ qua lễ giáo cùng định kiến. Nhất là đối với những người tự xưng là quý tộc, đích thứ là một cái gì đó đã ăn sâu vào trong máu thịt, tiềm thức. Cái gọi là bỏ qua bởi cảnh thân phận cũng chỉ là mặt ngoài nói cho để nghe mà thôi. Hàn Vô Mai sao lại không hiểu điều này, chẳng qua là nàng tận lực bỏ qua thực sự cho rằng mình là đích nữ là quận chúa tôn quý. Vương thị đứng một bên im lặng không nói nhưng ánh mắt nhìn Hàn Vu Thủy càng thêm âm lãnh. "Đa tạ." Thấy nữ nhi sắp không khống chế nổi tính tình liền ngăn gọn vút lại hai chữ rồi kéo tay nàng rời đi. Hạ nhân bị bỏ lại nhìn nhau khó xử chỉ đành rời rít cúi chào Hàn Vu Thủy rồi bụng đồ nhanh chóng chạy theo sau.

"Quận chúa, người chọc nàng phát cáu rồi a." Hồng Diệp đứng phía sau ghé vào tai nàng nhỏ giọng thăm thỉ. Ánh mắt hứng thú vẫn dán lên góc áo màu lam thấp thoáng bên kia hành lang.

"Này cũng không thể trách ta, là do định lực của nàng kém a. Ta cũng chưa có làm gì." Hàn Vu Thủy liếc Hồng Diệp một cái không cho là đúng. Thật sự nàng cũng không phải cố tình chọc nàng ta, chẳng qua là khi này A Kiệt tới đưa đồ nàng ta còn chưa có tới. Nàng có lòng làm người tốt đưa đồ tận tay không được cảm kích thì thôi lại còn bị sinh khí...Aii.

Hồng Diệp liếc mắt xem bộ dáng người nào đó phiền não thờ dài nhưng khóe môi lại xuất hiện một đường cong tao nhã xem chừng thật vui vẻ rất không ăn khớp. Lại nhìn sang Linh Lam bên cạnh che miệng cười trộm cuối cùng trong lòng cũng vì hai người kia xuất hiện một tia đồng tình.

Qua một đêm, ngày hôm sau trời vừa sáng khắp đường phố thành Nam Kỳ đã trở nên nhộn nhịp tưng bừng. Không chỉ đường phố chẳng đèn kết hoa rực rỡ, mà các quán trà tửu lâu hay kể cả các phường thanh lâu ca vũ cũng đều ngập tràn hoa tươi. Ven đường các tiểu thương nhỏ mặt mày tươi cười niềm nở chào mời vài lữ khách từ nơi khác tới tham quan dự hội. Các thương nhân nước ngoài cũng tranh thủ dịp này kiếm chác được không ít. Một đám tiểu hài từ lít nhít tay cầm kẹo luôn lách vào dòng người, cười nói đuổi nhau âm vang cả một góc phố. Càng về cuối năm, thời tiết Nam Vũ quốc càng thêm lý tưởng cho trăm hoa nở rộ. Là thời điểm yêu kiều rực rỡ nhất trước khi tàn lụi chuẩn bị cho một vòng sinh trưởng mới sắp bắt đầu. Một tháng trở lại đây, toàn bộ trên dưới Nam Vũ quốc háo hức bận rộn chuẩn bị cho Bách Hoa hội định kỳ hai năm một lần. Ngoại trừ thành Nam Kỳ có chính hội náo nhiệt, các tỉnh thành nhỏ khác cũng không kém vui tươi. Dù là huyện thành hay thôn dã son cốc đều có bóng dáng hoa tươi đua nhau khoe sắc điểm lệt trải dài phủ kín khắp nơi, tạo thành một kì quan hiếm thấy.

Bên trong xe ngựa, Hồng Diệp hé rèm che hai mắt sáng rực nhìn cảnh náo nhiệt xung quanh. Đường lớn kinh thành vốn rộng rãi nay vì dòng người tấp nập nhất loạt hướng về Phổ Quang Tự mà di chuyển trở nên khó khăn.

"Thật may là chúng ta đi sớm. Không nghĩ tới mới vừa qua giờ Mão một khắc đã đông như vậy." Sau khi ngó nghiêng một hồi, Hồng Diệp rút đầu vào buông lại rèm che vô cùng cảm khái nói một câu. Nhìn nàng vượt ngực bộ dáng như thật sự bị dọa, Hàn Linh Sa ngồi một bên ôm Hàn Nhượng Sa 8 tuổi còn đang ngủ không khỏi cười ra tiếng "Hồng Diệp tỷ không biết đấy thôi. Bách Hoa hội năm nay tổ chức sớm, vốn cũng sẽ không đông đến kệt cứng thế này. Chẳng qua là thêm một cuộc thi tài nữa nên mới hấp dẫn nhiều du khách đến đây như thế."

"Tam tiểu thư nói thì tài có phải là cuộc thi Hoa Vương kì hạn mười năm một lần hay không?" Linh Lam vốn thông minh trầm ổn nên dĩ nhiên tốc độ nắm bắt tin tức hơn hẳn Hồng Diệp. Hàn Linh Sa cũng không thấy có gì lạ, dù sao tin tức về chuyện này công khai lan truyền rộng rãi, nghe ngóng được cũng là chuyện thường tình. "Kì thật tên gọi là Hoa Vương nhưng thực chất mục tiêu của cuộc thi này là chọn ra một tài nữ xuất chúng được thánh vật thừa nhận. Trở thành thánh nữ kế nhiệm của Hoa Thần Điện, chủ nhân của thánh vật được vạn người tôn vinh địa vị quyền lợi so với Hoàng Hậu chỉ có hơn chứ không kém."

"Vậy khác nào phong vị Hoàng Quý Phi, không phải cũng là để phân tán quyền lực của Hoàng Hậu trong hậu cung à?" Hồng Diệp tuy so với Linh Lam kém chút nhạy bén. Nhưng nghe tới đây vẫn có thể nói được điểm quan trọng khiến Hàn Linh Sa không khỏi trong lòng tán thưởng. Đang định trả lời thì lại nghe thấy Hàn Vu Thủy ung dung lên tiếng "Nghe qua thì không khác biệt lắm nhưng mấu chốt là đằng sau vị thánh nữ này chính là một thế lực phục tùng Hoàng Đế vô điều kiện. Được sinh ra để kiềm chế Hoàng Hậu và nhà mẹ đẻ, giúp Hoàng Đế cân bằng triều chính tránh tình trạng chuyên quyền một phía. Nói thẳng ra, thánh nữ Hoa Thần Điện ngoài hậu cung ra còn có thể danh chính ngôn thuận cùng Hoàng Đế thượng triều xử lý chính sự còn Hoàng Hậu thì không."

Nghe nàng phân tích rõ ràng như vậy thì không ai nói gì nữa, trong lòng đều tự mang suy nghĩ riêng. Người ta nói vô tình nhất là bậc đế vương quả không sai. Không nói tới cái khác vội, chỉ riêng chuyện nhìn một nữ nhân không danh phận ngày ngày cùng phu quân mình đàm luận chia sẻ chính sự mà mình chỉ có thể từ xa đứng nhìn đã là một chuyện rất khó nuốt trôi rồi. Huống chi nữ nhân này đến từ một thế lực không thể chạm vào được sinh ra để giúp phu quân khắp nơi kiềm chế mình và nhà mẹ đẻ. Ngồi trên Phượng vị mẫu nghi thiên hạ tưởng như tôn quý vô vàn nhưng so ra không bằng cả một thánh nữ nhỏ nhoi là chuyện nực cười cỡ nào.

Bạn tác giả có lời muốn nói: Lạy ông đi qua. Lạy bà đi lại. Rủ lòng thương cho em nhỏ nó xin cái vote và dòng com. Bộ ngôn tình cổ đại đầu tiên vẫn còn non tay nên cầu các cao nhân chỉ điểm

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bách Hoa hội (2)

Tại Niệm Tiên Thủy lúc này, trong một nhả gian thượng hạng Mộ Băng Băng ngồi đối diện Hàn Vô Mai điềm tĩnh thưởng trà. Kiên nhẫn nghe nàng xả giận sắc mặt thản nhiên. Đợi tới khi Hàn Vô Mai đã nói đủ mối ung dung lên tiếng

"Là người ai cũng sẽ thay đổi, huống chi nàng ta vừa mới từ cõi chết trở về."

Hàn Vô Mai nhìn nàng tươi cười thản nhiên như không có nửa điểm liên quan tới mình, không nhận được châm chọc một câu. "Băng Băng, người ung dung như vậy xem chừng là chưa biết Túc Vương điện hạ hôm nay ở đâu đi?". Quả nhiên, nụ cười điềm tĩnh đoan trang thường trực trên mặt Mộ Băng Băng tức thì cứng lại. Không cần nghe nữa cũng đoán được ra Lâm Mộc Phong kia hiện đang ở chỗ nào. Đáng chết! Nàng năm lần bảy lượt cho người tới truyền lời đều bị thị vệ lấy lý do Vương gia ra ngoài xử lý công việc không có trong phủ chặn ở ngoài cửa. Thậm chí hôm qua phải nhờ tới hoàng huynh triệu kiến mới gặp được hắn, cũng không để ý tới thế diện hạ xuống mặt mũi. Ngó lơ mới hắn cùng nàng đi tới Bách Hoa Hội ngày hôm nay hắn cũng lấy lý do có việc quan trọng đề từ chối. Cố ý cho người đi thám thính hành động của hắn cũng không thu được tin tức nào. Hóa ra việc quan trọng của hắn lại là chạy tới Vũ vương phủ với cái phế vật kia hộ tống nàng.

"Người xác định?"

"Chúng ta là bằng hữu đã bao lâu rồi. Gạt ngại chuyện này ta cũng đâu có được cái gì. Không tin giờ trực tiếp đi theo không phải là biết rồi sao?" Nhìn biểu cảm hung dữ trên gương mặt được trang điểm tinh xảo của Mộ Băng Băng, Hàn Vô Mai không cảm thấy có gì lạ. Giữa ba người này là tình huống gì không chỉ nàng mà toàn bộ kinh thành ai cũng đều rõ ràng. Túc Vương điện hạ đối với Thủy Mặc quận chúa tình thâm ý trọng. Hận không thể đem tới cho nàng cả thiên hạ mặc kệ nàng chỉ là một bình hoa không có một chút thực lực. Thế nhưng bào mẫu của đương kim Hoàng thượng là Phúc An công chúa đối với Túc Vương điện hạ từ nhỏ tới lớn cũng là một mảnh chân tình không hề ít hơn. Cố tình hắn lại mặc kệ như thế nào trước sau vẫn không cho nàng tới nửa cái liếc mắt. Cho nên nếu nói Hàn Vô Mai đơn giản chỉ là ghen ghét cùng không cam lòng thì Phúc An Công chúa đối với Hàn Vu Thủy mới chân chính là hận đến thấu xương.

Mộ Băng Băng biết dĩ nhiên Hàn Vô Mai sẽ không gạt mình chỉ là thuận miệng hỏi lại mà thôi. Ngồi bên đối diện, Hàn Vô Mai thấy nàng đột nhiên trầm mặc cũng không vội lên tiếng. Qua một lúc, biểu cảm trên mặt Mộ Băng Băng trở lại đoan trang cao quý như cũ. Tao nhã đặt chén trà xuống bàn nhỏ trước mặt, miệng ngọc cười khẽ "Vậy cũng tốt, từ khi A Thủy trở về ta còn chưa có cơ hội tới thăm nàng đâu. Hôm nay đông đúc như vậy có biểu ca ở đó ngược lại có thể tránh được không ít rắc rối, ta cũng an tâm hơn. Được rồi, cũng không còn sớm, nên đi thôi."

Nha hoàn đứng hầu bên cạnh thấy nàng muốn đứng dậy liền cung kính vươn tay cho nàng vịn vào. Mộ Băng Băng để nha hoàn đỡ chậm rãi ra ngoài, Hàn Vô Mai cũng đứng lên theo ra trong mắt còn vương ý cười. Dưới lầu đã có xe ngựa chờ sẵn, đợi hai nàng an ổn ngồi xuống, xa phu mới cho ngựa chạy. Lúc này đường xá so với lúc này đã vắng đi nhiều, di chuyển cũng không quá khó khăn. Thẳng một đường dễ dàng tới Phố Quang Tự, xe ngựa chạy tới khu vực đỗ xe chuyên dụng của hoàng gia dừng lại dành riêng cho hoàng gia và quan lại cấp cao ở kinh thành thì dừng lại. Nha hoàn đi theo hai bên xe tiến lên vén màn che, Hàn Vô Mai vịn tay một nha hoàn đứng gần đó xuống xe rồi đứng sang một bên đợi.

"Tham kiến công chúa "

Qua giây lát,Mộ Băng Băng một thân cung trang vàng nhạt thêu mẫu đơn đỏ thắm, tóc cài phượng sai khảm bảo thạch, hồng đeo ngọc bội màu tím biểu trưng cho thân phận hoàng gia. Trang dung diễm lệ tinh xảo, tươi cười ôn hòa khẽ gật đầu với những người xung quanh rồi dẫn đầu đi vào trong. Vừa đi được hai bước liền nhìn thấy Lâm Mộc Phong cùng Hàn Dự sóng vai từ bên cạnh đi tới. Mộ Băng Băng khoe môi cong lên tươi cười rạng rỡ làm cả gương mặt cũng theo đó bừng sáng sải bước tiến về phía hai người.

"Mai Nhi tham kiến Vương gia, đại ca." Hàn Vô Mai do dự một chút rồi cũng đi theo tới hơi cúi người hành lễ. Lâm Mộc Phong không lên tiếng nhàn nhạt khoát tay một cái. Hàn Dự cũng không lạnh không nóng gật đầu với nàng coi như đã biết. Mộ Băng Băng đợi nàng hành lễ xong tươi cười định nói gì đó nhưng lại nhìn thấy thiếu nữ thanh lệ phía sau Lâm Mộc Phong. Nụ cười trên mặt trong giây lát lập tức cứng lại, Hàn Vu Thủy nhìn biểu cảm của nàng lại liếc mắt sang Hàn Vô Mai trầm mặc đứng bên cạnh. Cười nhẹ một cái dịu dàng tiến lên vài bước hơi cúi người hành lễ

"A Thủy tham kiến công chúa điện hạ."

Nghe tiếng nàng, Mộ Băng Băng lúc này mới sực tỉnh nhanh bước tới cầm lấy tay nàng. Tươi cười trên mặt càng thêm thân thiết."A Thủy không cần đa lễ. Ta với ngươi cũng không phải người lạ,không cần xa cách như vậy." Ngừng một lát tầm mắt di chuyển trên người Hàn Vu Thủy đánh giá nàng cẩn thận. Hàn Vu Thủy im lặng mỉm cười không lên tiếng, mặc cho nàng nhìn. Qua một lát, Mộ Băng Băng mới thở dài một hơi, vành mắt đỏ lên áy náy nhìn nàng."Thật xin lỗi, là ta không tốt. Ngươi gặp chuyện như vậy mà ta lại không hề biết.." Lời này nói ra nghe thì đơn thuần nhưng rất dễ khiến người ta sinh lòng hiếu kỳ. Hơn nữa, trở về lần này mặc dù đã tận lực che giấu nhưng vẫn gây ra động tĩnh không nhỏ. Còn có đoạn tin đồn thất thiệt kia dù đã được dẹp xuống nhưng đây là đối với dân chúng bình thường. Còn giới quý tộc trong kinh thành tin tức linh thông dĩ nhiên sẽ nghe được một hai, đồn đãi thế nào dĩ nhiên cũng đều ghi nhớ được. Quả nhiên, vài phu nhân tiểu thư vừa mới xuống xe còn đứng đó nán ná chưa đi. Nghe câu này rất nhanh bắt được trọng điểm, đổi ánh mắt về hướng nàng biểu cảm trên mặt có chút quái dị.

Lâm Mộc Phong chán ghét quay đi không muốn nhìn nữ nhân trang dung tinh xảo trước mặt. Hàn Dự sắc mặt cũng không tốt, lo Hàn Vu Thủy sẽ bị nàng làm cho khó xử. Quay sang định lên tiếng liền nhìn thấy đôi mắt đẹp của muội muội đang mở to chớp chớp mấy cái rồi cười nhẹ "Để công chúa lo lắng rồi. Nói ra cũng thật xấu hổ, A Thủy vốn là xương cốt mềm yếu. Đi một chuyến lên Đại Lâm Tự trở về nhiễm một trận phong hàn. Đại ca lo lắng ta điều dưỡng không tốt sẽ để lại di chứng bèn nhốt ta trong khuê phòng tới giờ mới được tự do."

Thái độ thân nhiên bình tĩnh của Hàn Vu Thủy không chỉ làm Mộ Băng Băng và không ít người xung sốt mà còn khiến cho Hàn Vô Mai trong lòng càng thêm khó chịu. Rõ ràng Mộ Băng Băng đang cố ý khiến nàng xấu hổ nhưng Hàn Vu Thủy kia lại giống như bị cái gì nhập. Dù là biểu cảm hay ánh mắt hoàn toàn không hề có một chút lo lắng bất an nào trái lại sâu trong đôi mắt mơ hồ còn có thích thú cùng giễu cợt. Không phải lúc này nàng ta nên đỏ mặt cúi đầu, biểu cảm trên mặt cũng phải quần bách một chút à?

"Phong hàn? Sao ta nghe bọn hạ nhân trong phủ nói đại tỷ là bị trọng thương nguy hiểm đến tính mạng mạng?" Không cam lòng để nàng cứ như vậy thoải mái, ghen ghét trong lòng lại dâng lên. Hàn Vô Mai còn không kịp suy nghĩ cẩn thận thì lời đã ra đến miệng. Nhưng nói xong liền lập tức hối hận rồi, cảm nhận được ánh mắt từ xung quanh bắn về phía mình. Hàn Vô Mai biết rõ mình lỡ lời,hận không thể vạch ra một cái lỗ chui xuống. Chỉ là lời đã nói ra làm sao có thể thu về, đâm lao thì đành phải theo lao liền cố gắng làm ra bộ dáng như thật sự không biết. Mắt tròn ngơ ngác chớp chớp khiến đáng về nàng vốn thanh thoát càng thêm vài phần đáng yêu.

Nhưng bộ dáng này của nàng lại làm Hàn Vu Thủy cảm thấy rất ngứa mắt. Có muốn bắt chước thì cũng nên làm cho giống một chút chứ, đáng về kia là định gạt con nít hả? Nàng đang vô cùng mất hứng nên trên gương mặt cũng thêm vào vài phần lạnh lẽo. Không hề lưu tình trực tiếp trước mặt bao nhiêu người đang đứng đây dạy dỗ vị muội muội ngây thơ này.

"Mai Nhi, từ khi mẩu phi mất, trên dưới Vương phủ đều do Vương trác phi quản lý. Làm sao có thể xuất hiện loại hạ nhân lớn gan dám bàn tán chuyện của chủ tử sau lưng này? Còn nữa, hiện giờ muội là Nhã Lam quận chúa, nên có phong phạm của một quận chúa. Sao có thể nghe vài ba lời đàm tiếu của đám hạ nhân liền tin tưởng. Như vậy còn ra thể thống gì?"

"Muội..."

Vài người đứng đây cũng không có ai là kẻ ngốc, làm sao không nghe ra ý tứ của nàng là nhắm tới Vương trác phi không biết cách quản lý, dạy dỗ. Ngược lại còn dung túng cho hạ nhân trong phủ sau lưng nghị luận bàn tán chuyện của đích nữ. Ánh mắt chuyển về phía Hàn Vô Mai nhìn chằm chằm càng thêm ân ý. Hàn Vô Mai bị nàng trước mặt bao người mắng không lưu tình, còn có bao nhiêu ánh mắt nhìn mình chằm chằm. Nhất thời quần bách cả gương mặt đều đỏ lên, hốc mắt cũng hồng hồng. Hàn Vu Thủy không kiên nhẫn xem nàng diễn tiếp, buông lại một câu rồi dẫn Linh Lam Hồng Diệp tự mình đi trước.

" Thân thể ta không tốt, xin phép vào trước tìm chỗ nghỉ ngơi. Đại ca, huynh cứ đi cùng Vương gia, có A Từ và Lô Vân theo ta là được rồi."

"Được, cẩn thận một chút. Nếu mệt thì chúng ta về sớm."

"Muội biết rồi"

Hàn Dự thoải mái đồng ý cũng không ngăn cản, tại nơi này nhiều nữ quyến hấn thật sự cũng không tiện đi theo rước thêm phiền phức cho nàng. Mộ Băng Băng bị nàng bỏ qua một bên còn không kịp nói gì thì người đã đi mất. Quay sang Lâm Mộc Phong vốn định nhân cơ hội này làm cho hấn đối với đáng về kiều kỳ Hàn Vu Thủy sinh ra bất mãn. Nhưng khi nhìn tới ánh mắt tràn ngập sùng nịch cùng nụ cười bắt mắt trên khuôn mặt tuấn mỹ kia. Lời ra đến miệng liền bị nghẹn không thốt lên được nửa chữ, chỉ đành tro mắt nhìn hấn rồi đi. Nhóm phu nhân tiểu thư còn đứng đó thấy cũng không còn chuyện gì cũng rồi rít kéo nhau đi trước. Trong nháy mắt khoảng sân rộng rãi chỉ còn lại Mộ Băng Băng, Hàn Vô Mai cùng một ít tùy tùng đứng đó

Mấy hôm nay mãi cây show nhà chống đạn nên có hơi lè mè. Mong quý dị không trách:))

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bách Hoa Hội (3)

Hàn Vô Mai nhìn Hàn Dự rời đi từ đầu tới cuối không để cho nàng một cái liếc mắt trong lòng vừa bi thương vừa căm hận. Đè xuống mọi cảm xúc hỗn loạn, quay sang Mộ Băng Băng thấy sắc mặt nàng âm trầm. Hai con mắt cơ hồ muốn bắn ra lửa liền biết tâm trạng nàng so với mình còn muốn tệ hơn liền thận trọng lên tiếng.

"Công chúa bớt giận."

"Hừ! Không sao, ta chỉ đang nghĩ đại tỷ này của ngươi thật đúng là tú ngoại tuệ trung. Nếu như cuộc thi Hoa Vương năm nay có thể lên đài không chừng sẽ chiếm được thứ hạng cao." Nghe nàng hỏi, Mộ Băng Băng cũng không thu hồi lại biểu cảm, khéo môi cong lên thành nụ cười độc ác. Không để ý đến Hàn Vô Mai đã hiểu hay chưa, khẽ liếc nha hoàn bên cạnh một cái. Tiểu nha hoàn đi theo Mộ Băng Băng đã lâu, tư chất lại thông minh, không đợi nàng lên tiếng lần nữa nhanh chóng chạy đi.

"Công chúa nói phải, ta thật mong chờ tới lúc đại tỷ thể hiện." Hàn Vô Mai nhìn nụ cười của Mộ Băng Băng liền hiểu đại khái ý định của nàng. Nghĩ đến lát nữa nữ nhân kia nhất định sẽ bề mặt trước toàn thể quý tộc kinh thành, khó chịu trong lòng giảm đi không ít. Mọi hồng khẽ cong, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, cười đến tao nhã đáng yêu làm cho không ít thiếu niên công tử tình cờ đi qua trong giây lát liền phát ngốc. Mộ Băng Băng phát hiện vài ánh mắt xung quanh cũng không để ý, cùng Hàn Vô Mai sóng vai vào trong. Trong suy nghĩ của nàng không có cái gì mà sợ người khác cướp đi sự chú ý, nàng mới không lo lắng tới mấy chuyện vặt vãnh này. Nàng ta có xinh đẹp nổi trội hơn nữa thì vẫn chỉ là một thứ nữ được sắc phong quận chúa. Còn nàng lại là đích công chúa, bảo muội của đương kim Hoàng thượng. Nhận hết thảy mọi vinh hoa phú quý, có lẽ nhất tài nữ thì cũng phải cúi đầu trước nàng tự xưng "thần nữ". Cần gì phải để ý vài ba thứ râu ria không đáng kể? Hơn nữa, Hàn Vô Mai cũng không có cái bản lĩnh này.

Bên này hai người sóng vai vừa đi vừa nói cười vui vẻ, bên kia Hàn Vu Thủy đang nhàn nhã ngồi dưới một gốc huyết mai thưởng trà. Xung quanh còn có vài bồn thực dược, từ linh lan, hồng hải đường khoe sắc rực rỡ, Linh Lam đứng bên rót ra trà hoa mới pha còn bốc khói. Phía trước là A Tử, Lôi Vân gương mặt lạnh tanh không biểu cảm yên lặng canh giữ. Qua không lâu lắm, Hồng Diệp mới vừa đi đâu đó trở lại cúi người nói khẽ bên tai nàng mấy câu. Đôi mắt sâu thẳm an tĩnh như mặt hồ đêm của Hàn Vu Thủy vụt lóe lên một tia sáng rồi biến mất như chưa từng xuất hiện. Mỗi anh đào nhỏ nhún nhảy nhếch một cái xong cũng không để trong lòng, tiếp tục chuyên tâm thưởng trà. Hồng Diệp thấy nàng không phản ứng cũng không hiếu kỳ yên lặng lui ra đứng qua một bên cùng với Linh Lam.

Hàn Vu Thủy thư thái thưởng trà ngắm hoa, trong đầu lục tìm lại ký ức của nguyên chủ. Kỳ thực, nguyên chủ trước đây của cơ thể này ngoại trừ việc không thể tu luyện huyền lực ra thì những thứ như cảm kỳ thi họa đều tạm coi là ổn. Thế nhưng, những thứ này không ai để tâm, ở nơi này nếu như không thể tu luyện huyền lực sẽ trở thành "kẻ lạc loài" hay "phế vật" trong miệng mọi người. Dù cũng có một số ít những người không tu luyện huyền lực mà là một loại năng lực khác gần giống nội công. Nhưng số ít này lại đều là những nhân vật xuất chúng. So với kẻ tu luyện huyền lực bình thường chính là một cấp bậc khác hẳn cho nên không ai dám dị nghị gì. Lâm Mộc Phong, Hàn Mặc, Hàn Dự đều nằm trong số ít đặc biệt đó. Hay cũng có người đặc biệt xuất chúng, có thể song song tu luyện hai phía tới đỉnh cao như đương kim Hoàng đế - Mộ Triệt.

Nói tóm lại, xã hội này chính là một dạng điển hình của câu nói "cường giả vi tôn" lấy thực lực trấn áp quần phượng. Nếu như Hoàng đế là người có năng lực cao nhất được chọn ra từ trong số những hoàng tử có thực lực xuất chúng được bồi dưỡng từ nhỏ. Thì từ trong số các vị công chúa hay các thiếu nữ con cháu hoàng gia, các gia tộc huan quý lại có thể chọn ra một người tương tự được thánh vật thừa nhận. Trở thành chủ nhân của nó - thánh nữ trông nom Hoa Thần Điện, phụ tá của Hoàng đế. Tuy hơi có vẻ giống trò lừa bịp nhưng cũng là chân chính nhìn vào thực lực để nói chuyện.

Hàn Vu Thủy đối với quan niệm này không có ý kiến gì, kiếp trước nàng chính là kẻ sống sót duy nhất sau cuộc đảo thái quy mô lớn của tổ chức sát thủ xuyên quốc gia. Chính là bỏ ra từ trong núi thây biển máu dẫm đạp lên nhau để giành lấy sự sống, cho nên so với khi ấy thì hiện tại mấy con muỗi vo ve này còn chưa xứng để nàng động tay một cái. Tuy nhiên, việc xóa bỏ cái danh phế vật này lại là điều nên làm dù rằng nàng chẳng có tí hứng thú nào với cuộc thi vô nghĩa này.

Đã có sẵn chủ ý, Hàn Vu Thủy cũng không để trong đầu nhiều. Nâng chén trà lên hít một hơi, mùi hoa nhài thanh nhã an bình xen lẫn hương hoa trong nắng len lỏi khắp các giác quan. Cảnh đẹp trà ngon không khí trong lành, bốn bề lại an tĩnh khiến tâm tình Hàn Vu Thủy vô cùng tốt. Chỉ là sau đó bất ngờ vang lên một tiếng chuông ngân dài phá vỡ mỹ cảnh.

"Đó là tiếng gì?" Bị quấy rầy, Hàn Vu Thủy nhíu mày không vui. Lúc này Lôi Vân vốn vẫn im lặng đứng một bên lên tiếng giải thích "Bẩm quận chúa, tiếng chuông này là dấu hiệu cho thấy cuộc thi Hoa Vương đã gần tới lúc bắt đầu."

"Ồ? Vậy chúng ta cũng nên đi thôi, tôi muốn thi không hay." Nghe được câu trả lời, chân mày Hàn Vu Thủy dần ra, khéo môi lại xuất hiện nụ cười nhạt quen thuộc. Khoát tay áo đứng dậy, rào bước đi về phía âm thanh vừa phát ra. Phía sau nàng, Linh Lam Hồng Diệp lặng lẽ không tiếng động thu hồi lại trận pháp. Lôi Vân cùng A Tử đi phía sau chỉ thấy hai nàng bàn tay quy củ giấu trong ống tay áo, im lặng theo sau Hàn Vu Thủy.

Đoàn người theo hướng âm thanh phát ra đi thẳng tới một khoảng sân lớn được rào lại cách đó không xa liền thấy có rất đông người đang đứng bên

ngoài. Vòng qua một lối đi khác thoáng hơn có thị vệ đứng sẵn canh giữ vào tới phần sân bên trong. Tùy ý chọn một chỗ ngồi không mấy thu hút, Hàn Vu Thủy bây giờ mới đánh giá chung quanh. Bài trí bên trong phần sân nhỏ này chỉ dùng một màu trắng nhìn qua thì có vẻ thanh khiết mộc mạc nhưng từ chất liệu lại vẫn nói lên vẻ cao quý không thể với tới.

Giữa sân có một lối đài cao tầm 10 trượng được dựng lên, trang trí bằng gấm Tuyết Sơn, hoa văn tạc bạc lấp lánh dưới ánh nắng. Bốn góc treo bốn đóa mẫu đơn vàng linh thạch các màu cao quý điểm lệt. Trên bàn tiệc cũng phủ khăn trải đồng dạng, viền bao tạc bạc. Ngay cả bát đĩa ẩm chén cũng một màu trắng muốt khảm hoa văn bằng bạc. Không thể không thừa nhận giữa bốn bề hoa cỏ rực rỡ khoe sắc lại xuất hiện một nơi như thế này quả thực có một chút không khí của thiên cung.

"Đây không phải biểu muội sao? Suýt nữa ta không nhận ra." Một giọng nữ du dương vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Hàn Vu Thủy. Quay về hướng vừa âm thanh vừa phát ra thì nhận ra chủ nhân giọng nói là Diêu Thanh - đích trưởng nữ của nhị cửu cửu Diêu Tự. Xung quanh còn có không ít gương mặt quen thuộc như Diệp quốc công phủ đích nữ Diệp Liên, thứ nữ Diệp Vân còn có Vương gia đích nữ Vương Hàm Thư. Ở vị trí gần lối đài ngoài Mộ Băng Băng còn có hai ghế trống, một trong số đó là Lăng Vân công chúa Mộ Khinh Vân. Tất cả đều theo giọng nói của Diêu Thanh tò mò hướng về phía bên này.

"Diêu tiểu thư nói ta mới chú ý. Hình như đã rất lâu rồi chúng ta không nhìn thấy A Thủy. Trái lại càng ngày càng minh mẫn động lòng người." Không để cho Hàn Vu Thủy lên tiếng trả lời, Lăng Vân công chúa che miệng cười nói. Hàn Vu Thủy nhìn ánh mắt khinh thường của các nàng cùng với vẻ mặt đứng xem kịch vui của Hàn Vô Mai cũng không tức giận. Thân nhiên bụng chén nhấp một ngụm trà hoa, môi anh đào khẽ nhếch, nhàn nhạt trả lời "Làm phiền công chúa thương nhớ. Thủy Mặc thời gian qua ở tại Đại Lâm Tự cầu phúc rồi yêu mến sự thanh tịnh trên đó nên lười biếng một chút tới giờ mới hồi kinh."

"Ai, bản cung thật hâm mộ Thủy Mặc lại có thể tự mình lười biếng. Không như chúng ta ngày ngày phải tu luyện thật vất vả." Phản ứng của Hàn Vu Thủy cũng không ngoài ý muốn của nàng. Cho rằng đối phương đang cố tỏ ra lạnh nhạt để che giấu bối rối trong lòng. Mộ Khinh Vân càng thêm đắc ý, cố tình cao giọng khiến cho không chỉ các nàng đang ngồi đây mà cả vài vị công tử ngồi bên khu nam khách lẫn vài người đứng sát bên ngoài đều nghe được. Dù vậy cũng tuyệt không có một ai lên tiếng vì nàng nói đỡ, thậm chí Hàn Vu Thủy còn có thể nhìn thấy hầu hết mọi ánh mắt hướng về phía mình đều mang theo khinh bỉ cùng coi thường. Mặc dù nàng cũng không cần cái gọi là đồng tình hay che chở này nhưng là điều này hoàn hảo nói lên hết thấy tình cảnh cùng địa vị của nàng ở tại Nam Vũ quốc thể thâm tới mức nào. Có lẽ nếu như không phải vì sau lưng nàng còn có một Vũ vương phủ cùng Diêu gia che chở thì ngay cả chỗ dung thân cũng không có nốt.

Vậy cũng được, dù sao nàng cũng không định ở lại nơi này cả đời, chỉ cần thanh toán xong hết thấy mọi vấn đề nàng sẽ trở về U Linh sơn. Cùng các tỷ muội và đám người Âm Huyết như trước kia hành tẩu giang hồ đấy mới là cuộc sống trong mơ nàng mong muốn.

"Công chúa nói phải, ta thật sự thấy cuộc sống của mình vô cùng hạnh phúc. Hết thấy đều có phụ vương, đại ca, đại cửu cửu, nhị cửu cửu, đại biểu ca lo lắng. Ta chỉ việc cứ vậy mà sống, cho tới khi bọn họ khuất núi ta liền tới nơi thanh vắng cổ Phật làm bạn với nhang đèn. An nhàn trôi qua một đời, vậy là mãn nguyện."

Nghe tới đây, sắc mặt Diêu Thanh trong nháy mắt tối sầm. Nụ cười bên môi cũng không duy trì được nữa, còn đang định lên tiếng thì lại nghe Mộ Khinh Vân đáp lời

"Vậy bản cung chúc Thủy Mặc sớm đạt được ước nguyện." Thấy nàng thoải mái thừa nhận còn không ngại nói ra suy nghĩ của mình. Mộ Khinh Vân mất hứng, đáp lại một câu cụt lùn rồi không nói thêm gì nữa. Nàng không muốn tiếp tục, Diêu Thanh cũng không dám tự mình làm bừa chọc nàng mất hứng đành phải im lặng. Trước khi quay đi cũng không quên phẫn hận trừng Hàn Vu Thủy một cái. Những người khác thấy không còn gì đáng xem liền rời tâm mất đi chỗ khác, hoặc đánh giá bài trí xung quanh hoặc nhỏ giọng thì thầm chuyện gì đó. Hàn Vu Thủy cũng không để tâm lắm tới cuộc đối thoại nhạt nhẽo vừa rồi, tiếp tục ngắm nhìn mấy bồn hoa chung quanh.

Qua khoảng thời gian uống một chén trà, từ phía cổng xuất hiện một nhóm các thiếu nữ cùng nhau tiến vào. Dẫn đầu là một thiếu nữ chừng 15 16 tuổi, dung nhan thanh lệ trăm tình phảng phất chút u sầu. Thân khoác cung trang bạch sắc, phần cổ và ngực áo thêu hoa văn lá sen màu lục. Váy dài gấm tuyết trắng muốt, xen kẽ một ít sa mỏng màu thủy lam. Eo nhỏ thắt một dải lụa đồng màu làm đai lưng, trên ống tay áo thêu hoa văn lục thủy xanh biếc. Trâm cài lên hoa ngọc bích tòa sáng dưới mặt trời, hồng đeo ngọc bội màu tím, toàn thân toát lên khí chất tao nhã thanh thoát. Hàn Vu Thủy nhận ra thiếu nữ này chính là Nguyệt Thi công chúa Mộ Nguyệt. Theo sau nàng là Hàn Linh Sa đang dắt Hàn Nhược Sa trên tay còn cầm vài cành hoa về mặt yêu thích ngắm nhìn không rời mắt. Bên cạnh còn có vài thiếu nữ cũng không tính là xa lạ như Trình quốc công phủ đích nữ Trình Mi. Phương gia tỷ muội Phương Ngừ Anh, Phương Ngừ Cầm. Đều là thiên kim các đại gia tộc có quan hệ khá tốt với Hàn gia, ai ai cũng đều là tài nữ nổi danh ở kinh đô. Không chỉ tình thông cảm kì thi họa hay nữ hồng châm tuyến mà huyện lực cùng lực chiến cũng đều nằm trong 10 thứ hạng cao nhất toàn thành. Ngay cả Hàn Linh Sa cũng được tính vào trong số đó so với Hàn Vô Mai được xưng danh là đệ nhất tài nữ kinh đô không kém nhiều lắm.

Bên này nhóm thiếu nữ vừa mới ổn định, cổng vào lại xuất hiện một đám các vương tôn công tử tài tử cùng với Túc Vương Lâm Mộc Phong và Vũ Vương thế tử Hàn Dự cũng nhanh chóng đi vào chỗ ngồi. Thấy mọi người đã tới đông đủ, trên lối đài bước ra hai thiếu nữ mặc áo trắng đeo ngọc bội hoa phù dung vỗ tay mấy cái. Một hàng các thiếu nữ mặc áo trắng thêu tạc nổi đuôi nhau tiến vào. Trên tay mỗi người đều bê theo một mâm nhỏ đựng hoa quả, điểm tâm, vài món ăn nhẹ cùng một bình rượu hoa quả. Bầy biện xong xuôi, nhóm thiếu nữ tự động lui xuống sau mỗi bàn tiệc đợi hầu hạ. Lúc này, hồi chuông ngân dài khi này lại một lần nữa vang lên chỉ khác một điều là nếu vừa nãy chỉ một lần thì bây giờ lặp lại tới năm lần. Sau khi năm hồi chuông kết thúc, xa xa phía cổng vào, thấp thoáng hiện ra một đài hoa mẫu đơn lớn phủ rèm lụa trắng che khuất người ngồi bên trên. Được tám nam nhân mặc hồng y chia ra bốn phía canh giữ cùng với tám nha hoàn dung mạo thanh tú theo sau hộ tống chậm rãi tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Bách Hoa Hội (4)

Hoa liền thanh thế phô trương tới sát cổng thì dừng lại, nha hoàn hai bên tiến tới vén màn lụa để lộ ra phía sau màn che là một dung nhan băng lãnh diễm lệ. Thị vệ nhìn thấy người tới vội vàng quỳ xuống hành lễ, người ngồi bên trong theo tiếng động nhìn ra chỉ thấy một bóng bạch y thướt tha bay bổng. Mắt phượng sắc bén được che khuất dưới làn mi thủy vũ, toàn thân toát ra khí thế uy nghiêm vương giả nhưng lại không mất đi phong tình khiến người ta một khi đã nhìn là không thể rời mắt. Hàn Vu Thủy nâng mắt đánh giá người đang tới, nữ nhân này nhìn qua khoảng 27 28 tuổi nhưng dung nhan được bảo trì vô cùng tốt, không hề có một chút dấu vết của tuổi tác, mà so với phần lớn các thiếu nữ đang độ thanh xuân ở đây còn muốn tươi trẻ hơn. Trên búi tóc đen bóng mang trăm cài mầu đơn khảm huyết linh thạch đỏ thắm trong vắt uy nghiêm quý khí, phối hợp với hoa văn tơ vàng thêu chìm trên sa mỏng Thiên Ti vàng óng ánh dưới ánh mặt trời lấp lánh lóa mắt. Phía sau nha hoàn thị vệ kéo dài thành đoàn, thanh thế phô trương không hề thua kém Hoàng hậu thậm chí còn có phần khí thế, thoát tục hơn.

Trong lúc Hàn Vu Thủy đánh giá nàng thì người bên này cũng lúc cũng đang quan sát thiếu nữ phần y điệu dàng e lệ đang dõi ánh mắt sâu thẳm tinh mịch nhìn mình đầy hứng thú cùng hiếu kỳ.

"Đó là ai?"

"Bẩm thánh nữ, người đó là Thủy Mặc quận chúa của Vũ Vương phủ - thân muội muội của thế tử Hàn Dự, Hàn Vu Thủy. Năm nay vừa tròn 16." Nha hoàn theo sau nghe nàng hỏi bất chợt thì sững sốt một chút rồi rất nhanh phản ứng lại theo ánh mắt nàng nhìn lướt qua rồi trả lời. Triều Tuyết nghe nha hoàn đáp lời thì có chút ngoài ý muốn nhìn Hàn Vu Thủy vẫn đang chăm chú nhìn mình không có ý định dời mắt kỹ hơn một chút. Trong ấn tượng của nàng, tiểu quận chúa Hàn gia này mặc dù thường ngày trông có vẻ lạnh lùng kiêu ngạo nhưng thực chất lại là một người thiếu tự tin. Do thân thể yếu ớt lắm bệnh từ nhỏ không thể tu luyện, sinh ra cũng không có nguồn huyền lực bẩm sinh nên luôn bị người khác khinh thường dè bĩu. Tới cả hạ nhân trong phủ cũng chỉ vì Vũ Vương gia cùng Thế tử sủng ái mà cung kính với nàng, tiểu quận chúa vì vậy mới dùng sự kiêu căng để che đi góc khuất trong lòng. Còn nhớ cách đây vài năm thời điểm nhìn thấy nàng ở trong cung yến vẫn còn là một tiểu nha đầu nhỏ bé gầy yếu bên cạnh tiên Vũ Vương phi. Lặng lẽ nhìn muội muội của mình là Hàn Vô Mai bộc lộ tài năng tỏa sáng rực rỡ trở thành tiêu điểm của ngày hôm đó nhận lấy hết thảy mọi vinh quang vốn dĩ nên là của mình. Còn bản thân mình là đích nữ, chân chính là quận chúa mà lại bị lãng quên, châm chọc, dè bĩu, thậm chí là khinh thường. Vậy mà hiện giờ nhìn lại, tiểu nha đầu ngày đó len lén cúi đầu lau nước mắt cố gắng đeo lên vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo đã biến mất không còn dấu vết. Thay vào đó là sự tự tin cùng linh quang rực rỡ ẩn hiện trong đôi mắt sâu thẳm tinh mịch, không chút nào dè chừng nhìn thẳng vào đối phương một cách hiếu kỳ cùng vui thích giống như đang nhìn một món đồ chơi. Đặc biệt hơn là quanh thân nàng lại tỏa ra một loại khí chất đặc biệt mặc dù trên dưới cơ thể vẫn như cũ vẫn không hề có một chút huyền lực nào.

Hàn Vu Thủy nhìn ra ngạc nhiên trong mắt nàng tuy rằng không mấy rõ ràng nhưng cũng không tiếp tục xem nữa mà tự mình rút từ trong bình ngọc một chén rượu hoa quả hương nồng hơi nâng lên thay lời chào. Không bận tâm tới việc nàng có hay không để ý, khỏe mỗi cong nhẹ rồi không chút do dự một hơi uống cạn. Hành động này của nàng dĩ nhiên những người đang có mặt tại đây ai cũng nhìn thấy. Chỉ là trừ Hàn Dự cùng Lâm Mộc Phong nhất thời không đoán được ý định của nàng, mấy kiếm hơi nhủu lại thì đối với những người khác tự cho mình là đúng là giỏi thì một phé vật như nàng cho dù có lấy được lòng thánh nữ thì thế nào? Không có thực lực, không thể nhận được sự công nhận của thánh vật dĩ nhiên không có một chút uy hiếp gì. Thành ra ra cũng không có ai rảnh việc đi quan nàng, trực tiếp cười lạnh bỏ qua. Thế nhưng vẫn có một số người đáng ghét lại không nghĩ giống như vậy.

"Xem ra lời đồn biểu muội thực sự sẽ 'tay không bắt giặc' tham gia Hoa Vương năm nay không phải chỉ là đồn đãi vô căn cứ?" Nhìn biểu cảm của những người ngồi đây đa số đều là khinh bỉ không thêm để ý tới nàng, Diêu Thanh nhếch mép cười, chớp lấy thời cơ đá vào vài câu. Ý định khiến nàng thất thố trước mặt tất cả mọi người sau đó rồi đi nhưng Hàn Vu Thủy lại đáp lại một câu vô cùng thoải mái tự nhiên khiến nàng trong giây lát bị nghẹn họng không biết trả lời thế nào. Trong lòng rối rắm không rõ là đầu óc nàng bị hòng hay điên rồi?

"Chỉ là ham chút náo nhiệt thôi. Nếu biểu tỷ thích, chờ sau khi bản quận chúa đoạt được bảo vật cùng danh hiệu Hoa Vương sẽ tặng lại cho người. Thế nào? "

Diêu Thanh bị nàng làm cho á khẩu, mắt và miệng đều mở lớn hết cỡ hồi lâu không thốt lên được chữ nào, xung quanh vài người nghe thấy câu này biểu cảm cũng không khá hơn bao nhiêu. Thậm chí có người có người còn che miệng cười trộm nhưng lại ngại hai tòa núi lớn của Hàn Vu Thủy là Túc Vương cùng Vũ Vương thế tử đều đang ở đây nên không dám quá phô trương. Hàn Vu Thủy không để ý tới những người này, ngược lại nàng chính là muốn thế, phản ứng có như vậy thì lát nữa chơi mới càng vui không phải sao?.

"Thánh nữ tới!" Bất ngờ một thanh âm lớn vang lên làm bầu không khí quái dị lập tức bị phá vỡ, một nam nhân cao lớn mặc trang phục của Hồng Y Vệ, hông đeo ngọc bội đỏ thắm, dung mạo cương nghị thân hình cao lớn trầm giọng hô vang. Theo tiếng hô này vừa dứt, phía bên ngoài dân chúng bình thường và lũ khách từ xa tới đồng loạt quỳ xuống nhưng bên trong lại là tình cảnh trái ngược. Bởi vì hầu hết ở đây so với nàng đều là hậu bối nên ngoại trừ Lâm Mộc Phong và ba vị công chúa thân phận đặc biệt những người khác chỉ đứng lên coi như vừa đủ tôn kính mà không bị mất thân phận. Hàn Vu Thủy sau khi ngồi xuống cũng không giống hầu hết mọi người vội vã cười nói lấy lòng nàng mà lặng lẽ tự mình nhắm nhai chén rượu, ăn chút điểm tâm. Xung quanh ừ ừ cạc cạc gì đó đại khái là khen ngợi thánh nữ diễm áp quần phượng, tài năng hơn người, so với tiên nữ chỉ có hơn chứ không kém. Rồi lại có người tranh thủ đá vào vài câu gì đó tỷ như có người thùng rỗng kêu to, không biết tự lượng sức mình, vân vân vũ vũ gì gì đó. Thế nhưng vị thánh nữ này tâm tính cũng được coi là trầm ổn, đối với những người lưu rú dưới kia cũng không có phản ứng gì chỉ khách khí mấy câu cho qua. Hoặc có thể nói nàng sớm đã quá quen với những loại lấy lòng kiểu này nên không cảm thấy gì đặc biệt hay vui thích gì lắm.

"Được rồi, thời gian không còn sớm. Cũng không cần thêm vào mấy lời vô nghĩa, quy tắc của cuộc thi có lẽ mọi người đều đã biết nhưng ta vẫn phải nhắc lại một lần." Triều Tuyết thẳng thừng khiến cho vài người vừa rồi còn tươi cười nịnh hót nàng lập tức ngậm miệng xấu hổ cúi đầu. Hàn Vu Thủy còn có thể nhìn thấy khuôn mặt của các nàng đỏ ửng như trái cà chua, xung quanh lại trở về một mảnh an tĩnh. Lúc này một nha hoàn dung mạo xinh xắn mới tiến lên vài bước khẽ cúi đầu rồi chậm rãi lên tiếng. " Quy tắc vẫn như mọi năm không có gì thay đổi, một nhóm 4 người sẽ lần lượt lên đài sử dụng huyền lực của bản thân mình bắt đầu phần thi theo thứ tự được ghi trên thẻ bài. Thời hạn là một nén nhang, người cuối cùng còn trụ lại mà không có bất kỳ

thương tổn hay hao tổn gì sẽ là người được chọn vào lượt kế tiếp. Sau khi kết thúc sẽ tiếp tục thi cho tới khi chọn ra được ba người cuối cùng thi tài trước thánh vật, đề mục sẽ là cả năm phần trên."

"Còn ai có ý kiến hay thắc mắc thì cứ lên tiếng, nếu không ngay bây giờ sẽ lập tức bắt đầu." Đợi nha hoàn kia lui xuống vị trí của mình, Triều Tuyết nhàn nhật đảo mắt một vòng, thấy không có người nào muốn lên tiếng thì ra hiệu cho người thấp lên hoa đăng trên lối đi, chính thức bắt đầu cuộc thi.

Hoa đăng vừa thấp, một hàng các thiếu nữ xuất hiện đi tới từng bàn phân phát các tấm thẻ bài bằng ngọc bích có ghi số thứ tự và phân môn mình sẽ thi. Vài người khác thì qua một lối đi nhỏ ở góc trái gần chỗ nam khách đang ngồi tới một khu vườn nhỏ làm nơi tập trung của phần lớn gia quyến các quan viên phẩm cấp dưới nhị phẩm gọi tên và phân phát thẻ bài. Hàn Vu Thủy lúc này mới chú ý tới cạnh nơi này còn có một vườn hoa nhỏ được ngăn cách bởi vài tán cây lớn cùng mấy giàn hoa thường xuân bên trong cũng đặt vài bàn tiệc và bồn hoa xinh đẹp rực rỡ. Ngay sau đó chừng một khắc, một nhóm khoảng mười thiếu nữ được nha hoàn dẫn đường vào tới bên này rồi lập tức được xếp vào các bàn tiệc còn trống đợi tới lượt thi, người nào người nấy cũng đều là các thiếu nữ trẻ trung tràn đầy hy vọng. Hàn Vu Thủy không quá để tâm tới các nàng, cúi xuống nhìn lại thẻ bài của mình, thấy trên đó ghi số "1" kèm theo năm chữ chữ "cầm, kỳ, thi, họa, châm tuyền" đầy mắt liền nổi lên tia hưng phấn. Không cần nghĩ cũng biết đây là hảo tâm của nhị muội tài giỏi cùng với vị bằng hữu tôn quý kia của nàng. Hai người này cũng thật có lòng, nôn nóng tới mức đăng ký giữ nàng một lúc năm phân môn đều thi đầu tiên trong nhóm đầu tiên.

Tình hình là bạn tác giả hiện tại sau 8h tối hàng ngày mới online nên tiến độ sẽ chậm hơn tí xíu nha:3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bách Hoa Hội (5)

Trong suy nghĩ của các nàng, Hàn Vu Thủy chân chính là một phế vật không thể tu luyện. Cho nên ghi danh tham gia Hoa Vương đã là một trò cười rồi chứ chưa nói tới những cái khác. Dù không phải là chuyện gì mới mẻ nhưng mang theo huyền lực vào tiếng đàn chắc chắn không phải là dễ. Người luyện nội công bình thường nếu muốn đàn một khúc nhạc, mang theo nội lực vào không phải là chuyện quá khó. Mà vấn đề nằm ở chỗ có thể kiên trì được bao lâu. Hơn nữa chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ bị phản phệ, nhẹ thì nội thương nặng thì tẩu hỏa nhập ma. Huyền lực cũng giống như vậy, thậm chí còn có phần nguy hiểm hơn, bởi tu luyện huyền lực so với nội công còn muốn khó hơn rất nhiều. Ở thế giới này tuy rằng hầu hết mọi người ngay từ khi sinh ra đều sẽ mang sẵn trong mình một nguồn huyền lực. Ngay từ nhỏ đã có thể tu luyện nhưng tốc độ tăng tiến thì lại cực kì chậm, 13 14 tuổi đạt tới đỉnh tứ giai đã là rất có thiên phú rồi. Trước kia, Hàn Vu Thủy cũng đã tìm hiểu qua nên biết được huyền lực này có cách tu luyện gần giống như nội lực nhưng cách thức thi triển thì lại khá khác gì đầu khí hơn nữa còn phải dựa vào linh thạch mới có thể sử dụng.

Quan trọng hơn là thân thể này khi nàng xuyên qua cũng đã 13 tuổi, bắt đầu tu luyện lúc này thì quá trễ. Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng nàng quyết định đi đường tắt, dùng nội lực sẵn có của mình, bổ sung thêm một ít được liệu quý hiếm. Lại học thêm một vài bí tịch trong hang động, qua một thời gian nội lực đã tăng thêm đáng kể. Mộ Băng Băng và Hàn Vô Mai căn bản không biết điều này nên vô tình đã hiến cho mình một cái bần đạp thật lớn.

Nụ cười bên khóe môi Hàn Vu Thủy còn chưa tắt đã nghe thanh âm của nha hoàn bên người Triều Tuyết lần nữa vang lên.

"Phần thi thứ nhất là cầm, mời các vị theo số thứ tự trên thẻ bài đã được phát lần lượt lên đài. Mỗi lượt gồm bốn người, cùng lúc hợp tấu. Xin mời." Được sự cho phép của Triều Tuyết, nàng nhẹ nhàng vận khởi huyền lực trong người bay lên lối đi đứng ở vị trí giám thị.

Nghe xong lời nàng nói, mọi người đều đã biết số thứ tự của mình nên lập tức có người đứng dậy. Nhóm thi đầu tiên gồm Hàn Vu Thủy, Điều Thanh, Hứa gia nhị tiểu thư, Khương gia đại tiểu thư, từng người tự mình vận khởi huyền lực để lên lối đi rồi ngồi vào vị trí đã được đánh dấu sẵn. Chờ hai nàng lên trước, Điều Thanh mới đi tới, trên người mặc một chiếc váy ngực màu lam nhạt dài chấm đất, áo ngoài màu thiên thanh. Hồng thắm một dải lụa gắn tua ngọc thật dài rủ xuống. Ngực thêu vài đóa lưu ly xanh biếc, tóc thắt một dải lụa mỏng dính lam bảo ngọc lấp lánh tôn lên nước da trắng muốt. Trông qua thanh thoát mà huyền bí, dưới cái nhìn của mọi người tạo nên như rút ra từ bên hông một miếng linh thạch ngũ sắc hình hồ điệp tinh xảo. Đang chuẩn bị vận khởi huyền lực để lên đài thì nhìn thấy Hàn Vu Thủy một thân phần y đang nhàn nhã thong dong đi tới. Khóe môi nở nụ cười khéo léo bước tới chủ động cầm tay nàng, giọng điệu thân thiết

"Biểu muội không có huyền lực, vẫn là đệ tỷ tỷ giúp đi. Chúng ta cùng lên, được không?"

Hàn Vu Thủy liếc mắt nhìn bàn tay của mình đang bị nắm chặt trong mắt vụt qua một tia chán ghét nhưng trên mặt lại mỉm cười an tĩnh

"Biểu tỷ đã có lòng vậy ta mà từ chối thì thật không phải rồi."

Dứt lời cũng không đợi Điều Thanh kịp phản ứng, Hàn Vu Thủy điểm nhẹ mũi chân dùng khinh công trong nháy mắt kéo nàng lên lối đi, tới nơi còn có tình trượt tay ném qua một bên. Điều Thanh bị động tác của Hàn Vu Thủy làm cho sững sờ, hai mắt mở lớn nhìn nàng chăm chăm quên cả phản ứng. Cứ vậy để mặc mình bị kéo lên không chút phòng bị. Thậm chí bị ném xuống sàn cũng vẫn chưa hồi thần được. Hàn Vu Thủy nhìn biểu cảm của Điều Thanh thì hơi mỉm cười. Điều Thanh này thường ngày cũng là người kín đáo giỏi che dấu nguy trạng mà giờ lại lộ ra biểu cảm thế này thì đủ biết vừa rồi nàng ta bị ngạc nhiên bao nhiêu.

"Biểu tỳ! Biểu tỳ! Không sao chứ?"

Cũng không thể dễ dàng cứ vậy ngốc ở dưới sàn, Hàn Vu Thủy hơi cúi người xuống dùng tay khẽ lay.

"Không...không sao " Điều Thanh bây giờ mới phục hồi thần trí, miễn cưỡng vẽ ra một nụ cười nhanh chóng đứng dậy ngồi vào chỗ của mình nhưng trong lòng vẫn đang dậy sóng. Không nhìn được ghé mắt sang Hàn Vu Thủy âm thầm đánh giá nàng kỹ lưỡng. Đường như có chút không thể tưởng tượng được, hồi tưởng lại vừa rồi nàng ta chỉ khẽ điểm mũi chân một chút lại có thể bay lên mà không cần tới bất cứ thứ gì hỗ trợ. Đây đối với nàng là một chuyện cực kỳ phi lý khó tin bởi so với ai khác, Điều Thanh là người rõ ràng nhất Hàn Vu Thủy hoàn toàn không có một chút huyền lực nào là thật. Nhưng một màn vừa rồi lại giải thích thế nào? nàng ta vì sao lại có thể không cần dùng tới huyền lực mà vẫn nhẹ nhàng bay lên?

Vốn Hàn Vu Thủy phải là người bị xấu mặt giờ lại chuyển thành mình, Điều Thanh trong lòng tức giận, âm thầm trừng mắt nhìn Hàn Vu Thủy. Nhưng rồi nhìn xuống đàn tỳ bà trong tay không biết nghĩ tới cái gì, ánh mắt trở nên nhu hòa, bên môi cũng nở nụ cười thần bí.

Cạnh đó Hứa gia cùng Khương gia tiểu thư đồng dạng cũng là một biểu cảm không thể tin được nhìn Hàn Vu Thủy. Hứa nhị tiểu thư hình như vẫn còn muốn mở miệng nói gì đó nhưng ngại người của Triều Tuyết đang đứng kia giám sát cho nên đành nuốt lại lời vào bụng, chỉ có ánh mắt không kiềm chế được thi thoảng liếc nhìn Hàn Vu Thủy một cái.

Trên lôi đài là vậy, bên dưới không khá hơn, vừa rồi Hàn Vu Thủy dùng khinh công dễ dàng bay lên. Trong mắt đại đa số người ở đây là chuyện không thể tin nổi. Những người như bọn họ dù có huyền lực hộ thể cũng không thể cứ thế bay lên hoặc phi hành mà không dùng linh thạch hỗ trợ. Thế nhưng một Hàn Vu Thủy yếu ớt không một chút huyền lực lại cứ thế nhẹ nhàng mà bay lên không trung là chuyện cực kỳ khó tin như là nói tuyết rơi giữa tháng sáu vậy.

Trong một lát, xung quanh tĩnh lặng dị thường chỉ nghe tiếng lá cây bị gió thổi xào xạc xào xạc. Mỗi người đều mang một tâm tư nhưng tự nhiên đều là bị những gì vừa mới diễn ra thu hút, nhất thời không thể rời mắt khỏi bóng dáng nữ tử mặc phấn y nhàn an tĩnh ngồi kia. Nàng luôn bị bọn họ chế giễu là phế vật bởi thân thể yếu ớt, huyền lực không có, thế nhưng hôm nay phế vật trong miệng bọn họ lại có thể chỉ bằng một cái nhún chân mà dễ dàng nhảy lên lôi đài cao chừng 10 trượng.

"Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Có phải vừa rồi ta bị hoa mắt hay không?"

Thời gian trôi qua chừng nửa khắc mới có người từ trong kinh ngạc đi ra dùng giọng điệu không thể tin nói chuyện với người bên cạnh nhưng người kia cũng là lắc lắc đầu không trả lời hẳn.

"Không phải Hàn Vu Thủy không biết võ công cũng không có huyền lực à? Vậy vừa rồi là thế nào?"

Lại một người khác nhỏ giọng thắc mắc chỉ là như cũ vẫn không có ai có thể đưa ra cho hắn đáp án.

"Xem ra, Hoa Vương năm nay sẽ rất gay cấn. Đường huynh nói phải hay không?"

Người vừa lên tiếng là Du Vương Mộ Cảnh còn "đường huynh" trong miệng hắn dĩ nhiên là Lâm Mộc Phong.

"Nhiều hoa đẹp như vậy quả thực rất đáng xem "

Lâm Mộc Phong giống như không nghe ra ý tứ trong đó, nhàn nhã nở nụ cười, chiết phiến trong tay khẽ đóng đưa. Dáng vẻ phong lưu vô cùng ăn khớp với giọng điệu cợt nhả có phần tùy ý kia. Mộ Cảnh nghe hắn trả lời xiên xẹo cũng chỉ bất đắc dĩ cười cười, chuyển ánh mắt lên lôi đài không lên tiếng nữa.

Động tĩnh bên phía nam khách không nhỏ nên phần lớn các nữ quyền bên này cũng nghe được đôi chút. Mộ Băng Băng nhận ra Lâm Mộc Phong đang che chở Hàn Vu Thủy trong lòng dâng lên cảm hận, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt. Hắn không thể ngay lúc này làm cho nàng vĩnh viễn biến mất. Đào mắt lên lôi đài vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Điều Thanh nhìn lại, Mộ Băng Băng kín đáo liếc mắt trao đổi với nàng. Điều Thanh hơi mỉm cười không tiếng động gật đầu. Một màn này đương nhiên Hàn Vu Thủy nhìn thấy nhưng cũng không quá để ý mà tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần chờ công bố đề mục.

Mất thời gian không sai biệt lắm, Triều Tuyết gật đầu ra hiệu cho một nha hoàn bê trên tay một hộp ngọc nhỏ đang đứng gần đó tiến lên. Tự mình đưa tay vào ngẫu nhiên lấy ra một quả cầu bằng bạc hơi xoay nhẹ mở ra một cái rãnh nhỏ. Rồi từ trong đó rút ra cuộn giấy cỡ đốt ngón tay. Nhìn qua một chút rồi để nha hoàn đưa cho một vị công công vẫn luôn im lặng đứng cạnh đó cách vài bước chân. Công công kia cẩn thận xem xét rồi đưa cuộn giấy trở về, xong xuôi lại tiếp tục im lặng đứng một bên. Triều Tuyết lúc này mới lên tiếng

"Lấy "Cao Sơn Lưu Thủy" làm đề mục, thời hạn một nén nhang kể từ lúc này. Bắt đầu đi."

Nha hoàn giám sát trên đài thấp lên một nén nhang rồi tiếp tục bất động một chỗ. Điều Thanh nghe xong đề mục trong mắt lộ ra tia cười hài lòng. "Cao Sơn Lưu Thủy" chính là sở trường của nàng lại nhìn sang đôi mày hơi nhíu của Hứa nhị tiểu thư tươi cười càng thêm rạng rỡ. Khương tiểu thư liếc nhìn vẻ mặt đắc ý của Điều Thanh một cái xong lại đảo mắt qua Hàn Vu Thủy rồi quay đi, dáng vẻ cao ngạo k thêm đề vào mặt. Hàn Vu Thủy đẩy mắt hơi cười, nhìn các nàng giống như nhìn một đám tiểu hài tử đang tranh giành đồ ăn. Sau đó cup mắt, hai tay nhẹ nhàng chuyển động tiếng đàn thanh thủy theo đó tuôn ra. Ba người kia đương nhiên không để nàng đoạt mất ánh sáng, lập tức cũng bắt kịp, trong chốc lát thanh âm réo rắt trong trẻo vang vọng khắp hoa viên.

Thời điểm thanh âm đầu tiên vang lên, chung quanh lập tức rơi vào tĩnh lặng. Mọi sự chú ý đều dồn vào nhóm thiếu nữ trên lôi đài. Rất nhanh liền nhìn thấy từng luồng huyền lực tràn ra thành một quang sáng nhỏ rực rỡ. Quang sáng này lại giống như rất có linh tính, theo đôi tay uyển chuyển của các nàng

hóa ra vô số chấm sáng nhỏ li ti rồi lại hợp lại thành hình dạng một vật thể vô cùng kỳ diệu.

Điều Thanh liếc mắt nhìn đàn Lam Điệp một màu xanh biếc đang vây quanh mình. Nương theo tiếng đàn nhẹ vỗ cánh tự lại rồi tản ra uyển chuyển nhịp nhàng hệt như một nụ hoa đang nở. Một làn gió khẽ thổi qua khiến hoa nhỏ lay động, vô vàn lam điệp đang phát sáng tản ra vương lên y phục của nàng. Tà áo lam nhàn nhạt trong suốt giờ được điểm xuyết thêm bằng vô số hồ điệp xinh đẹp làm cả thân thể Điều Thanh như đang tỏa sáng, nhìn qua lung linh huyền ảo vô cùng đẹp mắt. Không thể không công nhận năng lực của Điều Thanh rất khá. Lam Điệp của nàng khiến cho người ta càng nhìn càng bị thu hút, so với nàng thì Hứa nhị tiểu thư Khương tiểu thư có vẻ mờ nhạt và kém nổi bật hơn. Hàn Vu Thủy lại vẫn im lặng không có động tĩnh cho nên nhất thời Điều Thanh trở thành người nổi bật nhất.

"Điều tiểu thư chắc chắn sẽ thắng lượt đầu không có gì nghi ngờ."

"Ừm rất có khả năng. Cảm kỹ của nàng có thể nói là đệ nhất kinh thành. Có thể tạo ra Lam Điệp tinh xảo, sinh động như thế cũng không phải ai cũng làm được."

"Ta cũng nghĩ giống huyên."

Không thể không nói, bộ dáng của Điều Thanh thu được không ít tâm tư của các công tử trẻ tuổi. Một màn biểu diễn của nàng vừa rồi cũng có thể tính là động lòng người. Nhận được không ít lời tán thưởng, nhưng cũng có người đánh giá khách quan hơn.

"Khả năng của Điều Thanh không tồi nhưng huyên lực của nàng so với Hứa Hải Châu và Khương Đình Đình lại kém hơn. Chưa chắc sẽ thắng."

"Nhưng ta lại thấy Điều Thanh thực có khả năng thắng. Huyên lực kém hơn thì thế nào, chỉ cần biết cách sử dụng khéo léo thì không thành vấn đề."

"Các người vội cái gì, mới bắt đầu thôi mà. Không chừng tới cuối cùng người thắng lại là Hàn Vu Thủy cũng nên."

Người vừa lên tiếng không phải ai khác chính là tiểu công tử Diệp gia. Mà Hàn gia và Diệp gia thủy hỏa bất dung là chuyện cả kinh đô ai cũng biết. Cho nên lời này từ miệng Diệp Huyền đi ra không nghi ngờ gì chính là châm chọc.

"Xem kia!" Vừa dứt lời bỗng người ngồi đằng sau bỗng thét lên một tiếng dọa hấn suýt chút nữa ngã ngựa.

"Người hét cái quỷ gì----" Còn chưa kịp phát tác, Diệp Huyền tức thì nhận ra có gì đó không đúng. Đào ánh mắt ra chung quanh nhìn thấy mọi người đều mang vẻ mặt không thể tin nhìn chăm chú lên lời dài. Diệp Huyền nghi ngờ nhìn theo tầm mắt của mọi người liền chính mình cũng bị dọa cho kinh ngạc đến nỗi miệng há to hồi lâu không khép lại được. Thậm chí còn sợ mình hoa mắt nhìn lầm liền dùng sức xoa xoa hai mắt. Đến khi mở ra vẫn là một khung cảnh ấy, Diệp Huyền ngây thơ cho rằng hẳn là mình đang nằm mơ liền tự tát mình một bạt tai. Một tát này dùng sức không nhỏ hại hẳn đau đến xây xẩm mặt mày lúc này mới xác thực mình không phải hoa mắt cũng không phải đang nằm mơ.

Trên lời dài, Hàn Vu Thủy an tĩnh ngồi trước huyên cầm, ngón tay thon dài uyển chuyển bay múa. Giai điệu trong trẻo mượt mà theo đó không ngừng tuôn ra, toàn thân được bao bọc bởi một luồng ánh sáng trắng cùng vô số chấm sáng nhỏ li ti. Theo tiếng đàn của nàng, những đốm sáng nhỏ tản ra tứ phía lẫn vào khắp nơi, Diệp Huyền mở to mắt nhìn theo một đốm sáng bay vút lại hướng hẳn ngòi bám vào một gốc cây đã bắt đầu thay lá. Chỉ thấy gốc cây kia giống như hấp thụ hết đốm sáng này sau đó bỗng bừng tràn trẻ sức sống. Theo tốc độ mắt thường nhìn thấy bắt đầu đâm chồi ra hoa khiến đôi mắt của Diệp Huyền mở ra càng thêm lớn. Cuối tháng mười, tiết trời bắt đầu vào đông, cây cối cũng đã thay gần hết lá, có cây chỉ còn trơ ra những cành cây khẳng khiu. Dù cảnh sắc nơi này đã được coi là đẹp nhất cũng không tránh được vẻ xơ xác nhưng lúc này lại tràn trẻ sức sống, đua nhau đâm chồi ra hoa. Những khóm hoa được bài trí chung quanh cũng không chịu thua kém, vốn đã điểm lệ rực rỡ nay lại càng tươi thắm xinh đẹp, nhẹ nhàng đung đưa như mừng vui như ca múa. Mọi người còn chưa hết bàng hoàng, lúc này từ trên không trung bắt ngờ rơi xuống vô số cánh hoa anh đào mỏng manh kèm theo một hương thơm tinh tế nhẹ thoảng qua khiến người ta cảm thấy thư thái, an bình. Tạm thời quên đi hết thấy vướng bận, muộn phiền quần quanh.

Ngay cả Điều Thanh, Hứa Hải Châu và Khương Đình Đình cũng không tự chủ được mà dùng tay đàn ngăn ngó nhìn mỹ cảnh trước mắt. Đợi tới khi các nàng hồi thần lại thì khúc nhạc đã gần đến hồi kết, cây cối hoa cỏ chung quanh theo tiếng đàn của nàng mà dao động. Chìm chốc muốn thú bị hương thơm tinh tế kia dẫn dụ tới vây kín tứ phương nhưng không hề có động tác gì mà chỉ yên lặng tự vào một góc. Bộ dáng như đang nhập tâm thưởng đàn, thậm chí phần khô hời. Trong chốc lát, lời dài trở thành nơi cho nàng tỏa sáng, Lâm Mộc Phong từ lúc Hàn Vu Thủy không che dấu mà phát ra thực lực liền ngăn người tại chỗ, trên tay vẫn nắm chặt ly ngọc hồi lâu không chuyển động. Ánh mắt phức tạp nhìn nữ tử một thân phần y dịu dàng an tĩnh lẫn vào vô số cánh hoa anh đào vẫn đang tiếp tục rơi xuống như mưa, trong lòng không biết là tư vị gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Bách Hoa Hội (6)

Cách nơi dựng lời dài một khoảng khá xa, một bóng người đứng lẫn trong tán cây lặng lẽ nhìn thiếu nữ đang an tĩnh chơi đàn. Giữa không trung ngập tràn vô số cánh hoa đào theo gió thổi bay đi khắp nơi. Rơi xuống vật áo, vương cả lên mái tóc dài mềm mại. Trâm hoa thủy tinh cài trên búi tóc dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng đầy màu sắc sáng chói. Khiến dung nhan nàng vốn đã thanh lệ càng thêm kinh diễm thoát tục. Đôi con ngươi đỏ rực bị che khuất dưới lớp áo choàng ẩn chứa ý cười đảo quanh một vòng. Khóe môi khẽ nhếch thành một nụ cười sâu kín rồi lặng lẽ xoay người rời đi.

Hàn Vu Thủy nhạy cảm phát hiện có ánh mắt nóng rực đang quan sát mình ở quanh đây chỉ thoáng qua rồi rất nhanh lại biến mất không tung tích. Hơi khó hiểu nhưng nàng cũng không để ý thêm. Liếc qua chỗ bàn nhỏ đặt giữa đài, thấy nhang đã gần tắt bèn nhanh chóng kết thúc. Khi thời gian một nén nhang trôi qua cũng là lúc tiếng đàn ngưng lại, cánh hoa trong không trung cũng ngừng rơi. Cây cối thôi đơm chồi ra hoa, cảnh vật chậm rãi quay trở về dáng vẻ trước đó. Mọi người từ trong mơ màng sức tỉnh lại vẫn không thể tin vào những gì mình vừa chứng kiến.

"Có phải ta vừa mới nằm mơ hay không?" Diệp Huyền vẫn còn chưa kịp hồi thần, nhìn chằm chằm vài cánh hoa đào còn vương lại bị gió cuốn đi thắm thì như đang tự thoại. Rồi mang theo vẻ mặt vừa như không thể tin vừa như châm chọc quay qua Hàn Dự.

"Hàn huynh, tiểu muội này của huynh từ khi nào lại có công lực thâm hậu như vậy?"

"Diễm Nhi và U Linh cốc chủ có chút giao tình. Có lẽ con bé được nàng chỉ bảo một chút." Hàn Dự đầu cũng không ngần ngại坦然 trả lời. Mặc dù trong lòng cũng kinh ngạc không kém gì những người ngồi đây. Nghĩ tới sáng sớm hôm nay A Tử không tiếng động đột ngột xuất hiện trước mặt mình mà ngay cả Lôi Văn tính cảnh giác cực cao cũng không hề hay biết không khỏi cảm thấy hoài nghi. Hắn luôn cảm thấy từ khi Diễm Nhi trở về có thay đổi rất lớn, so với trước kia chính là hai người hoàn toàn khác biệt. Nhưng là Hàn Dự không để tâm, cho rằng trải qua một lần sống chết như vậy tâm tính thay đổi cũng không có gì lạ. Huống chi, không thể phủ nhận Diễm Nhi hiện tại không chỉ trưởng thành mà còn biết ẩn nhẫn, mạnh mẽ hơn khiến hắn an tâm không ít.

"U Linh cốc chủ? Nàng thật có bản lĩnh lớn như vậy?"

Diệp nhị công tử dường như rất có hứng thú, tiếp tục bám lấy Hàn Dự hỏi han nhưng Hàn Dự chỉ im lặng uống rượu, không trả lời hắn mà quan sát tình huống trên đài. Lâm Mộc Phong liếc Hàn Dự một cái rồi rũ mắt thần nhiên thưởng thức đồ ăn trên bàn, không biết suy nghĩ gì. Cảm thấy bầu không khí có chút khó xử, Trình nhị công tử Trình Ngọc Kỳ chủ động lên tiếng kéo lại chủ đề.

"Ta có nghe phụ thân nói U Linh cốc trên giang hồ là môn phái mới xuất hiện khoảng 4 năm về trước. Chủ yếu thu nhận nữ tử, cốc chủ cũng là một thiếu nữ nghe đâu cũng là một mỹ nhân, hơn nữa năng lực không tệ. Sau khi thành lập chỉ tốn có 3 năm ngắn ngủi đã có thể dẫn dắt U Linh cốc đi lên địa vị ngang hàng với các môn phái lớn khác, danh tiếng vang xa. Thậm chí không biết thế nào mà ngay cả Diêm Hỏa Cung cũng chủ luôn không lộ mặt cũng đứng ra tuyên cáo với võ lâm sẽ bảo hộ nàng cùng người của nàng."

"Quả thật năng lực không thể coi thường."

"Ta cũng có nghe nói nữ nhân kia chỉ mới 16 17 tuổi thôi. Có thể làm được tới như vậy đã là hiếm thấy rồi."

"Không sai, một cô nương 16 17 tuổi đơn phương lấn lộn trên giang hồ mà có thành tựu như vậy thực không thể coi thường."

"Thế thì lại thế nào, ta xem ra nàng chỉ là có cái năng lực quyến rũ nam nhân mà thôi."

Nghe Trình Ngọc Kỳ thao thao bất tuyệt lại thấy có không ít người đồng tình tán thưởng. Diệp Huyền không đồng ý nhếch môi phản bác. Ở hắn thấy, nữ nhân dù tài giỏi mạnh mẽ tới đâu cũng vĩnh viễn không thể không dựa vào nam nhân. Cho dù đạt được thành tựu gì đó cũng là có không ít công lao của nam nhân trong đó. U Linh cốc chủ này còn không phải thế? Nàng có năng lực, bản lĩnh lớn đến thế nào thì vẫn phải dựa vào thế lực khủng bố của Diêm Hỏa Cung đẩy thôi. Theo hắn, nữ nhân tốt nhất chỉ nên ngoan ngoãn nằm dưới nam nhân mà thôi.

"Dù sao đánh bại Bạch Ưng, át chủ bài của Thánh Giáo, thắng được Song Linh Bội Kiếm và Thiết Hồ Lệnh cũng là nàng. Năng lực như vậy, Thủy Mặc quận chúa có thể học được bản lĩnh trong thời gian ngắn cũng không có gì lạ."

Trình Ngọc Kỳ khinh thường không thèm để ý Diệp Huyền, nhàn nhạt đáp một câu. Vừa dứt lời lại nghe tiếng Diệp Liên bên kia cười với mình.

"Hình như Trình công tử rất có hảo cảm với mấy cô nương son dã này, hiểu rõ nàng như vậy."

"Diệp tiểu thư nói không sai. Ta xác thực rất có hảo cảm với cô nương này. Bởi nàng còn trẻ nhưng bản lĩnh lại lớn, tính tình thẳng thắn, không câu nệ. Rất dễ chịu chứ không như một số người trong ngoài bất nhất, vô cùng mệt mỏi."

Nghe ra Trình Ngọc Kỳ đang bóng gió mình già dối, Diệp Liên tức giận trừng mắt. Cũng không tiếp tục giữ vẻ mặt tươi cười nữa mà hừ lạnh nhìn hắn.

"Phải a, cô nương có bản lĩnh lớn như vậy nếu có thể cưới về làm chính thê cũng coi như là tương xứng."

"Ừm...cũng không tồi." Trình Ngọc Kỳ phe phẩy quạt xếp trên tay. Làm bộ như thật sự đang suy nghĩ rồi đột nhiên quay sang Diệp Liên hí hóp mắt nhìn nàng dò xét. Diệp Liên bị hắn nhìn đến xấu hổ, cả gương mặt đều hồng hồng.

"Trình công tử nhìn ta như vậy làm gì?"

"Bản công tử đang nghĩ có phải hay không Diệp tiểu thư âm thầm mến mộ ta nên mới..."

"Người nói vậy."

"Àm ỉ đủ chưa?"

Diệp Liên bị hắn chọc cho phát cáu nhưng lại bị một ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Chiến làm cho im bật. Trình Ngọc Kỳ cũng yên lặng tự mình uống rượu không tiếp tục lên tiếng. Hàn Vu Thủy vừa mới về chỗ ngồi đã bị bọn họ âm ỉ bên tai lúc này mới cảm thấy an tĩnh một chút. Âm thầm thở ra một hơi,

hướng ánh mắt lên lời đài quan sát bốn thiếu nữ đang tranh tài trên kia thì thấy trừ Hàn Vô Mai và Trình đại tiểu thư ngang tài ngang sức thì hai người còn lại đã có chút không kiên trì nổi. Qua thêm hai lượt thi, số người ghi danh ban đầu đã bị loại gần hết. Những người được chọn trừ Hàn Vu Thủy ra cũng không khó dự đoán là Trình Phương Nghi, Hàn Vô Mai, Mộ Băng Băng. Diệp gia nhị tiểu thư Diệp Phi Vân, Nạp Lan gia tam tiểu thư Nạp Lan Tinh.

Vì thi cầm tốn khá nhiều thời gian nên đến phần thi tiếp theo là kỳ. Triều Tuyền lệnh cho người chuẩn bị bốn bàn cờ đặt song song nối tiếp nhau ở khoảng trống ngay dưới lời đài. Lần này số người ghi danh tham gia tương đối ít nên có thể tiến hành thi đấu cùng lúc. Sau khi bàn cờ được dọn xong vẫn là Triều Tuyền tự tay bốc thăm chia cặp. Lượt đầu tiên gồm tám người phân làm bốn cặp thi đấu. Hàn Vu Thủy - Lăng Vân công chúa là cặp thứ nhất. Tiếp theo là Nguyệt Thi công chúa - Phương Ngữ Ảnh, Hàn Vô Mai - Trình Phương Nghi, Phương Ngữ Cầm - Diệp Liên.

Mộ Khinh Vân nhìn Hàn Vu Thủy an tĩnh thanh nhã trước mặt, khinh thường cười lạnh một cái

"Thủy Mặc nếu sợ có thể rút lui ngay bây giờ. Bản cung tin mọi người đều sẽ thông cảm cho ngươi."

Lời này quả thật hết sức khó nghe nhưng cũng có nguyên do. Bởi nguyên chủ trước của cơ thể này vốn dĩ không có một chút kiến thức nào về cờ vây. Cho nên nếu để cho nàng làm đối thủ của Lăng Vân công chúa, kỳ nghệ được xưng đệ nhất kinh thành thì kết quả không cần phải nghĩ cũng biết. Nhưng cũng thật may, kiếp trước vì đặc thù công việc mà tổ chức ép các nàng phải học qua tất cả mọi thứ tới một trình độ nhất định. Trong đó, cờ vây là môn nàng có thành tích tốt nhất. Nên là đối đầu với Mộ Khinh Vân dù không thể thắng cũng sẽ không bị thua tới mức quá khó coi.

Nhẹ nhàng đặt xuống một quân cờ đen, Hàn Vu Thủy mỉm cười yếu ớt "Đa tạ công chúa quan tâm, A Thủy không nghĩ sẽ dừng lại."

"Vậy đừng trách bản cung không cho ngươi mặt mũi."

Dáng vẻ thản nhiên của Hàn Vu Thủy khiến Mộ Khinh Vân cho rằng nàng đang túng quá hóa liễu. Dùng tư thái của người bề trên lạnh nhạt liếc nàng một cái rồi đặt xuống một quân cờ trắng. Hàn Vu Thủy không để ý đến thái độ của nàng mà đặt sự chú ý vào thế trận trên bàn cờ. Kì thực, nàng cũng có chút lo lắng, kỳ nghệ của Mộ Khinh Vân có thể được xưng đệ nhất kinh thành ắt không phải một người có thể dễ dàng ứng phó. Nàng cũng không hy vọng mình có thể dựa vào kiến thức vài năm của mình mà lật ngược tình thế. Thắng được Mộ Khinh Vân đã chơi cờ từ nhỏ tới lớn, lại thường xuyên luyện tập. Nàng chỉ cần cố gắng không bị phá vỡ thế trận hay kiệt sức trước đã là không sai rồi.

Hàn Vu Thủy bình tĩnh thông dong nhưng những người ngồi xem lại không có bình tĩnh như thế. Khỏi phải nói, tâm điểm của ngày hôm nay ngoài Hàn Vu Thủy ra thì không phải ai khác. Mà chủ đề bàn luận không phải thắc mắc nàng rốt cuộc lấy dũng khí ở đâu ra? Không dừng lại phát điên như vậy thì cũng là Mộ Khinh Vân sẽ đánh bại nàng như thế nào. Hàn Vu Thủy không thèm để ý tới bọn họ xì xào bàn tán cái gì. Bởi Mộ Băng Băng làm việc thật đúng mực lẽ sạch sẽ. Người nào hữu tâm để ý cũng chỉ cho rằng nàng là muốn chứng tỏ bản thân. Xóa đi xấu danh nên mới mượn tới Mộ Băng Băng giúp đỡ. Chứ chẳng ai lại đi nghĩ rằng Phúc An công chúa ngàn tôn vạn quý, thường ngày đoan trang hiền hòa lại là người đứng sau đẩy nàng lên đầu ngọn sóng. Huống chi giữa các nàng còn có một đoạn quan hệ rối rắm ai ai cũng rõ ràng.

Vẫn luôn ngồi bên dưới yên lặng uống rượu nhưng tâm trí Hàn Dự lúc này không biết đã bay tới nơi nào. Trong đầu luôn tự hỏi một câu rốt cuộc trong bốn năm kia đã có chuyện gì xảy ra với Diễm Nhi? Con bé vốn hoàn toàn không biết chơi cờ cũng luôn chán ghét. Vậy mà sau khi trở về lại thường xuyên chủ động tìm hán chơi cờ. Thậm chí bây giờ còn ở trên đó đấu với Mộ Khinh Vân?

Khoảng thời gian trước hẳn rất rõ ràng, muội muội không hề che dấu chuyện bản thân nó đã thay đổi. Lần đầu tiên chơi cờ cùng Diễm Nhi, hắn đã nghĩ muội muội chỉ nhất thời nổi hứng nên không thật sự chú tâm. Vậy mà không qua bao lâu, thế trận trên bàn cờ dần dần nghiêng về bên Diễm Nhi. Khi ấy Hàn Dự thực sự đã kinh ngạc đến không thốt nên lời. Phải biết kỳ nghệ của hắn nếu so với Mộ Khinh Vân chính là ngang sức. Không ngờ chỉ qua vài năm đã có thể dễ dàng ép sát, buộc hắn phải nghiêm túc tập trung vào ván cờ chứ không phải chỉ ứng phó qua loa nữa. Tuy rằng sau đó người thắng vẫn là hắn nhưng nhìn thế trận của Diễm Nhi vẫn ổn định vững vàng không hề có dấu hiệu rối loạn hay tan rã. Qua thêm vài ván nữa, Hàn Dự tình huống nhận ra cách chơi của nàng nhuần nhuyễn trôi chảy không giống như người mới học. Vốn định gắng hỏi nhưng con bé lại chủ động nói mình hãy chờ thêm chút nữa. Khi ấy Hàn Dự đã cảm nhận được có gì đó không đúng. Cũng đã âm thầm đi điều tra một hồi nhưng kết quả thu về lại rất ảm đạm với những lần trước, hoàn toàn không có một chút sai sót. Sau đó cũng không ít lần hắn nghĩ ngờ tới khả năng có người giả mạo hòng che giấu mục đích gì đó. Chỉ là mỗi lần đối diện với đôi con người sâu thẳm, lấp lánh như mặt hồ thu thủy của muội muội. Tất cả nghi ngờ trong đầu liền bay đi không còn dấu vết.

Cho tới hôm nay, những gì vừa chứng kiến làm Hàn Dự vốn đang lạc trong sương mù nhìn thấy lối ra. Mặc dù vẫn còn chưa thật rõ ràng nhưng hắn cũng đã nghĩ thông suốt. Cho dù đáp án là gì đi nữa cũng không quan trọng. Chỉ cần con bé vẫn nguyên vẹn là Diễm Nhi, là tiểu muội hắn yêu thương nhất thì hết thảy hắn đều vì nàng gánh vác.

"Công chúa kỳ nghệ cao siêu, A Thủy tự thẹn không bằng."

"Thủy Mặc quả nhiên là cao nhân bất lộ tướng, thật khiến cho bản cung phải nhìn bằng con mắt khác."

Thanh âm của Hàn Vu Thủy và Mộ Khinh Vân lần lượt vang lên lời Hàn Dự từ trong suy tư trở về. Hóa ra khi hắn tự mình đắm chìm trong suy nghĩ thì ván cờ của Hàn Vu Thủy cùng Mộ Khinh Vân đã kết thúc. Sắc mặt Mộ Khinh Vân hơi tái nhợt, một bên tóc mai còn chảy xuống giọt mồ hôi, hơi thở nặng nề. Còn Hàn Vu Thủy thản nhiên như cũ không nhìn ra được chỗ nào không ổn. Người nào không biết còn tưởng nàng mới là người thắng chứ không phải Mộ Khinh Vân.

"Công chúa quá lời rồi. A Thủy còn non kém, là công chúa nương tay mới phải."

"Hừ!"

Chương này tận 10 ngày mới xong T T. Sr các cậu vì sự lâu la này, vì bận linh tính quá với lại cái máy cùi, gõ xong r nhưng edit thì đến lâu. Tớ sẽ cố gắng lắp mô to vào móng chạy cho nhanh T T

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Bách Hoa Hội - Kết quả không mong muốn

Mộ Khinh Vân khinh thường liếc nàng một cái rồi phát tay áo rời đi. Trong lòng đan xen mọi loại cảm xúc phức tạp nhưng nhiều hơn vẫn là chán ghét cùng không cam lòng. Làm sao cam lòng cho được, kỳ nghệ của nàng từ trước đến nay có thể nói là tìm khắp Nam Vũ quốc này không có quá năm người có thể làm đối thủ. Thế nhưng hôm nay lại bị một phế vật hoàn toàn không hiểu gì về cờ giảng cò hơn nửa canh giờ. Hao tổn huyền lực không nói, còn bị nội thương, mặc dù không nghiêm trọng nhưng đối với màn so tài lát nữa vô cùng bất lợi.

Sau khi cặp đấu đầu tiên phân xong thắng bại theo sau đó những cặp khác cũng lần lượt kết thúc. Lại qua thêm vài lượt nữa loại đi một vài người, chỉ còn Mộ Khinh Vân, Hàn Vu Thủy và Phương Ngữ Ảnh. Kết quả này khiến tất cả mọi người thêm một lần nữa hoài nghi mình có phải hay không thực sự đang nằm mơ. Ngay cả Triều Tuyết vẫn luôn im lặng bằng quang đánh giá tình hình cũng không nhận được như mong đợi. Ánh mắt băng lãnh đánh giá Hàn Vu Thủy kỹ càng thêm vài phần như muốn từ trên người nàng tìm ra được vài đóa hoa.

Hai phần thi gay cấn nhất trôi qua, đã có một số người không còn kiên nhẫn ngồi xem tiếp. Hàn Vu Thủy cũng không còn hứng thú tiếp tục ứng phó với đám người mắt cao hơn đầu này. Nhưng lại không thể cứ vậy bỏ dở giữa chừng đành phải qua quyết cho xong. Tới phần thi gộp hai môn "thi-họa", Hàn Linh Sa đang suy nghĩ đề bài từ gì lên tranh cho hợp. Tình cờ liếc thấy bức tranh của Hàn Vu Thủy thấy quen mắt, nhận không được bèn ghé sang hỏi nhỏ.

"Đại tỷ đang vẽ cái gì? Làm sao ta lại thấy hơi quen mắt a?"

"Bức họa này ta từng thấy trong thư phòng của đại ca. Khi ấy thấy đẹp liền ngắm nhiều thêm một chút."

"Vây...."

"Ta có chút mệt, không thể suy nghĩ nên mượn tạm"

"..."

Hàn Linh Sa đông cứng nhìn nàng có chút không nói nên lời. Hồi lâu cũng không biết phải phản ứng lại thế nào, cuối cùng quyết định quay về tập trung hoàn thành tranh của mình. Xung quanh cũng không ai có tâm tư để ý tới tỷ muội hai nàng trò chuyện cái gì nên lần thi này diễn ra rất suôn sẻ. Điểm xong nét bút cuối cùng, Hàn Vu Thủy quay sang vị trí đối diện ngồi xuống đem khung thêu ra bắt đầu thêu. Bên cạnh nàng cũng đã có lác đác vài vị tiểu thư đang tập trung thêu gì đó lên vải của mình. Có người đã thêu được một nửa, có người giống như nàng vừa mới an vị vào chỗ. Ai cũng im lặng tập trung cao độ vào phần của mình, không ai có hứng thú đi chêm chọc hay cạnh khỏe người khác. Điều này khiến Hàn Vu Thủy hơi bất ngờ, theo như những gì nàng đã đọc trong mấy cuốn truyện cổ. Những vị thiên kim tiểu thư này thường sẽ luôn minh tranh ám đấu vô cùng gay gắt, thậm chí đến tình trạng đến người chết ta sống. Mấy dịp như hôm nay lại càng là không từ thủ đoạn để tranh lấy nổi bật. Nhưng là thế này cũng tốt, không cần biết bọn họ là vì cái gì. Chỉ cần không nháo đến nàng thì tốt rồi, cái vị trí kia cứ để cho ai muốn giành cứ giành nàng không có hứng thú.

Qua thêm vài vòng loại trừ, những tú phẩm lưu lại cuối cùng được đem ra cho mọi người thưởng thức. Hàn Vu Thủy ôm tâm lý qua loa cho xong nên chỉ tùy tiện thêu vài khóm thu hải đường, một ít hồ điệp màu sắc bay lượn chung quanh dưới ánh nắng mặt trời cực kì sinh động giống như có linh khí. Cho dù không mới lạ nhưng vẫn rất tinh xảo mỹ lệ nên cũng được số đông lựa chọn lưu lại. Không ít người xem qua liền liếc mắt khinh thường, không phục cho rằng nàng giờ thêu đoạn. Trong khi mọi người còn đang bàn tán, đánh giá xem tú phẩm nào xứng đáng đứng nhất. Đột nhiên từ trên không trung không biết từ đâu xuất hiện một đóa mẫu đơn cực lớn. Cánh hoa bảy sắc trong suốt như thủy tinh xen lẫn vào nhau tầng tầng lớp lớp phát ra ánh sáng chói lọi. Lơ lửng giữa không trung mang theo hơi thở cường đại khuếch tán khắp mọi nơi.

"Thánh vật! Là thánh vật!"

Không rõ là người nào, ngay khi trông thấy đóa mẫu đơn bảy sắc diễm lệ thì kinh hô lên một tiếng rồi quỳ gối thật mạnh. Theo sau đó lần lượt từng người không thể chống đỡ trước uy áp cường đại kia mà cúi rạp xuống. Cũng có không ít người công lực thâm hậu chống đỡ được nhưng vẫn tránh không được khó chịu. Hàn Vu Thủy theo đám người cùng quỳ, âm thầm nâng mắt đánh giá bông hoa sắc sỡ trên kia. Hóa ra đây là thánh vật mà người ta tôn thờ, xem qua cũng lạ mắt nhưng không có gì đặc biệt. Huyền lực xác thực cường đại, chỉ là loại cường đại này so với Tiểu Mỹ vẫn kém một chút. Người chưa từng tiếp xúc qua với loại hơi thở cường đại vượt xa con người này hoặc người năng lực yếu kém đương nhiên sẽ chịu không nổi. Còn nàng đã thử qua uy áp của Tiểu Mỹ không chỉ một lần, thậm chí trước kia còn thường xuyên bị nó chinh tới mạng cũng suýt không còn thì cỡ như bông hoa này vẫn dễ chịu lắm.

Dường như phát hiện dáng vẻ không sao cả của Hàn Vu Thủy, mẫu đơn xinh đẹp cảm thấy bị coi thường nên vô cùng phẫn nộ. Uy áp phát ra càng lớn hơn khiến hoa lá chung quanh đều hạ mình cúi rạp. Đã có vài người sắc mặt từ trắng bệch chuyển sang tím ngắt vì hít thở không thông. Triều Tuyết thấy tình hình không ổn liền lập tức tĩnh tâm, hai mắt khép lại, từ lòng bàn tay tràn ra dòng huyền lực màu trắng có lẫn vô số đốm sáng nhỏ màu bạc lấp lánh vây lấy mẫu đơn đang phẫn nộ. Dần dần uy áp cường đại của mẫu đơn được huyền lực từ lòng bàn tay nàng xoa dịu chậm rãi biến mất. Uy áp không

còn, mọi người đều lặng lẽ thở ra một hơi lục tục kéo nhau đứng dậy. Cảm nhận được mẫu đơn đã bình tĩnh trở lại, Triều Tuyết chậm rãi thu tay, điều chỉnh hơi thở rồi từ tốn nói.

"Các vị ở đây ai cũng là kỳ nữ tài hoa hơn người, biểu hiện đều rất xuất sắc. Nhưng người được Thất Tinh Hoa lựa chọn không phải chỉ cần có thể. Hoa Thần Điện sẽ không cho phép bất kỳ sự dơ bẩn nào làm ô uế thánh vật. Người được chọn không chỉ bằng thanh ngọc khiết mà tâm cũng phải tĩnh. Không có thất tình lục dục, không có thân nhân lại càng không có bản thân mình. Chỉ có thân phận Hoa Thần Điện Thánh nữ. Thề trung thành với Hoàng Đế, tận sức vì Nam Vũ quốc ngày một phồn vinh." Ngừng một lát, Triều Tuyết nâng lên Thất Tinh Hoa để nó một lần nữa bay lên không trung mới tiếp tục cất lời. "Giờ có thánh vật chứng giám, mọi người hãy tĩnh tâm, vứt bỏ hết thảy mọi rào cản. Thoải mái bộc lộ hết thảy bản thân mình dưới hào quang của Thất Tinh Hoa để tìm ra người cuối cùng được lựa chọn."

Giọng nói của Triều Tuyết chậm rãi bình tĩnh lại du dương như tiếng đàn. Giống như có mị lực khiến người ta không thể không nghe theo. Thật sự bỏ đi tất cả phòng bị mà bộc lộ hết thảy những gì mình có. Trong khoảnh khắc, dưới ánh sáng của Thất Tinh Hoa từng nguồn huyền lực bản thể tràn ra mạnh mẽ. Cả một cánh rừng được chiếu sáng bằng những quang sáng lớn đầy màu sắc rực rỡ. Hàng loạt những tinh linh đủ hình dạng đua nhau bay lượn khắp nơi cực kỳ vui mắt. Ở trên lối đi là những thiếu nữ nằm trong hàng ngũ tôn quý bậc nhất kinh đô. Ai cũng xinh đẹp như hoa mỗi người mỗi vẻ dưới dòng những dòng huyền lực lung linh tạo thành một mỹ cảnh khiến người ta đắm chìm không thể rời mắt chỉ có thể liên tục cảm thán.

Hàn Vu Thủy không nghĩ tới sẽ tranh giành vị trí này nên dĩ nhiên không xuất ra toàn lực như những người khác. Nhưng ai biết được khi những người khác đang cố gắng tập trung tinh thần cao độ. Đóa hoa ngạo mạn trên kia đột nhiên lại bay tới trên đầu nàng hóa thành trăm cái tóc tháo thét nào cũng không ra. Trong lòng bỗng sinh ra một dự cảm không tốt lắm, chẳng lẽ nó định chọn nàng? Không thể nào đi.

Những người đứng xem bên dưới cũng căng thẳng không kém, từ đầu đến giờ nữ nhân này cho bọn họ quá nhiều kinh ngạc tới bây giờ còn chưa có tiêu hóa xong đâu. Cho nên hiện giờ cái quang cảnh trước mắt kia là thế nào? Không lẽ người được thánh vật lựa chọn là Hàn Vu Thủy? Nếu là sự thực thì câu chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ trở thành thoại bản ly kỳ, khó tin nhất tại các phòng trà. Một phế vật không thể tu luyện, không một chút huyền lực hộ thể qua vài ba năm bỗng dung lại có thể dùng tiếng đàn của mình làm cho hoa cỏ khoe sắc, cây cối đâm chồi ra hoa, muôn thú tề tựu. Cuối cùng lại còn là người được thánh vật thừa nhận mặc dù như cũ trên người nàng không hề cảm thấy được huyền lực tồn tại, cũng không có tinh linh bản thể. Đây rốt cuộc là cái dạng tình huống gì?

Câu hỏi này không chỉ của một người mà là của tất cả những người đang có mặt tại đây. Mộ Khinh Vân không dám tin vào những gì mình đang chứng kiến. Điều Thanh cũng sờ quên cả việc phải tiếp tục, ngay cả Triều Tuyết cũng khó hiểu nhú mày. Mộ Băng Băng và Hàn Vô Mai sắc mặt càng là trắng bệch, hai mắt mở lớn, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Hiển nhiên là bị đả kích rất lớn, Hàn Vô Mai không thể tin nhìn Thất Tinh Hoa điểm lệ trên sợi tóc đen mượt của Hàn Vu Thủy. Tâm tình kích động thiếu chút nữa là bị phản phệ, cố gắng hít sâu điều hòa hơi thở, tận lực kiềm chế buộc mình phải bình tĩnh. Nhưng có làm sao cũng không thể nhịn xuống xúc động cùng không cam lòng, vì cái gì mà nàng ta - một phế vật chẳng có chỗ nào đáng giá ngoại trừ thân phận tôn quý lại có hết thảy mọi thứ. Phụ vương dung túng che chở trong lòng bàn tay, Vương phi từ ái đoan trang hết mực thương yêu, còn có đại ca nâng niu chiều chuộng. Ngay cả nam nhân tôn quý như Túc Vương cũng nhất nhất si tâm với ả. Còn nàng ngoài mẫu phi ra thì chẳng có ai để mắt tới mặc kệ có tài giỏi thế nào, thành tích cao cỡ nào. Liều mạng tu luyện, không màng sống chết dán thân vào các buổi thí luyện nguy hiểm cũng chỉ để đổi lấy một câu tán thưởng nhân nhật của phụ vương, một cái gật đầu lạnh nhạt của đại ca. Nực cười là nàng lại thực sự vui mừng chỉ bởi những thứ tình thân giống như bó thí ấy, giống như nàng rất tội nghiệp, lại giống như nàng là đứa con hoang được nhặt về.

Càng nghĩ càng kích động, càng nghĩ càng rối rắm, Hàn Vô Mai rốt cục không thể tiếp tục giữ tinh táo, huyền lực bản thể không được kiềm chế phản ngược trở lại hất văng nàng ra xa đập vào dãy bàn nhỏ phía dưới. Đồ ăn tinh mỹ, hoa quả, rượu vang tung tóe dọa sợ không ít người, vô cùng hỗn loạn. Hàn Vô Mai chỉ thấy lồng ngực đau đớn kịch liệt, toàn thân mềm nhũn vô lực, cổ họng dâng lên vị tanh ngọt khó chịu bèn nặng nề phun ra một ngụm máu lớn rồi nhắm nghiền hai mắt chìm vào hôn mê. Hàn Vu Thủy hơi nhướng mày nhìn Hàn Vô Mai trắng bệch yếu ớt nằm ở phía kia trong lòng cũng không cảm thấy vui sướng gì mà chỉ có bình thản. Chẳng phải nàng cố ý muốn nàng ta mất kiềm chế rồi bị phản phệ. Nàng còn ước gì đóa hoa phiền phức kia tới bên nàng ta cũng được chứ đừng nhắm tới mình.

Trong khi Hàn Vu Thủy vô cùng phiền não, bận rộn nghĩ biện pháp thoát thân. Bên này Hàn Vô Mai được người mang xuống dưới, Triều Tuyết không quan tâm đến những lời nghị luận ra vào chung quanh. Có người không cam lòng, có người lại không thể tin cho rằng trong này có nội tình. Cũng có vài người tin vào lựa chọn của Thất Tinh Hoa, bắt đầu đánh giá Hàn Vu Thủy một cách nghiêm túc, khách quan hơn.

Rất nhanh, nha hoàn trước đó phụng mệnh nàng rời đi đã quay trở về. Trên tay còn bê một khay gỗ Tử Đàn sơn đỏ viền vàng, bốn góc khắc hoa Mẫu Đơn nở rộ. Trên mặt được phủ một lớp gấm Tuyết thêu tơ vàng óng ánh, tinh xảo quý giá. Hàn Vu Thủy lơ mơ đoán được bên trong đó là thứ gì không được vui nhú mày. Quả nhiên, khi Triều Tuyết lật mảnh gấm lên, ở dưới lộ ra một con dấu hình thoi cùng một khối ngọc bội. Cả hai đều làm từ bạch ngọc thượng phẩm trắng trong tinh khiết không lẫn một tia tạp chất. Mặt trên khắc một đóa mẫu đơn lớn, nét khắc thanh mảnh mềm mại được chu sa đỏ rực tô điểm làm nổi bật đóa hoa trên nền ngọc trắng. Dù trời đã về chiều, mặt trời bị mây che khuất nhưng hai khối ngọc vẫn tỏa sáng rực rỡ lung linh. Chu sa đỏ tươi càng thêm quyền rũ mờ ảo khiến người ta đã nhìn là không thể rời mắt.

"Thất Tinh Hoa đã quyết định chọn Thủy Mặc quận chúa làm chủ nhân tiếp theo của mình cũng là thánh nữ kế nhiệm của Hoa Thần Điện" Triều Tuyết đón lấy khay son từ tay nha hoàn nhìn quanh một vòng cũng không ngừng lại. "Vậy mời chư vị làm chứng, Triều Tuyết ngay tại đây giao lại con dấu cùng ngọc bội tùy thân của Hoa Thần Điện Thánh nữ. Từ bây giờ giữa ta và thần điện không còn bất cứ quan hệ gì nữa."

Lúc này Hàn Vu Thủy đem theo Linh Lam Hồng Diệp được bốn nha hoàn tùy thân của Triều Tuyết hộ tống lên phía trên chủ vị. Đợi Hàn Vu Thủy lên tới, Triều Tuyết tự mình giao đồ vào tay nàng. Hàn Vu Thủy đón lấy khay son tinh xảo, hơi phúc thần hành lễ rồi quay xuống dưới chậm rãi lên tiếng.

"A Thủy tự biết mình tài hèn sức mọn, không nghĩ tới lại may mắn được thánh vật lựa chọn. Coi như là cơ hội được trời cao ban tặng vậy ta sẽ không lãng phí. Nhất định cố gắng hết sức phụng sự Nam Vũ quốc, còn cần mọi người giúp đỡ chỉ bảo nhiều."

"Mùa xuân tới, vào ngày đầu tiên của tháng thứ hai sẽ là ngày người tiếp nhận sắc phong của Hoàng Thượng. Dưới sự chứng kiến của toàn thể văn võ bá quan hoàn tất các nghi thức trở thành thánh nữ kế nhiệm của Hoa Thần Điện. Trong thời gian này hãy tu dưỡng tính tình chuẩn bị cho tốt."

Hàn Vu Thủy vừa dứt lời, Triều Tuyết không để người khác mở miệng nói gì đó. Lập tức lên tiếng chặn ngang, nói xong cũng lại không đợi người khác kịp hiểu trực tiếp mang theo tùy tùng rời đi. Hàn Vu Thủy nhìn bóng lưng nàng đang khuất dần có chút dờ khóc dờ cười. Làm sao nàng lại cảm thấy vị thánh nữ này là đang bỏ của chạy lấy người a. Nhìn xuống đồ vật trong tay, nghĩ tới câu vừa rồi của Triều Tuyết tâm tình buồn lòng không ít. Ngày đầu tiên của tháng thứ hai vào mùa xuân tới, tức là còn dư thời gian 3 tháng cho nàng thoát thân. Việc cần làm lúc này là nhanh chóng thu thập tin tức cần thiết, sau đó mới tính toán nên làm gì tiếp theo đi.

Nhẹ nhõm thở ra một hơi lại tỉnh cờ liếc thấy bóng dáng yêu điệu của Diêu Thanh cùng Mộ Băng Băng đang tiến lại gần. Hàn Vu Thủy dẫn theo Linh Lam Hồng Diệp xoay người nhanh chóng rời đi. Hiện giờ nàng không muốn lãng phí tinh lực trên đám người nhạt nhẽo này.

Vì quá là cảm ơn tình yêu nồng thắm của các bạn nên tớ đã lấp mô tơ vào mông. Đang buồn ngủ cũng căng mắt ra để gõ rồi edit xong trong hôm nay đây. Hãy khen bạn tác giả đi nàooooooooo

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Đêm khuya lén lút.

"Quận chúa, người thật sự sẽ làm thánh nữ gì gì kia? Nghe qua thật không đáng tin, cái gì mà Hoa Thần Điện chứ. Chỉ là đồ dỏm thôi."

Rời khỏi nơi ồn ào vừa rồi, Hàn Vu Thủy cùng với Linh Lam Hồng Diệp vòng ra một lối đi khác không có người. Thả chậm cước bộ, chậm rãi ra tới nơi tập trung xe ngựa. Hồng Diệp nhìn cả một ngày không nói chuyện, khó khăn lắm mới đợi được tới lúc rời đi liền không tiếp tục giả bộ nữa ghé tai nàng lú rú. Hàn Vu Thủy bị nàng nhiễu tới phiền, thờ dãi đánh sượt một cái vô cùng bất đắc dĩ trả lời.

"Con mắt nào của em thấy ta thật sự sẽ làm cái thánh nữ kia hả?"

"Nếu không người nhận hai thứ này làm gì a? Trực tiếp ném cho người khác là được rồi. "

Hồng Diệp khó hiểu lại hỏi thêm một câu, nhìn hai khối ngọc sáng chói ghét bấu môi không để vào mắt. Linh Lam nhanh nhạy thấy Hàn Vu Thủy không có ý nói chuyện bèn thay nàng giải đáp.

"Muội thật ngọc, có đồ tốt tới tay đương nhiên phải nhận. "

Hồng Diệp thấy Linh Lam hấp háy mắt nhìn mình lập tức hiểu ra vấn đề. Không tiếp tục thắc mắc nữa mà ngoan ngoãn im lặng theo Hàn Vu Thủy đi ra xe ngựa. Ba người một đường đi chậm rãi từ tốn, đợi khi các nàng tới nơi thì hầu hết mọi người đã rời đi chỉ còn lại hai cỗ xe ngựa đứng đó. Hàn Vu Thủy nhận ra trên một trong hai chiếc xe kia khắc gia huy của Trình quốc công phủ. Trình Ngọc Kỳ còn đang cùng với Hàn Dự nói chuyện gì đó. Cách vài bước là Hàn Linh Sa, Hàn Nhượng Sa và Trình Phương Nghi cũng cùng nhau tụ lại một chỗ. Không biết đang nói chuyện gì chỉ thấy bầu không khí khá thoải mái. Xem ra quan hệ giữa Trình gia và Hàn gia rất tốt cũng không phải chỉ nói lời ra vẻ.

"Quận chúa đã tới, thế từ đang chờ ngài. "

A Từ sau khi Hàn Vu Thủy vào trong thì vẫn luôn đứng ngoài xe canh giữ. Thấy bóng nàng từ xa đi tới liền chạy lên đón trong khi người khác còn chưa phát hiện. Hàn Vu Thủy đơn giản gật đầu với hắn rồi trực tiếp hỏi thẳng.

"Huynh muội Trình gia nán lại là có chuyện gì?"

"Trình nhị công tử hình như có ý muốn tìm hiểu về U Linh cốc chủ nhưng lại ngại đường đột nên đem theo Trình tiểu thư tới. "

A Từ về mặt thú vị liếc Trình Ngọc Kỳ rồi lại liếc Hàn Vu Thủy một cái bộ dáng hào hứng chờ xem kịch vui. Hàn Vu Thủy quét mắt nhìn hắn cũng không nói gì thêm mà vòng ra phía sau tán cây lặng lẽ lên xe ngựa. Nàng không có ý cũng không muốn trước khi tìm hiểu rõ thế cục hiện tại ở kinh thành sẽ tùy tiện lãng phí tinh lực của mình với những người không liên quan này.

Qua thời gian uống hết một ấm trà, Trình Ngọc Kỳ rót cuộc cũng không còn kiên nhẫn đành phải đem theo tiểu muội rời đi. Hồng Diệp len lén vén màn che nhìn thấy bộ dáng thất vọng của Trình Ngọc Kỳ liền che miệng cười thầm. Đang định nói gì đó với Hàn Vu Thủy thì màn che ở cửa bị vén lên. Hàn Linh Sa dắt theo Hàn Nhượng Sa được nha hoàn đỡ bước lên xe. Nhìn thấy Hàn Vu Thủy từ lúc nào đã an vị trong xe, hơn nữa lại còn điềm nhiên thưởng trà liền bị dọa đến suýt hét ra tiếng.

"Đại.. đại tỷ?! "

Nhìn nàng kinh ngạc không thốt nên lời, Hàn Nhượng Sa bên cạnh cũng mang vẻ mặt ngạc nhiên. Linh Lam bèn chủ động đứng dậy kéo các nàng ngồi xuống rồi đưa tới một chén trà gừng ấm nóng. Lại cho Hàn Nhượng Sa ít điểm tâm ngọt, cười nhẹ giải thích.

"Quận chúa nói có chút mệt mỏi, nô tỳ sợ nàng bị gió làm lạnh liền nhờ A Từ bí mật chuyển lời tới thế tử rồi đưa nàng lên xe trước. Tam tiểu thư cũng dùng một chén đi."

Hàn Linh Sa đón lấy chén trà vẫn còn bốc hơi, nhấp thử một ngụm liền cảm thấy toàn thân ấm áp, dễ chịu hơn rất nhiều. Lúc này mới bình tâm lại, quay sang Hàn Vu Thủy thấy sắc mặt nàng quả thực hơi tái nhợt liền quan tâm hỏi

"Đại tỷ có chỗ nào không thoải mái? Đại ca có biết hay không?"

Nhìn ra nàng thực sự quan tâm tới mình, Hàn Vu Thủy trong lòng hơi ấm áp, cũng thoải mái trả lời.

"Không có gì nghiêm trọng, hơi lạnh một chút, uống chén trà là ổn rồi. Muội cũng đừng nói cho đại ca, kéo huynh ấy lại cảm tức ta trong phòng."

"Đại ca là quan tâm tới tỷ tỷ, chúng ta còn chưa có được hưởng cái phúc này đâu."

Hàn Linh Sa che miệng cười, ngữ khí vô cùng thoải mái không nhìn ra có gì không đúng. Mà thực tế nàng đúng là thực thoải mái chứ không phải chỉ làm bộ. Chưa nói tới chuyện đại ca mang thân phận thế tử, tuy vô cùng sủng ái thân muội muội là đại tỷ. Thế nhưng đối xử với mấy tỷ muội thứ xuất các nàng cũng vô cùng hòa ái, gần gũi. Huống chi, các nàng cùng đại ca nói cho cùng cũng chỉ được tính một nửa ruột thịt. Chỉ có nhị tỷ... nàng rất rõ ràng nhị tỷ tuy ngoài mặt tươi cười hòa nhã nhưng trong lòng luôn ghen tị với đại tỷ vì mọi thứ. Nói rõ hơn thì là vì đại tỷ vừa sinh ra không lâu đã bệnh nặng suýt mất mạng. Từ đó trở đi không thể tu luyện nhưng thân phận tôn quý, lại được sủng ái, chỗ dựa vững như bàn thạch địa vị không thể lay chuyển. Nàng không cam lòng, cho rằng mình với dung mạo xinh đẹp, thiên phú xuất sắc mới xứng đáng là quận chúa tôn quý của Hàn gia nên luôn tìm cách đèm đại tỷ xuống chiếm lấy nổi bật.

Sau khi đại tỷ trở về, qua lời mẫu phi nói, nàng cũng có thể mơ hồ đoán được lý do gì khiến cho đại tỷ hiện tại có biến đổi lớn đến thế. Kì thật, khi còn nhỏ không phải nàng chưa từng ghen tị với đại tỷ, nói đúng hơn là vừa hâm mộ vừa ghen tị. Hâm mộ đại tỷ vừa là trường nữ Hàn gia, vừa là đích nữ Vũ vương phủ. Có ca ca là thế tử, bên dưới lại không hề có thêm nam đinh nào. Vừa sinh ra đã mang thân phận quận chúa, được hưởng hết thảy mọi thứ tốt đẹp nhất. Nhưng nàng không phải ghen tị mấy thứ này mà là ghen tị phụ vương hàng ngày luôn tới viện của đại tỷ cùng nàng chơi nhiều thứ thật vui. Còn tỷ muội các nàng vài ngày mới được phụ vương tới thăm một lát. Sau này lớn lên rồi mới hiểu được nhiều chuyện mà trước kia không thể hiểu. Cũng không oán trách phụ vương lại càng không đổ lỗi cho đại tỷ đáng thương. An ổn sống cuộc đời của mình, bình bình đạm đạm trôi qua ngày, cảm thấy như thế mới thật là vui vẻ.

Hàn Vu Thủy nhìn biểu cảm của nàng tự nhiên, ánh mắt trong suốt sáng ngời không hề có nửa tia phức tạp. Tuy không biết Hàn Linh Sa suy nghĩ gì nhưng nàng có thể cảm nhận được đối phương thực sự không có ác ý cũng không diễn trò. Trong lòng bắt đầu nảy sinh thêm hảo cảm với vị muội muội này.

Xe ngựa đi thẳng một đường về tới Vũ Vương phủ mà không có trở ngại gì. Sắc trời lúc này đã mờ tối, Hàn Vu Thủy quả thực có chút mệt nên cho A Từ chuyển lời đến Lôi Văn báo cho Hàn Dự một câu rồi trở vào trước. Vốn định rẽ qua chủ viện lại nghe lão tổng quản nói Vương gia vào triều còn chưa trở lại liền trực tiếp về Đào Hoa Uyển của mình.

"Hong Diệp, truyền tin cho bên kia nói đêm nay giờ Sửu chúng ta sẽ tới. Nói hán triệu tập mọi người tới, không ai được phép vắng mặt."

"Vâng"

Vừa về tới phòng, Hàn Vu Thủy lấy cớ muốn tắm rửa đem đuổi hết nha hoàn xuống dưới chỉ giữ lại Linh Lam Hong Diệp mới thấp giọng ra mệnh lệnh. Hong Diệp nghe ngữ khí của nàng đột nhiên thay đổi cũng nhanh trí hiểu được nàng là muốn đi đâu, không nói hai lời lập tức rời đi.

"Quận chúa, đêm nay liệu có hơi gấp hay không? Sức khỏe của người.."

Linh Lam đang giúp Hàn Vu Thủy chải tóc nghe thấy nàng phân phó Hong Diệp trong lòng hơi lo lắng muốn khuyên bảo. Hàn Vu Thủy lại không để ý, khoát tay ngăn lại.

"Không sao, ta cũng không có ý định sẽ làm gì, chỉ là đi gặp mặt mọi người thôi. Em nói với A Từ chuyện lần trước ta dặn, hiện tại làm được rồi."

"Vâng."

Biết không thể khuyên, Linh Lam đành phải vâng mệnh lui ra. Trong đầu tính toán xem sau đó sẽ đi phòng bếp chuẩn bị một ít dược thiện để nàng bồi bổ thân thể. Hàn Vu Thủy đợi cho Linh Lam ra ngoài rồi mới chậm rãi vận công trị thương. Hôm nay quả thật đã hao tổn khá công lực, chưa nói tới việc thân thể này vốn thực sự yếu ớt. Lại thêm trước kia mang một vết thương chí mạng chỉ cách trái tim có một phân. Nếu không phải do nàng gặp may lại bỏ ra không ít công sức thì tới giờ không biết đã biến thành cái dạng gì.

Hoa Vương ngày hôm nay gặp phải đối thủ là Mộ Khinh Vân không thể phủ nhận nàng ta thực sự rất xuất sắc. Đấu ván cờ kia, cuối cùng dù người bị thương là Mộ Khinh Vân nhưng nàng cũng hao tổn không phải là lông tóc không tổn hại chút gì. Cộng thêm một khúc nhạc trước đó bỏ ra khá nhiều nội lực, hại nàng thiếu chút đã không kiên trì nổi. Qua hai canh giờ vận công, Hàn Vu Thủy cảm thấy nhẹ nhõm hơn liền đi ra gian nhỏ phía sau màn trướng tự mình tắm rửa. Ngâm mình trong bồn nước vẫn còn đang bốc hơi, hương thảo được thoang thoang quanh chóp mũi khiến thân thể mệt mỏi khoan khoái hơn không ít. Cầm lấy khăn mềm đặt bên cạnh tự mình lau rửa, tình cờ chạm đến vết sẹo mới trên lồng ngực, Hàn Vu Thủy phiền não thở dài. Ngày ấy vì không muốn để lại dấu vết gì nàng đành để Âm Huyết mô phỏng lại nhát dao của hai tên sai vặt kia ngay trên vết sẹo cũ. Lại thêm vào được đặc chế làm cho nó hoàn hảo không dấu vết, trừ phi là Tiết Ngự Mĩ tự mình tới xem bằng không ai cũng sẽ không nhìn ra cái gì. Cũng chính vì làm quá mức hoàn hảo cho nên đau đớn nàng phải chịu hoàn toàn là thật.

Nguyên do bởi khi ấy nàng muốn tự mình kiểm chứng tình cảm Hàn Dự dành cho vị tiểu muội này thật tới đâu. Tuy rằng quá trình có chút tàn khốc nhưng kết quả thu được lại không hề uổng phí, Hàn Dự thật sự rất thương yêu tiểu muội của mình. Có thể nói là xem nàng như trân bảo, hận không thể giữ nàng bên cạnh bảo hộ cả đời. Chỉ vì một câu nhõng nhẽo của nàng thừa bé mà tới giờ đã hơn 20 tuổi vẫn chưa có hôn thê, chưa nạp chính phi. Trong viện thậm chí một nửa nha hoàn cũng không có. Thời điểm hân run rẩy ôm nàng vào lòng, nghẹn ngào gọi nhũ danh của nàng. Lại không ngại thất thố trước mặt bao nhiêu người, Hàn Vu Thủy đã hoàn toàn bỏ xuống hết thấy nghi ngờ. Thực sự dựa vào lồng ngực ấm áp, vững chắc của hắn, thực sự coi hắn là đại ca mà tin tưởng.

Qua một tháng tĩnh dưỡng, rõ ràng hắn đã nhìn ra thay đổi trên người tiểu muội của mình nhưng lại không hề vạch trần hay dò xét. Nàng biết hắn phái người đến giám sát Linh Lam Hồng Diệp và cả A Tử để đảm bảo nàng không bị lợi dụng. Cũng biết hắn đã đi điều tra lại tin tức trong 4 năm nàng thất lạc. Nhưng hết thấy những hành động ấy nàng có thể nhìn ra chỉ vì hắn thực tâm lo lắng cho nàng.

Ngày hôm nay trên lối đi nàng bộc lộ gần như hết thấy, người ngoài nhìn vào chỉ biết rằng sau bốn năm nàng bỗng nhiên có thay đổi cực lớn. Ngay cả Lâm Mộc Phong tự nhận là hiểu nàng nhất cũng không ngờ tới. Chỉ có Hàn Dự vẫn bình thản như cũ, ánh mắt không che giấu lộ ra tia phức tạp nhưng rất nhanh biến mất. Thời điểm Hàn Vu Thủy bắt gặp nụ cười bình thản ánh mắt ôn nhu cùng chiều nhìn nàng xen lẫn một ít chua xót của hắn lẫn trong đám đông bên dưới. Nàng mới hiểu hắn đã đoán được hết thấy, cũng đã chấp nhận hết thấy nhưng đau xót trong lòng thì không thể cứ vậy mà bỏ qua. Hàn Vu Thủy mới quyết định sẽ nói hết tất cả cho hắn, cũng như cho hắn quyền lựa chọn.

Nghĩ tới đây, Hàn Vu Thủy cảm thấy mình như vừa buông xuống được một gánh nặng lớn. Bước ra khỏi thùng tắm mang theo mái tóc ướt, khoác tạm một chiếc áo được phơi sẵn. Vừa lúc Linh Lam tiến vào đem theo y phục khô và khăn bông mềm.

"Quận chúa, được thiện đã chuẩn bị xong, người nên dùng một ít."

Linh Lam cảm lấy khăn bông mềm giúp Hàn Vu Thủy lau tóc lại giúp nàng mặc vào y phục khô nhẹ giọng khuyên. Hàn Vu Thủy cả ngày không ăn được bao nhiêu, giờ tắm xong mới cảm thấy đói bụng nên gật đầu đồng ý. Lau khô tóc xong cũng không chải lên mà cứ vậy đi ra gian ngoài dùng bữa. Bên ngoài đã đề sẵn một tô cháo ngũ cốc nấu với hoàng kỳ và kỷ tử cùng mấy cái mận tàu trắng mềm, Hàn Vu Thủy ăn được hai chén cháo cùng ba cái mận tàu nhỏ liền thấy no. Linh Lam xem nàng đã ăn đủ liền cho nha hoàn dọn dẹp xuống, đem tới cho nàng chén trà, Hàn Vu Thủy lười biếng dựa vào tháp mỹ nhân, nhắm mắt dưỡng thần. Qua thêm hai khắc, Hồng Diệp trở về trên người đã không còn mặc bộ y phục màu hồng sậm lúc nãy. Mà thay vào đó là một thân áo tơ hồng nhạt, váy dài lụa trắng, hông đeo ngọc bội bạch đào cùng một chiếc ngân lĩnh. Cổ áo cài nút bạc, tóc dài chải cao gọn gàng chỉ cài một cây trâm hoa đào màu hồng lợt. Hai tay ôm một cái tráp ngọc lớn tiến đến gần Hàn Vu Thủy thận trọng dâng lên.

"Chủ tử, ta đem đồ tới rồi."

"Đồng đủ cả chưa?"

"Tất cả đều đồng đủ không thiếu một ai."

Hàn Vu Thủy liếc mắt xem tráp ngọc, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn khắc bên trên giống như đã lâu không gặp lại người bạn thân thiết. Xong cũng không chần chừ lâu mà nhanh chóng tiến vào gian nhỏ bên trong. Linh Lam Hồng Diệp im lặng theo sau nàng cùng tiến vào. Hồng Diệp cẩn thận đặt tráp ngọc lên trên bàn trang điểm mở ra. Bên trong phân ra làm ba ngăn, mỗi ngăn đều chứa một thứ dung dịch màu xanh biếc. Hàn Vu Thủy gật đầu ra hiệu, Linh Lam Hồng Diệp đồng thời đưa tay lên tóc mai, mỗi người tự mình gỡ xuống một tấm mặt nạ đang mang đặt vào hai ngăn còn trống. Rồi lại rửa qua mặt bằng được thủy động tác vô cùng thành thục. Đợi các nàng chỉnh trang xong xuôi, Hàn Vu Thủy đeo lên tấm mặt nạ còn lại ở chính giữa. Mặt nạ vừa mang, nàng giống như biến thành một người hoàn toàn khác. Dung nhan vốn thanh lệ dịu dàng thì nay nhiều thêm vài phần yêu diễm mỉa mai. Phối hợp với sự ôn nhu lạnh nhạt vốn có lại trở thành một loại khí chất vô cùng đặc biệt.

Ngắm dung mạo của mình qua gương đồng, Hàn Vu Thủy để Hồng Diệp giúp mình chải mượt suối tóc dài. Hai bên tóc mai tết lại vấn lên thành một kiểu tóc đơn giản mà đẹp mắt. Chọn một cái ngạch sức có gắn dạ minh châu đeo lên, phía sau thả xuống ba sợi ngân ti kết dạ minh châu sáng lấp lánh. Điềm qua một chút son đỏ làm cho đôi môi vốn đã hồng nhuận lại càng thêm căng mọng quyến rũ. Trong khi Hàn Vu Thủy được Hồng Diệp giúp trang điểm thì Linh Lam đã thay xong trang phục quay trở lại. Hàn Vu Thủy đưa tay lên tráp ngọc mở ra một ngăn bí mật khác lấy ra Mộng Phấn Diệp đeo lên ngón trỏ. Nhẹ nhàng xoa lên mặt đá vài cái, miệng khẽ nhắm một câu chú ngữ. Tức thì một quang sáng trắng vọt ra bao lấy nàng chỉ trong một cái chớp mắt biến mất. Y phục trên người Hàn Vu Thủy từ áo ngắn phối với nhu quần màu lục thêu mẫu đơn trở thành một kiện váy dài màu phấn hồng. Phối với áo lụa trắng tuyết, khoác áo tơ mỏng màu anh đào nhạt nhẹ nhàng. Viền áo đính dây trâm châu nhỏ buông thõng, đai lưng làm từ một dải lụa quấn thêm dây bạc. Vai áo và cánh tay treo dải lụa mỏng có gắn tua ngọc nhỏ đang đưa bên dưới, hông mang kim lĩnh cùng ngọc bội bạch đào khẽ đong đưa.

Nữ tử nhất mạo khuynh thành, khi sương tái tuyết, nhu mỹ phiêu dật. Dưới ánh nền mờ ảo, thân thể nàng cứ như được bao phủ bởi một lớp sương trắng. Hư hư thực thực, mình diễm động lòng người khiến Linh Lam Hồng Diệp sững sờ trong giây lát mới vội quỳ xuống cung kính cúi đầu.

"Tuyệt Liên, Ngân Sương cung nghênh cốc chủ trở lại."

Hàn Vu Thủy nhìn đôi tỷ muội trước mắt đã theo mình từ lâu hơi mỉm cười. Cũng không vội cho hai người đứng dậy mà thoải mái ngồi xuống tháp mỹ nhân nhàn nhạt lên tiếng.

"Đã lâu không mang bộ dáng này, cảm giác thật hoài niệm. A Tử có tin gì chưa?"

"Bẩm chủ tử, hết thấy đều thuận lợi."

"Vị bên Bích Ngọc Hiền kia thế nào rồi?"

"Vương trắc phi sau khi biết Hàn Vô Mai bị phản phệ dẫn đến nội thương thì xúc động ầm ĩ một hồi sau đó an tĩnh trở lại. Luôn túc trực bên cạnh giường chăm sóc cho nữ nhi không rời cũng không gặp gỡ ai."

Linh Lam Hồng Diệp lúc này đã quay trở lại dáng vẻ nguyên bản là Tuyết Liên và Ngân Sương. Tháo bỏ bộ mặt tui tắn hoạt bát thường ngày thay bằng dáng vẻ cung kính nghiêm cần. Thận trọng trả lời từng chuyện rõ ràng rành mạch, không có lấy nửa điểm tùy tiện.

Hàn Vu Thủy nghe câu trả lời thì hơi nhú mày, suy tư một lúc rồi nhàn nhạt phân phó

"Bà ta chưa động, chúng ta cũng không cần vội. Tiếp tục giám sát chặt chẽ không được để bà ta nhìn ra sơ hở. Dược cũng vẫn tiếp tục dùng đi, có động tĩnh lạ lập tức báo cáo."

Nói xong liền mang vào áo choàng, trùm mũ che khuất gương mặt rồi dùng khinh công theo hướng cửa sổ bay ra.

"Vâng."

Tuyết Liên Ngân Sương đồng thanh đáp lời, sau đó cũng mặc lên áo choàng che khuất dung mạo theo Hàn Vu Thủy rời đi.

Ngay khi ba người vừa rời khỏi, từ sau một góc cây cách cửa sổ phòng Hàn Vu Thủy không xa lắm. Xuất hiện một bóng người theo hướng các nàng vừa rời đi lặng lẽ bám sát.

Tác giả có lời muốn nói: Tả nữ tử thực sự tốn rất nhiều nơ ron thần kinh -.-. Sorry mấy cậu vì hơi lâu -.-.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chân tướng

"Chủ tử, tên này thực phiền, vòng quanh vương phủ lâu như vậy vẫn không chịu từ bỏ."

"Có cần dứt khoát xử lý hay không?"

Tuyết Liên, Ngân Sương một tả một hữu che chắn hai bên của Hàn Vu Thủy. Hướng về Tàng Bảo Lâu nằm ở trung tâm con đường sầm uất nhất trong kinh thành.

Từ lúc ra khỏi phủ các nàng đã phát hiện có người bám theo liền quyết định tăng tốc, muốn cắt đuôi hắn. Lại không ngờ tên này không những có thể dùng khinh công khá tốt mà còn rất kiên nhẫn. Đuổi theo lâu như vậy mà vẫn có thể duy trì tốc độ và khoảng cách nhất định, không thêm cũng không bớt. Một mực kiên trì bám theo giống như muốn biết điểm tới của các nàng là nơi nào.

Ngân Sương sắp hết kiên nhẫn, cố tình dẫn hắn đi vòng tròn quanh vương phủ này giờ mà tên hỗn đản này như cũ duy trì khoảng cách với các nàng không có ý từ bỏ cũng không định vượt lên. Hừ! Có phải nàng nên tặng cho hắn một lời khen hay không?

"Bày trận. Cho hắn nghỉ ngơi chút đi."

Hàn Vu Thủy cũng phát bực, không chơi đùa dài nữa trực tiếp ra lệnh bắt sống. Lời còn chưa dứt bàn tay đã nhanh chóng tháo kim linh bên hông, vận nội lực rót vào khiến kim linh ngân nga một hồi giai điệu du dương. Tuyết Liên Ngân Sương nhanh chóng phối hợp với nàng, di chuyển ra hai hướng đối diện tạo thành một hình tam giác vây lấy hắc y nhân vào giữa. Rút ra ngọc tiêu thổi một giai điệu tương tự, hòa cùng với kim linh khiến người ta dần dần đánh mất đi thần trí, chìm vào mộng mị.

"Chết tiệt! Là mê âm trận.."

Hắc y nhân vốn đang chú tâm đuổi theo các nàng, chủ quan cho rằng cứ kiên trì như vậy thì các nàng sẽ mất kiên nhẫn trước mà động thủ với mình. Đến lúc ấy cho dù có đánh không lại cũng sẽ có cách moi được tin tức trở về. Không hề nghĩ tới ba nữ nhân này cư nhiên lại dùng loại phương pháp này để đối phó với mình nên một chút phòng bị cũng không có. Chẳng mấy chốc đã hoàn toàn chìm đắm trong mê âm trận của Hàn Vu Thủy, bị các nàng cho uống độc dược rồi trực tiếp ném xuống đường.

Giải quyết xong cái đuôi, ba người rất nhanh đã tới trước cửa Tàng Bảo Lâu. Hàn Vu Thủy giơ lên bàn tay mang Mộng Phần Diệp áp vào cánh cửa khai mở trận pháp rồi điềm nhiên đẩy cửa đi vào.

Tại một gian mật thất bên trong Tàng Bảo Lâu, Hàn Dự trầm tư nhìn miếng ngọc bội trước mặt. Suy nghĩ lại hết thảy những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay. Ban đầu là Diễm Nhi trên hội thi Hoa Vương bỗng nhiên bộc phát năng lực. Sau đó lại được Thất Tinh Hoa chọn trúng, trở thành thánh nữ kế nhiệm. Đến khi này A Tử đột nhiên đến thư phòng tìm hắn đưa ra một khối ngọc bội. Kèm theo một bộ y phục cũ rách rưới, loang lổ những vết máu

khô. Nói Diễm Nhi muốn cùng hắn đi tới một nơi, mặc dù không hiểu được Diễm Nhi muốn làm gì. Nhưng trực giác cho Hàn Dự biết, chuyến đi này nhất định sẽ giúp hắn giải đáp hết thảy mọi nghi ngờ. Cho nên không nói hai lời, lập tức đi theo A Từ, chỉ là ngoài dự đoán của hắn. Địa điểm không phải nơi nào bí mật mà lại là Tàng Bảo Lâu vang danh nhất Nam Vũ quốc.

Không chỉ có thế, A Từ trước mặt hắn không hề che dấu năng lực, thoải mái hướng dẫn hắn bước đi qua trận pháp sao cho không bị lạc. Hàn Dự cũng có nghiên cứu qua không ít sách cổ viết về cách bày trận nên dĩ nhiên đoán được điều này có nghĩa là gì. Cũng hiểu được vì sao Diễm Nhi lại cả gan để A Từ đưa mình tới đây.

"Thông lĩnh."

"Chủ tử dặn dò không cần canh giữ. Mấy người các người lui xuống đi."

Chợt ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện làm Hàn Dự chú ý, chỉ thấy ngay sau đó cánh cửa mở ra. Một nam tử xuất hiện, trên người mặc nguyệt bào, trước ngực thêu một đầu bạch hổ thật lớn. Viên áo và phần cổ tay đều được nhuộm đen rồi dùng tơ bạc bao quanh. Đai lưng khảm một viên thủy tinh thạch cỡ quả trứng gà, hông mang ngọc bội và ngân lĩnh. Tay cầm bội kiếm, vẻ mặt tươi cười, bộ dáng ngả ngớn.

"Người là A Từ?"

Hàn Dự nhìn vóc dáng của hắn có chút quen thuộc, tác phong nhanh nhẹn thoải mái. Không chút nào cố kỵ ngồi xuống đối diện hắn tự rót một chén trà thưởng thức liền đoán đại. Không ngờ nam tử kia vô cùng sáng khoái thừa nhận, chẳng hề che giấu.

"Thế tử thật tinh mắt. Có điều đã tới đây thì ngài nên gọi ta là Âm Huyết. A Từ là tùy tùng của Thủy Mặc quận chúa. Còn ta là thống lĩnh tài giỏi, tuấn mỹ vô song của Bạch Hồ Đường thuộc U Linh cốc. Phụ trách an nguy của cốc chủ và các tiểu cô nương xinh đẹp a ~. Thân phận lớn lắm đó. "

Âm Huyết thoải mái nói một hồi, tốt bụng cung cấp hết thảy mọi thông tin cơ bản cho Hàn Dự một lượt rồi nhàn nhả ngửa ra phía sau. Hai chân gác lên một băng ghế gần đó tạo nhả thường trà. Có trời biết hắn nhớ cái thân phận này thế nào, vừa tự do tự tại lại không có lắm quy tắc gò bó. Cũng không phải hàng ngày nhìn một đám bướm bướm nũng nịu lượn lờ trước mặt. Năng lực thì chẳng tới đâu nhưng lại vô cùng thích vênh váo hất hàm sai khiến người khác, cả ngày lục đục đấu đá nhau vô cùng nhật nhèo.

"Người không sợ ta sau khi ra khỏi đây sẽ cho người đến đây niêm phong nơi này?"

Nhìn bộ dáng lười biếng của Âm Huyết, Hàn Dự hí hóp mắt nguy hiểm thử dò xét một câu. Âm Huyết cũng không để ý, trưng ra vẻ mặt khinh bỉ thân nhiên liếc hắn một cái.

"Ta nói này thế tử, ngài không phải đang cho rằng chúng ta giống như đám vô dụng Hắc Kỳ Binh của Lâm Mộc Phong đấy chứ? "

"Người có ý gì?"

Thấy hắn nhắc tới Hắc Kỳ Binh và Lâm Mộc Phong, Hàn Dự khó hiểu nhú mày. Âm Huyết cũng không phải loại người thích ra vẻ thần bí nên trực tiếp nói thẳng.

"Thứ nhất, U Linh sơn là địa phận Đại Thiên không phải Nam Vũ quốc. Vì thế với thân phận này chúng ta là người Đại Thiên, Tàng Bảo Lâu tương tự như vậy. Huống chi, Hoàng đế của các người sẽ không ngu đến mức tự nhiên đi gây sự với Đại Thiên. "

"Thứ hai thì sao?"

Nghe hắn phân tích rạch ròi đầu ra đuôi, Hàn Dự hơi hơi có hứng thú. Khẽ nhấp một ngụm trà, bình tĩnh đợi hắn nói tiếp, Âm Huyết cũng nhìn ra Hàn Dự dường như có hứng thú với lý lẽ của mình. Cho rằng tài lý luận của bản thân đã tiến thêm một bậc liền cũng không khách khí mà nói đến hăng hái.

"Thứ hai, ngài sẽ không làm vậy, còn vì sao thì đó là do chủ tử nói với ta. "

"Ta quả thật sẽ không làm như vậy. Thế còn tiếp theo, Lâm Mộc Phong và Hắc Kỳ Binh lại là thế nào?"

Hàn Dự rót cục cũng nở nụ cười, tiếp tục hỏi tới điều quan trọng nhất. Ngỡ khí cũng không còn lạnh nhạt như ban nãy, Âm Huyết thấy hắn cười cũng thoải mái hơn. Bưng chén nhấp một ngụm trà rồi chậm rãi nói chuyện.

"Thứ ba rất đơn giản, nếu không phải chủ tử an bài thả ra tin tức dẫn đường thì ngài nghĩ Lâm Mộc Phong sẽ nhanh như vậy lần ra dấu vết tìm được người? Hừ, khi còn ở Vân Châu thành hắn còn đang mài miết theo đuôi chủ tử nhà chúng ta đây."

Hàn Dự nghe đến đây thì nhú mày, ý của Âm Huyết hắn hiểu được. Xem ra thời điểm Lâm Mộc Phong tới Vân Châu thành tham dự đại hội anh hùng đã gặp được U Linh cốc chủ rồi nảy sinh cảm tình với nàng. Sau đó kiên trì theo đuôi giải nhân, chỉ tiếc là luôn có Diễm Hóa Cung cản đường nên không cách nào gặp riêng nàng. Chuyện này Hàn Dự đã có nghe Lâm Mộc Phong nói qua nên không có gì bất ngờ. Thậm chí hắn biết Lâm Mộc Phong còn đưa cả ngọc bội tùy thân mời nàng tới Nam Vũ làm khách. Chỉ trùng hợp là vào thời điểm ấy sau khi gặp qua U Linh cốc chủ rồi lại ngay tại Vân Châu thành lần ra tin tức của Diễm Nhi nên có lẽ nhất thời không có thời gian để ý tới. Lúc trước Hàn Dự không quá để ý tới điểm này bởi thương thế của Diễm Nhi quả thật khiến hắn tâm thần bất định. Giờ nghe Âm Huyết nói tới, lại nghĩ nhiều thêm một chút mới thấy hình như lời này cũng không phải không có lý.

"Ám đại ca, Ngân Sương tỷ tỷ truyền tin tới nói rằng chủ tử rất nhanh sẽ tới."

"Biết rồi, người đi tập hợp những người khác đi."

Hàn Dự còn đang muốn biết thêm một chút từ Âm Huyết thì ngoài cửa chợt xuất hiện một cô nương mặc áo trắng lên tiếng cất ngang. Nghe Âm Huyết đáp lời xong lập tức quay đi từ đầu đến cuối liếc cũng không liếc qua hẳn khiến Hàn Dự không khỏi gật đầu.

"Ai da, tâm tình thế đủ rồi. Chủ tử đã sắp tới đây, ta phải ra ngoài nghênh đón. Không phải thế tử muốn biết đáp án sao? Cùng đi thôi."

Âm Huyết thu hết biểu cảm của Hàn Dự vào mắt vờn vai đứng lên tiêu sái bước ra ngoài. Hàn Dự chần chừ trong chốc lát rồi cũng quyết định đi theo hẳn. Ra khỏi căn phòng vừa rồi, lại đi qua một đoạn hành lang dài. Vòng quanh một hồi cuối cùng tới một căn phòng lớn khác, bày biện đơn giản. Trên vị trí cao nhất đặt một cái ghế gỗ Tử Đàn, bên trái có thêm một cái đôn nhỏ lót nệm gấm êm ái. Bốn góc tường treo bốn ngọn đèn lưu ly làm từ thủy tinh thạch quý hiếm. Vách tường sơn trắng vẽ hoa văn màu bạc, trần nhà khảm Dạ Minh Châu kích cỡ lớn nhỏ đủ loại tỏa ra ánh sáng chói mắt làm cả căn phòng rực rỡ lung linh.

Hàn Dự đảo mắt đánh giá quanh những người có mặt trong này. Trừ nhóm thiếu niên chừng 7 8 người thì còn lại toàn bộ là các thiếu nữ trẻ tuổi. Trang phục một màu trắng thuần phối với ngân ti cổ áo cài nút bạc, đai lưng ngân sắc. Bên dưới treo ngọc bội bạch đào đang tụ lại một chỗ cười nói gì đó. Thấy Âm Huyết dẫn người tới cũng chỉ đơn giản gật đầu một cái rồi quay đi. Cũng có vài người hiếu kỳ, không kiên nhẫn nhìn chằm chằm Hàn Dự từ trên xuống dưới. Thậm chí có tiểu cô nương còn trực tiếp khen hẳn "thiếu niên nhà ai lớn lên trông thật tuấn tú..."

Hàn Dự nghe thấy lời này liền sững sờ giống như bị sét đánh, hẳn đường đường Vũ vương thế tử. Trong hơn 20 năm cuộc đời lần đầu tiên bị một nữ nhân "khinh bạc". Chưa kể nha đầu kia đáng người nhỏ nhắn, gương mặt non nớt, xem qua cùng lắm chỉ 12 13 tuổi, không ngờ lá gan lại lớn đến thế. Hàn Dự quay sang thấy tiểu nha đầu vẫn đang giương đôi mắt sáng long lanh nhìn mình tự như nhìn một sinh vật hiếm lạ thì lập tức đen mặt. Âm Huyết đang đứng một bên che miệng tủm tỉm cười, đáng vẻ xem trò vui thấy Hàn Dự muốn nổi nóng liền thức thời lên tiếng.

"Khụ...Túy Túy, đây là Vũ vương thế tử, khách quý của chủ tử. Người thu liễm một chút."

Túy Túy? Cái tên cũng thật thú vị, Hàn Dự đảo mắt qua sâu kín liếc nàng một cái rồi lạnh nhạt quay đi. Túy Túy bị thái độ của hắn chọc tức, gương mặt nhỏ nhắn phồng lên, hai mắt trừng lớn đầy phẫn nộ. Đang định mở miệng thì một chuỗi âm thanh đinh đang đinh đang xa xa truyền tới. Tiểu nha đầu lập tức thu liễm nanh vuốt, ngoan ngoãn cúi đầu. Không chỉ mình nàng mà là tất cả những người đang có mặt tại đây cũng tự động chỉnh đốn hàng ngũ im lặng đứng chờ. Ngay cả Âm Huyết bình thường cả lơ phất phơ cũng trở nên nghiêm túc. Tiếng chuông đinh đang ngày một rõ ràng kèm theo một mùi hương nhàn nhạt. Hàn Dự nhạy bén nhận ra mùi hương này dường như hắn đã ngửi thấy trong cuộc thi Hoa Vương ban sáng. Trái tim không tự chủ được đập nhanh hơn, tâm trạng hỗn loạn không rõ là cảm xúc gì.

Rất nhanh sau đó Hàn Dự thấy ba thiếu nữ từ phía cửa chậm rãi bay qua hàng người tiến thẳng lên ghế lớn. Dẫn đầu là nữ tử ặc phần y điệu dàng, tóc đen buông xõa, dải lụa trên áo theo động tác của nàng tung bay mềm mại. Hàn Dự im lặng quan sát thiếu nữ kia thấy nàng thanh nhã thoát tục, làm thế nào cũng không thể dung hợp nàng và tiểu muội diễm lệ như mẫu đơn của mình thành một người. Vừa nãy hắn đã nhìn ra, thiếu nữ trước mặt này nội lực rất sâu, vững vàng ổn định. Rõ ràng là đã tu luyện từ sớm lại bỏ ra không ít công sức, kình công cũng không tầm thường. Khí chất trên người lại càng không phải là thứ mà tiểu muội tùy hứng của mình có thể có.

"Cung nghênh cốc chủ trở về."

Hàn Vu Thủy không nhanh không chậm ngồi xuống ghế lớn, lúc này mới nhìn sang Hàn Dự.

"Đại ca."

"Diễm..Nhi?"

Nghe nàng gọi mình là đại ca, Hàn Dự khó có thể giấu được nghi ngờ. Đương nhiên Hàn Vu Thủy hiểu tâm trạng này của hắn

"Đại ca, Diễm Nhi biết rõ đại ca có rất nhiều điều muốn nói. Dĩ nhiên sau đây ta sẽ giải thích rõ ràng từng chuyện cho huynh."

Mặc dù trong lòng vẫn còn mơ hồ nhưng nghe lời này của nàng. Dường như Hàn Dự đã khẳng định được suy đoán của mình hẳn là đúng nên cũng không sốt ruột. Ngắn gọn đáp một chữ rồi an tĩnh ngồi xuống một cái ghế vừa mới được Âm Huyết đem tới

"Được."

Hàn Vu Thủy thấy Hàn Dự diễm tĩnh liền cũng buông lỏng, quay sang hỏi han tình hình kinh doanh của Tàng Bảo Lâu gần đây. Tuyết Liên chủ động tiến lên xem qua sổ sách mà lão Khương đem tới. Qua một hồi liền tươi cười nói với Hàn Vu Thủy.

"Chủ tử, gần đây làm ăn rất khá, lợi nhuận tháng này thu về cao gấp ba lần tháng trước."

Hàn Vu Thủy nhận lấy sổ sách liếc qua một chút, cảm thấy không sai thì hướng lão Khương hài lòng gật đầu rồi phân phó chuyện khác.

"Lão Khương, vất vả cho lão rồi, tiếp tục cố gắng. Có gì cần liền dùng phương thức cũ trực tiếp truyền tin cho Tuyết Liên"

"Vâng, chủ tử."

"Tiểu Châu, Tiểu Huyền. Không cần biết hai người dùng phương pháp gì. Trong vòng 3 ngày, ta muốn có toàn bộ thông tin của Hoa Thần Điện. Nhớ rõ,

là toàn bộ"

"Vâng."

"Vâng."

Sau khi hai người được gọi tên lui xuống, Hàn Vu Thủy lại hỏi một ít tin tức gần đây trong giang hồ. Nghe qua không có gì đặc biệt liền trực tiếp bỏ sang một bên. Giờ tay ra hiệu cho bên dưới an tĩnh lại, lúc này mới nói tới chuyện chính.

"Được rồi, hôm nay gọi mọi người tới đây là muốn nói rõ một chuyện. Thời gian qua rồi đi là do ta có chuyện quan trọng cần phải làm và có thể sẽ phải lưu lại tại đây một thời gian. Cho nên đêm mai hãy chuyển mọi thứ cần thiết về cứ điểm mới trong kinh thành. Mọi người cũng tự mình thu xếp một chút sau đó liên lạc với Tuyết Liên và Ngân Sương. Còn về thân phận mới của từng người sau khi chuyển đồ xong xuôi ta sẽ thu xếp. Đêm nay cứ ở lại tại đây, sáng sớm mai bắt đầu."

"Vâng"

Nhìn đám đông bên dưới im lặng phục tùng không có nửa lời ý kiến. Hàn Dự lại một lần nữa phải gật đầu, không thể không công nhận kỷ luật của những người này có thể so với Hoàng Kim Vệ bên trong hoàng cung.

Sau khi Hàn Vu Thủy phân phó xong, Tuyết Liên khoát tay cho mọi người ra ngoài. Trong căn phòng lớn rất nhanh chỉ còn lại bốn người, Hàn Vu Thủy lúc này mới đứng lên đi tới trước Hàn Dự nhẹ giọng nói

"Đại ca, ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta trước đi tới chỗ khác."

"Được, muội dẫn đường đi."

Hàn Dự hiểu lý do nàng làm vậy nên không hề do dự đi theo tới một căn phòng nhỏ khác. Bên trong chỉ có một chiếc giường và một tủ gỗ hai gian. Giữa phòng đặt một bộ bàn ghế, trên mặt bàn đặt sẵn ấm trà cùng một đĩa điểm tâm. Hàn Vu Thủy để ba người Âm Huyết, Tuyết Liên, Ngân Sương đứng một bên. Tự mình lấy ra từ bình sứ nhỏ trong khay trà vài bông hoa đào đã sao khô pha một ấm trà nóng. Hàn Dự nhìn động tác của nàng thuần thục, trôi chảy từ làm nóng ấm, tráng trà rồi chế nước. Chợt nhớ tới mẫu phi khi còn sống, vào mùa hoa đào nở cũng thường tự tay hái rất nhiều hoa rồi chia nhỏ ra một phần sao khô pha trà. Một phần khác ủ thành mật đào, còn lại sẽ làm đào hoa cao cho Diễm Nhi. Nhận lấy chén trà Hàn Vu Thủy đưa tới cho mình, ngửi thấy hương hoa đào thoang thoang quanh quẩn chớp mũi. Nước trà trong vắt, sắc hoa tươi tắn hồng nhuận, hương vị tinh tế pha lẫn giữa mật đào và trà hoa khiến tâm tình người ta thư thái say mê. Thật giống hương vị của mẫu phi năm đó, Hàn Dự khẽ thờ dài đặt chén trà xuống bàn. Nhìn vào tia sáng ẩn giấu sau đôi mắt an tĩnh như nước hồ thu kia trực tiếp vào thẳng chủ đề.

"Đại ca muốn biết rốt cuộc 4 năm trước đã xảy ra chuyện gì với muội. "

Hàn Vu Thủy biểu tình không thay đổi nhìn thật sâu vào đôi mắt hắn, chậm rãi hỏi một câu.

"Đại ca sẽ tin ta chứ? Những gì ta sắp nói đây người sẽ cảm thấy cực kỳ vô lý. Nhưng cho dù như thế...đại ca vẫn sẽ tin ta chứ?"

Nhìn thấu sự đắn đo và cả lo lắng trong ánh mắt Hàn Vu Thủy. Hàn Dự hơi mỉm cười vươn tay xoa đầu nhỏ của nàng, trầm giọng nói.

"Cho dù có khó tin đến mấy đại ca cũng sẽ tin muội."

"Được, vậy bây giờ ta sẽ sử dụng một loại vu thuật cổ,cho đại ca thấy được tất cả mọi chuyện đã xảy ra."

Ngừng lại một chút, không biết tại sao bỗng dưng trong lòng thấy lo lắng. Hàn Vu Thủy hít sâu một hơi rồi mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Hàn Dự nghiêm giọng nói.

"Việc này quả thực có hơi khó khăn nhưng chỉ cần không bị quá nhiều. Cộng thêm có ba người bọn họ trợ giúp sẽ không có vấn đề gì. Sau khi xem xong rồi, dù đại ca quyết định thế nào ta cũng sẽ chấp thuận. "

"Dù có thế nào đi nữa, muội vĩnh viễn là tiểu muội của đại ca."

Hàn Vu Thủy bị ánh mắt và cái xoa đầu cùng sự chân thành của Hàn Dự làm cho sống mũi cay cay, giống như người anh trai hiền từ của nàng ở thế giới kia. Lúc này nàng thực sự hi vọng mình chân chính là tiểu muội của hắn chứ không phải chỉ là một linh hồn phiêu bạt. Nên mới bất chấp nguy hiểm đánh liều sử dụng một trong các cổ thuật xa xưa mà nàng học được từ đồng bí tịch lưu lại trong cốc.

Tuyết Liên, Ngân Sương cùng Âm Huyết đứng một bên chợt nghe nàng bỗng dưng thay đổi ý định trong nháy mắt liền biến sắc.

"Chủ tử..."

"Chủ tử, người..."

"Không sao, ta sẽ dùng thêm đan dược, ba người giúp ta hộ pháp, chỉ cần duy trì nửa khắc thôi sẽ không có vấn đề gì."

Ngân Sương, Tuyết Liên lo lắng tới trái tim cũng vọt lên cổ, gấp gáp muốn ngăn nàng. Nhưng Hàn Vu Thủy giọng điệu kiên quyết không cho phép phản

đôi. Âm Huyết vẫn im lặng đứng dựa vào tường sắc mặt ngưng trọng nhưu mây, trầm mặc một lát rồi chủ động tới hộc tủ đem ra một bình ngọc trắng. Giúp Hàn Vu Thủy lấy ra hai viên, đợi nàng nuốt xuống rồi vẫn duy trì trầm mặc, vận công truyền tới sau lưng. Tỷ muội Tuyết Liên Ngân Sương biết không thể thay đổi quyết định của nàng. Lại thấy Âm Huyết đã vận công thì nhin xuống lo lắng, thở dài một hơi di chuyển tới sau lưng Hàn Vu Thủy cũng bắt đầu giúp nàng hộ pháp.

Hàn Vu Thủy nhìn thấy sắc mặt Hàn Dữ bỗng trở nên dần đo thì mỉm cười gật đầu với hắn. Sau đó từ trong tay áo đem ra Kim Ngân Phiến bắt đầu dụng pháp. Hàn Dữ nhìn sắc mặt của Âm Huyết nhận ra có điều gì đó không đúng muốn lên tiếng. Nhưng thấy Hàn Vu Thủy đã bắt đầu nên cũng chỉ đành nhin xuống khép mắt tĩnh tâm.

Rất nhanh sau đó liền thấy được từng khung hình ảnh lướt qua trước mắt. Bắt đầu từ khi mẫu phi vốn luôn khỏe mạnh đột nhiên lâm bệnh nặng không cách nào cứu chữa. Cho tới ngày đại tang của người, chiến sự đang lúc căng thẳng khiến hắn cùng phụ vương không thể trở về. Rồi tới những hình ảnh lạ lẫm từ một nơi được bài trí vô cùng nhiều đồ vật kì lạ, mọi thứ đều trắng xóa. Một thiếu nữ nằm trên một chiếc giường trắng bị gắn vào vô số những thứ kì quái đang thoi thóp rồi ngừng thở. Linh hồn của nàng phiêu bạt trong không gian rồi rơi vào một lỗ xoáy đen ngòm. Sau đó lại là hình ảnh tiểu muội sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô hồn mở to trắng dã. Đôi môi tím đen, hiển nhiên là đáng về đã chết, y phục mỏng manh rách rưới loang lổ vết máu đang bị kéo lê trong rừng sâu bỗng nhiên tươi cười nói chuyện. Sau đó lại là hàng loạt những hình ảnh về U Linh cốc, đại hội anh hùng. Cuối cùng trở về cảnh tượng ngày hôm đó hắn tìm được Diễm Nhi ở thôn nhỏ ngoài thành.

Qua thời gian nửa khắc, những hình ảnh vừa rồi trong nháy mắt biến mất. Hàn Vu Thủy thu hồi Kim Ngân Phiến, điều tức một lát rồi mở mắt.

"Những gì cần nói ta đã nói hết, giờ quyết định thế nào là quyền của huynh. Ta sẽ không phản đối...khụ..khụ.."

Lời tác giả:

1 là nữ chính của chúng ta hiem có một khúc mềm lòng,đối với ôn nhu ấm áp của Hàn Dữ vô cùng lưu luyến. Lại thực nhớ anh trai cũng là người thân duy nhất của nàng ở thế giới kia nên sẵn sàng trả giá lớn để được tiếp tục ở cạnh vị huynh trưởng này.

2 là nam chính sắp lên sân ahihi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Lựa chọn

"Diễm Nhi!"

Hàn Dữ vẫn còn chìm trong suy tư thì bị tiếng ho khan của Hàn Vu Thủy làm giật mình mới ngẩng lên liền thấy Hàn Vu Thủy sắc mặt tái nhợt mệt mỏi. Bên thái dương còn vương lại một lớp mồ hôi mỏng, hiển nhiên là đã kiệt sức. Lúc này mới nhớ ra biểu cảm lo lắng của Âm Huyết cùng hai nha hoàn ban nãy, theo bản năng muốn đứng lên thì Hàn Vu Thủy lên tiếng ngăn lại

"Ta không sao. Thế tử, vừa rồi ngươi cũng đã thấy được toàn bộ chân tướng. Ta vốn chỉ là một linh hồn tới từ dị thế, may mắn gặp được thân xác tiểu muội của ngươi. Còn Hàn Vu Thủy chân chính đã chết cách đây 4 năm rồi. Những hình ảnh vừa rồi chỉ với năng lực của ta hiện giờ cũng không có khả năng làm giả. Cho nên tin hay không tin trước cứ nghĩ cho thật kỹ."

Hàn Dữ nhìn sắc mặt nàng mệt mỏi, nhớ tới những hình ảnh vừa rồi không khỏi cảm thấy đau lòng. Chỉ là hắn không rõ mình đau lòng đây là vì điều gì, suy nghĩ một lát rồi lên tiếng dứt khoát.

"Đúng, ta đã thấy được tất cả,hiều được muội không phải là người ở thế giới này. Cũng như...tiểu muội của ta đã bị ai hại chết..." Nói tới đây Hàn Dữ nắm chặt bàn tay,cố gắng kiềm chế lửa giận đang sôi sục trong lòng. Hàn Vu Thủy cũng biết hiện giờ tâm trạng của hắn đang rất hỗn loạn nên cũng không lên tiếng cắt ngang. Qua một hồi, Hàn Dữ cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại ánh mắt ôn nhu nhiều thêm vài phần xót xa nhìn thẳng vào thiếu nữ trước mặt mỉm cười chua chát. " Nhưng là...nhờ có muội mà đại ca và phụ vương vẫn có thể nhìn thấy Diễm Nhi xinh đẹp thiện lương của chúng ta. Thật xin lỗi, là đại ca vô dụng không thể bảo vệ mẫu phi. Để người mang theo uất ức xuống nỏ còn thiếu chút nữa khiến muội bỏ mạng. Phụ vương từ ngày ấy thì luôn tự trách mình không thể bảo vệ hai người thật chu toàn. Cho nên đại ca xin muội hãy chôn vùi bí mật này, được không? Hơn nữa, ta cảm nhận được muội cũng thực muốn ở lại với chúng ta, không phải sao? Cho nên dù muội là ai, từ đâu đến ta đều không quan tâm, ta chỉ nhìn thấy trước mắt mình vẫn là Diễm Nhi đáng yêu hay khóc nhè như xưa."

Nghe được lời Hàn Dữ cung chiêu trâu chọc, Hàn Vu Thủy lúc này mới phát giác khuôn mặt mình từ lúc nào đã đầy nước mắt. Nâng mắt lên thì bắt gặp ánh mắt chân thành của hắn còn pha lẫn đau xót liền không hiểu tại sao bỗng dưng lại muốn khóc lớn. Liền cái gì cũng không quản, nhào tới trong vòng tay hắn òa khóc thật to.

Hàn Dữ ôm tiểu muội vào lòng, xoa đầu nhỏ của nàng, tưởng tượng lại khi còn bé nàng vì tự ti nên luôn bày ra đáng vẻ kiêu ngạo hoàn toàn không khớp với khuôn mặt dịu dàng an tĩnh của mình. Rồi sau đó về tới nhà sẽ chạy tới thư phòng nhào vào lòng hắn khẽ thút thít thì tươi cười bên môi càng thêm ôn

nhu.

Lời ban nầy hần nói không phải giả, thực sự hần đã sơ suất một lần, nếu không phải linh hồn của nàng xuyên tới thì thậm chí hần còn không biết được tiểu muội đã vui thây nơi nào. Giờ nàng bình an trở về lại còn trưởng thành hơn xưa là điều vô cùng tốt. Cho dù có sắp đặt nhưng lý do hoàn toàn có thể hiểu được, nếu là hần khẳng định cũng sẽ làm thế. Khi ấy thân thể tiểu muội mang thương tích nghiêm trọng lại chỉ có một mình, ngân lượng không đủ dùng. Không thể cứ vậy mà trở về trong khi thể lực không có, năng lực cũng không. Không những không thể làm gì lại còn tạo cơ hội cho kẻ khác lợi dụng để lần nữa hãm hại mình. Thà rằng lánh đi một thời gian, gây dựng thể lực của mình sau đó trở về thì khi ấy mọi chuyện đã dễ dàng hơn nhiều.

Khóc một lát, Hàn Vu Thủy liền thiếp đi, Hàn Dự đánh phải ôm tiểu muội tới trên giường giúp nàng vận công trị thương. Xong xuôi mới dặn dò Tuyết Liên Ngân Sương chăm sóc cẩn thận rồi cùng Âm Huyết trở lại vương phủ. Hần cần phải điều tra lại tất cả mọi chuyện một lần nữa xem xem rốt cục là kẻ nào coi Hàn gia ta không có người, vờn tay tới trên người mẫu phi và tiểu muội.

Âm Huyết thấy sắc mặt hần tối tăm cũng không lên tiếng, hai người cứ vậy lặng lẽ trở về vương phủ tiến thẳng vào thư phòng. Lôi Vân thấy chủ tử nhà mình vốn đã đi nghỉ giờ lại bất thành linh xuất hiện ở ngoài còn dẫn theo A Tử thì vô cùng ngạc nhiên.

"Thế tử?"

"Người cũng theo vào đi."

Hàn Dự không để Lôi Vân tiếp tục thắc mắc, trực tiếp kéo người vào trong. Thị vệ gác đêm thấy chủ tử sắc mặt không tốt cũng không có ai to gan dám hỏi chỉ biết hai mặt nhìn nhau. Không rõ ba người bàn chuyện gì, chỉ biết một đêm này thư phòng của thế tử vẫn luôn sáng đèn không tắt.

Mà không chỉ có một mình Hàn Dự trắng đêm không ngủ, bên sảnh chính của Túc vương phủ cũng là một mảnh lung linh. Đèn hoa rực rỡ, tiên tử mỹ thực, mùi thơm tỏa ra tứ phía. Giữa sảnh có hơn mười thiếu nữ mỹ mạo đang say sưa nhảy múa, ai cũng xinh đẹp tựa thiên tiên, đáng người yêu điệu khoác trên mình váy sa mỏng màu hồng lợt. Tay áo bông bành gần thêm dài lụa dài, chân trần đeo lục lạc nhỏ kêu những tiếng leng keng theo từng bước chuyển động làm say đắm lòng người. Trên chủ vị, Lâm Mộc Phong lười biếng ngả người trên tháp mềm híp mắt xem ca vũ bên dưới. Thi thoảng lại há miệng ăn một trái nho hay miếng thịt hoặc hớp rượu do năm sáu nữ tỳ xinh đẹp vây quanh hầu hạ.

Bỗng từ ngoài cửa xuất hiện một nam tử trung niên mặc hắc y, sau lưng đeo chim ưng, tướng mạo dữ dằn thần sắc nghiêm nghị xuyên qua vũ cơ tiến vào. Lâm Mộc Phong nghe động tĩnh liền mở mắt, vẩy tay ra hiệu cho một đám oanh yến lui ra hết mới lên tiếng.

"Thế nào rồi?"

Nam tử trung niên nghe hần hỏi liền cảm thấy căng thẳng nhưng vẫn giữ sắc mặt không đổi tiến lên nói nhỏ mấy câu. Lâm Mộc Phong nghe xong tuy sắc mặt không vui nhưng cũng không tức giận, khoát tay thần nhiên nói.

"Không sao, với bản lĩnh của nàng ta cũng không hi vọng các người có thể lập tức đem tin tức gì về. Người kia chăm sóc cho tốt, nếu trong vòng 1 tháng không thể hồi phục liền xử lý theo phương pháp cũ đi."

"Thuộc hạ đã rồi."

Thấy hần không tức giận, nam tử trung niên hơi thở ra, cúi đầu nhận mệnh rồi cung kính lui ra ngoài. Lâm Mộc Phong cup mắt che đi tia sáng bén nhọn nhìn chất lỏng sống sánh trong chén ngọc nở nụ cười tươi tắn.

"Đợi lâu như vậy, cuối cùng ta cũng đợi được nàng. Tiểu mỹ nhân, chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi. Ta không tin không thể ép nàng lộ diện."

Sáng hôm sau, Hàn Vu Thủy còn chưa thức giấc bên ngoài cửa đã vang lên tiếng ồn ào. Tuyết Liên sợ nàng bị đánh thức bèn lặng lẽ tạo một kết giới bên ngoài giường. Đề Ngân Sương lanh lợi hơn chạy ra xem xét tình hình. Vừa ra đến nơi, Ngân Sương nhìn thấy một đám ba bốn nha hoàn, còn có hai vị ma ma tụ lại một chỗ ngay gần cửa phòng của Hàn Vu Thủy hưng phấn chỉ trỏ bàn tán gì đó. Máu nóng bốc lên, tức thì tóm cổ đám nha hoàn rần rạy một lượt.

"Các người đều muốn bị đánh cả rồi phải không? Quận chúa không được khỏe, vất vả lắm mới ngủ được một lát. Giờ người còn chưa dậy, các người lại dám ở đây tụ tập tám chuyện ồn ào như vậy?. Nếu để thế tử biết các người làm phiền quận chúa nghỉ ngơi để xem một đám các người có bị đem bán đi hay không?"

Hai vị ma ma tinh mắt liếc thấy bóng Ngân Sương đi tới liền thức thối chuẩn đi. Bỏ lại mấy tiểu nha hoàn còn đang âm thầm xuýt xoa cái gì đó nên không chú ý. Bị Ngân Sương hung hăng mắng một trận cũng không dám cãi lại, chỉ dám len lén liếc ra hướng sân lớn trong viện, lý nhí mấy câu.

"Ngân..Ngân Sương tỷ tỷ, chúng ta chỉ..chỉ là nghe lão tổng quản nói Túc vương đích thân đem tới rất nhiều lễ vật nói..nói là bày tỏ thành ý nên muốn nhìn một lát."

"Đừng đừng, chúng ta chưa bao giờ thấy qua nhiều đồ quý giá như vậy nên chỉ muốn nhìn một chút. Hiện giờ sẽ lập tức đi làm việc, Ngân Sương tỷ tỷ bao dung độ lượng cũng đừng nói cho Lôi Vân biết a."

Ngân Sương nghe các nàng biện bạch thì nâng mắt lên quả thực nhìn thấy trên khoảng sân rộng phía trước đã đặt rất nhiều rương gỗ Từ Đàn lớn nhỏ. Đếm sơ qua cũng phải có tới trăm rương, tất cả đều được sơn đỏ, treo lụa đỏ vô cùng bắt mắt liền thấy kỳ quái vô cùng bèn hỏi thêm mấy tiểu nha hoàn một câu.

"Đem tới giờ nào, sao không thấy ai thông báo cho chúng ta?"

"Vừa mới tới a, Túc vương để Hắc Tam tự mình dẫn người đem đồ vào sau đó nói với chúng ta không cần kinh động quận chúa."

Mấy tiểu nha hoàn thấy Ngân Sương quắc mắt, suýt chút đã bị dọa liền thành thật trả lời. Ngân Sương cũng không muốn dây dưa thêm với các nàng nên dứt khoát đuổi đi xách nước rồi trở về bẩm báo. mấy tiểu nha đầu tự biết mình sai lại sợ nàng nói cho Lôi Vân biết sẽ tới tai thể tử. Hậu quả khi ấy còn thảm hơn nên vẫn là thành thật ngoan ngoãn đi lãnh phạt không dám nửa câu ý kiến.

Bên trong phòng, ngay khi Ngân Sương vừa ra khỏi, mặc dù có kết giới của Tuyết Liên nhưng Hàn Vu Thủy như cũ vẫn tỉnh giấc. Bị đánh thức giữa chừng, Hàn Vu Thủy cực kỳ khó chịu, Tuyết Liên nhìn tình thần nàng không tốt lắm bèn giúp nàng rửa mặt chải đầu thay một bộ y phục đơn giản, thoải mái. Sau đó tự mình xuống phòng bếp nhỏ đem tới một chén nhỏ cháo trắng nấu với thịt băm, ăn kèm với trứng muối và cải chua. Bên cạnh là một đĩa bánh bao hấp cùng một chén sữa bò lên men ướp lạnh trộn với hoa quả tươi nàng học được khi vẫn còn ở trong cốc.

Hàn Vu Thủy hôm qua vốn đã hao tổn nhiều nội lực lại thêm ngủ không đủ giấc nên vô cùng khó chịu. Để mặc Tuyết Liên giúp mình rửa mặt chải đầu thay y phục, cũng không thêm vấn tóc mà cứ vậy đuổi người nằm trên tháp. Đến khi Tuyết Liên đem tới bữa sáng, nhìn thấy chén sữa bò ủ lên men được ướp lạnh trộn với hoa quả tươi tinh thần nàng mới tốt lên chút ít. Im lặng dùng xong chén cháo trứng muối được ninh kỹ, ăn thêm một cái bánh bao hấp. Sau đó mới chậm rãi thưởng thức hương vị tươi mát, chua ngọt của hoa quả tươi và sữa bò ủ lên men. Biết tâm tình nàng không tốt, Tuyết Liên không dám nhiều lời đứng bên cạnh hầu hạ. Chờ Ngân Sương quay trở vào thì Hàn Vu Thủy đã ăn gần xong bèn bẩm báo lại cho nàng mọi chuyện. Hàn Vu Thủy nghe xong cũng không vội trả lời mà hỏi lại nàng

"Hiện giờ hắc ở đâu?"

Ngân Sương bước vào nhìn thấy tỷ tỷ mình im lặng cúi đầu đứng một bên liền tinh mắt hiểu ra vấn đề. Nhanh chóng chỉnh đốn tư thái, cẩn thận bẩm báo tường tận.

"Hồi quận chúa, vẫn đang ở thư phòng của Vương gia, thể tử cũng đang qua đó."

Hàn Vu Thủy nghe xong liền chống cằm suy tư, hơn trăm rung lắc vật? Lại còn sơn đỏ, treo lụa đỏ? Đây chỉ sợ không phải là lễ vật mà là sinh lễ đi? Hừ! Lâm Mộc Phong này cũng thực xảo quyệt, rất biết lấy lý do, thời cơ lại vừa tới. Nhưng vì sao hắc hắc là biết nàng chắc chắn sẽ không nhận phần lễ này mà vẫn cố tình đem tới. Hàn Vu Thủy có chút nghĩ không ra, cảm thấy phiền, dứt khoát không nghĩ nữa.

"Bỏ đi, không nghĩ nữa. Chúng ta tới chào hỏi một lát."

"Vâng."

"Vâng."

Cũng vào lúc này, tại Niệm Tiên Thủy, trong một nhà gian được bài trí đặc biệt. Một nam nhân mặc hắc bào đang yên lặng thưởng trà, trên tay còn cầm vài xấp giấy gì đó chăm chú xem, thi thoảng nhíu mày không vui. Bên cạnh cũng có hai nam nhân tay cầm bội kiếm, một người bạch y, một người tử y đứng hai bên tả hữu im lặng chờ đợi. Qua hồi lâu, trong phòng bỗng xuất hiện một con chuột bạch nhỏ, không rõ từ đâu ra, dưới bụng buộc một mảnh giấy. Một trong số hai người đang đứng nhìn thấy liền tiến tới nhắc chuột con lên tay. Cẩn thận rút ra mảnh giấy đọc lướt qua rồi mới đưa tới cho nam tử mặc hắc bào đang ngồi kia.

"Điện hạ, mật thám báo tin Lâm Mộc Phong sáng sớm hôm nay đem lễ vật tới Vũ vương phủ. Toàn bộ hơn trăm rung lắc đều được sơn đỏ, treo lụa đỏ."

"Ó? Con chuột nhỏ dám chạm tới đồ của bốn Vương? Vậy ta liền khiến hắc đem lễ vật tới đường nào thì đem về đường ấy. Lập tức truyền lệnh của ta, chuyển hàng tiếp theo tới Nam Vũ quốc nâng giá gấp 3.. Không, 5 lần đi. Nói với Lâm Mộc Phong bốn Vương kêu hắc tự bỏ tiền túi ra trả, nếu không hàng của hắc sẽ lập tức chuyển hướng sang Tuyết Ly quốc."

"Vâng"

Thấy người kia chỉ tới mình, nam nhân mặc tử y cúi đầu nhận mệnh chuẩn bị đi làm thì bị gọi giật lại. Dường như còn chưa thấy đủ, nam tử mặc hắc bào ngẫm nghĩ một lát rồi cầm bút viết một phong thư. Xong xuôi mới đưa cho người kia rồi khoát tay đuổi người.

Nhìn bóng lưng nam nhân mặc tử y đi ra ngoài, người còn lại quay đầu nhìn nam tử khoác hắc bào chép miệng lắc đầu.

"Điện hạ, ngài cũng quá tham lam rồi. Một lô hàng của chúng ta đã là năm trăm lượng hoàng kim. Giờ ngài hét giá lên gấp năm lần tức là hai ngàn năm trăm lượng hoàng kim. Lại còn giao ngay ngày mai, người ta vét cả quốc khố ra cũng không đủ trả cho ngài."

Nam tử mặc hắc bào nhếch môi cười, từ chối cho ý kiến tiếp tục chuyên tâm xem mấy tờ giấy trên tay, qua nửa canh giờ mới mở miệng.

"Đám người kia đi tới đâu rồi?"

"Hồi điện hạ, qua ba trạm nữa là vào tới kinh thành. "

"Truyền tin cho Công Tôn Bắc đẩy nhanh tốc độ, muộn nhất sáng ngày mai phải có mặt tại kinh thành. "

Nam tử mặc bạch y nghe hân phản phò nhĩn không được liếc một cái. Xong cũng không còn cách nào khác là cúi đầu nhận mệnh.

"Vâng."

Nam tử bạch y ra ngoài tuyến tin, trong nhĩ gian lúc này không còn ai. Nam tử mặc hắc bào kia mới buông xấp giấy trên tay xuống. Lôi ra từ trong ngực áo một miếng ngọc bội trắng muốt mân mê trên tay. Khóe môi treo lên nụ cười dịu dàng không biết đang nghĩ tới chuyện gì.

Đồ các cậu vị mặc hắc bào này là ai hehe

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tin tức của hân

Hân Vu Thủy dẫn theo Tuyết Liên Ngân Sương đã dịch dung trở lại dáng vẻ của Linh Lam và Hồng Diệp thả chậm cước bộ đi về hướng thư phòng của Hân Mặc. Khi gần tới nơi thì bất ngờ thấy Lâm Mộc Phong dẫn theo thuộc hạ vội vàng đi ra, sắc mặt âm trầm dọa người. Trông dáng vẻ thì giống như là có chuyện gì đó rất gấp, Hân Vu Thủy đang không hiểu ra sao thì nhìn thấy Hân Dự đi ra liền túm lấy hân hỏi.

"Đại ca, có chuyện gì thế?"

Hân Dự thấy nàng thì hơi ngạc nhiên, thở dài một hơi thuật lại những gì vừa xảy ra. Hóa ra đúng như nàng đoán, đồng lễ vật kia quả thật là đi ra từ trong cung. Lâm Mộc Phong coi như là lãnh mệnh sứ giả thay mặt người kia đem tới. Tâm trạng vốn đã không tốt, bỗng dưng người của Diêm Hỏa Cung lại đem tới thư tín của cung chủ bọn họ. Lâm Mộc Phong xem xong thư thì trực tiếp phát hỏa, không rõ tên yêu nghiệt kia đột nhiên phát điên cái gì. Hàng chúng ta đặt mua từ Diêm Hỏa Cung vốn đã bàn giao xong xuôi, theo dự tính là trong ngày hôm nay sẽ tới. Thế nhưng bỗng dưng toàn bộ lại tăng giá gấp 5 lần mà không hề báo trước. Lại còn chỉ đích danh Lâm Mộc Phong phải chi trả toàn bộ ngay trong hôm nay. Nếu không sẽ lập tức chuyển hướng lô hàng này sang Tuyết Ly quốc.

"Lô hàng này vô cùng thiết yếu, cho nên Lâm Mộc Phong đã khẩn cấp vào cung bẩm báo lại với Hoàng thượng tìm biện pháp. Ta cùng phụ vương giờ cũng chuẩn bị phải tiến cung. Chúng ta không có trong phủ, muội làm gì cũng phải cẩn thận."

"Muội biết rồi, đại ca yên tâm"

Hân Dự dặn dò nàng xong liền vội rời đi, Hân Vu Thủy cũng không vội trở về mà tiếp bước đi vào. Trên đường đi nhìn thấy một tiểu nha hoàn đang bưng khay trà liền liếc mắt một cái, Ngân Sương hiểu ý lập tức túm nàng lại.

Tiểu nha hoàn đang bước đi bất ngờ bị giữ lại suýt chút nữa làm rơi khay trà trên tay thì vô cùng khó chịu. Nghĩ rằng là nha hoàn nào đó không biết quy củ đang nghĩ sẽ giáo huấn đôi câu. Ngẩng lên thì thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Hân Vu Thủy, kèm theo ánh mắt sắc như dao của Ngân Sương đang nhìn chăm chăm. Liếc sang bên cạnh thấy Tuyết Liên cũng đang dịu dàng cười với mình, cả người liền phát run vội vàng khom người hành lễ.

"Tham kiến quận chúa."

Hân Vu Thủy liếc nàng một lát rồi dời ánh mắt đi chỗ khác, lạnh nhạt hỏi

"Phụ vương ta ở đâu?"

Tiểu nha đầu còn chưa ý thức được Hân Vu Thủy có khả năng tới đâu nhưng bị khí thế của Ngân Sương dọa sợ, không dám có nửa điểm bất cẩn, cung kính cúi đầu trả lời.

"Hồi quận chúa, Vương gia vẫn còn trong thư phòng."

"Lui đi."

Nghe được câu này, tiểu nha hoàn kia như được đại xá, dùng hết sức bước đi thật nhanh đầu cũng không dám ngẩng lên. Trong lòng thầm than ánh mắt của nha hoàn bên cạnh quận chúa thật sự rất đáng sợ. Vừa lạnh lẽo vừa sắc bén, chưa kể tính tình nàng ta rất hung dữ. Cô nương mặc y phục trắng xanh bên cạnh cũng luôn mỉm cười hiền lành nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy vô cùng nguy hiểm. Vị quận chúa kia lúc trước vốn không có gì đáng sợ thường ngày các nàng cũng chỉ là kinh nhi viễn chi. Nhưng từ khi nàng trở về bên cạnh có thêm hai nha hoàn lợi hại như vậy, giờ ai cũng không dám đối với nàng có nửa phần bất kính.

Nhìn tiểu nha đầu bị mình dọa chạy trốn chết, Ngân Sương khinh bỉ nhếch mép một cái rồi tiếp tục im lặng theo sau Hân Vu Thủy thẳng bước tới thư phòng. Tới cửa thư phòng của Hân Mặc, Hân Vu Thủy để hai nàng chờ bên ngoài, tự mình tới gõ cửa.

"Phụ vương! Nữ nhi có thể vào không?"

Gần như là ngay lập tức, thanh âm trầm ấm bình thản của Hàn Mặc vọng ra từ bên trong

"Diễm Nhi hà? Mau vào đi."

Lúc này, Hàn Vu Thủy đẩy nhẹ cánh cửa bước vào, nhìn thấy Hàn Mặc đang trầm tư ngồi trước thư án, thần sắc giống như đang lo lắng chuyện gì đó. Nghĩ tới những điều vừa mới nghe được từ Hàn Dự, nàng chần chờ trong chốc lát rồi quyết định vờ như không biết gì. Tiến tới bàn trà, dùng dụng cụ trên bàn tự tay pha một ấm trà Vân Sơn thượng hạng, xong xuôi lại rót một chén đem tới thư án rồi mới như vô tình cất tiếng hỏi.

"Phụ vương, có chuyện gì sao?"

Đón lấy tách trà nữ nhi vừa pha còn đang tỏa hương thơm ngát. Hàn Mặc khẽ nhấp một ngụm liền cảm thấy khoan khoái cả người, nét mặt cũng tươi tắn lên không ít.

"Không có chuyện gì, vài chuyện vụn vặt trên triều thôi, con đừng quan tâm. Ngược lại, ta nghe Dự Nhi nói con không khỏe, có phải vết thương tái phát hay không?"

"Phụ vương không cần lo lắng, ngu không được mà thôi. Linh Lam đã hầm cho con một ít canh thuốc, lát trở về sẽ dùng. Giờ người phải tiến cung sao?"

Hàn Vu Thủy không nhanh không chậm đáp lời, dáng vẻ an tĩnh hiểu chuyện khiến Hàn Mặc trong lòng vừa vui mừng lại vừa đau xót. Hơi gật đầu với Hàn Vu Thủy coi như trả lời câu hỏi của nàng rồi lại cẩn thận dặn dò thêm mấy câu.

"Sức khỏe con không tốt, thời tiết gần đây lại thất thường dễ sinh bệnh. Nên cẩn thận chú ý một chút, thấy mệt thì cứ ở trong viện nghỉ ngơi cho tốt. Hiện giờ có ta và đại ca con ở đây, con cứ an tâm tĩnh dưỡng, không cần phải làm gì hết."

"Nữ nhi hiểu rồi. Vậy con không ở đây nhiều người nữa, phụ vương cũng nên giữ gìn sức khỏe."

"Được."

Hàn Vu Thủy nói xong hơi phúc thân hành lễ với ông rồi xoay người rời đi. Mục đích nàng tới đây vốn là thăm dò xem thái độ của Hàn Mặc với đồng lễ vật trong viện nàng ra sao. Chỉ là giờ Hàn Vu Thủy cảm thấy không cần thiết nữa vì ý tứ của ông đã biểu lộ rất rõ ràng. Nàng chỉ việc an tâm dưỡng thân thể cho thật tốt, hết thảy mọi chuyện đều có ông và Hàn Dự ở phía sau giải quyết ai cũng sẽ không thể nói cái gì. Nhưng dĩ nhiên Hàn Vu Thủy sẽ không ngồi ôm cây đợi thỏ chờ đợi người khác thay mình ra mặt. Không phải do không tin tưởng bọn họ mà là nàng vốn không có thói quen ỷ lại hay mong chờ vào người khác. Hơn nữa nàng đã có kế hoạch thoát thân một cách an toàn chỉ là cần chút thời gian để sắp xếp.

Hàn Dự và Hàn Mặc vì chuyện lộ hàng quan trọng đột ngột tăng giá mà phải lập tức tiến cung. Vương phủ bỗng có hơi vắng vẻ, Hàn Vu Thủy dạo quanh một lát rồi vòng ra Nguyệt Đình phía sau ngồi ở đó ngắm đàn cá chép hoa bơi lội dưới hồ. Trong đầu đột nhiên nảy ra một tính toán muốn nuốt gọn hết đồng vàng bạc châu báu kia mà vẫn có thể an toàn thoát thân tránh xa hoàng cung. Quan trọng hơn là không liên lụy tới Hàn Mặc và Hàn Dự, bọn họ đối với nàng chân thành, tất cả mọi chuyện đều quan tâm tới suy nghĩ và cảm nhận của nàng. Tôn trọng nàng, che chở nàng khiến cho nàng cảm thấy mình thực sự đang sống. Chứ không phải một cỗ máy vô cảm, trong ký ức của nàng từ khi bắt đầu có thể nhận thức chỉ toàn là mặt vụ và những buổi đào thải máu chảy thành sông, xác thịt chất cao như núi.

Từ trong lò đào thải bước ra, Mị Cơ 18 tuổi từ một cô bé mang trái tim giàu tình cảm trở thành một người không có trái tim, không còn biết gì ngoài nhiệm vụ và giết người. Nàng cũng đã từng yêu đương nhưng những mối tình đó trôi qua chóng vánh cũng chỉ là một phần của nhiệm vụ bắt buộc phải thực hiện. Cuộc sống như vậy cứ trôi qua từng ngày cho đến một hôm vô tình xuyên qua không gian tới đây liền biết được mình có huynh trưởng có phụ thân. Khi tiếp thu những đoạn ký ức cũ, nàng vốn không tin cho rằng nguyên chủ quá ngây thơ. Đến khi trở về Nam Vũ quốc, nàng không tiếc tự làm mình bị thương chỉ để diễn một vở kịch chứng minh suy nghĩ củ mình đúng. Nhưng mọi chuyện lại không giống như nàng đã nghĩ, khi nhìn dáng vẻ của Hàn Dự lúc ấy nàng còn cả giọt nước mắt mà Hàn Mặc cố che giấu. Bắt đầu từ khi ấy, dường như nàng đã dần dần tìm lại được cái gọi là tình cảm, là thân lân. Cho nên, nàng không muốn tổn thương tới hai người họ, thậm chí nàng nghĩ mình có lẽ cũng sẽ bảo vệ cả những thứ gắn liền với bọn họ. Ví dụ như...Hàn gia? Hay như...Hàn gia quân? Có lẽ sẽ như vậy.

Hàn Vu Thủy nghiêng người tựa vào lan can gỗ nghĩ đến xuất thân. Tuyết Liên Ngân Sương im lặng đứng một bên không dám làm phiền. Hôm nay tâm tình chủ tử không tốt, lại rất ghét bị làm phiền khi đang suy nghĩ, các nàng không dám tự tìm rắc rối, kết quả thực không muốn nghĩ đến. Chỉ là các nàng không dám nhưng có người lại tự động tới tìm rắc rối...

"Đại tỷ hình như đang có chuyện không vui?"

Hàn Vô Mai đột nhiên xuất hiện, hôm nay nàng mặc một thân váy dài tím nhạt, làn váy thêu những đóa hoa phù dung lớn nằm rải rác bên dưới. Lay động theo mỗi bước đi, đai lưng làm từ một dải lụa mảnh đính bạch ngọc thất hờ hững. Khoác áo lụa cùng màu, trên tay còn treo một dải lụa màu thiên thanh, đầu tóc không mang vàng bạc gì chỉ có vài đóa hoa nhỏ bằng linh thạch, ngọc thạch quý hiếm. Cả người thoát nhìn thanh thoát mềm mại động lòng người đang nằm tay nha hoàn chậm rãi đi vào Nguyệt Đình.

Hàn Vu Thủy đột nhiên bị làm phiền nhú mày không vui. Quay đầu thấy Hàn Vô Mai duyên dáng uyển chuyển bước tới, sắc mặt vẫn còn hơi trắng. Bước chân cũng thật chậm liền nhớ tới Hoa Vương ngày hôm qua nàng ta hình như bị huyền lực của mình phản phệ. Khỏe môi khẽ cong, sửa lại tư thế ngồi đối mặt trực diện với nàng rồi dùng giọng điệu quan tâm hướng Hàn Vô Mai nói chuyện.

"Phiền muội muội quan tâm, chỉ là chút chuyện còn con thôi. Ta nhớ hôm qua muội bị phản phệ không nhẹ. Sao không ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt lại

chạy ra ngoài làm gì?"

Không nhắc tới còn tốt, nhắc tới chuyện hôm qua, Hàn Vô Mai lập tức cảm thấy máu trên người đều đang bị đun sôi. Nàng chính là thiếu nữ thiên tài được Nga Sơn Cung chủ chỉ đích danh thu nhận. Là nữ đệ tử xuất sắc nhất của Nga Sơn Cung, từ trước tới nay tất cả các bài thí luyện hay đấu huyền lực nàng đều không có đối thủ. Vậy mà lại bị phản phệ trong Hoa Vương chỉ vì kích động khi biết Hàn Vu Thủy đột nhiên có năng lực như vậy. Đối với Hàn Vô Mai thì đây chính là một sự xỉ nhục, một vết nhơ thật lớn, mà tất cả là do nữ nhân trước mắt ban tặng. Nếu không phải nàng ta đột nhiên quay trở về thì làm sao sẽ phát sinh những chuyện này. Nàng ta vốn dĩ nên chết, vốn dĩ không nên quay về làm xáo trộn mọi thứ của mình.

Hàn Vô Mai im lặng nhìn Hàn Vu Thủy tạo nhã mỉm cười ngồi bên lan can gỗ. Y phục trang sức trên người mặc dù đơn giản nhưng đều là hàng thượng đẳng. Không hề hoa lệ sắc sỡ, vừa tôn quý mà vẫn trang nhã quanh người còn mơ hồ tỏa ra một loại hơi thở u linh bí ẩn. Nàng ta dùng tư thái của người bề trên điềm tĩnh ngồi đó lặng lẽ quan sát mình, gương mặt không rõ hi vọng. Mà Hàn Vô Mai vẫn còn đang đứng đó cùng Hàn Vu Thủy bốn mắt nhìn nhau nhìn qua có vẻ như thấp hơn một bậc. Đây lại chính là điều mà nàng ta không muốn thừa nhận nhất, nghĩ đến đây hận ý trong lòng dâng lên. Trên gương mặt mặc dù không nhìn ra cảm xúc nhưng ánh mắt sắc bén lại tố cáo hoàn toàn nội tâm của nàng.

Hàn Vu Thủy vẫn yên lặng mỉm cười, thân nhiên chờ Hàn Vô Mai lên tiếng. Dĩ nhiên nàng cũng thấy được oán hận trong mắt nàng ta. Nhưng là nàng vô cùng vui vẻ cũng rất hiếu kỳ xem xem vị muội muội vang danh kinh thành này sẽ mang tới cho nàng kinh hỷ gì. Vương phủ này an bình lâu như vậy bắt đầu hơi vô vị rồi.

Im lặng một lát, Hàn Vô Mai đột nhiên nhoen miệng cười ngọt ngào. Bước tới gần ngồi xuống bên cạnh Hàn Vu Thủy thân thiết nắm tay nàng.

"Đại tỷ quan tâm, trong lòng Mai Nhi vô cùng vui vẻ. Nhớ tới cũng thật xấu hổ, chỉ tại ta nhất thời mất tập trung cho nên mới...Nhưng cũng may có tỷ tỷ phong hoa tuyệt đại, được thánh vật lựa chọn. Nếu không danh dự của Vũ vương phủ chúng ta đều bị muội hủy cả rồi."

Đây hình như là vở hát tỷ muội tình thâm trong truyền thuyết phải không? Hàn Vu Thủy nhìn đáng vẻ áy náy, xấu hổ còn có đôi mắt long lanh ngập nước chực rớt của nàng. Trong lòng hơi gật đầu, đáng về tội nghiệp tranh thủ đồng tình này diễn cũng thật không tồi.

"Muội nói những lời thừa này làm gì, chúng ta là thân tỷ muội không cần xa lạ như người ngoài. Nói ra, tỷ tỷ thực phải cảm tạ muội và Vương trác phi, những năm qua Vũ vương phủ đều do hai người nắm giữ đại cục. Còn hết lòng quan tâm chăm sóc cho ta, nếu không phải có hai người ta cũng sẽ không thể trưởng thành. Càng không có được ngày hôm nay, phần tình cảm này của hai người ta sẽ nhớ kỹ. Nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm."

Hàn Vu Thủy mỉm cười dịu dàng, nét mặt cũng vô cùng nhu hòa nhưng không biết tại sao Hàn Vô Mai lại cảm thấy sau lưng rét lạnh. Một loại cảm giác sợ hãi cùng bất an theo huyết mạch xâm nhập len lỏi khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể khiến nàng nhìn không được run rẩy. Nhưng lại không muốn bị Hàn Vu Thủy phát giác nên đành miễn cưỡng nở nụ cười đáp lời qua loa rồi nhanh chóng rời đi. Hàn Vu Thủy cũng không ngăn cản, thu lại biểu cảm nhìn theo bóng lưng nàng mỉm cười đầy ý tứ.

Không còn người tới làm phiền, lúc này Hàn Vu Thủy mới nghĩ tới

chuyện ban nãy Hàn Dự nói thờ dài một hơi. Lô hàng quan trọng mà Hàn Dự nói xuất xứ từ Diêm Hòa Cung có lẽ là sắt hoặc đá quý. Mà lô hàng này vốn là do Lâm Mộc Phong phụ trách giao dịch với người kia. Người kia...aiiii...nghĩ đến tên yêu nghiệt ấy Hàn Vu Thủy lại thấy khó xử. Nàng cảm nhận được hấn dường như có hứng thú với mình nhưng lại không đoán được rốt cục hấn muốn gì ở mình. Hàn Vu Thủy biết mình không ghét hấn nhưng cũng không muốn quá gần gũi với hấn. Nhưng lại không cách nào trốn thoát được con người này. Từ khi gặp lại ở đại hội anh hùng sau đó trở về Nam Vũ quốc hấn liền không chạy theo nàng nữa. Dù thi thoảng vẫn sẽ có 1 2 lá thư nội dung đơn giản nhưng cũng không làm ra động tĩnh lớn gì. Thế mà lần này lại đột ngột công khai chen ép Lâm Mộc Phong như vậy chỉ sợ là tin tức về chuyện lễ vật sáng nay đã kịp bay tới trong tay hấn.

"Ngân Sương, em cùng Âm Huyết vào cung nghe ngóng một chút. Nhớ kỹ chỉ nghe ngóng tin tức,hoàng cung canh phòng nghiêm mật, Mộ Triệt là một kẻ thâm sâu khó lường, không được khinh suất. "

"Vâng."

Hàn Vu Thủy nghĩ thêm một lát rồi quyết định để Ngân Sương cùng với Âm Huyết đi do thám tin tức. Hai người đó một kẻ am hiểu thám thính tin tức lại am hiểu dùng độc. Một người sở hữu thuật ẩn thân cùng ngự trang siêu phẩm, để cho họ đi là an tâm nhất. Đợi Ngân Sương rời đi, Hàn Vu Thủy cũng sai Tuyết Liên gọi lão tổng quản chuẩn bị xe ngựa. Biết nàng muốn ra ngoài, Tuyết Liên đáp một tiếng rồi đi chuẩn bị. Rất nhanh sau đó, trước cửa Vũ vương phủ xuất hiện một cỗ xe ngựa màu trắng đơn giản chậm rãi đi tới đường lớn.

Bên trong xe,Hàn Vu Thủy một thân váy dài màu thiên thanh thêu đăng vân trước ngực, phối với áo ngắn và áo khoác ngoài cùng màu. Tóc vấn đơn giản cài trâm lưu ly bằng bạc đối xứng ôm gọn hai búi tóc nhỏ. Hoa tai bạc khảm thủy tinh thạch nhỏ li ti khẽ đong đưa.Gương mặt không trang điểm,môi hồng tươi tắn càng làm nàng tăng thêm vẻ dịu dàng mềm yếu. Nghiêng người dựa vào nệm mềm, một tay cầm chén trà anh đào trong suốt chậm rãi thưởng thức. Tuyết Liên ngồi đối diện pha trà im lặng không lên tiếng.

Xe ngựa vốn đang chạy rất vững vàng đột nhiên dao động mạnh rồi phanh lại. Chén trà Hàn Vu Thủy đang cầm bởi vì dao động nên bị đổ một ít ra tay. Nước trà vừa pha vốn còn đang bốc hơi nên không nghĩ ngờ gì một ngón tay của Hàn Vu Thủy lập tức đỏ lên.

"Chủ tử! Người không sao chứ? Ngón tay bị bỏng rồi,để em giúp người thoa thuốc. "

Tuyết Liên thấy ngón tay nàng nhiễm đỏ liền quỳnh lên, nhanh chóng lấy ra từ trong ngực áo một lọ Kim Sang Dược cẩn thận thoa lên ngón tay. Hàn Vu Thủy cũng không từ chối, đưa ngón tay để Tuyết Liên giúp mình thoa thuốc. Cùng lúc đó, bên ngoài vang lên một giọng thái giám đang lớn tiếng quát tháo

"Người trong xe là kẻ nào? Ai cho các người lá gan dám đụng vào xe của công chúa?"

Xin lỗi các cậu vì quá lâu T.T. Tớ sẽ cố gắng nhanh nhất có thể T.T

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tiến cung

Nghe thanh âm quát tháo của thái giám the the bên ngoài, Hàn Vu Thủy nhủ mảy, ánh mắt lạnh xuống. Cánh tay khẽ động ra hiệu cho Tuyết Liên đang thoa thuốc ngừng lại. Tuyết Liên cảm thấy không khí trong xe dần ngưng đọng liên hiều nàng đã tức giận. Nhanh chóng thu thập lại đồ đạc trong tay rồi vén màn xe bước ra ngoài.

"Gặp qua công công."

Tiểu thái giám đang mải đến say mê, bỗng dưng thấy màn che phía trước được vén lên. Một thiếu nữ mặc trang phục trắng xanh, ôn nhu cẩn trọng bước ra khom người hành lễ với hắn. Thái giám trong hoàng cung vốn luôn cúi đầu nhìn sắc mặt người khác mà làm việc. Nay được kính lễ nhất thời có một loại cảm giác vượt trội. Đầu ngẩng cao một chút, ngực ưỡn ra thêm một chút, giọng điệu cũng tăng vài phần uy nghiêm.

"Người là cái thứ gì? Trong xe là kẻ nào lại dám lớn gan chắn đường ngự giá của công chúa? Còn không mau lăn ra đây cho bản công công?"

Tuyết Liên nghe hắn ngang ngược quát tháo với chủ tử, nhện xuống tức giận trong lòng. Ngoài mặt lại quy quy củ củ tiến lên hành lễ với người ngồi trong rồi nhỏ nhẹ đáp lời.

"Tham kiến công chúa điện hạ. Công chúa thứ tội, chúng ta nào có lá gan lớn đến thế. Công chúa là kim chi ngọc diệp, cớ nào tôn quý. Chúng ta cành cây ngọn cỏ dĩ nhiên không dám phạm thượng, nhưng là công công có hơi quá lời, ngài nhìn xem. Đường đi cũng chỉ có bấy nhiêu đây, lại có khẩu dụ từ thái hậu nương nương triệu kiến quận chúa chúng ta tiến cung gấp. Cho nên, thật không dám chậm trễ, vẫn mong công chúa điện hạ nhân từ không truy cứu."

Tiểu thái giám nghe nha hoàn trước mặt nói chuyện trôi chảy, lý do đưa ra lại là Thái Hậu nên lại càng không thể trách cứ cái gì. Chỉ có thể hướng vào xe lớn tiếng gọi.

"Người còn dám giao biện? Bên trong là người nào? Còn không mau xưng danh tính, tới trước ngự giá của công chúa nhận tội."

Tuyết Liên sớm đã không vừa mắt đáng vẻ kiêu căng của hắn, đang tính toán thả chút mê hương thì nghe thấy thanh âm lạnh nhạt của Hàn Vu Thủy vọng ra từ trong xe

"Thật không ngờ một tiểu thái giám nhỏ bé cũng có thể có bản lĩnh lớn như vậy. Thật là không tầm thường. "

"Người..."

"Lui xuống."

Vốn từ trước Hàn Vu Thủy rất ít khi xuất hiện trừ những dịp cung yến bắt buộc nên không nhiều người có thể nhận thức nàng. Tiểu thái giám này cũng không ngoại lệ, mặc dù tình hình nóng nảy nhưng đầu óc nhạy bén nên dĩ nhiên nghe ra Hàn Vu Thủy đang mỉa mai mình. Nhưng nhìn xe ngựa của nàng đơn giản mộc mạc nên cho rằng người trong xe cũng lắm chỉ là gia quyến của một quan viên ngũ phẩm. Định bụng sẽ lên mặt dạy dỗ một phen nhưng chợt nghe thanh âm uy nghiêm của Mộ Khinh Vân cất lên bèn nuốt trở lại lời muốn nói rồi cúi đầu lui xuống phía sau.

Mộ Khinh Vân cho dù từ đầu không lên tiếng, tùy ý để hắn giải quyết nhưng cũng không phải nàng cái gì cũng không biết. Thanh âm của Hàn Vu Thủy vang lên làm cho nàng có chút ngoài ý muốn. Vươn cánh tay vén lên màn che, nhá hoàn đứng hầu bên ngoài nhận thấy động tĩnh bên nhanh nhẹn đỡ nàng bước xuống. Phía bên kia Hàn Vu Thủy cũng vừa đứng lúc buông tay Tuyết Liên, an tĩnh đứng đó. Hai người đều im lặng quan sát đối phương. Mộ Khinh Vân thấy Hàn Vu Thủy một thân thanh y nhạt màu, vân vân thêu chìm khi ẩn khi hiện phối với áo khoác cùng màu. Cả người toát lên đáng vẻ mềm mại nhu nhược không khác nhiều lắm so với trước kia. Chỉ có khí tức chung quanh cùng ánh mắt là bất đồng. Loại khí tức này yếu ớt như có như không nhưng lại khiến trong lòng Mộ Khinh Vân không tự chủ nâng lên cảnh giác.

"Thì ra là Thủy Mặc quận chúa, bản cung còn đang nghĩ không biết là kẻ nào không hiểu phép tắc như thế."

"Thủy Mặc tham kiến công chúa. Thái Hậu triệu kiến, Thủy Mặc không dám chậm trễ nên vô tình mạo phạm tới công chúa. Thủy Mặc ở đây xin tạ lỗi, mong công chúa điện hạ không truy cứu."

Hàn Vu Thủy hơi phúc thân, giọng nói êm dịu như nước chảy rồi cũng không đợi Mộ Khinh Vân trả lời mà tự mình hoàn lễ ngẩng đầu đánh giá đối

phương. Búi tóc Mầu Đon, trâm cài kim phương giương cánh bảy đuôi khảm kim linh thạch. Còn có thêm một ít châu hoa khảm san hô đỏ rực, hai bên kết dây tua rua rủ xuống thật dài. Váy dài kim sắc thêu Mầu Đon bằng chỉ tơ vàng. Đai lưng chu sa khảm kim linh thạch lớn cỡ một nắm tay trẻ con. Áo khoác gấm đỏ tươi kéo đuôi áo thật dài, viền cổ cũng được chỉ tơ vàng bọc lại, tay và đuôi áo thêu không tước. Đôi mắt dài híp lại lộ ra tia sắc bén, môi mông đỏ tươi hơi nhếch đầy cao ngạo. Cả người toát ra hơi thở hoàng gia tôn quý.

Mộ Khinh Vân trong kinh thành cũng nổi danh là một tài nữ vừa có tài vừa có sắc. Chỉ là tính cách quá mức mạnh mẽ, ngang ngạnh, sức chiến đấu cũng có thể sánh ngang với nam nhân lại là công chúa hoàng gia nên co.

"Vậy sao? Mầu hậu gần đây tâm tình không tốt, hiếm có dịp người có nhã hứng như vậy. Vừa đúng lúc bản cung cũng đang muốn hồi cung, không bằng chúng ta cùng đi thôi!"

Vốn dĩ Mộ Khinh Vân trưởng thành đã sở hữu dáng vóc tuyệt đẹp, lại cao hơn Hàn Vu Thủy nên khi đứng tự nhiên sẽ là nhìn từ trên cao xuống. Lời nói ra cũng rất có phong phạm, tư thái cao ngạo kiêu kỳ như phượng hoàng. Đối lập với Hàn Vu Thủy mang dáng vẻ tinh khiết, thanh lệ như tuyết Thiên Sơn quả thực là hút tới vô số ánh mắt của người đi đường.

Hàn Vu Thủy nghe ra giọng điệu của nàng không đơn giản chỉ là ngẫu nhiên cùng đường. Nhưng cũng không để ý, thản nhiên đối mặt với nàng cười đáp.

"Đã như vậy Thủy Mặc cung kính không bằng tuân mệnh."

Mộ Khinh Vân nhìn thiếu nữ trước mặt thanh nhã tựa thiên tiên. Hai tròng mắt sâu thẳm an tĩnh nhìn thẳng vào mình không có nửa tia bối rối. Vóc người mảnh mai, yếu ớt như cành liễu nhưng lại ưỡn thẳng sống lưng, ngẩng cao đầu ngang nhiên đối mặt với mình. Lời lẽ cử chỉ đều thong dong đứng mực, trông qua phảng phất lại có vài phần khí khái của hàn mai trong tuyết. Làm gì còn bóng dáng của một Hàn Vu Thủy ngu xuẩn, tri độn trước đây. Hoàn toàn giống như mới đổi một người khác, thật ra cũng có chút thú vị.

"Đi thôi."

Im lặng một lát, Mộ Khinh Vân mới lên tiếng đáp lại một câu ngắn gọn rồi xoay người lên xe của mình. Chờ xa phu giục ngựa đi rồi, Hàn Vu Thủy mới cùng Tuyết Liên quay trở lại xe của mình. Chờ nàng an vị, Tuyết Liên quan sát sắc mặt của nàng thấy không có gì lạ mới lên tiếng hỏi.

"Chủ tử, giờ chúng ta thật sự tiến cung?"

Hàn Vu Thủy nghe nàng hỏi thì khóe môi khẽ cong thành một đường, vui vẻ mà đáp lời.

"Vì sao lại không đi? Thả Linh Hương truyền tin cho người kia nói nàng chuẩn bị kỹ một chút. Lát nữa sẽ phải diễn kịch đó."

"Vâng."

Tuyết Liên nghe ngữ điệu của nàng biết sắp có chuyện để làm nên tâm tình vui vẻ. Lưu loát tháo xuống chuông bạc đeo bên hông. Dùng nội lực làm rung chuông rồi hé miệng nhả ra một dòng khí cực mảnh màu vàng nhạt óng ánh. Sợi tơ này vừa ra ngoài lập tức theo nội lực của Tuyết Liên quấn quanh ngân linh rồi nhanh chóng hóa thành trong suốt rồi đi. Dội cho dòng khí kia hoàn toàn biến mất, Hàn Vu Thủy khẽ phất tay áo tung lên một ít bột phấn để xóa đi dấu vết rồi tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Khóe môi còn mang ý cười nhàn nhạt.

Hai chiếc xe một trước một sau đi thẳng tới Ngọ Môn thì xe của Hàn Vu Thủy bị thị vệ gác cửa chặn lại. Tuyết Liên vén lên rèm che giờ ra lệnh bài có khắc gia huy Vũ Vương phủ mới có thể tiếp tục đi qua. Thẳng tới Thái Hòa Môn, bởi vì xe ngựa nàng ngồi không phải xe đặc thù của Vũ vương phủ nên bắt buộc phải dừng lại, Hàn Vu Thủy được Tuyết Liên đỡ xuống. Chậm rãi đi bộ tới Thọ Khang cung nơi Thái Hậu ở. Một đường đi không thấy bóng dáng của Mộ Khinh Vân cũng không thấy có người tới đón các nàng. Hàn Vu Thủy không để ý nỗ lực cười, Mộ Khinh Vân hiển nhiên là cố tình đi trước còn nàng kia hẳn cũng đã nhận được ám hiệu đi.

Thong dong đi tới Thọ Khang Cung, cả đoạn đường cũng không gặp sự tình gì đặc biệt. Chỉ là ngẫu nhiên sẽ có một hai nhóm cung nữ đi qua len lén liếc nhìn trong đầu thầm đoán xem nàng là nhân vật nào. Hàn Vu Thủy lười để ý các nàng, nhàn nhạt cười, tiếp tục bước chân. Cho tới khi đại môn Thọ Khang Cung hiện ra trước mặt thì dừng lại. Thị vệ canh cửa thấy các nàng lạ mặt liền tiến lên ngăn đón.

"Dừng lại."

"Hai vị đại ca, quận chúa chúng ta được Thái Hậu triệu kiến. Làm phiền hai vị vào trong bẩm báo một tiếng."

Tuyết Liên nhanh nhẹ tiến lên trước, tươi cười nhẹ nhàng mang theo giọng nói mềm mại uyển chuyển. Hai thị vệ trao đổi ánh mắt, liếc nhìn tiểu cô nương dung mạo thanh tú, tươi cười xinh đẹp lời nói ra cũng rất cẩn thận. Lại nhìn tới Hàn Vu Thủy đứng phía sau không lên tiếng, chỉ có hai tròng mắt đen sâu thẳm ẩn dấu dưới làn mi cong lặng lẽ quan sát bọn hắn. Ánh mắt an tĩnh, lấp lánh ánh sáng tựa như mặt hồ thu đêm, khóe môi hơi cong như có như không đang cười. Cẩn thận suy nghĩ một lát, mặc dù chưa rõ là quận chúa của phủ nào nhưng vẫn là không phải loại người bọn hắn có thể chậm trễ. Suy nghĩ xong rồi, cả hai liền ôm quyền khom người hành lễ, xong xuôi một trong hai người mới lên tiếng.

"Tham kiến quận chúa, ty chức mạo muội hỏi danh xưng của quận chúa để tiện bẩm báo."

Hàn Vu Thủy vẫn im lặng không lên tiếng, Tuyết Liên như cũ tươi cười mềm mại thay nàng đáp lời

"Phiền hai vị đại ca vào trong bẩm báo Thủy Mặc quận chúa xin được yết kiến Thái Hậu nương nương."

"Làm phiền quận chúa chờ trong chốc lát."

Nghe Tuyết Liên xưng danh hào của nàng, hai thị vệ hơi sững sờ trong giây lát rồi rất nhanh bình phục. Một trong hai người rời đi, rất nhanh sau đó liền quay trở lại nhưng là bên cạnh còn có một thiếu phụ chừng 30 dung mạo đoan chính mặc trang phục nữ quan đi theo. Nhìn thấy Hàn Vu Thủy thì phúc thần hành lễ, trên mặt tươi cười đúng mực nhưng trong mắt không hề giấu đi khinh thường.

"Tham kiến quận chúa. Thái hậu nương nương cho mời."

Nói xong cũng không đợi nàng đáp lời mà tự mình quay người đi trước. Hàn Vu Thủy làm như không thấy thái độ của nàng, dẫn theo Tuyết Liên tiến vào.

Bên trong tiểu hoa viên ở Thọ Khang Cung, Thái Hậu Tề thị ngồi trên chủ vị hơi mỉm cười tâm tình không tệ. Bên cạnh là một thiếu nữ chừng 14 15 tuổi đang nắm lấy cánh tay của bà háng say nói chuyện. Nàng dung mạo khuynh thành, từng đường nét trên mặt cứ như là từ trong tranh vẽ đi ra. Mi dài cong vút, khuôn mày như họa, môi nhỏ đỏ tươi, mắt đen ướt át. Mỗi khi nói chuyện môi nhỏ nhấp nháy, hai tròng mắt lưu chuyển. Thi thoảng lại vì nàng cười mà cong thành hai vầng trăng khuyết, xinh đẹp động lòng người.

"Tiểu nha đầu này, miệng ngọt ngày càng lợi hại rồi. Như vậy cũng tốt, qua hai năm nữa thành thân ta không phải lo người đồ không được bà bà."

Thái Hậu nghe nàng nói xong, không hề khách sáo mà trêu ghẹo hai câu. Tề Ngọc Dung đỏ mặt, cúi đầu mân mê mép váy vờ giận dỗi.

"Cô cô lại chọc ta, ta mới không thèm thành thân đâu."

Tiểu cô nương còn chưa cập kê, da mặt mông nhưng cái miệng lại cứng. Chọc cho Thái Hậu cười không ngừng, Mộ Khinh Vân ngồi tại vị trí còn lại bên cạnh Tề Thái Hậu cũng hiếm có mỉm cười.

"Biểu muội dung mạo khuynh thành như vậy, lại là tài năng hiếm có. Thật không thành thân chẳng phải là khiến đám quý công tử ngoài kia đau lòng muốn chết hay sao?"

"Vân Nhi nói phải, nha đầu người như hoa như ngọc lại mạnh miệng nói không thành thân. Chẳng phải là lão bà ta tham lam giữ người làm chậm trễ người?"

Mộ Khinh Vân hiếm khi mở miệng nói đùa, Thái Hậu bất ngờ liếc nàng một cái. Phát hiện ra tâm tình nàng không tệ liền cố ý hùa theo. Tề Ngọc Dung nói không lại hai người liền vội vàng kiểm soát đi lấy điểm tâm rồi chạy mất. Tề Thái Hậu cũng không để ý, bắt đầu cười cười rồi quay sang Mộ Khinh Vân.

"Sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đây bồi lão bà ta?"

Mộ Khinh Vân đang nâng chén uống trà, nghe vậy liền mỉm cười kể lại nàng trên đường đụng phải Hàn Vu Thủy rồi cùng nhau tới đây.

"Chỉ là xe nàng đi không phải xe Hàn gia nên bị chặn lại chỉ có thể đi bộ tới nên chậm một chút."

Tề Thái Hậu nghe nàng thuật lại, trên mặt xuất hiện nét trầm tư.

"Nàng biến đổi so với trước kia nóng nảy ngốc nghếch hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa, biểu hiện ở Hoa Vương lần trước khiến ta thực hiểu kỳ nên mới triệu nàng tiến cung nhìn một chút."

Nhắc tới Hoa Vương lần trước, ánh mắt Mộ Khinh Vân trầm xuống. Có chút suy tư mà mở miệng

"Nàng quả thật biến đổi rất lớn, không chỉ một khúc nhạc kinh tâm động phách. Còn có thể cùng nữ nhi giằng co lâu như vậy, quả thật là kì tích."

Tề Thái Hậu mặc dù đã nghe được hạ nhân bẩm báo nhưng từ chính miệng nữ nhi nói ra lại khiến bà như cũ kinh ngạc. Đúng lúc này, một tiểu nha hoàn từ ngoài cửa tiến vào. Bước tới nhỏ giọng nói gì đó vào tai nữ quan đứng sau lưng Thái Hậu. Chỉ thấy nàng kia mặt không đổi sắc tiến lên vài bước cúi đầu khẽ bẩm

"Bẩm Thái Hậu, thị vệ ngoài cửa truyền lời, Thủy Mặc quận chúa cầu kiến."

"Ồ, rốt cục cũng tới rồi? Thanh Nhi, người liền ra đón nàng đi thôi. Dù sao thân phận nàng vẫn là quận chúa, không thể để người ngoài nói chúng ta ý thể hiếp người."

Tề Thái Hậu nghe thấy hạ nhân báo người tới, mắt phượng không nhanh không chậm đảo qua một cái. Nhu hòa trên mặt lập tức biến mất, quay trở lại làm Thái Hậu nương nương cao không thể với. Mộ Khinh Vân nghe qua liền biết nàng bất mãn, trong lòng cười thầm ngoài mặt lại là đoan trang từ tốn mà nói.

"Nữ nhi thấy, hiếm có dịp mẫu hậu tâm tình không sai vừa đúng lúc mẫu đơn trong vườn đang độ rực rỡ như vậy. Chẳng bằng cho mời Hoàng tử cùng vài vị nương nương lại đây thưởng trà ngắm hoa. Lại thêm cầm kỳ của Thủy Mặc trợ hứng, khẳng định sẽ rất náo nhiệt đi."

Ý tứ của nữ nhi làm sao Tề Thái Hậu không hiểu, nhưng là chủ ý này thực không tệ. Ngẫm nghĩ một lát vẫn là gật đầu phân phó nha hoàn.

"Vậy liền lấy danh nghĩa của ta đi các cung mời các nàng đi."

"Vâng"

Tiểu nha hoàn nhu thuận lĩnh mệnh rồi đi, Thái Hậu liền cho người đi xem Tề Ngọc Dung. Biết nàng thật sự ở phòng bếp nhỏ chuẩn bị điểm tâm liền không tiếp tục quản nàng. Vừa lúc này Hàn Vu Thủy được Thanh cô cô dẫn đường đã tới tiểu hoa viên. Khi cách lương đình không xa, Hàn Vu Thủy không hề ngoài ý muốn nhìn thấy Mộ Khinh Vân ngồi bên cạnh Tề Thái Hậu. Mộ Khinh Vân cố tình xem như không thấy nàng. Hàn Vu Thủy lại lười so đo với nàng ta, thẳng bước tới sát chân lương đình. Thanh cô cô yên lặng trở lại bên người Tề Thái Hậu ghé tai bà nói gì đó nhưng cũng không thấy người phản ứng. Hàn Vu Thủy coi như không thấy, như cũ đứng dưới lương đình quy củ hành lễ.

"Thủy Mặc tham kiến Thái Hậu, Lăng Vân công chúa. Thái Hậu thiên tuế thiên tuế. Công chúa điện hạ thiên tuế."

"Thủy Mặc mau đứng lên! Ta cùng Vân Nhi vừa mới nhắc tới ngươi, mau tới ngồi bên ai gia để ta nhìn xem."

Thanh âm của nàng mềm mọng nhu thuận, rũ mắt cúi mi, đầu hơi cúi. Một vài lọn tóc theo động tác của nàng nhẹ nhàng rủ xuống phía trước. Tề Thái Hậu sững sờ rồi trong nháy mắt hồi phục, tươi cười rạng rỡ. Vô cùng thân thiết ra hiệu cho nàng tới ngồi bên cạnh mình. Hàn Vu Thủy ngoan ngoãn thuận theo, bước tới ngồi ở vị trí bên trái. Cùng Mộ Khinh Vân một trái một phải vây quanh Thái Hậu, Tề Thái Hậu nâng mắt đánh giá Hàn Vu Thủy một hồi, mỉm cười nói.

"Ai gia nghe nói Thủy Mặc ở Hoa Vương biểu hiện thực tốt, khiến người ta xem không thể rời mắt. Có thật hay không?"

Nghe lời này, Hàn Vu Thủy sao còn không hiểu, nhu thuận đáp lời.

"Đề Thái Hậu chê cười rồi, Thủy Mặc chẳng qua chỉ là tùy tiện làm vậy một chút..."

Hàn Vu Thủy còn chưa nói hết liền bị Mộ Khinh Vân bắt ngờ cắt ngang.

"Mẫu hậu, người xem Thủy Mặc là đang xấu hổ đó. Cầm kỷ của nàng đâu so ra còn cao hơn Hoàng tỷ một bậc kia."

Hoàng tỷ trong miệng nàng chính là Phúc An công chúa - Mộ Băng Băng. Bào muội của tân đế Mộ Triệt cũng là thân sinh nhi nữ của tiên Hoàng hậu Phuong thị. Còn Tề Thái Hậu hiện giờ thân phận trước kia vốn là Tề Quý phi, sau khi Phuong Hoàng Hậu không may qua đời lúc còn trẻ liền chương quản lục cung. Tới khi tân đế đăng cơ liền truy phong thân mẫu là Thánh Mẫu Hoàng Thái Hậu, Tề Quý phi là Hiếu Trang Hoàng Thái Hậu. Mà Mộ Khinh Vân so với Mộ Băng Băng kém hai năm, là nữ nhi thân sinh của Tề Quý phi hiện giờ là Tề Thái Hậu. Thân phận có thể nói là cực kỳ tôn quý, lại cố tình hai cái công chúa một người cầm kỷ một người kỳ nghệ đều là danh chấn kinh thành.

Hàn Vu Thủy suýt nữa đã quên điều này, hồi tưởng lại thời điểm nàng 10 tuổi, theo mẫu thân tiến cung dự yến mừng sinh thần Lâm Mộc Phong 14 tuổi. Liền nghe Mộ Băng Băng nhỏ nhẹ lên tiếng muốn vì biểu ca đàn một khúc, tiếng đàn như mây trôi nước chảy. Lung linh uyển chuyển tựa hồ như thanh âm từ tiệc bàn đào của Vương Mẫu nương nương vọng tới.

Còn nhớ khi ấy, cầm khúc lên cao trào, trên bầu trời không biết từ đâu xuất hiện một đàn hồng hạc mang theo hào quang lấp lánh khiến cả yến hội trong nháy mắt dường như quên hô hấp. Cùng lúc ấy chung quanh Mộ Băng Băng xuất hiện một làn sương trắng đem nàng lơ lửng lên giữa không trung. Đàn hồng hạc nghe thấy tiếng đàn kề cận, theo quán tính tìm tới nơi phát ra âm thanh. Vây lấy Mộ Băng Băng vào giữa rồi sải cánh lớn bay lượn xung quanh nàng. Cảnh tượng kinh diễm như vậy vô cùng hiếm thấy lại chỉ vì Lâm Mộc Phong mà chuẩn bị, Mộ Băng Băng liền dựa vào một cầm khúc này thành danh. Trước khi Hàn Vu Thủy tại Hoa Vương thể hiện cầm nghệ thì gần như là không có đối thủ. Mộ Khinh Vân nói ra lời này khẳng định sẽ khiến Mộ Băng Băng càng thêm hận chết nàng đi.

"Công chúa không nên chê cười ta, cầm nghệ của Phúc An công chúa là cỡ nào cao. Thủy Mặc chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi."

Nàng nhu thuận đáp lời, Mộ Khinh Vân cũng không tiếp tục tới lui cùng nàng. Tề Thái Hậu trái lại thật vừa lòng tiểu cô nương nhút nhát, hiểu chuyện. Cầm tay nàng hỏi han vô số chuyện quên cả thời gian, vô cùng hòa hợp. Thẳng tới khi Thanh cô cô lên tiếng nhắc nhở yến hội đã chuẩn bị xong. Tề Thái Hậu mới có chút bất đắc dĩ vỗ vỗ tay nàng cười nói.

"Xem xem ta kia, quả thật là già rồi. Đã mọi người đều đông đủ, chúng ta cũng đi thôi. Thủy Mặc mau tới đi cạnh ai gia."

"Vâng."

Tề Thái Hậu tâm tình không tệ, thân thiết muốn nàng bồi bên cạnh. Hàn Vu Thủy cũng không từ chối, cười dịu dàng đáp một tiếng rồi ngoan ngoãn tới bên người. Cùng Mộ Khinh Vân một trái một phải đỡ lấy Tề Thái Hậu không nhanh không chậm dời bước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Mẫu Đơn yến.

Đi qua hết con đường nhỏ hai bên được rải lên vô số những viên đá bé xíu trắng muốt, cuối cùng cũng tới nơi. Hàn Vu Thủy nâng mắt đánh giá chung quanh, nơi diễn ra yến tiệc chính là khoảng sân trống giữa tiểu hoa viên trong Thọ Khang cung. Diện tích tuy không lớn nhưng được bài trí tinh xảo gọn gàng, tạo cảm giác thư thái, an bình lại dễ chịu mà không mất uy nghiêm. Chung quanh trồng nhiều gốc mai thật lớn còn có thảm cỏ mượt mà tạo thành một hàng rào bao quanh. Bên trong là các gốc Mẫu Đơn được quây thành từng luống riêng biệt. Điều Hoàng, Ngụy Tử, Triệu Phấn, Nhị Kiều, Hỏa Liên, Kim Đan, Dạ Quang Bạch, Ngự Y Hoàng, Đậu Lục, Bạch Tuyết Thập, Mỹ Nhân Túy Tửu, Thanh Long Ngọa, Từ Nhị Kiều... Liếc sơ qua đã có hơn mười giống, toàn bộ đều là những giống quý hiếm. Trong đó Ngự Y Hoàng và Ngụy Tử là hai luống có diện tích lớn nhất. Cũng là hai giống Mẫu Đơn được Tề Thái Hậu đặc biệt yêu thích.

Hàn Vu Thủy tuy rằng bình thường khi rảnh rỗi cũng sẽ cắm hoa, tía cảnh. Nhưng lại không phải là người có thể chăm sóc hoa, không phải vì không am hiểu mà là không có đủ kiên nhẫn. Cho nên trong sân viên của nàng ngoại trừ anh đào ra cũng không trồng thêm hoa cỏ gì khác.

"Thái Hậu giá lâm! Lãng Vân công chúa tới! Thủy Mặc quận chúa tới!"

Thanh âm chói tai của thái giám thông truyền không báo trước vang lên bên tai có chút khó chịu. Hàn Vu Thủy hơi nhíu mày, nhin xuống chán ghét tiếp tục duy trì dáng vẻ tĩnh lặng, rũ mắt đi phía sau Tề Thái Hậu và Mộ Khinh Vân.

Bước vào tới nơi liếc mắt đã thấy trong sân nhỏ đã ngập tràn màu sắc. Khoảng sân không lớn lắm nên chỉ đặt vài bàn trà nhỏ dọc theo hai bên đường. Chính giữa là vị trí dành cho Thái Hậu, thấp hơn một chút là Điều Quý Phi. Sau đó theo thứ tự là Huệ Phi, Thục Phi, dưới nữa là Nhu Phi, Trang Phi, Tịch Chiêu Nghi, Khương Chiêu Nghi và Mai Quý Tần. Phía đối diện, Mộ Khinh Vân ngồi tại vị trí đầu tiên, sau đó là hai vị trí bỏ trống. Hàn Vu Thủy ngồi ở vị trí tiếp theo, bên cạnh là chất nữ của Tề Thái Hậu, Tề gia tam tiểu thư - Tề Ngọc Dung không biết đã tới từ khi nào.

"Tham kiến Thái Hậu."

Đợi cho Tề Thái Hậu an vị, Điều Quý Phi dẫn đầu các phi tần hành lễ. Hàn Vu Thủy cũng theo đám người quỳ xuống trong lòng thầm nghĩ. Điều Quý phi này trước kia ở trong phủ cũng chỉ là một thứ nữ được ghi tạc dưới danh nghĩa của đại phu nhân, quan hệ cùng chính chủ khá hòa hợp. Dung mạo tầm thường nhưng lại có một giọng nói mềm mại như nước chảy. Khi cất tiếng hát lại như thiên âm từ thiên cung vọng về được Tiên Hoàng ban hôn cho Thái tử làm trắc phi. Sau này Tần Đế đăng cơ liền được sắc phong Quý phi, ban thưởng Chiêu Hoa Cung. Qua không bao lâu, Hoàng Hậu nương nương tạ thế, nàng liền nắm giữ Phượng ấn trở thành người đứng đầu lục cung, cũng coi như hết thảy đều thuận lợi.

"Đều đứng lên đi."

Tề Thái Hậu mỉm cười nhìn chúng phi tần trước mắt, vô cùng hài lòng. Trừ Điều Quý Phi kia thì tất cả đều là danh môn khuê tú chân chính muốn tài có tài muốn sắc có sắc. Lại nhìn tới Tề Ngọc Dung đang đoan chính ngồi ở phía kia. Càng nhìn càng thấy tự hào, ngoại chất nữ này của bà lại càng kinh diễm hơn người. Dung mạo tựa thiên tiên, tính tình dịu dàng lương thiện lại là đích nữ Tề gia, viên minh châu trong tay bà. Là một nhân tuyển vô cùng thích hợp cho vị trí Hoàng Hậu vốn đang bỏ trống bấy lâu. Chỉ tiếc...đứa trẻ kia giống như đầu gỗ, đầu muối không vào, bà có khuyên nhủ thế nào cũng không nghe. Cũng may, Ngọc Dung còn hai năm nữa mới cập kê nếu không chẳng phải là người làm cô cô như bà lại lỡ dở nhân duyên của cháu gái mình.

Quyết định tạm thời đem chuyện này gác qua một bên, Tề Thái Hậu bắt động thanh sắc liếc qua Hàn Vu Thủy một cái rồi hòa nhã cất lời.

"Hôm nay cũng không có việc gì quan trọng, chẳng qua là vừa đúng dịp Mẫu Đơn nở rộ nên muốn cùng mọi người thưởng thức. Cấp bậc lễ nghi gì đó cứ bỏ qua, không cần quá câu nệ, mọi người cùng nhau thoải mái là được."

"Tạ ơn Thái Hậu."

Có Điều Quý Phi dẫn đầu, chúng phi tần cùng nhau hành lễ tạ ơn, thanh âm thanh thúy vang cả một góc vườn. Tề Thái Hậu mỉm cười từ ái, đưa một ánh mắt cho lão ma ma đứng hầu bên cạnh. Chỉ thấy lão ma ma kia hiểu ý, khẽ cúi đầu nhận mệnh, lại dùng ánh mắt ra hiệu. Chốc lát sau, hơn mười cung nữ dung mạo thanh tú, xiêm y thướt tha, tay bưng khay nhỏ đựng rượu và điểm tâm quy củ dâng lên từng bàn. Hàn Vu Thủy nhận nhặt liếc các nàng một cái rồi chuyển tầm mắt sang rượu và điểm tâm trên bàn.

Chén ngọc bích trong suốt nạm vàng dưới ánh mặt trời giống như đang phát sáng. Bên trong chứa một thứ chất lỏng màu vàng óng ánh tỏa hương thơm nhẹ nhẹ. Nhấp thử một ngụm, vị cay nồng làm đầu lưỡi tê tê, trôi qua cổ họng lại là hương vị thanh mát ngọt mà không gắt vô cùng mê người quả thực là thượng phẩm. Đặt chén rượu xuống, Hàn Vu Thủy chuyển ánh mắt sang mâm điểm tâm nhỏ, màu sắc trang nhã mà không nhàm chán, tạo hình lại tinh xảo đẹp mắt. Từng nhụy hoa, đường vân trên cánh lá đều vô cùng sắc nét sống động như thật. Đẹp đến mức khiến người ta luyến tiếc không nỡ ăn. Hàn Vu Thủy không thể không thừa nhận Tề Thái Hậu thực sự rất biết hưởng thụ. Một bàn điểm tâm này quả thực đủ trân quý, cho dù người ngồi tại đây không có ai nhìn thiếu những thứ quý giá cũng nhìn không được nhìn nhiều thêm một lát.

Đợi cho nhóm cung nữ rót rượu xong cho các bàn, Điều Quý Phi chủ động đứng lên thay mọi người kính rượu Thái Hậu. Sau đó lại là một nhóm thái giám khiêng ra hơn mười bồn hoa các loài đặt thành một góc ngay chính giữa lối đi. Cái gọi là Mẫu Đơn yến, bất quá cũng chính là uống rượu ngắm hoa. Nhằm chán thì có thể làm thơ đối chữ hoặc vẽ tranh sau đó đem ra so sánh xem tác phẩm của ai xuất sắc hơn. Chỉ là mấy cái thi tài đó là dành cho các tiểu cô nương mới lớn. Còn ngồi đây lại toàn các nữ nhân cao quý nhất nhì Nam Vũ quốc, làm vậy có vẻ hơi mất thân phận. Nhưng cũng không thể chỉ ngồi uống rượu ngắm hoa nói chuyện phiếm, như vậy thì rất không thú vị. Cho nên giữa lúc mọi người bắt đầu cảm thấy hơi nhạt nhẽo, Mai Quý Tần lại rất đúng lúc mở miệng.

"Thái Hậu nương nương, thứ cho thần thiếp nhiều lời, chỉ ngắm hoa như vậy không có thi tài rất không thú vị. Mà chúng ta ở đây coi như đều là những nữ nhân đã có gia đình cũng không thể lại tiếp tục thi thố gì đó. Huống hồ hôm nay vừa đúng dịp có hai cô nương như hoa như ngọc lại đang thanh xuân, ai cũng có thể coi là tài nữ. Chẳng bằng Thái Hậu cho phép để hai người họ so tài một chút giúp ngài vui vẻ."

Rất xin lỗi vì ngâm hơi lâu...nhưng quả thật thời gian qua au bận quá...

Tôi đây sẽ cố gắng rút ngắn thời gian ngâm lại...ahhihi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ứng phó.

Tề Thái Hậu nghe vào tai cũng có chút hứng thú, híp mắt phượng nhìn qua Tề Ngọc Dung đang e lệ cúi đầu. Hàn Vu Thủy bên cạnh thần sắc lạnh nhạt, an tĩnh dùng điểm tâm cẩn thận cân nhắc. Lăng Vân công chúa ở một bên quan sát thần sắc Tề Thái Hậu, sợ chưa đủ thuyết phục liền thêm một chút mồi lửa.

"Mẫu hậu, ý Mai Quý Tần không tồi, chưa nói đến việc biểu muội dung mạo khuynh thành, tài nghệ tuyệt luân. Lại nhu thuận thiện lương, làm người khiêm tốn. Mà Thủy Mặc quận chúa đã lâu không xuất hiện, mấy hôm trước lại ở Hoa Vương kinh điểm động lòng người. Quả thật nếu không thể tận mắt chứng kiến thì đúng là vô cùng uống phí."

Hàn Vu Thủy nghe nàng nói lời dối lòng cũng hơi buồn cười. Lại nhìn Tề Thái Hậu có vẻ như còn đang cân nhắc, chậm chạp chưa quyết. Chợt nảy lòng từ bi, giúp Mộ Khinh Vân thỏa nguyện một phen. Nghĩ là làm, đem chén ngọc đặt xuống, lại dùng khăn tay lau đi ít vụn điểm tâm, vuốt lại vạt áo rồi tiến lên trước cúi người phúc thân. Không đợi Tề Thái Hậu lên tiếng, nàng nhàn nhạt cất lời.

"Ai cũng biết Tề tam tiểu thư tiếng lành vang xa. Vừa có sắc vừa có tài lại thiện lương. Thủy Mặc tài hèn sức mọn, đúng ra là không đáng nhắc tới. Nhưng nếu có cơ hội thể hiện bản thân một chút, càng là dịp tốt, Thủy Mặc cũng không ngại. Mong Thái Hậu nương nương ân chuẩn."

Lời lẽ mềm mại uyển chuyển, tư thái lạnh nhạt lại thêm vài phần tự tin. Tề Thái Hậu cân nhắc thêm một lát rồi cũng gật đầu. Sai người nhanh chóng dọn ra một khoảng sân trống ngay trong yến tiệc, chỉ đặt ở đó một cây ngũ cảm trắng tinh thuần khiết. Điều Quý Phi hơi nhíu mày, trong lòng không giấu được thấp thỏm nhưng cũng không lên tiếng. Nàng cũng muốn xem một chút lời đồn đãi mấy ngày nay có phải thật sự hay không? Nếu là thật A Thủy có khả năng như thế, vậy thì chính là chuyện tốt. Còn nếu không.

Hàn Vu Thủy không biết rõ tâm tình của Điều Quý Phi cũng không muốn biết. Dời bước vào chỗ ngồi, đầu ngón tay chạm khẽ dây đàn phát ra tiếng kêu thanh thúy. Bên cạnh nàng, Tề Ngọc Dung nhận lấy sáo trúc của mình từ thị nữ chậm rãi tĩnh tâm, huyễn lực màu lam bắt đầu khởi động. Dung nhan kiều diễm lúc này trở nên tĩnh mịch, không còn thấy bóng dáng ngọt ngào đáng yêu khi nãy. Hàn Vu Thủy nghiêm túc đánh giá thực lực của nàng, nghe tiếng sáo trong trẻo mượt mà lại không mất đi trầm bổng. Quanh thân thể dần dần xuất hiện một dòng nước xanh biếc tựa như thủy long cuốn lấy đưa nàng lên không trung. Mà cảnh vật chung quanh theo tiếng sáo của nàng cũng dần biến đổi. Vốn là một nơi ngập tràn hương vị hoa cỏ nhưng hiện tại lại xuất hiện thật nhiều những đóa hoa bằng sương trong suốt nhỏ nhắn đung đưa đung đưa vô cùng thích mắt.

Không thể phủ nhận, Tề Ngọc Dung thật sự đáng để Tề gia che chở nâng niu trong lòng bàn tay. Muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, lại sở hữu một đôi mắt to ngập nước, một nụ cười ngọt ngào. Ở cùng một chỗ liền khiến cho người ta không tự chủ được mà sinh ra hảo cảm. Hàn Vu Thủy cũng có chút tán thưởng năng lực của nàng. Vốn dĩ ban đầu tới đây chỉ định ứng phó cho qua chuyện. Nhưng không ngờ bản thân mình lại thương thức nữ nhân này. Quyết định thay đổi chủ ý, xuất ra năm thành công lực cùng nàng so tài.

Lúc này, khúc nhạc của Tề Ngọc Dung đang vào quỹ đạo, chuẩn bị lên cao trào. Hàn Vu Thủy nhắm ngay lúc này khéo léo chen vào một thanh âm. Nội lực quanh thân bắt đầu khởi động, trên không trung đột nhiên xuất hiện một cánh hoa đào nhẹ nhàng trôi theo gió bay xuống. Ngay sau đó là hai, ba, rồi năm, sáu, sau đó nữa là một cơn mưa hoa. Không gian chung quanh vì cơn mưa hoa đào này mà tươi sáng lên không ít. Điều Quý Phi chứng kiến một màn này tâm tình liền có chút phức tạp, nửa mừng rỡ nửa lo lắng.

Tề Ngọc Dung không ngờ nàng thật sự có năng lực, nhất thời không thích ứng kịp để nàng lấn át. Nhưng cũng rất nhanh lấy lại phong độ, năng lực của nàng không kém. Trong tâm lại không muốn thua Hàn Vu Thủy nên rất nhanh quang cảnh giữa hoa viên biến thành giăng co trong im lặng. Một bên là Hàn Vu Thủy thanh nhã xuất trần như hoa tiên từ trên Cửu Trùng Thiên. Một bên là Tề Ngọc Dung tiên diễm, cao quý như công chúa thủy tộc.

Tề Thái Hậu vẫn duy trì mỉm cười hòa ái quan sát hai nàng. Lười dề ý bên dưới chứng phi tần ban đầu còn thấp giọng khen ngợi Tề Ngọc Dung. Nhưng chỉ một giây sau liền bị Hàn Vu Thủy làm cho kinh ngạc đến quên cả nói chuyện. Mai Quý Tần ban nãy khởi xướng chuyện so tài này hiện sắc mặt có chút khó coi. Vốn là như cũ muốn nhục nhã Hàn Vu Thủy sau đó tiện thể hung hăng đâm lên Điều Quý Phi một cước. Ai ngờ nha đầu này thế nhưng lại chẳng theo lộ trình cũ, hôm nay lại liều mạng khoa trương như vậy. Cũng không biết nàng học ai được chút bản lĩnh rồi tới đây múa rìu qua mắt thợ. Nghĩ đến đây định châm chọc vài câu lại vừa hay đúng lúc ánh mắt của nàng và Hàn Vu Thủy giao nhau. Chẳng biết tại sao lời ra đến miệng liền không thốt lên được một từ nữa chữ.

Hàn Vu Thủy cười nhạt, lười tiếp tục dề ý nàng ta, loại nữ nhân ngực chẳng lớn nhưng não cũng ngắn là loại chán ghét nhất trần đời. Trái lại Tề Ngọc Dung bên này thực sự để nàng quan tâm. Trong trí nhớ của nguyên chủ để lại thì nàng này rõ ràng được nuôi dưỡng trong khuê phòng. Cũng chưa từng nghe nói gia nhập môn phái nào nhưng kỹ năng tốt như vậy còn có thể mặt không biến sắc cùng nàng giăng co.

Nếu như là một ngày khác có lẽ Hàn Vu Thủy sẽ có hứng thú cùng Tề Ngọc Dung dây dưa một phen. Nhưng hôm nay một là thể lực của nàng không

cho phép, hai là mục đích nàng ra ngoài hôm nay vốn là muốn tới Tàng Bảo Lâu. Không dự đoán được giữa đường lại đụng phải Mộ Khinh Vân liền thay đổi dự định. Chọn ngày chẳng bằng gặp ngày, đã có người cho nàng cơ hội nếu không tận dụng dịp này xóa đi xấu danh trước kia thì có vẻ hơi có lỗi với bản thân. Dù sao Am Huyết và Ngân Sương cũng đang quanh quẩn trong hoàng cung, đội bọn hân cũng tốt.

Liếc mắt sang Tề Ngọc Dung thấy nàng còn đang chuyên tâm. Hàn Vu Thủy quyết định chạy nước rút, gia tăng thêm ba phần nội lực khiến xung quanh thân mình phát sáng. Vô số điểm sáng như lân ti nhỏ xuất hiện rồi phân tán ra khắp nơi, len lỏi vào đám cỏ, vào tán cây. Rồi sau đó bằng tốc độ mắt thường có thể thấy, từng nơi có lân ti bám vào nở rộ ra từng đóa hoa rực rỡ xinh đẹp. Rất nhanh sau đó là cả một rừng hoa đủ màu sắc chủng loại xuất hiện. Đẹp không sao tả, kinh diễm lòng người, ngay cả Tề Thái Hậu cũng lộ ra ánh mắt kinh hỷ, tán thưởng gật đầu.

"Quả là khiến người ta không thể rời mắt. Cảnh phồn hoa rực rỡ như vậy làm cho mấy phụ nhân chúng ta đều cảm thấy đang hồi xuân." Huệ phi nâng tay che miệng cười khẽ, ánh mắt còn đang mãi ngắm nhìn một rừng hoa khoe sắc. Bên cạnh nàng, Thục phi cũng gật đầu tỏ ý tán thành.

"Huệ phi tỷ tỷ nói đúng, khung cảnh kỳ diệu lại chân thực như vậy sợ là không phải ai cũng làm được a. Thủy Mặc quận chúa quả nhiên khiến người ta phải thay đổi cách nhìn."

"Tiếc là hôm nay Phúc An công chúa không thể tới, bằng không sẽ càng thêm náo nhiệt nha. Thái Hậu nương nương, thần thiếp nói đúng không?" Nhu phi vươn tay nhặt một cánh hoa đào trên bàn, híp mắt cười nói. Đôi mắt nàng vốn dĩ hẹp dài, đuôi mắt hơi xếch, phong tình vạn chủng. Cười lên lại càng thêm mê luyện lòng người. Tề Thái Hậu nghe nàng nói cũng cười gật đầu.

"Nhu phi nói đúng, tiếc là hôm nay Phúc An phải tới Nga Sơn cung trình diện. Không thể tham gia, có điều có thể chứng kiến màn hợp tấu có một không hai này cũng không tệ. "

Tề Thái Hậu vừa dứt lời, Hàn Vu Thủy cũng vừa lúc gảy nốt nhạc cuối cùng. Tề Ngọc Dung cũng buông xuống sáo trúc, sóng vai cùng Hàn Vu Thủy quay xuống đồng thời nói tạ ơn.

"Tiểu nữ bêu xấu, đa tạ Thái Hậu / cô mẫu cùng các vị nương nương không chê cười. "

Tề Thái Hậu tươi cười nhìn hai thiếu nữ trước mặt, càng nhìn càng thấy hài lòng. Cuối cùng lệnh cho Thanh cô cô bên cạnh trở về lấy thứ gì đó. Mọi người đều đoán được có lẽ lão nhân gia người vừa lòng hai tiểu cô nương nên muốn ban thưởng. Quả nhiên, rất nhanh Thanh cô cô đã quay trở lại, trên tay còn cầm theo hai cái hộp gấm nhỏ.

"Thủy Mặc, Ngọc Dung, hai người các ngươi mau tới đây gần một chút để ai gia nhìn nhìn xem. Màn hợp tấu vừa rồi thực khiến cho lòng người khó quên. Hai người các ngươi, mỗi người một về, quả thật không thể so sánh. Vừa vặn, ai gia có mấy thứ tốt, rất hợp với các ngươi. Mau nhận lấy, không được phép từ chối."

"Dung Nhi tạ ơn cô mẫu ban thưởng."

Tề Ngọc Dung tươi cười nhận lấy hộp gấm khảm hoa văn mẫu đơn từ Thanh cô cô. Trong mắt như có điều suy ngẫm liếc sang Hàn Vu Thủy. Thấy nàng cười nhẹ, vẻ mặt điềm tĩnh không hề tìm được chút nào kiêu ngạo hay vênh váo tự đắc như trước tâm tình có chút phức tạp.

Trở về chỗ ngồi, Hàn Vu Thủy cũng không vội mở hộp gấm ra xem mà cẩn thận cất vào tay áo. Rốt cuộc cảm thấy ứng phó với một đám nữ nhân luôn thích soi mói thật sự rất nhàm chán. Lại qua thêm một hồi dây dưa, cuối cùng thẳng đến giờ Tỵ mới giải tán.

Hàn Vu Thủy tự mình quay trở ra, tới cửa Thọ Khang Cung liền thấy Tuyết Liên đang sốt ruột đến sắp hỏng.

"Quận chúa không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Như Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.